ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡΙΘ. 880

Βαρειά ἡ καλογηρικὴ

Τὴν θαύμασαν, τὴν πρόσεξαν τὴν καμάρωσαν, τὴ ζήλεψαν...

Τί γρήγορα ποὺ πέρασε ἡ ἄδειά της! Ἕνας μήνας. Μήπως σᾶς φαίνεται πολύς, ὕστερα ἀπὸ ἕντεκα μηνῶν κόπο καὶ ρουτίνα στὸ γραφεῖο; Τῆς τὴν ἔδωσαν μὲ καθυστέρησι στὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἂς εἶναι ὅμως κι' ἔτσι. Τὴ χάρηκε μὲ τὴν ψυχή της.

Οἰκονομικὴ στὰ ὄνειρά της, δὲν ἐπέτρεψε στὰ φτερά της νὰ τὴ μεταφέρουν στὸ ἐξωτερικό, ὅπως τόσο πολὺ συνηθίζεται στὸν καιρό μας. Τὰ ἐκδρομικὰ σωματεῖα, μὲ τοὺς ἑξωπλους συνδυασμοὺς, διευκολύνουν τὸν πόθο τῆς φυγῆς σὲ ξένες χῶρες, ποὺ εἶναι ἡ μεγάλη περιέργεια τῶν ἀνθρώπων.

Ὅσο σημαντικὸ κομπόδεμα γιὰ τὸ ταξίδι τῆς «Εὐρώπης». Ἀκάπως σημαντικὸ κομπόδεμα γιὰ τὸ ταξίδι τῆς «Εὐρώπης». Ἀκάπως οἱ δικές της οἰκονομίες, δὲν τῆς ἐπέτρεψαν παρὰ νὰ περάσῃ τὸ μῆνα σ' ἕνα νησάκι τοῦ Αἰγαίου. Ὡραία ποὺ ἦταν ἀνάμεσα στοὺς ἁπλοὺς ἀνθρώπους τοῦ νησιοῦ... Μὲ τὰ κομψὰ φουστανάκια της, μὲ τὰ κλός, μὲ τὶς στράπλες, μὲ τὰ ντεκολτεδάκια, μὲ τὰ μπικίνι, μὲ τὴν πλούσια ἀλογουρά, μὲ τοὺς ἔντονους χρωματισμούς, μὲ τὸν πρωτευουσιάνικο ἀέρα της, ἔνοιωσε νὰ εἶναι κάποια. Τὴ θαύμασαν, τὴν πρόσεξαν, τὴν καμάρωσαν, τὴ ζήλεψαν.

Εἶδαν, ὅπως γράφει ἡ ἴδια, στὸ πρόσωπο τῆς φτωχῆς δακτυλογράφου τὴν κοπέλλα τῆς ἀριστοκρατίας. Κι' αὐτή, γλέντησε τὸ ρόλο της. Τόσο δὲ ἐμποτίστηκε ἀπὸ τὸ ρόλο, ὥστε, ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς ἐπαναλήψεις, ξεχάστηκε καὶ πίστεψε σ' αὐτόν. Ἕνα σφουγγάρι πέρασε πάνω ἀπὸ τὸν πίνακα, στὸν ὁποῖο εἶναι γραμμένη ἡ ζωή της. Ἔβλεπε τὸν ἑαυτό της, ὅπως τὴν ἔβλεπαν οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ. Λησμόνησε τὸ μικρὸ μισθό, τὶς κρατήσεις, τὰ σφιχτὰ οἰκονομικά, τὶς ἀνάγκες μιᾶς οἰκογένειας, ὅπου μιὰ μικρότερη ἀδελφή, καὶ μιὰ ἀνήμπορη μητέρα, περιμένουν νὰ ζήσουν ἀπὸ τὴ μικρὴ σύνταξι τοῦ πατέρα, ποὺ πέθανε, καὶ ἀπὸ τ' ἀναιμικὰ εἰσοδήματα αὐτῆς, ποὺ σκύβει στὴ γραφομηχανή της. Στενόχωρο τὸ μονόροφο τοῦ τέρματος. Μετρημένες οἱ μπουκιές, πρόβλημα καὶ τὸ σινεμὰ ἀκόμα... Ἡ σεμνὴ φτώχεια.

Ἀλλά, νά τὸ καλοκαίρι, ποὺ τῆς ἐπέτρεψε νὰ κάνη γιὰ λίγες μέρες τὸ «κομμάτι» της. Δὲν ἦταν μόνη. Κι' ἄλλοι παραθεριστὲς στό νησί. Γνωρίστηκε μαζί τους. Κολυμποῦσαν παρέα, πήγαιναν ἐκδρομές. Καὶ τὰ βράδυα, μὲ τὸ φῶς τῆς ἀσετυλίνης — δὲν ἔχει φθάσει ἀκόμα ὁ ἠλεκτρισμὸς στὴ κουκίδα ἐκείνη τοῦ Αἰγαίου — χόρευαν στὴ μικρὴ πλατεῖα ἐμπρὸς στὸ καφενεῖο.

Βαθμολογώντας ἡ ἴδια τὸν ἑαυτό της, βρίσκει, ὅτι εἶχε τὰ πρωτεῖα τῆς ὁμορφιᾶς. Οἱ ἄλλες παραθερίστριες ἦταν γυναίκες μιᾶς κάποιας ἡλικίας. Ἐλάχιστες οἱ ὁμήλικές της. Ἀνάμεσα δὲ σ' αὐτές, ἡ πιὸ ὡραία. Κοινὸς τύπος — αὐτοπαρουσιάζεται — στὴν Ἀθήνα. Ἀπαρατήρητη περνᾶ τὶς περισσότερες φορές. Ἐδῶ ὅμως ἤρθαν βολικὰ τὰ πράματα καὶ ἀναδείχθηκε βασίλισσα τῆς γοητείας.

Ὤ, ἐκεῖνα τὰ βλέμματα τῶν νησιωτῶν! Δὲν τολμοῦσαν, βέβαια, οἱ ἄνθρωποι νὰ τὴν πολιορκήσουν. Περιορίζονταν νὰ τὴν τρῶνε μὲ τὰ μάτια. Καὶ δὲν ἦταν οἱ ματιὲς ποὺ γυμνώνουν. Τί νὰ γυμνώσουν, ἄλλωστε; Τοὺς εἶχε προλάβει καὶ γύμνωσε μόνη, ὅσο μποροῦσε περισσότερες ἐκτάσεις.

Ἀλλὰ καὶ πάλι τὰ βλέμματα δὲν ἦταν ξετσίπωτα. Τὴν ἔβλεπαν σὰν πίνακα ζωγραφικῆς, σὰν εἰκόνισμα, ἔργο τέχνης μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «μὴ ἐγγίζετε». Θαυμασμὸς ἀπὸ ἀπόσταση.

Δυὸ μόνο ἐτόλμησαν νὰ τὴν πλησιάσουν. Ἕνας, ὁ δάσκαλος, νέος Ἠπειρώτης ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ σχολεῖο. Τρόμαξε νὰ ἐπικοινωνήση μαζί της καὶ νὰ τῆς δώση τὴν ἐπιστολή, μὲ τὸ καλλιγραφημένο «δεσποινίς». Ἔτρεμε τὴ στιγμὴ τῆς παραδόσεως. Πόσο τὴ συγκίνησε καὶ τὴν κολάκευσε ἡ ταραχή του... Ποῦ τέτοιες τιμὲς στὴν Ἀθήνα! Ἂν δὲν εἶχε δοσμένη τὴν καρδιὰ σ' ἕνα συνάδελφό της, ἴσως νὰ τὸ σκεπτόταν πρὶν ἀπαντήση στὸ δάσκαλο μὲ τὸ ὄχι της. Εἶπε πάντως τὸ ὄχι μὲ ἀβρότητα, μὲ εὐγένεια, μὲ ἁπαλότητα, ποὺ τοῦ ἔδινε νὰ καταλάβη, ὅτι εἶχε διαθέσει τὸν ἑαυτό της.

Εἶχε καὶ μιὰ δεύτερη πρότασι, ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῆς κοινότητας. Νοικοκύρης ποὺ «κρατιόταν καλά. Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, ἔχασε τὴ γυναίκα του καὶ ἤθελε νὰ καλύψη τὸ κενό. Ἦταν ὅμως τόσο μεγάλος, ὁ εὐλογημένος...

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο οἱ ἄντρες. Καὶ οἱ γυναῖκες τοῦ νησιοῦ τὴν περιέβαλαν μὲ τὸ θαυμασμό τους. Οἱ κοσμικὲς κυρίες τῆς Ἀθήνας δὲν περιεργάζονται τὰ μανεκὲν τοῦ Ντιόρ, ποὺ παρελαύνουν ἀπὸ μπροστά τους στὶ αἴθουσες τῆς «Μεγάλης Βρεταννίας», μὲ ὅση περιέργεια περιεργάζονταν τὴν Ἀθηναία δακτυλογράφο οἱ νησιώτισσες. Οἱ πιὸ τολμηρὲς τὴ ρωτοῦσαν γιὰ τὰ μυστικὰ τῆς μόδας, γιὰ κρέμες, γιὰ πούδρες, γιὰ καλλυντικά, γιὰ ἀρώματα. Κι' αὐτή — ἀλησμόνητες στιγμές — ἀπαντοῦσε μὲ τὴ συγκατάβασι ἀριστοκράτισσας ποὺ ἀπευθύνεται στὸ λαό...

Ξεχνιοῦνται τέτοιες μέρες; Ἕνας μήνας ξεγνοιασιᾶς. Ἕνας μήνας πριγκήπισσα. Μὲ τὸ ρομάντσο ἢ τὸ περιοδικὸ σου στὸ ἕνα χέρι, μὲ τὸ τσιγάρο στὸ ἄλλο, νὰ κάθεσαι στὰ βραχάκια καὶ νὰ νοιώθης, ὅτι περιβάλλεσαι ἀπὸ τὸν εὐλαβῆ θαυμασμό. Δὲν κάπνιζε στὴν Ἀθήνα — ἐξομολογεῖται τὸ κορίτσι. Οὔτε ἔπινε. Ἐδῶ ὅμως ὅπου πρωταγωνιστοῦσε στὸ ἔργο μὲ τὸν τίτλο «ὁ καλὸς κόσμος» ὁ ρόλος τὸ καλοῦσε νὰ χτυπᾶ τὸ τσιγάρο πάνω στὸ κόκκινο νυχάκι της καὶ νὰ πίνη τὸ νερωμένο της οὔζο.

Ἀλλὰ ἡ ὥρα τοῦ τέλους ἐσήμανε. Κάποιο πρωΐ, μάζεψε τὶ ἀποσκευές της καὶ γύρισε στὸν Πειραιᾶ.

Μὲ χαρὰ ξαναεῖδε τοὺς δικούς της. Ὅταν ὅμως σκέπτεται, ὅτι τὴ Δευτέρα θὰ παρουσιασθῆ στὸ γραφεῖο της καὶ θὰ ὑπογράψη στὸ βιβλίο παρουσίας, γιὰ νὰ πιάση δουλειά... Ἡ καρέκλα μὲ τὸ μαξιλαράκι· τὸ μικρὸ τραπέζι μὲ τὴ γραφομηχανή· ὁ τμηματάρχης ποὺ βρίσκει, ὅτι δὲν προχωρεῖ ὅσο γρήγορα πρέπει ἡ δουλειά· ἡ παρατήρησι γιὰ τὸ λαθάκι ποὺ τῆς ξέφυγε: «Ποῦ ἔχετε τὸ νοῦ σας, δεσποινίς;...». Ὅλα δὲ αὐτὰ γιὰ δυὸ δεκάρες. Καὶ νὰ τρέμης μήπως χάσης τὴ θέσι...

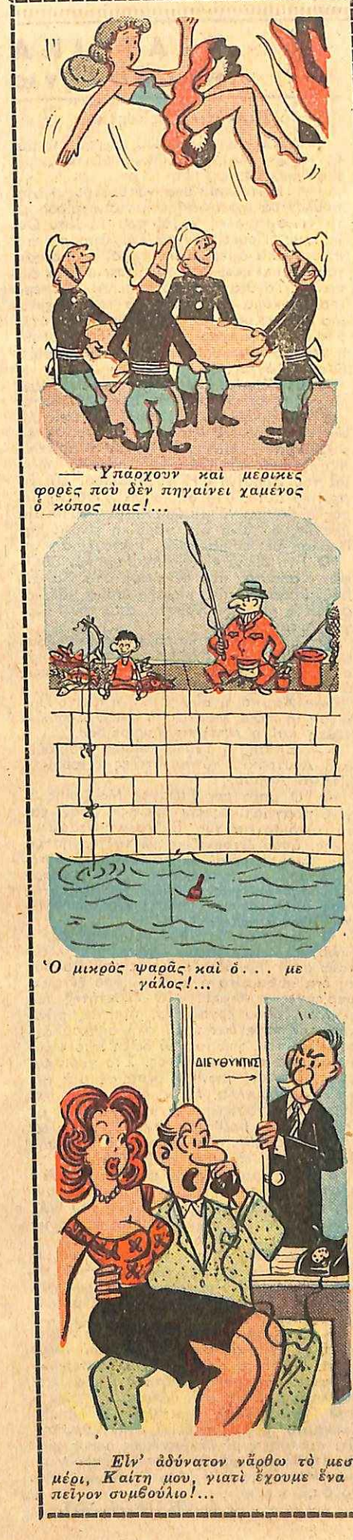
Πρὶν πάρη τὴν ἄδεια καὶ διακόψη τὴ συνέχεια, εἶχε συνηθίσει στὸ μαγκανοπήγαδό της. Σὰν νὰ ἦταν γεννημένη σ' αὐτό. Τώρα ποὺ ἔζησε τὶς τριάντα ἐλεύθερες μέρες της καὶ πρόκειται νὰ προσέλθη μόνη καὶ νὰ παραδοθῆ στὸ ζυγό, τῆς φαίνεται βαρειὰ ἡ καλογηρική.

Ὑπάρχει, βέβαια, κι' ὁ ἄλλος, ὁ συνάδελφος. Ἔχει routinιάσει ὅμως τόσο κι' αὐτὸ ἡ ὑπόθεσι... Ἔγινε τόσο πολὺ λογαριασμός, μὲ τὴν πρόσθεσι καὶ τὴν ἀφαίρεσι, μὲ τὴν κομπίνα, μὲ τὴ σκέψι ἂν ἑνωμένοι οἱ δυὸ μικροὶ μισθοί, θὰ μπορέσουν νὰ καλύψουν τὶς δικές τους ἀνάγκες καὶ τὶς ἀνάγκες τῶν σπιτιῶν ποὺ ἀπ' αὐτοὺς περιμένουν νὰ συντηρηθοῦν. Ἀκόμα κι' ὁ ἔρωτας γίνεται βαρετός, ὅταν τὸν κάνης πρόβλημα ἀριθμητικό.

Ποιὸς δὲν θὰ νοιώση τὸ παράπονο αὐτὸ τοῦ κοριτσιοῦ; Δὲν εἶναι τὸ χτυπητὸ δρᾶμα, ἡ τραγωδία, ἡ ἔντονη πεῖνα, ὁ θάνατος, ἡ ἀνίατη ἀρρώστεια, ἡ προδομένη ἀγάπη, ἡ ἀναπηρία, ὁ τρομερὸς πόνος, ἡ ἀπόγνωσι ποὺ μαραίνει κάθε φιλοδοξία καὶ κάθε ὄνειρο. Θλῖψι σὲ τόνο ἐλάσσονα, ποὺ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ἔχει κι' αὐτὴ τὴν πίκρα της.

Πίκρα ὄχι μὲ μεγάλη ἔντασι, ἀλλὰ μὲ μεγάλη διάρκεια. Ὁ μεγάλος πόνος ἴσως νὰ καταπραϋνθῆ κάποτε. Ὁ γυμνὸς ἴσως νὰ ντυθῆ. Θὰ χορτάση κατὰ ἕνα τρόπο ὁ νηστικός. Οἱ μέσες ὅμως καταστάσεις τραβοῦν σὲ μάκρος, σὲ ἰσοβιότητα μπορεῖ νὰ πῆ κανείς. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ κακό.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Ὑπάρχουν καὶ μερικὲς φορὲς ποὺ δὲν πηγαίνει χαμένος ὁ κόπος μας!...

Ὁ μικρὸς ψαρᾶς καὶ ὁ... μεγάλος!...

— Εἶν' ἀδύνατον νἄρθω τὸ μεσημέρι, Καίτη μου, γιατὶ ἔχουμε ἕνα ἐπείγον συμβούλιο!...

ΕΤΟΣ ΙΗ ΑΘΗΝΑΙ, 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1955 - ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 880

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛ. ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) - ΤΗΛ. 36-781 - ΤΙΜΗ ΔΡ 6

Ὁ Σεπτέμβριος φέτος, μᾶς ἔφερε ἄρκετο... χειμῶνα, ποὺ τὸν πλήρωσαν τὰ ὑπαίθρια κέντρα καὶ πρὸ πάντων τὰ θέατρα. Ἔτσι ἄρκετὰ ἀναγκάσθηκαν μὲ τὶς βροχὲς νὰ διακόψουν τὶς παραστάσεις κι' ἄλλα νὰ μεταφερθοῦν στὶς χειμερινές τους στέγες.

Γνωστὸς θεατρώνης, ὡστόσο, ποὺ συνηθίζει νὰ τραβᾶ τὶς παραστάσεις τοῦ καλοκαιρινοῦ θεάτρου του μέχρι καὶ τὸ τέλος τοῦ... Ὀκτωβρίου, εἰ δυνατόν, δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑποχωρήση ἐναντι τῆς ἐπιθέσεως τῶν βροχῶν.

—Μπᾶ, ἔλεγε πρὸ ἡμερῶν

σὲ κύκλο ἠθοποιῶν. Νὰ κλείσω ἀπὸ τώρα; Τὸ καλοκαίρι ἀκόμη βρίσκεται... μπροστά μας!

Πρᾶγμα ποὺ, φυσικά, δὲν ἀποκλείεται καὶ ἐντελῶς. Γιατὶ πολλὲς φορές, μὲ τὸ ἰδιότροπο κλίμα τῆς Ἀττικῆς, περὶ τὸ τέλος Σεπτεμβρίου πιάνουν οἱ πρῶτες ζέστες!

★

Ἀπτόητος ἔναντι τοῦ καιροῦ ὁ συμπαθέστατος κι' ἀειθαλὴς αὐτὸς θεατρώνης ἔχει τὴν γνώμην ὅτι ἡ ζεστὴ ἢ τὸ κρῦο εἶναι ζητήματα... ὑποβολῆς τῶν θεατῶν. Γι' αὐτὸ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν κυνικῶν καυμάτων ἂν δῆ κανένα ταξιθέτη ἢ ἄνθρωπο τοῦ θεάτρου του νὰ κάνη ἀέρα γιὰ νὰ δροσιστῆ, γίνεται ἔξω φρενῶν.

—Τί ἀερίζεσαι; τοῦ λέει. Θὲς νὰ καταλάβουν οἱ θεαταὶ ὅτι κάνει ζέστη;

Ὅσον ἀφορᾶ τὶς δροσιὲς καὶ τὴν ὑγρασία τοῦ Σεπτεμβρίου ἀναλαμβάνει ὁ ἴδιος νὰ πείση τοὺς θεατὰς ὅτι κάνει ἀκόμα πολὺ ζέστη.

στη, σουλατσάροντας στὴν πλατεία τοῦ θεάτρου του, παρὰ τὰ ὀγδόντα θαλερὰ χρόνια του, μὲ δροσερὴ τὸ κοντομάνικο πουκάμισο!

★

Ἀρκετὲς χιλιάδες συμπολιτῶν κατέχονται καὶ βασανίζονται ἀπὸ τὸ «ἱπποδρομιακὸν πάθος». Δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἐπισήμια μανίαν νὰ παίζουν τὰ ὡραῖα παραδάκια τους στὶς κοῦρσες.

Καί, κάθε Τετάρτη καὶ Κυριακὴ βράδυ, βρίζουν καὶ ἀναθεματίζουν:

—Οὔ νὰ καθοῦν οἱ ἀπατεῶνες! Ἀπὸ κομπίνα σὲ κομπίνα τὸ πάνε!

Καί, κάθε... Τετάρτη καὶ Κυριακὴ μεσημέρι, νάτοι πάλι στὸν Ἱππόδρομο. Γιὰ νὰ ξαναφύγουν ξαναβρίζοντας.

Ἐννοεῖται, ὅτι κάθε τόσο λαμβάνονται ἡρωϊκὲς ἀποφάσεις, ποὺ ἀνακοινώνονται δημοσίᾳ:

—"Α! δὲν ἔχει! Θὰ τὸ κόψω τὸ ἄτιμο!

—Σοβαρά, Δημητράκη;

—Σοβαρώτατα! Βαρέθηκα πιὰ τὶς κομπίνες τους!

—Ὥστε τὸ κόβεις!

—Μαχαίρι!

—Μπράβο, Δημητράκη!

Καί, πράγματι, ὁ Δημητράκης τὸ κόβει ἀπὸ τὴν Τετάρτη μέχρι τὴν... Κυριακή, ποὺ ἐπανεμφανίζεται κορδωτὸς καὶ πλήρης ἐλπίδων.

—Μπᾶ μπᾶ! ὁ Δημητράκης! τὸν δουλεύουν φίλοι καὶ γνωστοί. Μὰ δὲν εἶπες πῶς θὰ τὸ κόψης; Πῶς δὲν θὰ ξανάρθης;

—Ἤρθα ἀπὸ περιέργειες, ξεφεύγει μὲ διπλωματικὴ εὐστροφία ὁ Δημητράκης.

—Δηλαδή;

—Νά, ἤρθα νὰ διαπιστώσω, ἂν θά.. κάνουν καὶ σήμερα κομπίνες!

Καὶ οἱ «φίλιπποι» γελοῦν.

ΣΚΙΤΣΑ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς

Εὔθυμα ἐνσταντανέ

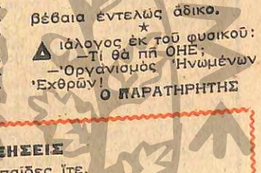
Γιατί νὰ μὴ γελάσουν ἀλλωστε; Οἱ κοῦρσες δὲν ἀρχισαν ἀκόμη. Ὅταν μὲ τὸ καλὸ τελειώσουν, ὑπάρχει ἀρκετὸς χρόνος γιὰ θρήνους καὶ πλερέζες!...

★

Ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ ὑπαιθρίων θεάτρων σημειώνουμε ἕνα ἀπροσδόκητο πάθημα τοῦ "Αμλετ, ποὺ παίχτηκε ὡς γνωστὸν στὸν Ἐθνικὸ Κῆπο ἀπ' τὸν κ. Χατζίσκο.

Ἕνα βράδυ ὁ ἑξάλλος "Αμλετ, ξιφουλκήσας, ὅπως πάντα, καὶ τρύπησε τὸν Πολώνιο, ποὺ σωριάστηκε νεκρὸς στὸ χῶμα. Τὴ στιγμή, ὅμως, ποὺ ὁ Πολώνιος κειτόταν χάμω — τέζα! — ἐμφανίζεται ξαφνικὰ ἕνας βατραχος, ποὺ μὲ μικρὰ πηδήματα ζύγωνε πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ ἡθοποιοῦ ποὺ ὑποδυόταν τὸν νεκρὸ Πολώνιο. Λίγο ἀκόμα καὶ ἡ τραγωδία θὰ γύριζε στὴ κωμωδία, γιατὶ σίγουρα ὁ νεκρός, ἀντιλαμβανόμενος τὸν βάτραχο, θὰ τινοτόταν ἀπάνω ὑπὸ τὰ χάχανα, φυσικά, τῶν θεατῶν.

Εὐτυχῶς, ὅμως, ὁ "Αμλετ εἶχε μιὰ ὡραία ἐμπνευσι καὶ ἀφοῦ τρύπησε τὸν Πολώνιο,

ἔστρεψε τὸ ξίφος του καὶ στὸν βάτραχο, ποὺ τὸν ἐφόνευσε ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ!

★

Ζωηρότατα τὰ σχόλια ἐξακολουθοῦν ἀκόμα γύρω ἀπ' τὴ στάσι τῶν «μεγάλων μας συμμάχων» στὰ ἐθνικά μας ζητήματα.

—"Αμα ἔχεις τέτοιους φίλους τί τοὺς θέλεις τοὺς ἐχθρούς; ἔλεγε συμπολίτης σὲ κύκλο φίλων του.

—Ν' ἀλλάξουμε κατεύθυνσι, ἔλεγε ἄλλος.

—Μὲ ποιοὺς θὰ πᾶμε; ἔλεγε ἕνας ἄλλος.

Κι' ἕνας σοφὸς συμπολίτης παρατήρησε:

—Βρὲ σεῖς, ὅταν φτιάχναμε τὸν Παρθενῶνα, δὲν ὑπῆρχαν οὔτε Ἀμερικανοὶ οὔτε "Αγγλοι οὔτε Ρῶσοι! Καὶ ὅμως ζήσαμε χωρὶς αὐτοὺς καὶ μάλιστα ἀπείρως καλύτερα ἀπὸ τώρα. Ἡ ὄχι;...

Κι' ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε

βέβαια ἐντελῶς ἄδικο.

★

Διάλογος ἐκ τοῦ φυσικοῦ:

—Τί θὰ πῆ ΟΗΕ;

—Ὀργανισμὸς Ἡνωμένων Ἐχθρῶν!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΑΥΞΗΣΕΙΣ

Τῶν Ἑλλήνων παίδες ἴτε,
κι' ἐν χορδαῖς κι' ὀργάνοις πῆτε:
Ζήτω ἡ ἐνδοξωτάτη καὶ φιλτάτη μας πατρίς,
ποὺ μᾶς δίνει ἡμερησίως καὶ δραχμὰς ἀκόμη...τρεῖς.

★

Τρεῖς δραχμοῦλες ἐπὶ πλέον τὸ Κουβέρνο μας σᾶς δίνει,
στῆς ζωῆς μας τὴ μεγάλη τὴν ὀδύνη καὶ τὴ δίνη...
Κι' αὐθορμήτως κι' αὐθωρεί,
"Ιτοι δίκως φλυαρίες καὶ λιμὰ τῆς καραβάνας,
σφίχτε ὅλοι τὸ... λουρί
κι' ὅλοι πέστε μ' ἕνα στόμα: ...«Τρεῖς καὶ τὸ λουρί
(τῆς μάνας)»!

Γ. Θ–ς

Τα δράματα της καρδιάς

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Σ' ἐκεῖνο τὸ ἤσυχό μέρος ποὺ τόβρεχε ὁ ποταμὸς καὶ ὁπου περνοῦσαν τὸ Σαββατοκύριακό τους, ὅλοι τοὺς φαντάζονταν γιὰ ἀντρόγυνο, τὸν Πέτερ καὶ τὴ Ρίτα. Ἀμέσως, ὡστόσο, ἔκανε ἐντύπωσι ἡ διαφορά μεταξύ τους. Ἐκείνη δὲν ἦταν ὁμορφη, ἀλλ' ἁπλῶς συμπαθητική. Μὰ τὸ σύνολό της ἔδειχνε τὴν εὐγενικὴ καταγωγή της. Ὁ Πέτερ ὅμως ἦταν ἀπὸ ταπεινὴ οἰκογένεια.

— Γιὰ λέγε, τῆς εἶπε μιὰ στιγμή, ξέρεις πόσο λυπήθηκα ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ εἶμαι κι' ἐγώ.

— Ἦταν μιὰ σεμνὴ τελετή, κάπως ἀριστοκρατική, ἀποκρίθηκε ἡ Ρίτα. Ἡ Σεϊλὰ ἔλαμπε σὰν ἀστρο! Ποτέ μου δὲν εἶχα δῆ μιὰ νύφη τόσο ὡραία...

— Ἡ καϋμενοῦλα... εἶπε ἐκεῖνος. Τὴν θυμᾶμαι, ὅταν ἦταν τόση δά καὶ οἱ γιατροὶ δὲν τῆς ἔδιναν ζωὴ πιὸ πολὺ ἀπόνα μῆνα. Μπορεῖς νὰ πιστεύεσαι, Ρίτα, γιὰ μιὰ μεγάλη νίκη!

Ἐκεῖνη σώπαινε. Ξανάζλεπε τὴν κόρη της μικρή, καχεκτική... Ξανάζλεπε τὸν ἑαυτό της ἐγκαταλελειμένο ἀπόναν ἀνάξιο ἄντρα. Θυμόταν πῶς εἶχε πουλήσει κοσμήματα, ἔπιπλα, ροῦχα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ προσφέρῃ στὴν κόρη της μιὰ μακροχρόνια θεραπεία...

Ὅλες τὶς θυσίες τὶς εἶχε ὑπομείνει γιὰ τὴ Σεϊλά. Ἡ πίστι της εἶχε νικήσει καὶ ἡ Σεϊλά, ἔστι, μακρυὰ πιὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνο, εἶχε τελειώσει τὸ σχολειό της κι' ἀργότερα δίχως προίκα, μόνο μὲ τὴν ὁμορφιά της καὶ τὰ νειάτα της εἶχε κατακτήσει τὸν πλούσιο ἀδελφὸ μιᾶς συμμαθήτριάς της. Κι' ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ πρωῒ εἶχε γίνει ὁ γάμος της.

— Ἐγὼ δὲν εἶχα ποτὲ μου παιδιά, ξαναπε ὁ Πέτερ, μὰ ξέρεις πῶς ἀγαποῦσα τὴ Σεϊλὰ σὰν παιδί μου...

— Τὸ ξέρω, ψιθύρισε ἡ Ρίτα, κι' ἂν μπόρεσα νὰ τὴ σώσω, εἶναι γιατὶ μὲ βοήθησες ἐσύ...

Ἦταν μιὰ μέρα τοῦ Νοεμβρη κάπως μελαγχολική καὶ γύρω ἁπλωνόταν σιωπή.

— Δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ βγοῦμε ἀπόψε, εἶπε ὁ Πέτερ, μὰ ἐδῶ, κοντὰ στὸ τζάκι, δὲν εἶναι ἄσχημα.

— Ὅπως θέλεις, εἶπε ἡ Ρίτα, ποὺ σηκώθηκε καὶ πῆγε κοντὰ στὸ παράθυρο.

«Εἶμαι ἄδικη, σκέφτηκε, τόσα χρόνια δέχτηκα τὰ πάντα καὶ τώρα μονάχα τὴν ἀξιοπρέπειά μου λογαριάζω...» «Μὰ ἦταν γιὰ τὴ Σεϊλά, τῆς ἀπάντησε ἡ ἄλλη γυναίκα, ποὺ ἦταν μέσα της. Τώρα θὰ παρατήσῃς τὸν Πέτερ, θὰ πᾶς νὰ ζήσῃς μακρυά, φτωχικά, ὥστε νὰ μὴν ἐνοχλῇς τὴν κόρη σου. Μίλα, λοιπόν, μὴν εἶσαι δειλή!»

Τὸν πλησίασε, γυρεύοντας τὰ λόγια ποὺ δὲ θὰ τὸν πλήγωναν.

— Πρέπει νὰ μὲ συχωρέσῃς, Πέτερ, τοῦ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή, μά, ξέρεις, ἀποφάσισα ν' ἀφήσω τὸ Λονδίνο, νὰ βρῶ μιὰ δουλειὰ στὴν ἐξοχή. Ἔχω δίπλωμα νοσοκόμου καὶ μὲ φτάνει κι' ἕνας μικρὸς μισθός. Βλέπεις, καταλαβαίνω πὼς κάνω ἄσχημα νὰ ζῶ ἔτσι μαζί σου. Ὁ κόσμος σχολιάζει καί.. Τέλος πάντων, συχώρα με, Πέτερ, ἂς χωρίσουμε σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι...

Ἐκείνος σταμάτησε νὰ πίγνῃ τὸ τσάϊ του καὶ τὴν κύτταξε σὰν χαμένος.

— Δὲν φαντάζομαι νὰ μιλᾶς σοβαρά, εἶπε τέλος. Ἡ Σεϊλὰ ἔκανε ἕνα σπουδαῖο γάμο καὶ θὰ ζήσῃ σ' ἕνα περιβάλλον διαφορετικὸ ἀπ' τὸ δικό μας. Ὁ κόσμος ποτὲ δὲν μᾶς ἐσχολίασε, θέλεις νὰ μᾶς σχολιάσῃ τώρα;

— Κάποτε ὁ κόσμος μίλησε καὶ γιὰ μᾶς, Πέτερ.

— Ἄστον νὰ λέῃ. Ὁ ἕνας βοήθησε τὸν ἄλλον στὴ δυστυχία του. Ἡ κόρη σου παντρεύτηκε, ὁ ἄντρας σου πέθανε. Μπορῶ τώρα πιὰ νὰ κάνω δίχως ἐσένα; Τώρα πρέπει νὰ εἴμαστε κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Σὲ λίγο, ἂν σ' ἀρέσῃ, θὰ πᾶμε νὰ ζήσουμε στὴν ἐξοχὴ καὶ θὰ τὰ παρατήσουμε ὅλα...

— Δὲν εἴμαστε παντρεμένοι, Πέτερ.

— Μά, Ρίτα, εἶσαι ἄδικη. Δὲν φταίω ἐγώ... Ἀπὸ χρόνια σοῦ λέω νὰ παντρευτοῦμε κι' ἐσὺ ὅλο ἀρνιέσαι. Γιατὶ τώρα δὲν δέχεσαι;

— Δὲν θέλω πιά, αὐτὸ εἶν' ὅλο! φώναξε ἡ Ρίτα ἐκνευρισμένη.

Ὁ Πέτερ σηκώθηκε. Τὸ πρόσωπό του χλώμιασε.

— Ἄ, καταλάβαίνω, τώρα γέρασα καὶ θἀθελες ἕναν ἄλλο φίλο!...

Τὴν ἀγαποῦσε ὅπως πάντα καὶ ὑπέφερε.

— Ὄχι, Πέτερ, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ρίτα γλυκά, δὲν εἶν' αὐτό. Σ' ἀγαπῶ, μὰ δὲν μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω. Ντρέπομαι, ἀκόμα καὶ στὰ μάτια τὰ δικά σου.

— Δηλαδὴ τώρα ποὺ ἡ Σεϊλὰ τακτοποιήθηκε, δὲν μὲ θέλεις πιά, μὲ πετᾶς σὰν κουρέλι... Ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια, ὅλα τὰ ἐρωτικὰ λόγια, ὅλη ἡ ἀγάπη σου, ὁ οἶκτος σου ἀκόμα, οἱ περίπατοί μας, τὰ σχέδιά μας γιὰ τὰ γεραρτειά μας, ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔκαιες καὶ τὰ συζητοῦσες μαζί μου μονάχα γιὰ τὴ Σεϊλά; Γιὰ μένα δὲν ἐνοιωσες ποτέ σου ἀγάπη;

Ἡ Ρίτα δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ, μὰ μιὰ φωνὴ τῆς ἔλεγε μέσα της: «Ναί, ναί, ὅλα τάκανες γιὰ τὴν κόρη σου. Εἶπες ψέματα, μόνο γιὰ τὴν κόρη σου. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο δὲν τὸν ἀγαπᾶς, δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσῃς ποτέ σου! Εἶναι διαφορετικὸς ἀπὸ σένα. Μονάχα τὸν λυπᾶσαι, ἐπειδὴ εἶναι καλός... Ἐπειδὴ ἔχει παιδικὴ ψυχή. Μὰ δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσῃς ποτέ σου μὲ ἔρωτα. Πέστου το καὶ φεῦγε. Θὰ εἶσαι ἐλεύθερη!»

Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ μιλήσῃ. Ὁ Πέτερ τῆς τὰ εἶχε προσφέρει ὅλα, χρόνια τώρα, ἀγάπη, στοργὴ καὶ λεφτά. Καὶ δὲν γύρευε παρὰ λίγη τρυφερότητα.

Ξαφνικὰ ἡ Ρίτα ξέσπασε σὲ λυγμούς.

— Φτωχέ μου Πέτερ, ἔλεγε μέσ' στὰ δάκρυά της.

— Ὄχι, ὄχι, μὴν κλαῖς, Ρίτα. Ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ. Θὰ κάνουμε ὅ,τι θελήσῃς...

Ἐκείνη τὸν κύτταξε. Καὶ τὰ μάτια του ἦταν πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα.

«Παράτα τον, ἔλεγε μέσα της ἡ φωνή, ἀφοῦ δὲν τὸν ἀγαπᾶς». «Δὲν μπορῶ, ἔλεγε ἡ ἄλλη φωνὴ μὲ σφιγμένη καρδιά, θὰ πέθαινε δίχως ἄλλο, ἂν τὸν ἐγκατέλειπεν».

— Πέτερ, τοῦ εἶπε γλυκά. Πίστεψέ με σ' ἀγαπῶ, σοῦ εἶμαι εὐγνώμων, μὰ ντρεπόμουνα...

Δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ. Ἔλεγε, ὅπως πάντα, ψέματα...

— Μ' ἀγαπᾶς, ἀλήθεια, μ' ἀγαπᾶς λιγάκι, ἔστω κι' ἂν εἶμαι γέρος, ἄρρωστος, κατώτερός σου;

— Μὴ μιλᾶς, ἔτσι, Πέτερ... Ἀλήθεια, δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Μόνο οἰκτο αἰσθανόταν γι' αὐτόν, γιὰ τὴν καλωσύνη του. Τοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιὰ κι' ἔκλαψε γιὰ λίγο ξανά. Εἶχε ὀνειρευτῆ τὴ ζήση μόνη, ἐλεύθερη, μὰ ἔπρεπε νὰ σηκώσῃ τὸ σταυρό της.

— Ναί, Πέτερ, θὰ παντρευτοῦμε...

— Ἐπειδὴ μ' ἀγαπᾶς, Ρίτα, δὲν εἶν' ἔτσι; "Οχι μόνο ἐξ αἰτίας τῆς Σεϊλά, ἀλλὰ καὶ γιὰ μένα.

— Ναί, ἀγάπη μου, καὶ γιὰ σένα, ὄχι μόνο γιὰ τὴ Σεϊλά.

Καὶ τὸν ἀγκάλιασε μὲ ἀπειρη συμπόνια.

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΣΩΛΙΒΑΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Φλῶρος καὶ καρδερίνα

Περιχαρὴς ἀνέγνωσεν προχθὲς εἰς ἀγγελίαν ὅτι νεᾶνις ἐκλεκτὴ καὶ στρουμπουλώδης λίαν διὰ νὰ παύσουν δι' αὐτὴν τοῦ βίου αἱ ὀδῦναι αἵτεῖ γαμβρὸν περιωπῆς πρὸς τό... μουρδουκλωθῆναι. Ἐφ' ᾧ σκεφθεὶς τὸ ζήτημα ὑπὸ ποικίλον πρίσμα διὰ νὰ λάβῃ τοῦ γαμβροῦ τὸ ἐκλεκτὸν τὸ χρίσμα καὶ παριστάνων ἑαυτὸν νέον κι' ὡραῖον Δούκαν νὰ ἀπαντήσω ἔσπευσον εἰς ταύτην τὴν τζουτζούκαν. «Ὦ Μοῦσα μου! ἀπήντησον πρὸς τὴν εἰκοσαέτιδα τείνω ἐκτάδην καὶ σαφῶς τὴν χεῖρα μου ἱκέτιδα, ἵνα νυμφίος καταστῶ, κοινῶς γαμβρὸς σερέτης, καθ' ὁ τυγχάνω κι' ἔγωγε, ὦ Μίς, εἰκοσαέτης».
Κι' ὦ Ζεῦ, μοὶ ἀνταπήντησεν ἡ δεσποινὶς εὐθέως: «Ἀφοῦ τυγχάνετε γαμβρὸς καὶ δὴ τοσοῦτον νέος, προαιρεῖσθε πρὸς νύμφευσιν ἐν ὑμνοις καὶ χοροῖς ἵνα ὁ φλῶρος εἰσθε σεῖς καγὼ ἡ καρδερίς!»
Καὶ ἐπειγόντως μεταβᾶς μετὰ κρυφῆς (ἐλπίδος
πρὸ νύμφης φεῦ! εὑρέθηκον πενδη- (κοντάρας δίδος
κι' σιωπὴ τετράκις ἐκραζον: «Ὦ κόσμε (παλαβέ!»
Ἐνῶ αὐτὴ ἰδοῦσα με ἀνέκραζεν: «Βα- (βαί!»
—φλῶρος ἐσύ; ἠρώτησον ἀγρίως ἡ ταρ (τοῦφος,
σὺ εἶσαι μωρὲ μάτια μου ἐξηκοντούτις (μποῦφος!
—Κι' ὑμεῖς, τῆς εἶπον, καρδερὶς τυχὰ (νετε, κοκώνα;
Ἄντε νὰ μοῦ κουρεύεσαι, μωρὴ... κα- (ρακαπόνα!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικε ρεπορταζ

✪ Μὲ τὴ μεταβολὴ τοῦ καιροῦ ἑτοιμάζονται γι' αὐτὴν τὴν ἐυδομάδα τὰ χειμερινὰ θεατρα.

— Πρῶτο ἀπ' ὅλα τὸ θεατρο «Κοτοπούλη» θὰ ἐγκαινιάσῃ τὴ νεα περίοδο μὲ τὴ «Λυσσασμένη γατα» τοῦ Τέννεσυ Οὐίλλιαμς. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀπο τὰ πιὸ πρωτότυπα ἀμερικανικὰ ἔργα, ἡ ὑπόθεσις τοῦ ὁποίου ἐκτυλίσσεται μέσα σὲ ἕνα δωμάτιο. Τὸ θέατρο «Κοτοπούλη» συμπεριελαβε ἀκόμα στὸ χειμερινό του ρεπερτόριο τὴν "Κυρία μὲ τας καμελίας», στὴν ὁποία τὴ Μαργαρίτα Γκωτιὲ θὰ ὑποδυθῇ ἡ Μελίνα Μερκούρη καὶ τὸν Ἀρμάνδο ὁ Νίκος Τζόγιας.

✪ Στῆ δεύτερη σειρὰ τῆς ἐπιθεωρήσεως «Γυναίκες καὶ λουλούδια», ποὺ ἑτοιμάζεται γιὰ τὸ χειμερινὸ «Ἀκροπόλ», ὁ χορογράφος καὶ χορευτὴς Μανώλης Καστρινός, θὰ παρουσιάσῃ μία καινούργια θεαματικὴ σκηνή, ποὺ βασίζεται στὸ γνωστὸ ποίημα τοῦ Δροσίνη «Ἡ ἀμυγδαλιά». Τὸ χορευτικὸ αὐτό, στὸ ὁποῖο θὰ λαμβάνῃ μέρος ὁλόκληρο τὸ μπαλλέτο, μὲ κοστούμια ἐποχῆς, θὰ δίνῃ μία γραφικὴ εἰκόνα τῆς Πλάκας μὲ κληματαριές, περιστέρια κλπ.

✪ Στὴ βίλλα «Ἄννα-Μαρία» τῶν ἀδελφῶν Καλουτᾶ, ποὺ τελείωσε στὸ Χαλάνδρι, ὑπάρχει μία μεγάλη σάλα, διακοσμημένη μὲ πολὺ γοῦστο, ἀπὸ τὸν Γιῶργο Ἀνεμογιάννη.

✪ Τὸν τελευταῖο καιρό, ἀπέκτησαν κομψότατα κεντρικὰ διαμερίσματα οἱ περισσότερες Ἑλληνίδες τραγουδίστριες, ὅπως ἡ Ρένα Βλαχοπούλου, ἡ Κάκια Μέρδρη, ἡ Ἔλσα Λάμπο, ἡ Εὔα Στύλ, ἡ Καίτη Παρίτση, ἡ Λέλα Μαρτίνι, ἡ Ζωζὼ Σαπουντζάκη καὶ ἡ Μπέμπα Κυριακίδου.

— Ἐπίσης ἡ Τασία Λαμὰρ ἑτοιμάζει στὸ Λουτράκι τὸ πολυτελὲς ξενοδοχεῖο «Παλαὶ Λαμάρ».

✪ Ὁ μαέστρος Γιώργος Μουζάκης ἔγινε πραγματικὸς «ἱπτάμενος», ἀφοῦ, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης, ὅπου ἐνεφανίζετο μὲ τὴν ὀρχήστρα του, ὑποχρεωμένος νὰ βρίσκεται σὲ συνεχῆ ἐπαφὴ μὲ τὴν ἐπιχείρησι τοῦ θεάτρου «Ἀκροπόλ» γιὰ τὴν προετοιμασία τῆς νέας ἐπιθεωρήσεως, πραγματοποίησε 14 ἀεροπορικὰ ταξίδια!

✪ Ἕνας ἄλλος γνωστὸς μαέστρος, ὁ Γιώργος Μυρογιάννης, ποὺ γύρισε τελευταῖα στὴν Ἑλλάδα, διέτρεξε στὴ Βαγδάτη ἕνα σοβαρώτατο κίνδυνο, ὑπὸ ἐντελῶς περίεργες συνθῆκες: Ὁ Ἰδιοκτήτης τοῦ κέντρου, ὅπου ἐργαζόταν, ἄριστος πιλότος, τὸν πῆρε ἕνα πρωῒ στὸ διθέσιο ἀεροπλάνο του, γιὰ νὰ δείξῃ ἀπὸ ψηλὰ τὰ ἀρχαῖα τῆς Βαβυλῶνος. Στὸ γυρισμό, ὅμως, ἔπεσαν, ξαφνικά, μέσα σὲ μιὰ μεγάλη ἀμμοθύελλα. Μὲ κίνδυνο νὰ τσακιγάλη ἀμμοθύελλα. Μὲ κίνδυνο νὰ τσακισθοῦν, ἀνάγκασθηκαν νὰ προσγειωθοῦν ἀνωμάλως καὶ βρέθηκαν ξαφνικά, χωρὶς νὰ καταλάβουν, στὴν αὐλὴ τῆς «Χρυσῆς Ἐκκλησίας», ἔξω ἀπὸ τὴ Βαγδάτη.

✪ Στὸ γάμο τῆς γνωστῆς τραγουδιστρίας Σούλας Σαμπάχ, μὲ τὸν ἠθοποιὸ Δημήτρη Νικολαΐδη, τοῦ θιάσου πρόζας Σουλτάνας Σαμπάχ, μὲ τὸν ἠθοποιὸ τῆς Λογοθετίδη, παρευρέθησαν ὡς κουμπάροι, ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ θιάσου.

✪ Μία ἄλλη γνωστὴ τραγουδίστρια, ἡ Φούλιμαν, ἐγκαταλείπει τώρα ὁριστικὰ τὸ τραγούδι, προκειμένου νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους της μὲ ἕνα πλούσιο μεγαλέμπορο τῆς Κύπρου.

✪ Ὁ χορευτὴς Μοσχόπουλος εἶναι ὁ πρῶτος "Ἕλληνας καλλιτέχνης, ποὺ ἀπέκτησε ἰδιόκτητο οἴκημα, στὸ ἐξωτερικό. Πρόκειται γιὰ μία ὡραιότατη βίλλα στὸ Ἀμβούργο, κοντὰ στὴ θάλασσα.

✪ Ἕνας ἄλλος χορευτής, ὁ Τζίμης Χριστιάνο, ποὺ βρίσκεται στὴν Εὐρώπη, ἔχει προτάσεις μὲ ἐξαιρετικοὺς ὅρους γιὰ νὰ μεταβῇ μαζὶ μὲ τὴν παρτενὲρ του Μαρίνα Μπιούτυ, στὴν Ἀργεντινὴ καὶ τὴν Κούβα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Κυρία Ξανθίππη Η ΔΥΝΑΜΙΚΗ

Συμπλοκὴ μὲ φιλομούσους

Καταπληκτικὴ εἶναι ἡ ἱστορία — θὰ διαβάσατε, ἄλλωστε, καὶ στὶς ἐφημερίδες. Πρόκειται γιὰ τὸ ἀπίστευτο ξεσήκωμα τῶν φιλομούσων τῆς Ἀθήνας γιὰ τὸν μεγάλο Ἕλληνα μαέστρο, τὸν Μητρόπουλο. Δὲν πρόκειται ἀκριβῶς εἰπεῖν γιὰ τὶς συναυλίες του καὶ τὴν ἐπιτυχία τους. Πρόκειται κυρίως γιὰ τὰ προηγηθέντα, μὲ τὰ ὁποῖα καὶ μόνο συνδέεται ἡ πολυ-ἀσαχη ἡρωΐδα τῆς στήλης ταύτης.

Προηγήθηκε, λοιπόν, τὸν συναυλιῶν τὸ μοναδικὸ φαινόμενο τῆς συρροῆς τῶν φιλομούσων γιὰ τὴν προμήθεια τῶν εἰσιτηρίων. Καὶ δὲν ἐπρόκειτο — ὅπως θὰ εἴδατε — γιὰ ἕνα ξεσήκωμα ἐντὸς τῶν καθιερωμένων ὁρίων τοῦ «θῶσέ μου κι' ἐμένα μπάρμπα». Αὐτὸ ποὺ ἔγινε (καὶ ποὺ προκάλεσε τὴν κατάπληξι καὶ φυσικὰ τὴν ἀγανάκτησι τῆς αἰωνίως ἀγανακτισμένης Ξανθίππης) ξεπέρασε τὰ ὅρια καὶ τῆς τολμηροτέρας φαντασίας.

Ἀπὸ τὶς δέκα καὶ τὶς ἔντεκα τὸ βράδυ ἔσπευσαν οἱ λάτρεις τῆς μουσικῆς καὶ θαύμαστοῦ μεγάλου μας μαέστρου, νὰ στρατοπεδεύσουν ἔξω ἀπ' τὰ ταμεῖα ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀνοίξουν τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ! Ὁλόκληρη τὴ νύχτα κάθισαν ἐκεῖ, συζητῶντας, κουτουλῶντας, νυστάζοντες, χαρτοπαίζοντας, ἀδημονῶντας, καὶ περιμένοντας ν' ἀνοίξουν τὰ ταμεῖα, ὄχι γιὰ νὰ πάρουν τὰ εἰσιτήρια, ἀλλὰ γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὸν περιπόθητο ἀριθμὸ προτεραιότητος, ποὺ θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ξαναπεριμένουν, νὰ ξανακοιμηθοῦν, νὰ ξαναξευχτήσουν γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὰ εἰσιτήρια!

Φωτορεπόρτερς ἔσπευσαν ἐπὶ τόπου, πῆραν φωτογραφίες καὶ οἱ ἐφημερίδες δημοσίευαν στιγμιότυπα τῆς ξενυχτισμένης οὐρᾶς μὲ σχετικὲς ἐξηγήσεις γιὰ τὸ ξεσήκωμα τῶν φιλομούσων. Εἶδε, λοιπόν, ἡ Ξανθίππη τὶς φωτογραφίες στὶς ἐφημερίδες καὶ κατ' ἀρχὴν ἀπόρησε:

— Τί εἶν' αὐτοί; ρώτησε. Τί περιμένουν στὴν οὐρά;

Ἀφιλόμουσοι φίλοι της τῆς ἐξήγησαν σαρκαστικά:

— Φιλόμουσοι εἶναι!

— Καὶ τί περιμένουν, λοιπόν;

— Γιὰ νὰ πάρουν εἰσιτήρια...

Κύτταξε τὴ φωτογραφία ἡ Ξανθίππη, τὴν ξανακύτταξε, ὕστερα σήκωσε τὴ χερούκλα της κι' ἔκανε ἕνα πελώριο σταυρὸ σὲ ἔνδειξι τὶς καταπλήξεως της:

— Μὴ χειρότερα, Παναγία μου, μὴ χειρότερα! Δὲν εἶναι μὲ τὰ καλά του ὁ κόσμος. "Ὁλοι αὐτοὶ καθίσαν οὐρὰ ἀπὸ τὸ βράδυ καὶ ξευχτήσανε στὸ δρόμο γιὰ νὰ πάρουν εἰσιτήρια;

— Καὶ οὔτε εἰσιτήρια δὲν παίρνουν. Παίρνουν ἀριθμοὺς προτεραιότητος, γιὰ νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ πάρουν εἰσιτήρια!...

Ξανασήκωσε τὴ χερούκλα της ἡ Ξανθίππη κι' ἔκανε δεύτερο πελώριο σταυρό:

— Μὴ χειρότερα Παναγία μου, μὴ χειρότερα! Μὰ καὶ τὸν καιρὸ τῆς ψωμόλυσας ἀκόμη, στὴν Κατοχή, δὲν θυμᾶμαι νὰ ξενύχτησε κανείς, σὲ οὐρά, ἔξω ἀπὸ φοῦρνο γιὰ νὰ πάρῃ ψωμί.

Οἱ κακεντρεχεῖς καὶ ἀφιλόμουσοι τὴ δούλευαν:

— Καὶ τί εἶναι τὸ ψωμὶ καὶ τὸ φαΐ γιὰ τοὺς φιλομούσους, μπροστὰ στὴν μουσική; Ξέρετε κ. Ξανθίππη πόσο ἔχει τὸ εἰσιτήριο τῆς κάθε συναυλίας;

— Πόσο ἔχει;

— Διακόσιες σαράντα δραχμές!

— Χριστὸς καὶ Παναγία! Βόησε ἡ Ξανθίππη καὶ ξανάφερε ἑνωμένα τὰ τρία δάχτυλα μὲ τὴ χερούκλα της, στὸ μέτωπο, γιὰ νὰ κάνῃ τρίτο πελώριο σταυρό. Διακόσιες σαράντα δραχμὲς τὸ εἰσιτήριο καὶ ξευχτᾶνε γιὰ νὰ τὸ πάρουν!

— Ἀμέ! Ἀμέ!

— Ἐ μὴ μοῦ πῆτε πὼς εἶναι καλὰ οἱ χριστιανοί. Μὴ μοῦ τὸ πῆτε!...

Καὶ γιὰ τέταρτη φορὰ σήκωσε τὴ χερούκλα της γιὰ νὰ κάνῃ τὸν πελώριο σταυρό της.

Ἐκεῖ θὰ ἔμενε τὸ πρᾶγμα, φυσικά, ἂν τὴ μεθεπομένη, δὲν ἔσπαζε ὁ διάολος τὸ πόδι του γιὰ νὰ τρακαριστῇ ἡ λίαν θυμωμένη καὶ ἐξαλλη Ξανθίππη μ' αὐτὸν τὸν κόσμο...τῶν τρελλῶν! Κάποια φίλη της τὴν παρακάλεσε νὰ τὴ συνοδέψῃ γιὰ νὰ δοῦν μερικὰ ἠλεκτρικὰ εἴδη ποὺ ἤθελε νὰ ψωνίσῃ ἀπ' τὸ κεντρικὸ πρατήριο μιᾶς ἑταιρίας ἠλεκτρικῶν εἰδῶν.

— Θεότρελλη ἐγώ! ξεφώνισε ἡ Ξανθίππη. Βρὲ δὲν πᾶς, νὰ κυτταχτῇς σὲ κανένα γιατρό!

Ἀφίνει τὴ φίλη της ἡ Ξανθίππη, πλησιάζει τὴν οὐρὰ καὶ φωτιὰ ἕναν ἠλικιωμένο κύριο, ποὺ φαινόταν μπαϊλντισμένος ἀπ' τὴ πολύωρη ὀρθοστασία:

— Μὰ τί περιμένετε ἐδῶ κύριε;

— Εἰσιτήρια, εἶπε ὁ μπαϊλντισμένος.

— Τί εἰσιτήρια; ρώτησε ἡ Ξανθίππη.

Ὁ ἠλικιωμένος κύριος, λόγω ὑπερκοπώσεως, δὲν εἶχε προφανῶς ἄλλες δυνάμεις ν' ἀπαντήσῃ κι' ἔλαβε τὸν λόγο μιὰ κυρία, ποὺ στεκόταν πλάϊ του:

— Περιμένουμε νὰ πάρουμε εἰσιτήρια γιὰ τὶς συναυλίες τοῦ Μητροπούλου.

Αὐτοὶ ἦταν, λοιπόν! Γούρλωσε τὰ μάτια της ἡ Ξανθίππη, κύτταξε πέρα πέρα τὴν οὐρὰ καὶ βόησε:

— Μπᾶ τρομάρα σας! Ἐσεῖς εἴσαστε, λοιπόν, ποὺ ξενυχτᾶτε γιὰ νὰ μὴ χάσετε τὴ συναυλία! Μπᾶ τρομάρα σας!

Καὶ γυρίζοντας στὴ φίλη της ποὺ στεκόταν πάρα πέρα:

— Καλὲ Σοφίτσα, ἔλα νὰ δῆς τοὺς τρελλοὺς! Καλέ, ἔλα γὰ τοὺς δῆς ἀπὸ κοντά, νὰ σπάσῃς κέφι! Αὐτοὶ εἶναι ποὺ λέγαμε χτές! Μπᾶ τρομάρα τους!...

Καὶ ἡ μὲν κυρὰ - Σοφίτσα, βλέποντας τὴ φασαρία ποὺ ἔκανε ἡ Ξανθίππη, δὲν τολμοῦσε νὰ ζυγώσῃ. Στὸ μεταξύ, ὅμως, ἕνας ἀπ' τὴν οὐρά, ἀγανακτισμένος κι' ὁλας ἴσως ἀπ' τὴν πολύωρη ὀρθοστασία, λ

Μοντέρνο ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Ἐπαμ. Κ. Μπούφαλι

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἐνῶ ὁ Ἀλέκος ἑτοιμάζεται νὰ φύγη γιὰ τὸ ἐξωτερικό, ἀκολουθῶντας τὶς συμβουλὲς τῆς μητέρας του, ἡ Ἄννα παίρνει τὴν ἀπόφασι νὰ τερματίση μόνη της τὴ ζωή της. Ἕνα ἀπόγευμα, ποὺ ὁ πατέρας της κι' ἡ μητέρα της λείπουν ἀπὸ τὸ σπίτι, τὴν ἐπισκέπτεται ὁ πατέρας τοῦ Ἀλέκου, ποὺ τῆς μιλάει μὲ στοργὴ καὶ τὴν διαβεβαιώνει ὅτι ἐπιθυμία του εἶναι νὰ πραγματοποιηθῆ ὁ γάμος της μὲ τὸ γυιό του. Ἡ Ἄννα, ὅμως, μ' ὅλο ποὺ βρίσκεται σὲ τραγικὴ κατάστασι, ἀποκρούει αὐτὸ τὸ γάμο καὶ δικαιολογεῖ τὴν ἄρνησί της λέγοντας πὼς δὲν ἀγαπάει πιὰ τὸν Ἀλέκο καὶ πὼς δὲν πρόκειται νὰ τὸν ξαναγαπήση ποτέ.

Κι' ὅπως ὁ Φόρτης τὴν κύτταζε μὲ ἀπορία, συνέχισε:

— Τὸ ξέρετε πὼς εἶμαι μιὰ φτωχὴ νέα καὶ δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἔχω μεγάλες ἀπαιτήσεις. Χάρι θὰ μοῦ κάμη ἐκεῖνος ποὺ θὰ μὲ παντρευτῆ, γιατὶ ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ τοῦ δώσω τίποτε... Θὰ μποροῦσα, λοιπόν, νὰ παντρευτῶ ἕναν ἄντρα καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπάω. Μὰ μὲ τὸν Ἀλέκο δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Γιατὶ αὐτὸν εἶχα συνηθίσει νὰ τὸν ἀγαπάω. Ζοῦσα μόνον μὲ τὴν ἀγάπη του κι' ἤμουν εὐτυχισμένη... Γιὰ μένα ὁ Ἀλέκος δὲν εἶχε ἐλαττώματα, οὔτε ἔμοιαζε μὲ τοὺς ἄλλους ἄντρες. Ἦταν κάτι τὸ ξεχωριστό. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ κατάλαβα πὼς τὸν ἀγαποῦσα, δὲν ἔκανα τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τὸν ἀνεβάζω μὲ τὴ σκέψι μου ὁλοένα καὶ πιὸ ψηλά. Νὰ γιατί δὲν βρῆκα τὴ δύναμι νὰ τοῦ ἀρνηθῶ τίποτε... Μαζί του δὲν εἶχα οὔτε ἐπιφυλάξεις, οὔτε δισταγμούς. Ἤθελα μόνο νὰ εἶμαι δική του, ὁλότελα καὶ ἀποκλειστικὰ δική του. Δὲν σκεφτόμουν τίποτε ἄλλο. Ἦρθε μιὰ μέρα, ὅμως, ποὺ ὁ Ἀλέκος σωριάστηκε μαζὶ μὲ τὸ βάθρο ὅπου τὸν εἶχα στήσει... Ἀπὸ τότε ἡ καρδιά μου εἶναι ἄδεια... Θέλετε νὰ μάθετε πότε ἔγινε αὐτό;... Τὴν ἡμέρα ποὺ κατάλαβα, πὼς δὲν μ' ἀγαποῦσε καὶ πὼς ἔπαιζε μόνο μὲ τὴ φτωχή μου καρδιά.

— Ὁ Ἀλέκος εἶναι ἐπιπόλαιος, εἶπε ὁ Φόρτης.

— Ὁ Ἀλέκος δὲν μ' ἀγαπάει, συνέχισε ἡ Ἄννα. Νὰ τί ἔχει ἀξία στὰ μάτια μου... Ὤ, μὴν προσπαθῆτε νὰ τὸν δικαιολογήσετε... Τὰ λόγια σας μ' ἔκαμαν γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ γελασθῶ καὶ νὰ πιστέψω πὼς τὸν εἶχα ἀδικήσει. Ἀλλὰ τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα! Ὁ Ἀλέκος δὲν μὲ θέλει γιὰ γυναίκα του. Δὲν εἶναι ἀλήθεια;

— Δὲν εἶπα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

— Καὶ σεῖς θέλετε νὰ τὸν ἀναγκάσετε νὰ μὲ παντρευτῆ ἀπὸ συμπόνια γιὰ τὴ δυστυχισμένη νέα, ποὺ γελάστηκε ἀπὸ τὴν ἀγάπη της. Ὁμολογῆστε πὼς αὐτὸ εἶναι... Ἀκοῦστε μὲ τώρα τί ἔχω νὰ σᾶς πῶ: Δὲν θὰ πάρω τὸν Ἀλέκο. Ἀλλ' ὅ,τι κι' ἂν γίνη, δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν εὐγενικὴ χειρονομία σας. Αὐτὴ μὲ ἀποζημίωσε γιὰ ὅλους τοὺς πόνους καὶ τὰ βάκρυά μου.

Ὁ Φόρτης εἶχε συγκινηθῆ ἀπὸ τὰ λόγια της. Προσπάθησε, ὡστόσο, νὰ κρύψη τὴ συγκίνησί του καί, παίρνοντας αὐστηρὸ ὕφος, τῆς εἶπε:

— Ὅλα ὅσα εἶπες, εἶναι σωστά, Ἄννα. Ξέχασες, ὅμως, κάτι.

— Τί πρᾶγμα;

— Ὅτι σὲ λίγο θὰ γίνης μητέρα.

Ἡ Ἄννα κατέβασε τὸ κεφάλι της.

— Τὸ παιδὶ ποὺ ἔχεις μέσα στὰ σπλάχνα σου εἶναι ἕνας Φόρτης, συνέχισε ὁ πατέρας τοῦ Ἀλέκου. Ἔχω κι' ἐγὼ δικαιώματα πάνω σ' αὐτό. Καὶ πρέπει νὰ μ' ἀκούσης... Αὐτὸ τὸ παιδὶ ποὺ θὰ φέρης στὸν κόσμο, τὸ ἀγαπάω ἀπὸ τώρα. Καὶ κανεὶς δὲν θὰ μ' ἐμποδίση νὰ ἐνδιαφερθῶ γι' αὐτό. Νά τί θἄπρεπε νὰ καταλάβης.

Ἡ Ἄννα ἀνατάραχτηκε πάνω στὴν πολυθρόνα της. Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, πίστευε πὼς τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν μόνο δικό της. Καὶ νά ποὺ τώρα τὸ διεκδικοῦσε ἕνας ἄλλος.

— Ἀφοῦ, ὅμως, ὁ πατέρας του δὲν τὸ θέλει; εἶπε.

— Ὁ πατέρας του εἶναι ἄμυαλος, ἀπάντησε ὁ Φόρτης. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, βρίσκομαι ἐδῶ.

Ξαναπῆρε τὸ στοργικὸ ὕφος του.

— Πρέπει νὰ μ' ἀκούσης, παιδί μου, συνέχισε. Αὐτὸ τὸ παιδὶ ποὺ πρόκειται νὰ φέρης στὸν κόσμο, τὸ θέλω καὶ τὸ ἀγαπάω. Καὶ θὰ κάμω καὶ τὸ γυιό μου νὰ τὸ θελήση καὶ νὰ τὸ ἀγαπήση. Ἂν αὐτὸς εἶναι ἀνόητος κι' ἀπερίσκεπτος, δὲν πρέπει νὰ γίνω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο... Καὶ σὺ ἐπίσης, Ἄννα, δὲν εἶσαι λογική. Τί θ' ἀπογίνης ἂν δὲν παντρευτῆς τὸν Ἀλέκο; Τὸ σκέφτηκες αὐτό; Θὰ φέρης στὸν κόσμο ἕνα παιδὶ ποὺ δὲν θὰ ἔχη πατέρα;

Ἡ Ἄννα ἔκαμε μιὰ ἀόριστη χειρονομία.

— Τὴν ξέρω τὴ ντροπή μου, ἀπάντησε. Ἀλλὰ καθένας πρέπει νὰ ὑποτάσσεται στὴ μοῖρα του. Κι' ἐγὼ θὰ ὑποταχθῶ στὴ δική μου.

— Κι' ἡ δική σου μοῖρα ποιὰ εἶναι;

— Γιὰ μένα, τέλειωσαν ὅλα.

— Ἄ! ἔκαμε ὁ Φόρτης. Τὴ μαντεύω τὴ σκέψι σου. Μιὰ νέα ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, ὅπως εἶσαι ἐσύ, δὲν μπορεῖ νὰ φέρη στὸν κόσμο ἕνα παιδὶ χωρὶς πατέρα. Τί θὰ κάμης, λοιπόν;... Ξέρω τί θὰ μοῦ ἀπαντήσης. Ὁ θάνατος τὰ σβύνει ὅλα... Αὐτὸ δὲν σκέφτεσαι; Κι' ὅμως ἐγὼ σοῦ λέω πὼς θὰ ζήσης! Θὰ ζήσης γιατὶ τὸ θέλω ἐγώ. Κι' ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸ θέλω!

Σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ πῆγε κοντά της.

— Ἔλα, ὑποσχέσου μου, ὅτι θὰ ζήσης κι' ὅτι θὰ γίνης αὐριο μιὰ εὐτυχισμένη μητέρα, τῆς εἶπε, βάζοντας τὸ χέρι στὸν ὦμο της. Ὅσο γιὰ τὸ γυιό μου, σοῦ ὑπόσχομαι πὼς θἀρβῆ νὰ πέση στὰ πόδια σου γιὰ νὰ σοῦ ζητήση νὰ τὸν συχωρέσης. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι, Ἄννα;

Δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ τὰ χείλη της ἔτρεμαν.

Ὁ Φόρτης τὴ σήκωσε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, ἀκούμπησε τὰ χέρια του στοὺς ὤμους της καὶ τὴ φίλησε στὸ μέτωπο.

— Κόρη μου, τῆς εἶπε, ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Ὅλα θὰ κανονισθοῦν...

Ἡ Ἄννα ἔσκυψε καὶ τοῦ φίλησε μὲ συγκίνησι τὰ χέρια.

Εἶχε βραδυάσει πιά.

— Πρέπει νὰ φεύγω, εἶπε ὁ Φόρτης. Ἦταν γιὰ μένα μιὰ εὐτυχισμένη ἡμέρα ἡ σημερινή. Πηγαίνω τώρα νὰ βρῶ τὸ γυιό μου.

Ἔβγαλε ἕνα χαρτάκι ἀπὸ τὴν τσέπη του κι' ἔγραψε σ' αὐτὸ ἕναν ἀριθμό.

— Αὔριο, τῆς εἶπε, τὴν ἴδια ὥρα, θὰ μὲ πάρης στὸ τηλέφωνο. Κι' εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγείλω εὐχάριστα νέα... Ἔτσι, παιδί μου;

Ἡ Ἄννα τὸν συνώδευσε ὡς τὴν πόρτα.

Στὸ κεφαλόσκαλο, ὁ Φόρτης γύρισε καὶ τῆς εἶπε καὶ πάλι:

— Βγάλε τὶς κακὲς σκέψεις ἀπὸ τὸ μυαλό σου. Ἡ μπόρα πέρασε... Αὔριο ἡ εὐτυχία θὰ χτυπήση καὶ πάλι τὴν πόρτα σου.

Ὅταν ἔμεινε μόνη της, ἡ Ἄννα ἔκλεισε τὸ σαλόνι καὶ ξαναγύρισε στὸ δωμάτιό της.

Ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, τῆς φαίνονταν σὰν ὄνειρο. Καὶ τώρα τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεκαθαρίση τὰ αἰσθήματα καὶ νὰ προσανατολίση τὶς σκέψεις της. Παράδερνε μέσα σ' ἕνα χάος, ὅπου ὅλα ἦταν θολά, ἀκαθόριστα, ἀβέβαια.

Γιὰ ἕνα μόνο πρᾶγμα δὲν μποροῦσε ν' ἀμφιβάλλη: γιὰ τὸ ὅτι ὁ πατέρας Φόρτης, ποὺ, ὡς προχτὲς ἀκόμη, φοβόταν τὴν ἄρνησι καὶ τὴν ἀντίδρασί του, τὴν ἤθελε γιὰ γυναίκα τοῦ γυιοῦ του, Ἀλλ' ὅταν προσπαθοῦσε νὰ ἑξηγήση τὴ στάσι τοῦ Ἀλέκου ἢ νὰ ἐξιχνιάση τὸ μυστήριο τῆς δικῆς της ψυχῆς, αἰσθανόταν μιὰ περίεργη ἀγωνία, πού ἔκανε τὸ στῆθος της ν' ἀνεβοκατεβαίνη ὁρμητικὰ καὶ τῆς ἔκοβε τὴν ἀναπνοή. Ἐδῶ τὸ ἔδαφος δὲν ἦταν τὸ ἴδιο σίγουρο ὅπως προκειμένου γιὰ τὸν πατέρα Φόρτη. Βρισκόταν, ξαφνικά, στὸ ἄγνωστο, κι' εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς κατρακυλοῦσε μέσα σὲ μιὰν ἄβυσσο σκοταδιῶν, ὅπου τὸ μυαλό της σταματοῦσε κι' ἡ σκέψι της νεκρωνόταν.

Σιγὰ-σιγά, ὡστόσο, ἡ ἠρεμία ἀπλωνόταν στὴν ψυχή της. Μιὰ δειλὴ ἐλπίδα τρεμόσβυνε μέσα στὸ μυαλό της. Ἴσως δὲν εἶχαν χαθῆ ὅλα. Ἴσως θὰ μποροῦσε νὰ ξαναρχίση τὴ ζωή της, χωρὶς νὰ κρύβη ἀπὸ ντροπὴ τὸ πρόσωπό της καὶ χωρὶς νὰ φοβᾶται τὴν καταφρόνια τοῦ κόσμου. Ἴσως δὲν θἄπρεπε πιὰ ν' ἀνησυχῆ γιὰ τὸ παιδὶ της. Γιατὶ δὲν θὰ ἐρχόταν στὸν κόσμο χωρὶς πατέρα καὶ χωρὶς ὄνομα. Θὰ ἦταν κι' αὐτὸ ἕνα παιδί, ὅπως τὰ ἄλλα.

Αὐτὴ ἡ σκέψι παραμέριζε τὴ βασανιστικὴ ἐρώτησι ποὺ τὴν ἀπασχολοῦσε ἀπὸ κάμποση ὥρα: ὁ Ἀλέκος τὴν ἀγαποῦσε. Ἄρα γε κι' αὐτὴ θὰ κατάφερνε νὰ τὸν ξαναγαπήση; Σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι δὲν κατάφερνε νὰ δώση καμμιὰ ἀπάντησι.

. . . . . .

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ κυρία Μαρέλη γύρισε στὸ σπίτι της μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ κουβεντιάση μὲ τὴν κόρη της. Ἂν εἶχε καθυστερήσει ὡς τότε, ἦταν ἀπὸ φόβο μήπως τὴν ταράξη καὶ γίνη ἀφορμὴ νὰ πάθη ἡ Ἄννα καινούργια κρίσι. Ἀλλὰ τὸ πραγμα δὲν ἔπαιρνε ἄλλη ἀναβολή.

Μπαίνοντας στὸ σπίτι, βρῆκε μιὰ Ἄννα ὁλότελα ἀλλαγμένη. Δὲν ἦταν χαρούμενη, ἀλλὰ τὰ χείλη της εἶχαν ξεσφίχτη, τὸ βλέμμα της εἶχε καθαρίσει καὶ τὸ πρόσωπό της δὲν ἦταν πιὰ συννεφιασμένο ὅπως πρίν.

— Ἤρθε κανείς; ρώτησε, κυττάζοντας μὲ περιέργεια τὴν κόρη της.

Ἡ Ἄννα κόμπιασε.

— Ποιὸς θέλατε νἀρθῆ, μαμά; εἶπε.

— Μήπως πῆρες κανένα τηλεφώνημα;

— Ὄχι, μαμά.

Ἡ κυρία Μαρέλη δὲν πρόσεξε πὼς ἡ φωνὴ τῆς κόρης της ἔτρεμε ἐλαφρά.

— Ἡ Εἰρήνη; ρώτησε.

Ἡ Εἰρήνη ἦταν ἡ ὑπηρέτρια.

— Ὄχι, μαμά, δὲν φάνηκε ἀκόμη, ἀπάντησε ἡ Ἄννα.

Ἡ κυρία Μαρέλη ἄνοιξε τὴ ντουλάπα κι' ἔβαλε τὸ καπέλλο της.

— Ὁ πατέρας σου ἔμεινε ἔξω γιὰ νὰ βρῆ κάποιο φίλο του, εἶπε στὴν κόρη της. Δὲν φαντάζομαι νἀρθῆ πρὶν ἀπὸ τὶς ἐννέα. (Κύτταξε τὸ ρολόγι, ποὺ ἔδειχνε μόνον ἑπτά). Ὡς τότε, ἔχουμε τὸν καιρὸ νὰ κουβεντιάσουμε.

Ἡ Ἄννα χλώμιασε. Τί νὰ ἤθελε, ἄρα γε νὰ τῆς πῆ ἡ μητέρα της; Μήπως εἶχε μαντέψει τὸ δράμα της;

— Ὅπως θέλετε, μαμά, εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή.

Εἶχε πάντα τὴν ἀνησυχία μήπως στὴν ἀρρώστεια της εἶχε πῆ πράγματα ποὺ εἶχαν προδώσει τὸ μυστικό της. Ἂν αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια, θὰ τὸ μάθαινε σὲ λίγο.

Ἡ ἀνάκρισι

Μητέρα καὶ κόρη κάθονταν ἀμίλητες ἡ μιὰ ἀπέναντι στὴν ἄλλη.

Μέσα στὸ δωμάτιο ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε γίνει, ξαφνικά, πολὺ βαρειά.

Ἡ κυρία Μαρέλη δὲν ἤξερε πῶς ν' ἀρχίση. Εἶπε, τέλος, ἐπειτα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς:

— Ὁ γιατρὸς μὲ ἀνησύχησε γιὰ σένα, παιδί μου...

Ἀλλὰ μετάνοιωσε ἀμέσως. Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς φάνηκε πολὺ ἀπότομος. Ἔπρεπε νὰ μιλήση στὴν κόρη της πιὸ μαλακά, γιὰ νὰ μὴν προκαλέση τὴν ἀντίδρασί της καὶ νὰ μάθη ἔτσι ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε.

— Ἔχεις ἀλλάξει πολὺ τὸν τελευταῖο καιρό, Ἄννα, συνέχισε. Δὲν εἶσαι πιὰ ἡ ἴδια ὅπως ἄλλοτε...

Ἀλλ' οὔτε κι' αὐτὴ ἡ ἀρχὴ τὴν ἱκανοποίησε. Μιὰ σκέψι τῆς ἦρθε ξαφνικά... Ἦταν καλύτερο νὰ φθάση στὸ σκοπό της ἀκολουθῶντας ἕναν πλάγιο δρόμο.

— Τί γίνονται οἱ δόσεις σου; ρώτησε τὴν Ἄννα.

— Ποιὲς δόσεις, μαμά;

— Ἐννοῶ τὶς δόσεις γιὰ τὸ ρολόγι σου... Δὲν μοῦ ξαναμίλησες γι' αὐτές...

Ἡ Ἄννα εἶχε ξεχάσει τὸ πολὺ φέμμα της. Βρῆκε, ὡστόσο, μιὰ δικαιολογία.

— Τὶς πλήρωσα, μαμά, βιάστηκε ν' ἀπαντήση.

— Μὲ τί χρήματα, παιδί μου;

— Μά, ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ δίνατε ὁ μπαμπᾶς καὶ σεῖς... Ἔκανα οἰκονομίες... Πήγαινα μὲ τὰ πόδια ὅταν ἦταν καλὸς καιρός...

— Ἄ!

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι τοῦ γιατροῦ, ἡ κυρία Μαρέλη εἶχε καταλήξει στὸ συμπέρασμα πὼς ἡ κόρη της τὴν εἶχε γελάσει καὶ πὼς τὸ ρολόγι δὲν ἦταν ἄσετο μὲ τὴν περιπέτειά της. Ἤθελε τώρα νὰ ξεκαθαρίση κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

— Μοῦ εἶπες ἀλήθεια, Ἄννα, ὅτι ἀγόρασε αὐτὸ τὸ ρολόγι μὲ δόσεις; τὴ ρώτησε.

— Πῶς ἀλλοιῶς θὰ μποροῦσα νὰ τὸ πάρω, μαμά;

— Μήπως σοῦ τὸ ἔκαμαν δῶρο;

— Ποιός;

— Πῶς θέλεις νὰ τὸ ξέρω;... Ἐσὺ πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῆς...

Ἡ Ἄννα εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνησυχῆ. Ἡ συζήτησι μὲ τὴ μητέρα της δὲν ἦταν τόσο ἁπλὴ ὅσο εἶχε φανασθῆ στὴν ἀρχή. Ἔμοιαζε περισσότερο μὲ ἀνάκρισι.

— Τί νὰ σᾶς πῶ, μαμά; ρώτησε κάνοντας πὼς δὲν εἶχε καταλάβει.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ κυρία Μαρέλη ἄφησε κατὰ μέρος τὰ προσχήματα.

— Νὰ μοῦ πῆς ποιὸς σοῦ χάρισε αὐτὸ τὸ ρολόγι, ἀπάντησε. Δὲν πιστεύω νὰ θέλης νὰ μὲ πείσης ἀκόμη ὅτι τὸ ἀγόρασες μὲ δόσεις... Μίλησε καθαρὰ στὴ μητέρα σου, παιδί μου, πρόσθεσε. Μιὰ νέα στὴν ἡλικία σου εἶναι εὔκολο νὰ πέση σὲ λάθη.

Ἡ Ἄννα κατέβασε τὸ κεφάλι της. Ἕνας ἀγώνας γινόταν μέσα στὴν ψυχή της. Ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνη στὴν ἄρνησί της ἢ νὰ τὰ φανερώση ὅλα στὴ μητέρα της; Δὲν μποροῦσε νὰ πάρη μιὰ ἀπόφασι.

Ἡ κυρία Μαρέλη ἑρμήνευσε τὴ σιωπή της σὰν ὁμολογία.

— Τὸ παραδέχεσαι, λοιπόν, εἶπε.

Οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπάντησε ἡ Ἄννα.

— Ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχα καταλάβει ἀπὸ πρωτύτερα, συνέχισε ἡ μητέρα της ἀναστενάζοντας. Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε νὰ πάη τὸ μυαλό μου σ' ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;... Ἂν δὲν μοῦ ἄνοιγε τὰ μάτια μου ὁ γιατρός, ἴσως καὶ σήμερα ἀκόμη νὰ μὴν ἤξερα τίποτε...

Ἡ Ἄννα ἀνατρίχιασε. Γιατὶ τῆς μιλοῦσε καὶ πάλι γιὰ τὸ γιατρό; Τί μποροῦσε νὰ τῆς εἶχε πῆ;

Ἡ κυρία Μαρέλη τῆς κατάφερε σὲ λίγο τὸ τελικὸ χτύπημα.

— Τὰ ξέρω ὅλα, παιδί μου, τῆς εἶπε. Μὲ καταλαβαίνεις, ὅλα!... Ὁ γιατρὸς μοῦ φανέρωσε τὴν κατάστασί σου... Δὲν πρόκειται νὰ σὲ ρωτήσω πῶς ἔπεσες σ' αὐτὸ τὸ σφάλμα. Ὅ,τι ἔγινε ἔγινε... Ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἀπασχολεῖ εἶναι πῶς θὰ διορθώσουμε τὰ πράγματα...

— Μαμά...

— Ὄχι, μὴν προσπαθῆς ν' ἀρνηθῆς, τῆς φώναξε ἡ μητέρα της. Σοῦ εἶπα ὅτι τὰ ξέρω ὅλα. Δὲν μίλησα ἀκόμη στὸν πατέρα σου. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τοῦ κρύψω περισσότερο τὴν κατάστασί σου... Πές μου, ὅμως, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ γιατί ἀρνεῖται νὰ σὲ πάρη;

Ἡ Ἄννα εἶχε γίνει κατακίτρινη. Ἄφηνε τὴ μητέρα της νὰ βγάζη μόνη της τὰ συμπεράσματά της, γιατὶ δὲν εὑρίσκε τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῆ. Στὴν τελευταία ἐρώτησί της, ὅμως, βιάστηκε ν' ἀπαντήση:

— Δὲν ἀρνεῖται, μαμά.

— Ἄ!

Αὐτὴ ἡ ἀπάντησι ἀνακούφισε τὴν κυρία Μαρέλη.

— Λοιπόν, παιδί μου; ρώτησε.

— Θὰ μὲ παντρευτῆ.

— Σοῦ τὸ ὑποσχέθηκε;

— Ὄχι ὁ ἴδιος...

— Ποιὸς τότε;

— Ὁ πατέρας του.

— Δὲν καταλαβαίνω... Γιατὶ ὁ πατέρας του κι' ὄχι ὁ ἴδιος;

— Ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας του;

— Ὁ Μιχάλης Φόρτης, μαμά.

— Ὁ Μιχάλης Φόρτης, ὁ μεγαλοβιομήχανος;

— Ναί, μαμά.

Ἡ κυρία Μαρέλη σκέφτηκε μερικὲς στιγμές.

— Δὲν εἶναι καὶ ἄσχημα, εἶπε ἔπειτα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει πολλὰ χρήματα... Ἀπὸ τὴν ἄποψι αὐτή, δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε. Ἀλλά...

Δὲν ἀποτέλειωσε τὴ φράσι της. Ἡ κυρία Μαρέλη εἶχε μιὰ ἐμφυτη δυσπιστία στοὺς ἀνθρώπους τοῦ χρήματος. Συνηθισμένη νὰ τὰ βγάζη πέρα μὲ λίγα, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη τὴν ψυχολογία ἐκείνων ποὺ ἐξάδευαν ἀσυλλόγιστα, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ καταπλήξουν τοὺς ἄλλους μὲ τὴ σπατάλη τους. Κι' ἔπειτα, τοὺς θεωροῦσε ὁτάλους πέρα γιὰ πέρα ἀμόρφωτους καὶ ἄξεστους. Ἐξαιρετικὰ καλλιεργημένη ἡ ἴδια, σὲ συγγενεῖς ποὺ εἶχαν πολὺ καλὲς θέσεις στὴν κοινωνία, δὲν εἶχε ἐκτίμησι παρὰ μόνον γιὰ τοὺς ἐπιστήμονες, τοὺς διανοουμένους, τοὺς καλλιτέχνες, τοὺς πνευματικοὺς ἀνθρώπους.

— Πιστεύεις, ὅτι θὰ ζήσης καλὰ μ' αὐτὸ τὸ Φόρτη; ρώτησε τὴν κόρη της σὰν ἡ ὑπόθεσι νὰ ἦταν κιόλας τελειωμένη.

Ἡ Ἄννα δὲν ἀπάντησε.

— Τὸ πρᾶγμα, ἄλλωστε, δὲν ἔχει σημασία, συνέχισε ἡ μητέρα της. Ἔπειτα ἀπὸ ὅ,τι ἔγινε, δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσις ἀπὸ τὸ γάμο... Καὶ πρέπει, μάλιστα, νὰ γίνη τὸ γάμο... Πές μου, ὅμως, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καὶ γιατί ἀρνεῖται νὰ σὲ πάρη;

Ὁ Μιχάλης Φόρτης σήκωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ χτυπήση τὸ γυιό του, ἀλλ' ἡ γυναίκα του πρόφτασε καὶ τὸν συγκράτησε.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΡΕΤΑΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Ἐνταῦθα

Ἀσύμφορη φοβέρα

Ὁ νεαρὸς ἀλλ' ἀπένταρος Ἀνάργυρος, χάρις στὰ σωματικὰ του προσόντα, μπόρεσε νὰ ξεμυαλίση τὴν μονάκριβη κόρη ἑνὸς βαθύπλουτου βιομήχανου καὶ νὰ τὴν παντρευτῆ χωρὶς τὴν συγκατάθεσι τῶν γονέων της.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ὅμως ὁ Ἀνάργυρος ἔτρεξε ἀγαναχτισμένος στὸν πεθερό του καὶ τοῦ ἀποκάλυψε, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐξασφαλίση τὴν εὐνοιά του, τὰ ἑξῆς:

—Ἡ γυναικα μου καὶ κόρη σας μὲ ἀπατᾶ! Ἔχει φίλους...

Ὁ βιομήχανος χωρὶς νὰ χάση τὴν ψυχραιμία του, ἔσπευσε νὰ τοῦ ἀπαντήση μὲ μεγάλη σοβαρότητα:

—Ἡσύχασε, γαμπρέ μου! Ἂν ἡ κόρη μου συνέχιση τὴν κακὴ διαγωγή της, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ τὴν ἀποκληρώσω!

Κι' ὁ Ἀνάργυρος, ποὺ ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴν προῖκα, ἀπόμεινε ἀναυδος!

Ο ΦΑΚΟΣ

σύντομα... ἀμέσως. Τὸ καταλαβαίνεις, βέβαια, πὼς δὲν μπορεῖς νὰ μείνῃς ἐδῶ. Ὁ ἄντρας σου εἶναι πλούσιος... Μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ φύγετε γιὰ ἕνα διάστημα κι' ἔπειτα ξαναγυρίζετε. Δὲν πρέπει νὰ ἐκτεθοῦμε στὸν κόσμο, παιδί μου.

Οὔτε φωνές, οὔτε ἀσκοπες παρατηρήσεις, οὔτε θυμοί. Τὸ κακὸ εἶχε γίνει. Ἔπρεπε τώρα νὰ διορθωθῇ. Ὅλο τὸ ζήτημα βρισκόταν ἐκεῖ.

— Μπορῶ νὰ μιλήσω στὸν πατέρα σου; ρώτησε ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἡ κυρία Μαρέλη.

— Ὄχι ἀκόμη, μαμά...

— Πότε, παιδί μου;

— Αὔριο ἢ μεθαύριο... Κάμετέ μου αὐτὴ τὴ χάρι... Θὰ σᾶς πῶ ἐγώ...

Ἡ κυρία Μαρέλη ἀνοιγόκλεισε δυὸ-τρεῖς φορὲς τὰ μάτια της. Ἔπειτα εἶπε:

— Ὅπως θέλεις... Πήγαινε τώρα νὰ ἡσυχάσῃς. Καὶ μὴν ξεχνᾶς, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς μυστικὰ ἀπὸ τὴ μητέρα καὶ τὸν πατέρα σου. Γιατὶ κανεὶς ἄλλος δὲν θέλει τὸ καλό σου, ὅπως ἐμεῖς...

Μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι, ἡ Ἄννα ἅρπαξε καὶ φίλησε τὰ χέρια τῆς μητέρας της. Ἔπειτα βγῆκε ἀργὰ καὶ ξαναγύρισε στὸ δωμάτιό της. Ἦταν τώρα πιὸ ἀλαφρωμένη ἀπὸ πρίν.

Ἡ θύελλα

— Δὲν χρειάζονται τὰ πολλὰ λόγια. Ναὶ ἢ ὄχι;

— Πατέρα...

— Ἀρνεῖσαι;

— Δὲν εἶπα ὅτι ἀρνοῦμαι...

— Δέχεσαι, λοιπόν;

Ὁ Ἀλέκος κύτταξε τὴ μητέρα του, σὰν τὸ ναυαγό, ποὺ προσπαθεῖ νὰ πιαστῇ ἀπὸ μιὰ σανίδα γιὰ νὰ σωθῇ.

Ἡ κυρία Φόρτη, ποὺ ἔστεκε ἀμίλητη ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, πῆρε μέρος στὴ συζήτησι.

— Ὁ Ἀλέκος δὲν μπορεῖ νὰ παντρευτῇ ἀπὸ τώρα, εἶπε.

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο δὲν μπορεῖ;

— Γιατὶ εἶναι ἀκόμη μικρός... Κι' ἔπειτα, θέλει νά... σπουδάσῃ.

Ὁ Μιχάλης Φόρτης ἀναπήδησε πάνω στὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου του, σὰν νὰ τὸν εἶχαν τσιμπήσει μὲ καρφίτσα.

— Νὰ σπουδάσῃ; εἶπε. Τώρα τὸ σκέφτηκε;... Τόσον καιρὸ ποὺ τοῦ φώναζα γιατί δὲν ἤθελε;

— Θὰ πάῃ στὴν Ἀμερική, ἀπάντησε ἡ γυναίκα του. Θὰ μείνῃ ἐκεῖ κάποιο χρόνο καὶ θὰ γυρίσῃ μ' ἕνα σωρὸ διπλώματα... Κι' ὁ Ἀντρέας τοῦ Ζάχου τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ τώρα φιγουράρει γιὰ ἐπιστήμονας...

— Ἄ, τέτοιες σπουδὲς θέλει νὰ κάμῃ; εἶπε ὁ Φόρτης. Ἄκουσε, γυναίκα... Ἐγὼ δὲν εἶμαι σπουδασμένος. Ἀλλὰ τὰ ἀμερικάνικα πανεπιστήμια ποὺ ξεφούρνίζουν διπλώματα σὰν αὐτὰ ποὺ θέλεις νὰ πάρῃ ὁ γυιός σου, δὲν ἀξίζουν οὔτε σὰν τὰ δημοτικὰ τὰ δικά μας... Τὸ κάτω-κάτω, ὅμως, δὲν ἔχω ἀντίρρησι οὔτε γι' αὐτό. Ἂς παντρευτῇ πρῶτα κι' ἔπειτα ἂς πάρῃ τὴ γυναίκα του κι' ἂς πάῃ στὴν Ἀμερική, ἢ ὅπου ἀλλοῦ θέλει. Ἐμένα τὸ ἴδιο μοῦ κάνει.

— Μὰ εἶναι μικρός, Μιχάλη...

Ὁ Φόρτης κοκκίνισε ἀπὸ τὸ θυμό του.

— Εἶναι μικρὸς γιὰ νὰ παντρευτῇ καὶ δὲν εἶναι μεγάλος γιὰ νὰ σπουδάσῃ! φώναξε χτυπῶντας τὸ χέρι του στὸ τραπέζι. Μοῦ φαίνεται, γυναίκα, πὼς ἐσὺ τοῦ δίνεις θάρρος!

— Δὲν τοῦ δίνω θάρρος, ἀλλὰ λέω τὸ σωστό, εἶπε ἡ κυρία Φόρτη πειραγμένη.

— Λὲς τὸ σωστό; φώναξε ὁ Φόρτης πιὸ δυνατὰ ἀπὸ πρίν. Εἶναι σωστό, λοιπόν, νὰ ξεμυαλίζῃ τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου, νὰ τοὺς σκαρώνῃ παιδιὰ καὶ κατόπιν νὰ φεύγῃ...γιὰ νὰ πάῃ νὰ σπουδάσῃ! Ὡραῖα μαθήματα δίνεις στὸ γυιό σου!

— Ὅλοι οἱ νέοι κάνουν λάθη...

— Λάθη ναί, ὄχι ἀτιμίες!

Ἡ κυρία Φόρτη, ὅμως, εἶχε τὶς ἀπόψεις της. Καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Κατακρίνεις τὸ γυιό σου, ἀλλὰ δὲν λὲς τίποτε γι' αὐτὸ τὸ παληοκόριτσο... γι' αὐτὴ τὴν προκομμένη ποὺ τὸν τύλιξε μὲ τὰ καμώματά της, εἶπε. Ἀθῶα ἡ καϋμένη!

— Οὔτε παληοκόριτσο εἶναι, οὔτε τύλιξε τὸ γυιό σου, ἀπάντησε ὁ Φόρτης. Τὴν εἶδα τὴ κοπέλλα...

— Τὴν εἶδες; Ποῦ;

— Στὸ σπίτι της. Κουβέντιασα μαζί της...

— Καταδέχτηκες νὰ πᾶς στὸ σπίτι της;

— Θέλεις νὰ πῆς ἂν τόλμησα; Ναί, ἐγὼ ὁ ντροπιασμένος πατέρας πήγα καὶ τὴν εἶδα. Ἤθελα νὰ τὴν κάμω νὰ καταλάβῃ πὼς ὅλοι οἱ Φόρτηδες δὲν εἶναι ἄτιμοι σὰν το γυιό μου.

— Καὶ σὲ τύλιξε καὶ σένα μὲ τὰ κλάματά της!

— Οὔτε ἔκλαψε, οὔτε μοῦ ζήτησε τίποτε. Ἡ Ἄννα Μαρέλη εἶναι μιὰ πρώτης τάξεως κοπέλλα. Εἶχα γι' αὐτὴν τὶς καλύτερες πληροφορίες κι' ὅταν τὴν εἶδα, πείσθηκα ἀπόλυτα πὼς καλύτερη νύφη δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ βροῦμε. Τιμή μας θὰ εἶναι νὰ τὴν πάρουμε στὴν οἰκογένειά μας. Μάθε, ὅμως, πὼς ἡ Ἄννα Μαρέλη δὲν τὸν θέλει τὸ γυιό σου!... Δὲν τὸν θέλει οὔτε ζωγραφιστό!

Μητέρα καὶ γυιὸς ἀλληλοκυττάχθηκαν μ' ἀπορία. Ὁ Ἀλέκος ξεφύσηξε δυὸ-τρεῖς φορὲς μὲ τὰ ρουθούνια του, σὰν νὰθελε να διώξῃ κάποιο σαριδάκι ποὺ εἶχε χωθῇ μέσα σ' αὐτά, ἐνῶ ἡ κυρία Φόρτη σούφρωσε τὰ φρύδια της καὶ τίναξε τὸ κάτω χεῖλος της πρὸς τὰ ἐμπρός.

— Ἄλλο καὶ τοῦτο, εἶπε. Ἡ Ἄννα Μαρέλη δὲν θέλει τὸν Ἀλέκο Φόρτη! Κι' ἐγὼ τὴν εἶχα παρεξηγήσει... Φαίνεται, ὅμως, πὼς εἶναι μυαλωμένη κοπέλλα, ἀφοῦ καταλαβαίνει πὼς σήκωσε τὴ μύτη της πολὺ ψηλά. Τὴν καϋμένη! Πάλι καλά!

Τὸ εἰρωνικὸ ὕφος της, πείραξε τὸν Φόρτη.

— Ἡ Ἄννα Μαρέλη εἶναι, στ' ἀλήθεια, μυαλωμένη, εἶπε. Κι' ἔχει τόσο εὐγενικὴ ψυχή, ποὺ δὲν ταιριάζει μαζί μας.

— Προτιμάει, λοιπόν, νὰ μείνῃ μὲ τὸ παιδὶ στὴν κοιλιά; ρώτησε στὸν ἴδιο εἰρωνικὸ τόνο ἡ γυναίκα του.

— Δὲν ξέρω τί προτιμάει, ἀπάντησε ὁ Φόρτης. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι, ὅτι δὲν θέλει νὰ παντρευτῇ τὸν ἄντρα ποὺ πρόδωσε τὴν ἀγάπη της καὶ τῆς ξέσχισε τὴν καρδιά.

Ἡ κυρία Φόρτη ἄφησε ἀμέσως τὸ εἰρωνικὸ ὕφος της.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, ἂς μὴν πονοκεφαλᾶμε, εἶπε. Θὰ τὴν ἀποζημιώσουμε τὴν κοπέλλα καὶ θὰ ἡσυχάσουμε κι' ἐμεῖς κι' αὐτή!

— Καὶ βέβαια ἔτσι πρέπει νὰ κάμουμε, συμφώνησε ὁ Ἀλέκος.

Ὁ Μιχάλης Φόρτης σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του κι' ἄρχισε νὰ φέρνῃ βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἡ γυναίκα του τὸν κύτταξε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ. Εἶχε τὸ προαίσθημα πὼς ἡ συζήτησί τους εἶχε φτάσει στὸ πιὸ κρίσιμο σημεῖο. Καὶ περίμενε μὲ ἀγωνία ν' ἀκούσῃ τὰ λόγια ποὺ θἄλεγε ὁ ἄντρας της.

Λίγο πιὸ πέρα, συμμαζεμένος στὴν πολυθρόνα του, ὁ Ἀλέκος σιωποῦσε. Ἀπὸ κάμποσες στιγμές, εἶχε χάσει τὴν τυφλὴ ἐμπιστοσύνη ποὺ εἶχε στὴ μητέρα του. Θὰ τὰ κατάφερνε, ἄρα γε νὰ κάμῃ τὸν πατέρα του ν' ἀλλάξῃ γνώμη;

Εἶχαν περάσει πάνω ἀπὸ δέκα λεπτὰ κι' ὁ Φόρτης συνέχιζε πάντα τὶς βόλτες του. Σταμάτησε, τέλος, μπροστὰ στὸ γυιό του καὶ τὸν κύτταξε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, σὰν νὰ τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά.

— Ντρέπομαι ποὺ σ' ἔχω γυιό μου! τοῦ εἶπε.

Ἔπειτα ξαναρχισε τὶς βόλτες του.

Ὁ Ἀλέκος ἔχασε ἀμέσως τὸ χρῶμα του Κι' ἡ κυρία Φόρτη ταράχτηκε ἐπίσης. Ὁ πρόλογος αὐτὸς δὲν τῆς ἄρεσε.

Ὁ Μιχάλης Φόρτης ἔκαμε ἀκόμη μερικὲς βόλτες κι' ἔπειτα ξαναγύρισε στὸ γυιό του.

— Ἔδωσα στὴν Ἄννα τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ τὴν παντρευτῆς καί, μ' ὅλη τὴν ἀποστροφὴ ποὺ αἰσθάνεται γι' αὐτὸ τὸ γάμο, τὴν ἔπεισα νὰ δεχτῇ, τοῦ εἶπε. Ὁ Μιχάλης Φόρτης δὲν ἔχει δυὸ λόγους. Θὰ ἔρθῃς αὔριο μαζί μου καὶ θὰ πᾶμε στὸ σπίτι της γιὰ νὰ τὴν ζητήσουμε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόφασί μου. Δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε τίποτε ἄλλο.

Ἔκαμε μιὰ κίνησι μὲ τὸ χέρι του, σὰν νἄθελε νὰ δείξῃ στὸ γυιό του πὼς ἡ συζήτησί τους εἶχε τελειώσει.

Ὁ Ἀλέκος σηκώθηκε ἀργὰ κι' ἔκαμε δυὸ-τρία βήματα πρὸς τὴν πόρτα. Ἀλλά, ξαφνικά, κοντοστάθηκε καί, γυρίζοντας, εἶπε στὸν πατέρα του:

— Ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ πάω πουθενά. Ἂν θέλῃς, μπορεῖς νὰ πᾶς μόνος σου.

Ἡ μητέρα του τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία. Μὲ θαυμασμὸ σχεδόν. Ποῦ τὸ εἶχε βρῇ αὐτὸ τὸ θάρρος;

Γύρισε στὸ γυιό της καὶ τοῦ χαμογέλασε εὐχαριστημένη. «Μπράβο! τοῦ ἔλεγε μὲ τὸ βλέμμα της. Καλὰ τοῦ τὰ εἶπες!».

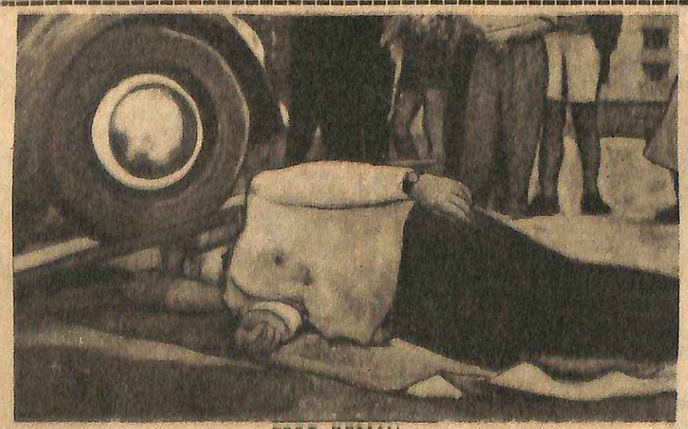
Τὸ βλέμμα αὐτὸ ξανάδωσε στὸν Ἀλέκο ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ εἶχε στὴ μητέρα του. Κι' οἱ δυὸ τους μαζί, σκέφτηκε, θὰ ἀτατρόπωναν τὸν πατέρα του. Τὸ θάρρος του ἔγινε ἀναίδεια.

— Ἂν σοῦ ἀρέσῃ νὰ κουβεντιάζῃς μαζί της, μπορεῖς νὰ πᾶς νὰ τὴν ἰδῇς, ξαναεῖπε σαρκαστικά. Ἐμένα, ὅμως, δὲν μοῦ χρειάζεται οὔτε ἡ Ἄννα, οὔτε τὰ καμώματά της!

Ὁ πατέρας του, ποὺ εἶχε ξαναρχίσει τὶς βόλτες του, ξαναγύρισε ἀπότομα πρὸς τὸ μέρος του.

— Τί εἶπες, ἄθλιε; βρυχήθηκε.

— Εἶπα πὼς θέλω τὴν ἐλευθερία μου.

ΓΕΡΟ ΚΕΦΑΛΙ...

«Σιδεροκέφαλος» ἀποκαλεῖται ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ θαυμαστάς του ὁ Γερμανὸς ἀκροβάτης Βάλντο Κόρρες, ποὺ εἶναι σήμερα σχεδὸν 40 χρόνων. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀκροβατικές του ἱκανότητες, ὁ Κόρρες ἔχει ἀνακαλύψει πὼς ἔχει ἕνα ἐξαιρετικὰ γερὸ κεφάλι. Αὐτὸ τὸ ἀποδεικνύει καὶ ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία, ὅπου ὅπως βλέπετε καθαρά, ὁ Κόρρες ἀρκέστηκε νὰ βάλῃ τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα σὲ δυὸ μαξιλάρια, πρὶν ἀφήσῃ ἕνα ὁλόκληρο αὐτοκίνητο νὰ περάσῃ πάνω ἀπ' αὐτό!

ἀπάντησε ὁ Ἀλέκος, χτυπῶντας τὸ πόδι του στὸ πάτωμα.

— Πάρ' την.

Τὸ χέρι τοῦ Μιχάλη Φόρτη κινήθηκε μὲ ὁρμή. Ἀλλ' ἡ γυναίκα του ἔτρεξε ἀμέσως καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Μιχάλη! τοῦ εἶπε. Θὰ χτυπήσῃς τὸ γυιό σου;

Τὴν ἀπομάκρυνε βίαια.

— Τέτοιο γυιὸ δὲν τὸν θέλω! ἀπάντησε. Ξαναγύρισε κατόπιν στὸ γυιό του.

— Τ' ἄκουσες; τοῦ φώναξε. Δὲν σὲ θέλω γιὰ γυιό μου!... Φύγε!

Ὁ Ἀλέκος ἔτρεμε τώρα ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

— Πατέρα! τραύλισε.

— Φύγε! τοῦ ξαναφώναξε ὁ πατέρας του. Δὲν ἔχεις πιὰ θέσι σ' αὐτὸ τὸ σπίτι!

Ἡ γυναίκα του χώθηκε ἀνάμεσά τους.

— Μιχάλη, εἶπε στὸν ἄντρα της, πῶς μπορεῖς νὰ μιλᾶς ἔτσι στὸ γυιό μας; Ἠσύχασε, σὲ παρακαλῶ.

Ἀλλ' ὁ Φόρτης δὲν τῆς ἔδωσε προσοχή.

— Φύγε! ξαναφώναξε στὸν Ἀλέκο. Δὲν εἶσαι πιὰ γυιός μου!

Ὁ Ἀλέκος ἔχωσε τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στοὺς ὤμους του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

Ὅταν ἔφτασε στὸ κατῶφλι σταμάτησε.

Ἀλλ' εἶδε τὸν πατέρα του ποὺ ἐρχόταν ἀπειλητικὸς πρὸς τὸ μέρος του. Ἄνοιξε τότε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε βιαστικά.

Ἡ κυρία Φόρτη σκέφτηκε πὼς δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ ἐξοργίση περισσότερο τὸν ἄντρα της. Κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, βγῆκε κι' αὐτή.

Σκευωρία

Ἡ κυρία Φόρτη πρόφτασε τὸ γυιό της τὴ στιγμὴ ποὺ κατέβαινε τὶς σκάλες.

— Ὁ πατέρας σου θυμώνει εὔκολα, τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ θὰ τοῦ περάσῃ... Πήγαινε κάπου τώρα κι' ἔλα κατόπιν νὰ μὲ ἰδῇς.

Ὁ Ἀλέκος γύρισε θυμωμένα.

— Δὲν θὰ ξαναπατήσω πιὰ τὸ πόδι μου ἐδῶ, ἀπάντησε. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὲ διώξῃ γιὰ μιά...

Δὲν ἀποτέλειωσε τὴ φράσι του.

Ἡ μητέρα του πῆγε πιὸ πολὺ κοντά του.

— Ἔχεις λόγον νὰ ὑποπτεύεσαι τήν... ἠθική της; τὸν ρώτησε σιγά.

— Δὲν εἶπα αὐτό...

— Ἔ, τὰ σημερινὰ κορίτσια! εἶπε ἡ μητέρα του. Δὲν θάσουνα δὰ κι' ὁ πρῶτος!

— Ὄχι, αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ἀλέκος.

Ἡ μητέρα του τὸν χτύπησε στοργικὰ στὸν ὦμο.

— Κάθεσαι κι' ἀκοῦς τί λέει ὁ πατέρας σου; τοῦ εἶπε. Θὰ ἴδῃς ὅτι αὔριο θὰ τοῦ περάσουν τὰ νεῦρα του... Ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέσαι. Ἀφησέ με ἐμένα νὰ τὰ κανονίσω... Δὲν θὰ πνιγοῦμε σὲ μιὰ κουταλιὰ νερό. Ἔχω κι' ἐγὼ τὸ σχέδιό μου...

— Ποιὸ σχέδιο;

— Δὲν ξέρω ἀκόμη. Πρέπει νὰ σκεφθῶ πρῶτα... Ἀλλὰ τὸ βράδυ σὲ περιμένω... Θὰ μπῆς ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας καὶ θὰ πᾶς ἀμέσως στὸ δωμάτιο σου. Ἡ Μαριάνθη θὰ σὲ περιμένῃ στὴν κουζίνα γιὰ νὰ σοῦ ἀνοίξῃ καὶ θὰ τρέξῃ κατόπιν νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ. Ἄκουσες Ἀλέκο;

— Δὲν ξαναγυρίζω, τῆς ἀπάντησε.

Καὶ κατέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες.

— Τὸ πίκρανε τὸ καϋμένο, ψιθύρισε ἡ μητέρα του. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ τὸ λέῃ ἀλήθεια πὼς δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ... Μπᾶ! Ὁ Ἀλέκος μου θὰ ξαναγύρισε...

Κι' ὁ Ἀλέκος ξαναγύρισε.

Εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ξαναπατήσῃ τὸ πόδι του ἀπὸ σ' αὐτό. Ἀλλ' ὁ θυμός του μαλάκωνε ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα. Τὸ κάτω - κάτω, ἡ μητέρα του εἶχε δίκηο. Δὲν ἔπρεπε νὰ παίσῃ στὰ σοβαρὰ τὰ λόγια τοῦ πατέρα του... Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι.

Ἡ νηπιὰ Μαριάνθη — ἦταν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια στὸ σπίτι τῶν Φόρτηδων — ἀγρυπνοῦσε στὴν κουζίνα. Μόλις τὸν εἶδε, τοῦ ἄνοιξε στὴν πόρτα καὶ τὸν καλησπέρισε.

— Πήγαινε νὰ εἰδοποιήσω τὴν κυρία, τοῦ εἶπε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! Ἡ συνέχεια

Ἡ Ἄαντ Βὰν Βεγκτεν με το παιδί της.

Ἕνα μοιραῖο λάθος

ΣΤΗ ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ ΤΟΥ ΛΕΫΝΤΕΝ

Πῶς ἀνακαλύφθηκε ὕστερ' ἀπὸ 24 χρόνια!...

Ὑπάρχουν ἀληθινὲς ἱστορίες, ποὺ ξεπερνοῦν καὶ τὴν πιὸ τολμηρὴ φαντασία τῶν μυθιστοριογράφων. Ἂν τὶς διαβάζαμε σε μυθιστόρημα, θὰ μᾶς φαίνονταν ἀνυπόφορα ὑπερβολικές.

Μιὰ τέτοια περίπτωσι εἶναι ἐκείνη, ποὺ ἀναφέρει αὐτὲς τὶς μέρες ὁ ὁλλανδικὸς Τύπος.

Σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Ὁλλανδίας, τὸ Ρίζυμπουργκ, ζῇ ἡ οἰκογένεια τῶν Βὰν Ντουΰν, μὲ ὀχτὼ παιδιά, τέσσερα ἀγόρια κι' ἄλλα τόσα κορίτσια. Τὸ τελευταῖο ἀπ' αὐτά, ἡ Λένυ, εἶναι τελείως διαφορετικὸ ἀπὸ τὰ ἄλλα, ποὺ μοιάζουν πολὺ μεταξύ τους. Τὰ ἀδέλφια της εἶναι ψηλά, γεροδεμένα καὶ κατάξανθα, ἐνῶ ἡ Λένυ εἶναι μελαχροινή, λεπτοκαμωμένη, κοντὴ καὶ μὲ κάπως ἀτροφικὰ πόδια. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἐλάττωμα, τὴν ἔκανε νὰ μὴν ἔχῃ πολλὲς ἐλπίδες, ὅτι θὰ παντρευόταν.

Ἀλλὰ ἡ τύχη τῆς χαμογέλασε. Στὸ Ρίζυμπουργκ, ἦρθε προ μηνῶν κι' ἐγκαταστάθηκε ἕνας νεαρός, ὁ Φρέντ Πράχτ, ποὺ τὴν εἶδε τυχαία στὸν κινηματογράφο τῆς μικρῆς αὐτῆς πόλεως καὶ τὴν ἐρωτεύθηκε. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἔγιναν οἱ ἀρραβῶνες τους. Ὁ Πράχτ εἶχε κάνει προηγουμένως ἕνα μεγάλο διάστημα στὴν πόλι Λεΰντεν, ὁπου εἶχε ἀρραβωνιαστῇ μὲ μιὰ ἄλλη κοπέλλα, ἐπίσης μελαχροινή, κοντὴ καὶ λεπτοκαμωμένη, τὴν Νέττυ Βὰν Βέγκτεν. Ἐπειδή, ὅμως, οἱ δυὸ νέοι εἶχαν διαπιστώσει, ὅτι δὲν συμφωνοῦσαν οἱ χαρακτῆρες τους, διάλυσαν τοὺς ἀρραβῶνα τους κι' ὁ Φρέντ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Λεΰντεν καὶ πῆγε νὰ πιάσῃ δουλειὰ στὸ Ρίζυμπουργκ.

Στὸν ἔρωτά του γιὰ τὴ Λένυ, ἔδωσε τὴν ἐξήγησι, ὅτι ὠφειλόταν στὴ μεγάλη ὁμοιότητά της μὲ τὴν πρώτη μνηστή του. Ἀλλὰ συγχρόνως παρατήρησε καὶ κάτι ἄλλο, ποὺ τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι. Ἡ Λένυ, μέσα σὲ ἄλλα ἑφτὰ ἀδέλφια καὶ κορίτσια, ἦταν ἡ μόνη ποὺ εἶχε μελαχροινὸ δέρμα καὶ μικροσκοπικὸ σῶμα, ἐνῶ στὸ Λεΰντεν, στὴν οἰκογένεια τῶν Βὰν Βέγκτεν, εἶχε διαπιστώσει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο: ἀπὸ τὰ πέντε ἀδέλφια, τὰ τέσσερα ἦταν κοντά, λεπτοκαμωμένα καὶ μελαχροινά, ἐνῶ τὸ πέμπτο, ἡ Ἄαντ, ἦταν ἕνα κορίτσι ψηλὸ καὶ κατάξανθο. Ἡ Ἄαντ ἐμοιαζε πολὺ μὲ τὰ ἀδέλφια τῆς Λένυ καὶ μαλιστα μὲ τὸν μεγαλύτερο ἀδελφό της, τοῦ ὁποίου ἦταν σωστὸ ἀντίγραφο!

Ὁ Φρέντ Πράχτ, φαίνεται, ὅτι εἶχε μέσα του τὸ δαιμόνιο τοῦ ντέτεκτιβ, ὅπως ἀποδείχνει ἡ συνέχεια τῆς ἱστορίας.

Ἀποφάσισε νὰ μελετήσῃ καλὰ αὐτὲς τὶς παράξενες συμπτώσεις, ποὺ τοῦ δημιουργοῦσαν κάποια ὑποψία. Πρόσεξε τὸν τόνο τῆς φωνῆς, τὶς κινήσεις καὶ κάθε ἄλλο χαρακτηριστικό, ποὺ εἶχε ἡ δεύτερη ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ καί, στὸ τέλος, ἔβγαλε τὰ συμπεράσματά του, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπομείνῃ καμμιὰ ἀμφιβολία πιά: Ἡ Λένυ ἦταν ἀδελφὴ τῆς Νέττυ, κόρη τῶν Βὰν Βέγκτεν.

Τότε ὁ Φρέντ πῆρε τὸ τραῖνο καὶ πῆγε νὰ βρῇ τὴν πρώην κουνιάδα του, τὴν Ἄαντ, ποὺ ἦταν παντρεμένη μ' ἕνα γιατρο, πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, τὸν δόκτορα Ζελντενχοΰϊς.

— Ἄαντ, τῆς εἶπε μόλις τὴ χαιρέτησε, ἔχω γιὰ σένα ἕνα ἐξαιρετικὸ νέο. Γνώρισα τοὺς γονεῖς σου!

Ἡ νεαρὰ κυρία ἔβαλε τὰ γέλια.

— Μά, ἀπάντησε, μοῦ φαίνεται, ὅτι τοὺς γνώρισες ἀπὸ καιρὸ καὶ δὲν εἶναι κάτι ποὺ τὸ ἀγνοοῦσα.

— Ὄχι, Ἄαντ, συνέχισε σοβαρὰ ὁ νέος. Συνάντησα τοὺς γονεῖς σου, ποὺ δὲν τοὺς ξέρεις, γιατὶ δὲν τοὺς ἔχεις δῆ ποτὲ ὡς τώρα.

Ἡ Ἄαντ, σταμάτησε ξαφνικὰ νὰ γελᾷ, γιατὶ σκέφτηκε, ὅτι ὁ Φρέντ δὲν θὰ ἦταν καλὰ στὸ μυαλό. Ἀλλὰ ὅταν ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ τῆς διηγῆται περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἐνοιωσε νὰ τῆς διαπερνᾷ τὸ κορμὶ μιὰ ἀνατριχίλα. Τὸν ἄκουσε προσεκτικά, κύτταξε τὶς φωτογραφίες ποὺ ὁ νέος τῆς ἔδωσε νὰ δῇ κι' ἡ ἀλήθεια ἄστραψε μπροστά της.

— Μὰ τότε, ρώτησε, τί πρέπει νὰ κάνουμε;

Ὁ Φρέντ τῆς ἐξήγησε τὸ λόγο, γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχε ἔρθει σ' αὐτήν. Ὁ ἴδιος δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ πάῃ νὰ ψάξῃ στὸ παρελθὸν τῶν δύο οἰκογενειῶν. Ἀλλὰ αὐτή, ἡ Ἄαντ, μποροῦσε κάλλιστα νὰ τὸ κάνῃ.

— Πότε γεννήθηκε ἡ Λένυ; τὸν ρώτησε ἡ Ἄαντ.

— Στὶς 7 Δεκεμβρίου τοῦ 1931, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Θεέ μου, φώναξε ἡ Ἄαντ, μὰ τότε γεννήθηκα κι' ἐγώ, Φρέντ. Γεννήθηκε στὸ Λέϋντεν; Στὴν κλινικὴ τοῦ Πανεπιστημίου;

Ὁ Φρέντ Πράχτ κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικά.

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγαν κι' οἱ δυό τους κι' ἔψαξαν στὰ ἀρχεῖα τῆς πανεπιστημιακῆς κλινικῆς τοῦ Λεΰντεν. Στὶς 7 Δεκεμβρίου τοῦ 1931, εἶχαν γεννηθῇ ἐκεῖ εἴκοσι τέσσερα παιδιὰ κι' ἀνάμεσα σ' αὐτά, ἦταν ἀκριβῶς ἡ Ἄαντ κι' ἡ Λένυ. Ἡ ὑπόθεσι εἶχε πιὰ φωτιστῇ ὁλότελα.

Ἡ Ἄαντ, ἔπρεπε τώρα νὰ κάμῃ ἡ ἴδια γνωστὸ τὸ γεγονὸς στοὺς ἀληθινοὺς γονεῖς της καθὼς καὶ σ' αὐτούς, ποὺ, λίγες ὧρες πρίν, ἐξακολουθοῦσε νὰ πιστεύῃ γιὰ τέτοιους.

Στὴν ἀρχή, πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Κέες, τὸ γυιὸ τῶν Βὰν Ντοΰϋν, ποὺ ὁ Φρέντ τῆς εἶχε πῆ, ὅτι ἐμοιαζαν σὰν δυὸ σταγόνες νεροῦ. Ὁ Κέες, μόλις τὴν ἀντίκρυσε ἔμεινε ἄφωνος ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Τὰ λόγια της ἁπλῶς τοῦ ἐπεξήγησαν αὐτὸ ποὺ ὑποπτεύθηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Πῆρε τὴν Ἄαντ ἀπὸ τὸ πρωτάρι καὶ, μαζὶ μὲ τὸν Φρέντ τὴν ὡδήγησαν στοὺς πραγματικοὺς γονεῖς της.

Φαντάζεται εὔκολα κανεὶς τί ἔγινε στὸ μικρὸ καὶ ἥσυχο Ρίζυμπουργκ, ὅταν διαδόθηκε τὸ νέο αὐτό. Ὅλος ὁ πληθυσμός του εἶχε μαζευτῇ στὸ σταθμὸ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὅταν ἡ οἰκογένεια Βὰν Βέγκτεν ἦρθε ἀπὸ τὸ Λεΰντεν γιὰ νὰ συναντηθῇ μὲ τὴν οἰκογένεια τῶν Βὰν Ντοΰϋν. Οἱ δυὸ μητέρες θυμήθηκαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ προσπάθησαν νὰ ἐπαναπείσουν στὴ συνήθη τους κόθε λεπτομέρεια ἀπὸ τὴ μοιραία μέρα, ποὺ γεννήθηκαν κι' ἀπὸ λάθος τῶν νοσοκόμων ἀλλάχτηκαν τὰ δυὸ κορίτσια τους.

Οἱ ἀχές ὅμως, δὲν ἔδειξαν εὐθὺς τὴν ἴδια βεβαιότητα πάνω στὸ γεγονός. Γιὰ νὰ βγοῦν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά, κρίθηκε προηγουμένως ἀπαραίτητο νὰ γίνῃ μιὰ σειρὰ ἐξετάσεων τοῦ αἵματος, ποὺ ἐπεκύρωσαν τὴν ἀνακάλυψι τοῦ Φρέντ Πράχτ.

ΞΕΡΕΤΕ τή φωνή σας;

Ὁ περίεργος μηχανισμὸς τῆς ὁμιλίας

"Οπως βεβαιώνουν οἱ ἀνθρωπολόγοι, ὅλα τὰ ὄργανα ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν ὁμιλία, δημιουργήθηκαν ἀρχικὰ γιὰ ἕναν ἄλλο βιολογικὸ σκοπό: οἱ πνεύμονες γιὰ τὴν ἀναπνοή, ὁ λάρυγξ ὡς βαλβίδα γιὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν τροφὴ καὶ τὸ νερὸ νὰ κατεβαίνουν στοὺς πνεύμονες, ἡ γλῶσσα, τὰ χείλη καὶ τὰ δόντια γιὰ τὸ φαγητό.

Ὁ πρωτόγονος λοιπὸν ἄνθρωπος τὰ μετάχειριζόταν ὅλ' αὐτὰ γιὰ ν' ἀναπνέῃ καὶ γιὰ νὰ τρώῃ. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, ἄρχισε νὰ βγάζῃ διάφορους ἀνάρθρους ἤχους, θέλοντας νὰ ἐκφράσῃ ἔτσι φόβο, ἱκανοποίησι, θυμό κλπ. Ὕστερα ἐπινόησε τὴν ὁμιλία, ἀπὸ μιὰ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ἐπικοινωνίας μὲ τοὺς ὁμοίους του.

Ἡ χωρητικότης τῶν πνευμόνων δὲν εἶναι ἡ ἴδια σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Κανονικὰ ὅμως κυμαίνεται γύρω ἀπὸ τὰ 3700 κυβικὰ ἑκατοστόμετρα στοὺς ἄντρες καὶ τὰ 2870 στὶς γυναῖκες. Τόσον ἀέρα ὁπλαδὴ μποροῦμε νὰ εἰσπνεύσουμε μεμιᾶς. Σπάνια ὅμως φτάνουμε σ' αὐτὸ τὸ ἀνώτατο ὅριο – μόνον ὅταν καταβάλλουμε ἐξαιρετικὰ μεγάλη σωματικὴ προσπάθεια, π. χ. σ' ἕνα δρόμο ἀντοχῆς. Συνήθως, χρησιμοποιοῦμε μονάχα τὰ 15% περίπου τῆς συνολικῆς χωρητικότητος τῶν πνευμόνων μας. Μᾶς μένει λοιπὸν ἕνα τεράστιο καὶ ἀνεκμετάλλευτο ἀπόθεμα.

Ἐνῶ γιὰ τὴν ἁπλῆ ἐκπνοὴ ἐργάζονται ἐλάχιστοι μῦς, γιὰ τὴν ὁμιλία πρέπει νὰ συνεργασθοῦν δέκα μῦς τὸ λιγώτερο. Ἡ ἀναπνοὴ γιὰ τὴν ὁμιλία γίνεται ἰδίως μὲ τὶς κοιλιὰ καὶ τὸ διάφραγμα. Ἐπειδὴ εἶνε ἰσχυροὶ οἱ κοιλιακοὶ μῦς, γι' αὐτὸ ἔχει τόση δύναμι ἡ φωνή μας.

"Ενα ἁπλὸ πείραμα θὰ σᾶς κάμῃ νὰ τὸ καταλάβετε καλύτερα. Ἀκουμπῆστε τὰ χέρια σας σ' ἕνα κάθισμα, γέροντάς μπροστὰ ἔτσι, ὥστε τὸ σῶμα σας νὰ πάρῃ μιὰ διαγώνιο θέσι. Σ' αὐτὴ τὴ στάσι τεντώνονται περισσότερο οἱ κοιλιακοί μῦς. Ἂν μιλήσετε λοιπὸν τώρα, θὰ ἐκπλαγῆτε μὲ τὴν αὐξημένη δύναμι τῆς φωνῆς σας.

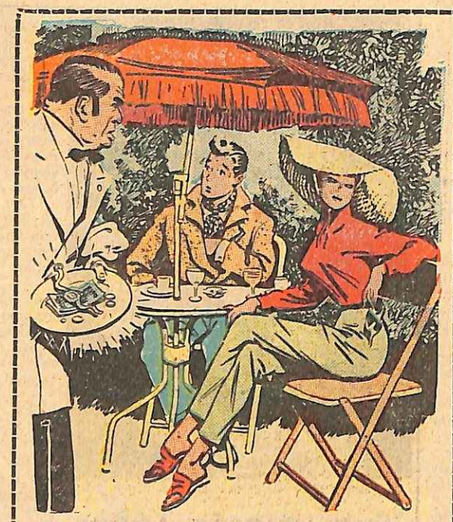
Ὁ ἀέρας ποὺ βγαίνει ἀπ' τοὺς πνεύμονες κάνει νὰ πάλλωνται οἱ φωνητικὲς χορδὲς τοῦ λαιμοῦ, κι' ἔτσι παράγεται ἡ φωνή. "Οσο μεγαλώνει ἕνα παιδί, ἡ φωνὴ του χοντραίνει, γιατὶ μακραίνουν οἱ φωνητικὲς χορδές. "Οταν εἴμαστε νευριασμένοι ἢ θυμωμένοι, οἱ χορδὲς αὐτὲς εἶναι τεντωμένες καὶ ἡ φωνὴ μας γίνεται πιὸ «φιλὴ» ἢ κάπως βραχνή.

Τὸ λαρύγγι καὶ οἱ φωνητικὲς χορδὲς τῶν τραγουδιστῶν δὲν παρουσιάζουν ἀπολύτως καμμιὰ ἀνατομικὴ διαφορὰ ἀπ' τὶς ἄλλων ἀνθρώπων. Ἡ ἠχηρότης καὶ τὸ («μέταλλο») τῆς φωνῆς τους ὀφείλεται μονάχα στὴ διαμόρφωσι τῶν («ἀντηχείων») τους.

Τὰ ἀντηχεῖα αὐτὰ «πλουτίζουν» τὴ φωνὴ ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸ λάρυγγα, ὅπως ἀκριβῶς τὸ σῶμα τοῦ βιολιοῦ ἐνισχύει τοὺς ἤχους τῶν χορδῶν του. Εἶναι δὲ τὸ κόκκαλο τοῦ στέρνου, οἱ βρόγχοι, ἡ τραχεία, ὁ φάρυγξ, τὸ κρανίο μὲ τὶς κοιλότητές του, ἡ μύτη καὶ τὸ στόμα. Στοὺς τραγουδιστές, εἶναι πιὸ ἀνεπτυγμένα παρ' ὅ,τι στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Τὰ ἀντηχεῖα μας εἶναι ἐκεῖνα ποὺ δὲν μᾶς ἀφίνουν ν' ἀντιληφθοῦμε πῶς ἀκριβῶς ἀκούγεται ἡ φωνή μας ἀπ' τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Γιὰ νὰ τὴν ἀκούσωμε κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, πρέπει νὰ τὴν ἀποτυπώσωμε πρῶτα σὲ μιὰ πλάκα γραμμοφώνου. Εἶναι δὲ πιθανώτατο ὅτι θὰ μᾶς φανῇ τότε ἀγνώριστη!

Τέλος, ἡ γλῶσσα, τὰ δόντια καὶ τὰ χείλη ἀναλαμβάνουν νὰ μεταβάλουν σὲ κανονικὴ ἄρθρωσι τοὺς ἤχους ποὺ βγαίνουν ἀπ' τὸ λαρύγγι μας. Ἡ προφορὰ γίνεται καθαρώτερη, ἂν ἐξασκηθοῦμε μὲ τὶς λεγόμενες «μπερδεψογλωσσιὲς» τοῦ εἴδους «Ἀσπρη πέτρα ξέξασπρη...».

— Αὐτὰ δὲν φτάνουν! Θέλω ἄλλες 18 δραχμές, κύριε!

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Οὔτε μ' ἀγάπησες καὶ οὔτε μ' ἀγαπᾶς
κι' οὔτε ποτέ, μικρὴ Διλή, θὰ μ' ἀγαπήσῃς
μοῦ λὲς γιὰ μένα πώς... πολὺ καρδιοχτυπᾶς
μὰ εἶναι μάταιο νὰ θέλῃς νὰ μὲ πείσῃς.

★

Βάζεις προσπάθεια, γλυκὰ νὰ μὲ κυττᾶς
καὶ λὲς πὼς πάντα σου θὰ κάνῃς ὅ,τι θέλω
καὶ μὲ τὴ σκέψι κάθε ὥρα μ' ἀπατᾶς
μὰ θέλεις πάλι νὰ πληρώσω ἕνα καπέλλο...

★

Δὲν εἶμαι τόσο πιὰ ἠλίθιος, Διλή,
ἀλλὰ μ' ἀρέσει κατὰ βάθος νὰ γελιέμαι,
ἡ κοροϊδία σου μ' ἀγανακτεῖ πολὺ
κι' ὅμως, σὰν λὲς πὼς μ' «ἀγαπᾶς»...πῶς φχαρι-
στιέμαι!

★

Εἶναι στιγμὲς ποὺ σὲ μισῶ πάρα πολὺ
ὅταν μοῦ λὲς πολὺ κοντὰ νἀρθῶ νὰ κάτσω
κι' ὅμως, Διλή — σκληρὴ κι' ἀνόητη Διλή —
ἐρχομαι ἀμέσως σὰν τὸ πρόθυμο σκυλί,
ἐνῶ ποθοῦσα νὰ σοῦ δώσω ἕνα μπάτσο!

★

Εἶμ' ἕνας γέρος ποὺ μὲ θὲς γιὰ τὰ λεφτὰ
καὶ μὲ γελᾶς καὶ θὰ μὲ κοροϊδεύῃς πάντα
ὅσο ὑπάρχουνε φουστάνια ζηλευτά,
κάποιο «μπιζοῦ» κάποια «μενὰρ» ἢ κάποια τσάντα.

★

Κι' εἶναι στιγμὲς, μικρὴ Διλή, ποὺ σὲ μισῶ
γιατὶ ἔτσι ἄσπλαγχνα, σκληρά, μὲ κοροϊδεύεις,
ἀλλὰ τὸ γάτι τὸ πικρὸ εἶναι χρυσὸ
γιατὶ μοῦ λὲς πὼς μ' «ἀγαπᾶς» καὶ...μὲ «ζηλεύεις»!

★

Σέρω, μικρή μου, πὼς μὲ θὲς γιὰ τὰ λεφτὰ
— πόσο ἀδέξια σ' αὐτὸ τάχεις μουσκέψει! —
καὶ μ' ἀπατᾶς μὲ γίλια βλέμματα κλεφτά,
καὶ μ' ἀπατᾶς μὲ τὴν καρδιὰ καὶ μὲ τὴ σκέψι!

★

Οὔτε μ' ἀγάπησες κι' οὔτε καρδιοχτυπᾶς
κι' οὔτε ποτέ, μικρὴ Διλή, θὰ μ' ἀγαπήσῃς.
Πικρὰ γελάω σὰν μοῦ λὲς πὼς μ' ἀγαπᾶς,
μὰ πῶς θὰ ἤθελα, ὡσὸ μου, νὰ μὲ πείσῃς!

★

Λέω γιὰ σένα, πὼς κι' ἐγὼ δραχμὴ δὲ δίνω.
Ἀλλ' ἂν σὲ χάσω... ἂν σὲ χάσω τί θὰ γίνω;

ΕΨΙΛΟΝ

ΤΑ ΚΑΣΤΑΝΑ
εἶναι πλήρης τροφή

Οἱ πολύτιμες θρεπτικὲς ἰδιότητές τους

Κάθε χρόνο, αὐτὴ τὴν ἐποχή, οἱ καστανάδες κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους στὶς γωνιὲς τῶν ἀθηναϊκῶν βρόμων. Κι' ἡ πελατεία, μικροὶ καὶ μεγάλοι, δὲν τοὺς λείπει ποτέ.

Οἱ περισσότεροι, ὡστόσο, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀγοράζουν «ζεστὰ καὶ ξεροψημένα» κάστανα ἀγνοοῦν τὴ μεγάλη θρεπτικὴ ἀξία, ποὺ ἔχει αὐτὸς ὁ ξηρὸς καρπός.

"Ενα κιλὸ κάστανα λοιπὸν περιέχει τόσα θρεπτικὰ στοιχεῖα, ὅσα καὶ τρία κιλὰ πατάτες. Γι' αὐτὸ τὰ κάστανα θεωροῦνται ὡς «φαγητὸ ἀντοχῆς». Δίνουν δυνάμεις στὸν ὀργανισμό μας, χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ καταναλώσωμε μεγάλες ποσότητες ἀπ' αὐτά.

Τὰ κάστανα περιέχουν 66—70% ἀμυλούχων οὐσιῶν, 16—20 σακχάρου, 6—8 λιπαρῶν οὐσιῶν, μεταλλικὰ ἅλατα, ἰδίως νάτριον καὶ μαγνήσιον, φυτικὲς πρωτεΐνες, κυτταρίνη καὶ βιταμίνες Β καὶ C. Ἀναμιγνυόμενα μὲ τὸ γάλα, παίρνουν μιὰ γεῦσι ὅπως τῆς σοκολάτας καὶ γίνονται τότε μιὰ κατ' ἐξοχὴν πλήρης τροφή, ποὺ μπορεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ ὅλες τὶς ἄλλες.

Περιέχουν, ἐξ ἄλλου, ταννίνη καὶ γι' αὐτὸ τὰ κάστανα εἶναι ἕνα φυσικὸ ἀντισηπτικὸ τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν βαραίνουν τὸ στομάχι, πρέπει νὰ τὰ τρῶμε ὥριμα καὶ ψημένα καλά. "Οταν τὰ ἀναμιγνύωμε μὲ ἄλλες τροφές, πρέπει ν' ἀποφεύγωμε τὶς πατάτες, τὰ ζυμάρικά, τὸ ρύζι καὶ τὰ ξηρὰ φασόλια, ὅπως γίνεται συνήθως. Γιατὶ ἔτσι βαραίνομε χωρὶς λόγο τὸ στομάχι μας. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ τὰ συνδυάζωμε μὲ ὑδαρῆ χορταρικά, ὅπως εἶναι τὰ καρότα, τὸ λάχανο, τὰ σπανάκια, τὰ γογγύλια κτλ.

Κατὰ τὸν περασμένον αἰῶνα, ἕνας Γάλλος, ὁ Ραβιέ, ἐπενόησε τὸν καφὲ ἀπὸ κάστανα. Ἀφοῦ τὰ ἐξεφλοὺϊζε, τὰ καβούρδιζε μέσα σὲ εἰδικὸ κλίβανο καὶ κατόπιν τὰ ἄλεθε. Τὸ προϊὸν αὐτὸ τὸ ἀπεκάλεσε «καφὲ τῶν κυριῶν», γιὰ τὸ λόγο ὅτι ἦταν ἐλαφρὸς καὶ δὲν ἐπειραζε τὸ νεῦρα.

Καὶ τώρα νὰ μερικὲς ἀπὸ τὶς πολύτιμες θεραπευτικὲς ἰδιότητες ποὺ ἔχουν τὰ κάστανα:

Γιὰ τοὺς ἀναρρωνύοντας

"Ενας γιατρὸς τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁ Λιετώ, συμβούλευε στοὺς ἀναρρωνύοντας τὸ ἀκόλουθο φάρμακο:

Ξεφλουδίζομε πρῶτα τὰ κάστανα καὶ κατόπιν τὰ βράζομε μερικὰ λεπτὰ μέσα σὲ ρακὴ γιὰ νὰ τοὺς βγάλωμε τὴν ἐσωτερικὴ φλοῦδα τους. Τὰ βράζομε ὕστερα μέσα σὲ γάλα, προσθέτοντας ζάχαρη καὶ κανέλλα σὲ σκόνη. Ἀφοῦ βράσουν, τὰ λυώνομε καλά, σὲ τρόπο ποὺ νὰ σχηματίσουν μιὰ ὁμοιογενῆ μᾶζα. Τρεῖς ἕως τέσσερες κουταλιὲς τῆς σούπας τὴν ἡμέρα ἀπ' αὐτὸν τὸν πολτὸ τὸ ἀποτελοῦν ἕνα ἐξαίρετο δυναμωτικό.

Ὁ πολτὸς αὐτός, ποὺ περιέχει 40% περίπου ἀμύλου, ἀπαγορεύεται στοὺς διαβητικούς.

Ἐναντίον τῆς δυσεντερίας

Θὰ πάρετε κάστανα πολὺ ξερὰ καὶ ἀφοῦ τὰ ξεφλουδίσετε, θὰ τὰ ἀλέσετε μὲ προσοχή. Ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀλεῦρι θὰ βάλετε μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας νὰ βράσῃ μέσα σὲ 150 γραμμάρια νερό. 4—6 κουταλιὲς τῆς σούπας τὴν ἡμέρα.

Ἐναντίον τῆς δυσπεψίας

Λόγω τοῦ σκληροῦ φλοιοῦ τους, μποροῦμε νὰ ψήσωμε τὰ κάστανα ἐπὶ ¼ τῆς ὥρας ἢ νὰ τὰ βράσωμε μέσα σὲ νερὸ τρία τέταρτα, χωρὶς νὰ χάσουν τὶς βιταμίνες καὶ τὶς πολύτιμες θρεπτικές τους ἰδιότητες. Ἀφοῦ τὰ ψήσωμε ἢ τὰ βράσωμε σὲ σιγανὴ φωτιά, τὰ ξεφλουδίζομε καὶ προσθέτομε λίγο γάλα γιὰ νὰ φτιάξωμε πουρέ, ποὺ εἶναι ἐξαίρετος ἐναντίον τῆς δυσπεψίας.

Ἐναντίον τῶν δημάτων

Κοπανίζομε τὰ κάστανα μαζὶ μὲ ἁλάτι καὶ κατόπιν τὰ λυώνομε μέσα σὲ μέλι. Τὸ παρασκεύασμα αὐτὸ εἶναι ἐξαίρετο ἐναντίον τῶν δημάτων τῶν ἑρπετῶν. Ἀναλουφίζει ἐπίσης τοὺς πόνους ποὺ προέρχονται ἀπὸ δήγματα λυσσασμένων σκυλιῶν (χωρίς, ὅμως, νὰ ἐξουδετερώνῃ τὸ μικρόβιο τῆς λύσσας).

Τὸ ἴδιο παρασκεύασμα σὲ καταπλάσματα ἐξαφανίζει τοὺς καλοήθεις ὄγκους τοῦ στήθους.

Ἱστορίες τῆς Ζωῆς

Ο ΠΙΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΓΡΑΜΜΑ ἀπὸ τὴ Λέλα! μοῦ εἶπε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Μαίρη, μόλις μπῆκε στὸ σπίτι.

— Καλῶς τὰ δέχτηκες. Τί γράφει;

— Νά. Διάβασέ το.

Λέλα ἦταν ἡ ξαδέρφη της καὶ ἄντρας της Λέλας ὁ Σπῦρος. Εἶχαν παντρευτῆ ἐδῶ καὶ δυο χρόνια καὶ εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου ὁ Σπῦρος εἶχε τὴ δουλειά του. Γάμος ἀπὸ ἔρωτα. Καὶ τὸ γράμμα ποὺ μᾶς ἔστειλε, ἦταν δυὸ μῆνες μετὰ τὸ μυστήριο. Σχετικὰ σύντομο —γιὰ γυναικεῖο γράμμα— κι' εὐχαριστημένο:

«Θεσσαλονίκη, 18)8)1952

Ἀγαπητή μου Μαίρη,

Σοῦ γράφω δυὸ λόγια γιὰ νὰ μὴ φαντασθῆς ὅτι σὲ ξέχασα. Βρήκαμε ἕνα πολὺ κομψὸ διαμέρισμα, μὲ βεράντα πρὸς τὴ θάλασσα. Τρία δωμάτια, ἀλλὰ γιὰ τὴν ὥρα μᾶς φτάνουν. Μιὰ κρεβατοκάμαρα, λίβινγκ-ρούμ. καὶ τὸ τρίτο εἶναι τὸ γραφεῖο τοῦ Πίπη. Εἶμαι πολὺ ζαλισμένη, γιατὶ μᾶς λείπουν ἀκόμη πολλὰ πράγματα. Ὁ ἐπιπλοποιὸς μᾶς καθυστερεῖ, κι' αὐτὸ μοῦ δίνει στὰ νεῦρα. Ὁ Πίπης μοῦ λέει, διαρκῶς νὰ μὴ στενοχωριέμαι, γιατὶ αὐτὰ τὰ τραβᾶνε ὅλοι μὲ τοὺς ἐπιπλοποιούς. Προσπαθῶ νὰ καλμάρω καὶ νὰ κρύβω τὴ στενοχώρια μου, γιατὶ δὲν θέλω νὰ μενοχωρῶ τὸν Πίπη. Ἔχει κι' αὐτὸς τὶς δικές του 'σκοτοῦρες. Συχνὰ τὰ βράδυα βγαίνουμε ἔξω, ἀλλὰ κι' ὅταν δὲν βγαίνουμε, καθόμαστε στὴ βεράντα καὶ τὰ λέμε. Ὁ Πίπης μοῦ διηγεῖται εὐχάριστα πράγματα καὶ περνάει ἡ βραδυά μας. Αὔριο πράκειται νὰ μᾶς ἔρθῃ τὸ ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο ποὺ ἀγόρασε ὁ Πίπης. Σὲ πρώτη εὐκαιρία θὰ σοῦ ξαναγράψω. Χαιρετισμοὺς στὸν Κωστάκη, ἀπὸ μένα καὶ τὸν Πίπη.

Φιλιὰ Λέλα»

— Μπράβο, εἶπα. Φαίνεται πὼς ἡ Λέλα περνάει καλὰ μὲ τὸν Πίπη της. Τὸν ἀναφέρει ἕξη φορές. Κάθε γραμμὴ κι' ὁ Πίπης.

— Μά φαντάσου πὼς θὰ τραπεζεύουνε. Ἡ Λέλα εἶναι σπάνια κοπέλλα κι' ὁ Πίπης πάλι ἐξαιρετικὸς κύριος.

Καὶ τὸ γράμμα, μπῆκε σ' ἕνα μεγάλο κουτί, ὅπου ἡ Μαίρη φυλάει ὅλες μας τὶς ἀλληλογραφίες — ἄγνωστο γιὰ ποιὸ λόγο. (Ἀπὸ κεῖ τράβηξα κι' ἐγὼ τὶς ἐπιστολὲς τοῦ ταιριαστοῦ μου ἀνιψιοῦ καὶ τὶς παρουσιάζω σήμερα, χωρὶς τὴν ἄδειά του).

★

— Γράμμα ἀπὸ τὴ Λέλα! μοῦ εἶπε ἐν' ἄλλο βράδυ ἡ Μαίρη — δυὸ μῆνες ἀργότερα.

— Τί γράφει;

— Φαίνεται πὼς δὲν τὰ πᾶνε καλά. Διάβασε.

«Θεσσαλονίκη, 14)10)52

Ἀγαπητή μου Μαίρη,

Εἶμαι πολὺ δυστυχὴς καὶ δὲν ξέρω τί θ' ἀπογίνω μ' αὐτὸ τὸ κτῆνος. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἴχαμε μιὰ φοβερὴ σκηνή, ἀπὸ μιὰ ἀφορμὴ ἐντελῶς ἀσήμαντη. Εἶχε κλειστῆ ἀπὸ γραφεῖο του γιὰ κάτι μελέτες, λέει, ποὺ κάνει καὶ ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω ποτὲ κι' ἐγὼ μπῆκα νὰ τὸν ρωτήσω τί φαΐ θἄβλεπε νὰ τοῦ φτιάξω τὴν ἄλλη μέρα. Λὸ τὸ ἤτανε. Θύμωσε γιατί, λέει, τὸν διέκοψα καὶ τοῦ καταστρέψα τὸν εἰρμὸ τῶν ἰδεῶν του. "Εχει καὶ ἰδέες, τὸ κτῆνος! Ἐγὼ τοῦ εἶπα πὼς δὲν μιλᾶνε ἔτσι σὲ μιὰ γυναῖκα, αὐτὸς φούιτωσε περισσότερο καὶ ἤρθαμε σὲ πικρὰ λόγια. Τὸ τί φράσεις ξέφυγαν ἀπὸ τὰ χεῖλη του, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω. Τρεῖς μέρες τώρα ἔρχεται, τρώει, κοιμᾶται καὶ δὲν λέμε λέξι μεταξύ μας. Κάθομαι τώρα καὶ κλαίω τὴν τύχη μου. Σὲ ἄλλο γράμμα θὰ σοῦ γράψω περισσότερα, γιατὶ ἀκούω βήματα στὴ σκάλα. Τὸ κτῆνος ἔρχεται.

Ἡ δυστυχισμένη σου ἐξαδέλφη

Λέλα»

— Τὴν καϋμένη! εἶπε ἡ Μαίρη μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Πῶς κακόπεσε ἔτσι;

— Μά φαντάσου πὼς δὲν θὰ ταιριάξουνε, εἶπα ἐγώ. "Αλλος τύπος ἐκείνη, ἄλλος τύπος τὸ κτῆνος.

— Νὰ ξέρῃς πὼς ἡ Λέλα θὰ χωρίσῃ. Δὲν εἶναι ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ ἀνέχονται τέτοια μεταχείρισι. Ἡ Λέλα εἶναι λεπτὸς καὶ εὐδιάστος χαρακτήρας.

— Νὰ σοῦ πῶ, ἂν εἶναι νὰ χωρίσῃ, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχει νὰ κάνῃ εἶναι νὰ τ' ἀποφασίσῃ τώρα.

— Θὰ τῆς τὸ γράψω ἐκ μέρους σου.

— Νὰ τῆς τὸ γράψῃς ἐκ δικοῦ σου μέρους. Ἐμένα μὴ μ' ἀνακατεύῃς.

★

— Γράμμα ἀπὸ τὴ Λέλα!

— Χωρίζει;

— Διάβασε νὰ ἰδῇς.

«Θεσσαλονίκη, 21)10)52

Ἀγαπημένο μου Μαιράκι,

Αὐτὴ τὴν ὥρα ποὺ σοῦ γράφω, ἔχει πιάσει μιὰ γερὴ μπάρα μὲ κεραυνούς. Τὰ πρωτοβρόχια ἀρχισαν λίγο νωρὶς ἐφέτος. Ἐγὼ τὰ εἶχα προαισθανθῆ, ξέρεις ἀτι ἔχω τὸ προσὼν νὰ προμαντεύω τὴ βροχὴ καὶ ὅταν ἀκόμα ὁ οὐρανὸς εἶναι καθαρός. Καὶ τὸ εἶπα τὸ πρωῒ τοῦ Πίπη. Χρυσὸ τὸν Ἐκανα νὰ νὰ πάρῃ τὸ ἀβιάσφορό του τὸ πρωῒ ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ γραφεῖο του κι' ἐκεῖνος χαμογέλασε. Φάσμα πολὺ μὴ μοῦ κρυώσῃ, γιατὶ εἶναι εὐπαθὴς στὰ κρυολογήματα. Ἡ μαμά του τὸν εἶχε μάθει ἀπὸ μικρὸ στὰ πολλὰ ροῦχα καὶ στὶς μαλλινες φανέλλες καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι δτι κρυολογεῖ μὲ τὸ παραμικρό. Εἶχα δμως τὴν ἔμπνευσι νὰ τοῦ στείλω τὸ ἀδιάβροχο μὲ τὸ θυρωρὸ κι' ἔχω τὴ συνείδησί μου ἡσυχη. Ὁ Πίπης μου, μοῦ κουράζεται ἀνυπόφορα τὸ ἐνδιαφέρον του, κι' ἂς εἶναι πολὺ αὐτὸν τὸν καιρὸ καὶ τοῦ κάκου τοῦ λέω νὰ κυττάξῃ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ μὴν ἐργάζεται τόσο πολύ. Ἀλλὰ ποῦ ν' ἀκούσῃ! Εἶναι πεισματάρης. Ἄλλο τίποτα δὲν ἔχω νὰ σοῦ γράψω, Μαίρη μου. Χαιρετισμοὺς στὸν Κωστάκη. Ὁ Πίπης σᾶς στέλνει φιλιά.

Λέλα».

— Ξανασμίξαν τ' ἀηδόνια, παρατήρησα.

— Μὰ φαινόταν πὼς θὰ τὰ παιριάξουν! εἶπε ἡ Μαίρη.

Μεσολάβησε σιωπὴ δυόμισι μηνῶν κι' ἔπειτα:

«Θεσσαλονίκη, 16)1)53

Ἀγαπητή μου Μαίρη,

Εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ μὲ ξέρει καὶ μὲ νοιώθει καὶ βρίσκω μεγάλη ἀνακούφισι κάθε φορὰ ποὺ σοῦ ἀνοίγω τὴν καρδιά μου. Μαίρη μου, δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω μ' αὐτὸ τὸ κτῆνος. Τὴν περασμένη βδομάδα πήγαμε τὸ βράδυ νὰ φᾶμε σ' ἕνα ρεστωράν. Τὸ κτῆνος, μέσα σὲ ὅσα φαγητά, διάλεξε ἕνα μὲ κυμά. Τοῦ εἶπα νὰ μὴν τρώῃ κυμάδες στὰ ρεστωράν, γιατὶ δὲν τοὺς ἔχω ἐμπιστοσύνη. Μοῦ ἀπάντησε ὅτι αὐτὸ τὸ φαΐ τραβάει ἡ δορεξί του. Ἐγὼ ἐπέμεινα καὶ εἶπα στὸ γκαρσόνι νὰ μὴ τὸ φέρῃ. Κι' αὐτὸ τὸ μικρὸ ζήτημα ἔγινε ἀφορμὴ γιὰ μιὰ φοβερὴ σκηνή. Πότε δὲν θὰ φανταζόμουνα ὅτι πίσω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια αὐτοῦ τοῦ δήθεν κυρίου, μποροῦσε νὰ κρύβεται ἕνας βάρβαρος. Ὁ καιγάς συνεχίστηκε καὶ στὸ σπίτι, ὅπου τοῦ εἶπα κι' ἐγὼ μερικὰ καὶ μοῦ εἶπε κι' ἐκεῖνος περισσότερα. Στὸ τέλος μοῦ βρόντηξε τὴν πόρτα κατὰ πρόσωπο μὲ τόση δύναμι, ὥστε ἔπεσαν οἱ σοβάδες καὶ μοῦγδυναν λίγο τὴ μύτη. Κιαὶ τὸ κτῆνος οὔτε ἔβλεπε τὸ ἐλάχιστο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ τραῦμα μου. Μαίρη μου, σοῦ ζητῶ συγγνώμην ποὺ σὲ ἀπασχολῶ μὲ τὰ δυσάρεστα νέα μου, ἀλλὰ σὲ ποιὸν νὰ τὰ πῶ; Στὴ μαμά δὲν θὰ γράψω καὶ σὲ παρακαλῶ μὴν τῆς πῆς λέξι. "Εχει τὴν πίεσί της ἡ καϋμένη καὶ δὲν θέλω νὰ τὴ λυπήσω. "Ας μὲ νομίζῃ εὐτυχισμένη, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θ' ἀπαλλαχθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ κτῆνος. Γιατὶ ἐκεῖ θὰ καταλήξω, εἶναι βέβαιο. Χαιρετισμοὺς στὸν Κωστάκη. Εἶσαι εὐτυχὴς ποὺ ἔχεις τόσο καλὸ σύζυγο.

Ἡ δυστυχισμένη σου ἐξαδέλφη

Λέλα».

Δὲν προφτάσαμε καλὰ-καλὰ νὰ λυπηθοῦμε γιὰ τὴ δυστυχία τῆς Λέλας καὶ ἦρθε τὸ νέο της γράμμα:

«Θεσσαλονίκη, 8)2)53

Ἀγαπημένο μου Μαιράκι.

Μόλις βρῆκα λίγον καιρὸ διαθέσιμο γιὰ νὰ σοῦ πετάξω δυὸ λόγια. "Εχω τὸν Πίπη ἄρρωστο. Κρύωσε ὁ καϋμένος, πολὺ ἄσχημα καὶ βρίσκεται μὲ γρίπη. Ὁ βήχας του μοῦ ἔσχιζει τὴν καρδιά. Σοῦ ἔχω γράψει, νομίζω, πὼς ἔχει εὐπάθειες στὰ κρυολογήματα, γιατὶ ἡ μαμά του τὸν εἶχε μάθει στὶς μαλλινες φανέλλες. Τὰ πολλὰ ροῦχα φέρνουν ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Τὸ παραδέχεται κι' ὁ Πίπης. Ἀλλά, μοῦ λέει, τώρα ἔμαθα, τί νὰ κάνω; Λοιπόν, ἀπὸ τὸ καλοκαίρι θὰ τὸν ἐξκάνω; Λοιπόν, ἀπὸ τὸ καλοκαίρι θὰ τὸν ἐξμάθω. Θὰ τοῦ καταργήσω τὶς μαλλινες φανέλλες καὶ θὰ τοῦ φορῶ μιλή, ἀθλητική. Θὰ τὸν λες καὶ θὰ τοῦ φορῶ μιλή, ἀθλητική. Θὰ τὸν σκληραγωγήσω, γιὰ νὰ μὴ μοῦ κρυολογῆ. Τώρα θάρθῃ ἡ νοσοκόμα νὰ τοῦ κάνῃ πενικιλλίνη. Κάθε ξέρες, ἐνέσεις ξέρω νὰ κάνω κι' ἐγώ, φίλλα δὲν ἀντέχω νὰ τὸν τρυπήσω. Ὁ Πίπης εἶναι καὶ λίγο δύσκολος ὅταν ἀρρωσταίνῃ. Διὰ τῆς βίας δέχεται νὰ πάρῃ τὰ φάρμακα. Μὰ τὸν ἀγαπάει πολύ, ποὺ τὸ λέει ἀσταμάτητα καὶ τὸ συμπαθεῖ ἀκόμη. "Εχτὲς εἶχε πυρετὸ 39 καὶ 6 καὶ ἀνησύχησα. "Ολη τὴ νύχτα σπάσμηκα ἄγρυπνη στὸ μαξιλάρι του. Εὐτυχῶς σήμερα τοῦ ἔπεσε στὰ 37 καὶ 8 κι' ὁ γιατρός μου λέει πὼς θὰ κατεβῆ ὁκόμα. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν βλέπω νὰ ψήνεται, τὰ μάτια του κατακόκκινα. Νὰ ἰδῶ πὼς θὰ τὸν κρατήσω στὸ σπίτι, βιάζεται νὰ σηκωθῆ. "Εχετε τήσω στὸ σπίτι, βιάζεται νὰ σηκωθῆ. "Εχετε τήσω στὸ σπίτι, βιάζεται νὰ σηκωθῆ. "Εχετε τοὺς χαιρετισμούς του, καθὼς καὶ τοὺς δικούς μου.

Λέλα».

Μεσολάβησε ἕνα διάστημα πέντε μηνῶν, χωρὶς λέξι. Καινέα νέο, καλὰ νέα, λένε οἱ Γάλλοι. Καὶ ἐφθινικά, τέλος Ἰουλίου:

— Νέα ἀπὸ τὴ Λέλα, μοῦ λέει ἡ Μαίρη.

— Πίπης ἡ κτῆνος; ρωτῶ.

"Ηταν Πίπης. Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ μᾶς ἔφερνε κι' ἕνα ἐξαιρετικὸ νέο:

«...Μαιράκι μου, ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγείλω καὶ μιὰ εὐχάριστη εἴδησι. Θὰ γίνω μαμά. Ὑπολογίζω ὅτι σ' ἕξη μῆνες θὰ γεννηθῆ ὁ μπέμπης μου καὶ θέλω νὰ εἶναι μπέμπης, γιατὶ ἔτσι θέλει κι' ὁ Πίπης. Αὐτὸν ἂς τονε πιά. Κοντεύει νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ χαρά του. Ὁ Πίπης ὅλο φροντίδες κι' ἀνησυχία εἶναι γιὰ μένα. Μὴν κουράζεσαι, μὴ σηκώνῃς βάρη, μὴ ἔτσι, μὴ ἐκεῖνο, μὴ τὸ ἄλλο. Μὲ συγκινεῖ ἀνυπόκριτα τὸ ἐνδιαφέρον του, κι' ἂς εἶναι

γιά τὸν κανακάρη, ποὺ τοῦ ἑτοιμάζω. Μπροστά σ' αὐτὸ τὸ νέο, τί ἄλλο νά σοῦ γράψω; Ὁ Πίπης σᾶς στέλνει φιλιά κι' ἐγὼ ἄλλα τόσα.

Λέλα».

—Αἴ, τώρα πιά ὁ οὐρανὸς ξαστέρωσε γιά πάντα, λέω. Ὁ μέλλων μπέμπης θά τοὺς ἑνώση ἐφ' ὅρου ζωῆς.

Κι' ἡ Μαίρη συμφωνεῖ, μέχρι τὸ νέο γράμμα, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα.

«Θεσ)νίκη 26—9—53

»Ἀγαπημένη μου Μαίρη,

»Σοῦ γράφω μὲ μελάνι καὶ δάκρυα. Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες κλαίω συνέχεια. Τὴν Τρίτη τὸ βράδυ, στὰ καλὰ καθούμενα ἔγινε ἕνα ἐπεισόδιο. Εἴχαμε δώσει ραντεβοῦ σὲ κάποιο κέντρο στὴν παραλία, κατὰ τὶς ἀχτῶ, γιὰ νὰ πᾶμε σὲ κάποια φιλική ἐπίσκεψη. Ἐγὼ ἄργησα λιγάκι, πῆγα κατὰ τὶς ἐννέα παρὰ κάτι. Ἔβαλε τὶς φωνές. «Γαϊδοῦρι εἶμαι νὰ περιμένω τόση ὥρα;» μοῦ εἶπε. Κι' ἐγὼ τοῦ εἶπα πὼς πέρασε ἡ ὥρα χωρὶς νά τὸ καταλάβω κι' ἐπὶ τέλους δὲν περίμενε καὶ στὸ δρόμο. Σὲ κέντρο καθότανε. Τὸ τί ἐπακολούθησε δὲν περιγράφεται. Ἀφοῦ κι' ὁ κόσμος μᾶς κύτταζε περίεργα καὶ βγήκαμε στὴν παραλία. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀναφέρω τὸ τι μοῦ εἶπε. Δὲν σεβάστηκε οὔτε τὴν κατάστασί μου, στὴν ἔκρηξί του, τὸ κτῆνος. Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶδα τὰ μάτια του νὰ πετάνε φλόγες καὶ κατάλαβα τὴν πρόθεσί του. Ἤθελε νὰ μὲ ρίξη στὴ θάλασσα! Τότε ἐνῶ τοἀθήγτηκα καὶ τοῦ φώναξα: «Αὐτὸ ποὺ ἔχεις στὸ νοῦ σου, δὲν θά σοῦ περάση. Ἐγκληματία!» Εἶμαι δυστυχής. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς μπορῶ καὶ μένω στὸ ἴδιο δωμάτιο μαζί μ' αὐτὸ τὸ κτῆνος. Τὴ νύχτα δὲν μοῦ κολλάει ὕπνος. Φοβοῦμαι μὴ μὲ πνίξη. Θεέ μου, γιατί νὰ βασανίζωμαι ἔτσι; Καὶ νάχω κι' ἄλλη ζωὴ μέσα μου...

»Ἡ δυστυχισμένη ἐξαδέλφη σου

Λέλα».

Ἡ Μαίρη δάκρυσε.

—Μὴν τὸ παίρνης ἐπὶ πόνου, τῆς λέω. Σὲ λίγες μέρες τὸ κτῆνος θὰ γίνη Πίπης.

—Ἄ! Δὲν πιστεύω. Τὰ πράγματα ἔφταισαν στὸ ἀμήν. Ἄκουῦς ἐκεῖ νὰ τὴν πετάξη στὴ θάλασσα! Τὸ κτῆνος.

Ἀλλά, ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι μέρες τὸ κτῆνος ξαναγίνε Πίπης καὶ μᾶς ἔστελνε χαιρετίσματα. Ἀκολούθησαν μερικὲς μεταμορφώσεις ἀκόμα:

«Δὲν μπορῶ νὰ τὸν βλέπω. Μοῦ φαίνεται πὼς βλέπω ἐχθρό μου».

«Ὁ Πίπης μοῦ χάρισε μιὰ γοῦνα...»

«Τὸ κτῆνος σήκωσε χέρι νὰ μὲ χτυπήση. Ἀλλὰ φαίνεται πὼς μετάνιωσε ἀμέσως κι' ἔκανε τάχα πὼς λύνει τὴ γραβάτα του».

«Ὁ Πίπης σᾶς φιλᾶ».

Καὶ μιὰ μέρα τηλεγράφημα: «Ἀπεκτήσαμε ἄρρεν. Πίπης-Λέλα».

Λεπτομέρειες στὸ γράμμα: «Ὁ Πίπης βλέπει τὸ γυιό του καὶ χοροπηδάει. Ἔχει κι' αὐτὸς καρδιὰ παιδιοῦ μέσα του».

Ἄλλο γράμμα: «Ἀπὸ χτὲς ζοῦμε σὲ χωριστὰ δωμάτια. Ἐγὼ μὲ τὸ παιδὶ στὴν κρεβατοκάμαρα καὶ τὸ κτῆνος στὸ γραφεῖο του».

Ἔπειτα: «Ὁ Πίπης βρίσκει πὼς ὁ γυιός του τοῦ μοιάζει. Θάθελα κι' ἐγὼ νὰ τοῦ μοιάση, νὰ γίνη ἔτσι φηλός, μελαχροινός, ἐξυπνος καὶ δυνατὸς χαρακτῆρας».

Κατόπιν: «Πόσο φοβοῦμαι νὰ μὴ μοιάση στὸ κτῆνος...»

Ἀργότερα: «Στὴ φωτογραφία εἴμαστε στὴ βεράντα μας. Ὁ Πίπης, ἐγὼ κι' ὁ γυιός μας».

Μερικοὺς μῆνες πιὸ ὕστερο: «Θὰ χωρίσω, Μαίρη μου, αὐτὴ ἡ ζωὴ—μαρτύριο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήση ὥστε ὥρα πιά. Τὸ ποτῆρι ξεχείλισε. Καὶ τὸ μόνο ποὺ σκέπτομαι εἶναι τὸ παιδί μου. Ἀπειλεῖ πὼς θά τοῦ τὸ πάρη, γιατί, λέει, τοῦ τὸ δίνει ὁ νόμος. Μὰ μπορεῖ ὁ νόμος νὰ δίνη τὰ παιδιὰ στὰ κτήνη; Κ'οντεύω νὰ τρελλαθῶ. Θά τὸ πάρω ξαφνικὰ μιὰ μέρα καὶ θὰ χαθῶ, θὰ πάω νὰ κλειστῶ σ' ἕνα μοναστήρι. Ἀλλὰ στὸ κτῆνος δὲν τ' ἀφήνω».

Ἔπειτα ἄλλη φωτογραφία, στὸ πάρκο, ὁ ἰατέμπης δέκα τεσσάρων μηνῶν κάνει τὴν πρώτη του στράτα στὰ σταυοῦλια. Ἀπὸ τόνα χέρι τον κρατάει ὁ μπαμπᾶς, ἀπὸ τ' ἄλλο ἡ μαμᾶ. Χαμόγελο εὐτυχίας καὶ οἱ δύο.

Καὶ μιὰ Δευτέρα πρωΐ, λίγο πρὶν φύγω, τὸ τηλέφωνο. (Τὸ βάλαμε τελευταία).

—Ὑπεραστικά. Μιλᾶτε μὲ Θεσσαλονίκη.

—Λέγετε.

Μιὰ πνιγμένη φωνή:

—Κωστάκη, μοῦ δίνεις τὴ Μαίρη;

Παίρνει τὸ τηλέφωνο. Τὰ μάτια τῆς Μαίρης δακρύζουν. Κατάλαβα.

—Ναί, ναί. Θὰ εἴμαστε στὸ σταθμό. Κουράγιο, Λέλα μου. Σκέψου τὸ παιδί σου. Θὰ σὲ περιμένουμε.

—Τί γίνεται;

—Τελείωσαν ὅλα πιά. Ἡ Μαίρη χωρίζει. Κι' ἔρχεται μὲ τὴν ταχεῖα τῶν 11, μαζὶ μὲ τὸ παιδ' τς. γιὰ νὰ πάη στὸν οἰκογενειακό τους δικηγόρο νὰ κανονίση γιὰ διαζύγιο.

—Ὥστε...

—Ὡς ἐδῶ ἦταν. Μὰ τόλεγα ἐγώ. Ἡ Λέλα εἶναι λεπτὴ κι' εὐαίσθητη ὕπαρξι. Πῶς θὰ κάνη μ' αὐτὸ τὸ κτῆνος; Λοιπόν, Κωστάκη, στὶς ἔντεκα πρέπει νάμαστε στὸ σταθμὸ Θάρθη σὲ μᾶς, ἡ μαμά της δὲν ξέρει τίποτα ἀκόμα.

—Καὶ τὸ κτῆνος θὰ τὴν ἀφίση;

—Δὲν ἔχει ἰδέα. Θὰ φύγη κρυφά. Τὴν ἀαϋμενοῦλα τὴ Λέλα...

★

Ἀπὸ παρὰ εἴκοσι ὀργώναμε τὴν πλατφόρμα τοῦ σταθμοῦ.

—Αὐτὸ τὸ τραῖνο ἀργεῖ! παρατήρησε ἡ Μαίρη.

—Μὰ εἶναι παρὰ δέκα, ἀκόμα. Κι' ἡ ὥρα του ἡ ὡρισμένη εἶναι ἔντεκα.

—Τότε γιατί λέγεται «ταχεῖα»; Στὶς ἔντεκα τὸ τραῖνε φάγηκε.

—Νάτη! φώναξε ἡ Μαίρη.

Ἡ Λέλα ἦταν στὸ παράθυρο καὶ μᾶς χαιρετοῦσε μ' ἕνα νλυκύτατο χαμόγελο. Νά καὶ δεύτερο χαμόγελο: Τὸ κτῆνος, δίπλα της, ποὺ τὴν ἔχει ἀγκαλιασμένη. Τρυφερὴ στάσι νεονύμφων. Σὲ λίγο κατεβαίνουν. Ἡ Λέλα κρατάει στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸ μπέμπη, ποὺ κοιμᾶται. Ἀγκαλιάσματα, δάκρυα, φιλιά, χειραψίες, ταξὶ καί:

—Μαίρη μου, θὰ πᾶμε στὴ μαμᾶ. Θάρθουμε αὔριο νά φᾶμε στὸ σπίτι.

—Μά, τὸ ξέρει ἡ μαμᾶ;

—Ὄχι. Θὰ τῆς κάνουμε μιὰ εὐχάριστη σουρπρίζ. Θὰ χαρῆ τόσο πολὺ ἡ καϋμένη... Ἔχει νὰ ἰδῆ τὸ ἐγγονάκι της ἀπὸ τὶς μέρες ποὺ γεννήθηκε

Τοὺς ἀφήσαμε στὸ σπίτι τῆς μαμᾶς. Κι' ἐνῶ πηγαίναμε στὸ δικό μας, ἡ Μαίρη μοῦ εἶπε:

—Πῶς ἔγινε αὐτό;

—Θὰ μᾶς τὸ πῆ ἡ ἴδια αὔριο.

—Καὶ ὅμως ἐγὼ σοῦ λέω πὼς κάποτε θὰ χωρίσουν! Δὲν μπορεῖ νὰ τραβήξουν ἔτσι ὅλη τους τὴ ζωή!

—Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς ἔτσι θὰ τὴν τραβήξουν. Ἐσυνηθίσανε καὶ πάει...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

○○

Ὁ καρκῖνος καὶ οἱ συγκινήσεις

Κατὰ τὸν Ἀμερικανὸ δόκτορα Μπέλ, οἱ συγκινήσεις προδιαθέτουν ἔμμεσα στὸν καρκῖνο. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων ἐμελέτησε ἰδίως ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ περιπτώσεων καρκίνου τοῦ στήθους σὲ γυναῖκες καὶ καρκίνου τοῦ προστάτου στοὺς ἄνδρες. Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ὁ καρκῖνος ἐμφανίστηκε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ περίοδο βιαίων συγκινήσεων συναισθηματικῆς ἢ σεξουαλικῆς μορφῆς. Ὁ δόκτωρ Μπὲλ ὑπογραμμίζει ἰδιαιτέρως τὶς σεξουαλικὲς ὁρμές, ποὺ γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο δὲν ἱκανοποιήνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο δὲν ἱκανοποιήθηκαν ἢ τὸν ἄλλο λόγο δὲν ἱκανοποιήθηκαν φυσιολογικά. Ὁ θυμός, ὁ θυμὸς φυσιολογικά, καθὼς καὶ πόθος τῆς ἐκδικήσεως, καθὼς καὶ πόθος τῆς ἐκδικήσεως, καθὼς καὶ οἱ ψυχικὲς διαταραχὲς φαίνεται ἐπίσης ὅτι εὐνοοῦν τὸν καρκῖνο.

Μιὰ ἄλλη ὁμάς ἐπιστημόνων συνέκρινε δύο ὁμάδες ἀπὸ ἑκατὸ γυναῖκες τὴν καθεμιά, ἀπὸ τὶς ὁποίες ναίκες τὴν καθεμιά, ἀπὸ τὶς ὁποίες οἱ πρῶτες ὑπέφεραν ἀπὸ καρκίνο τῆς μήτρας καὶ οἱ δεύτερες ἀπὸ ἄλλες μορφὲς καρκίνων, ποὺ ἦταν ἄσχετες μὲ τὰ γεννητικὰ ὄργανα. Παρετήρησαν, λοιπόν, ὅτι οἱ πρῶτες εἶχαν πολὺ φτωχὴ σεξουαλικὴ ζωή, εἴτε ἀπὸ φυσικὴ ψυχρότητα, εἴτε γιὰ ἄλλους λόγους.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ 557

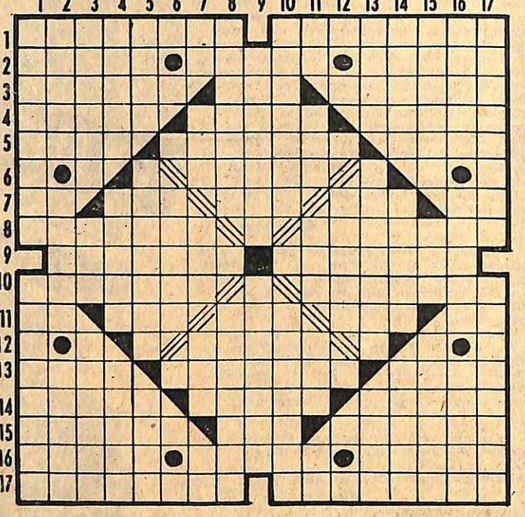
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Δυστυχισμένα. — Πόλις τῆς Ἐλθετίας, πρωτεύουσα ὁμωνύμου καντονίου.
2 Μαγγανοπήγαδο.— Θεὸς τῶν ἀρχαίων. — Διάσημος μουσουργός.
3 Παιδιὰ τοῦ δρόμου. — Ποταμὸς τῆς Ἐλθετίας. — Ἐπιβλητικὰ κτίρια.
4 Ὀτυχικός. — Ζῆ στὸ νερό.— Γνωρίζει πολλά.
5 Ἀδιακρίτως μεγέθους.—Ἐπιθυμητός. — Ὑποδιαίρεσις ξένου νομίσματος.
6 Συνοδεύεται συχνὰ ἀπὸ εὐχές.
7 Λουδοβίκος τῆς Γαλλίας. — Λέξις ἀπὸ στρατιωτικὰ παραγγέλματα. — Καταστρέφει τὰ ροῦχα μας. — Ἐπώνυμον Γάλλου συγγραφέως. —Δυὸ σύμφωνα στὴν ἀντίθετη σειρὰ ἀπ' αὐτὴν ποὺ ἔχουν στὸ ἀλφάβητο.
8 Ὄνομα καλογήρων. — Ἀνοποῦν τὸ νερό.
9 Δὲν συμβαδίζει μὲ τὴν ἠθική.— Περίφημος Γάλλος ποιητής
10 Ὁλόκληροι, μονοκόμματοι. — Ἀρχιτεκτονικὸς ρυθμὸς τῶν ἀρχαίων.
11 Ἄρθρο.— Τετράπεδο.—Χοοινικὸ ἐπίρρημα (δημ.).—Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' πρόσ.).
12 Μεγάλος καὶ ἀδένδρος χῶρος.
13 Πολεμικὴ κραυγή. — Μεγάλο δέντρο. — Μέγας Γερμανὸς φιλόσοφος (ἐπών.).
14 Μολυσμένα. — Ὑπάρχει σ' ὅλα τὰ σπίτια. — Ὑποδιαίρεσις τοῦ χρόνου.
15 Ἀνάρμοστα.— Ρῆμα ποὺ μυρίζει ὄσκημα — Τὴν πῆραν ἀπὸ τὸ μοναστῆρι καὶ τὴν ἔκλεισαν στὴ φυλακή.
16 Εἴδωλα. — Εἶναι πολτοποιημένο. — Τὸ μικρὸ ὄνομα περιφήμου Γάλλου συγγραφέως.
17 Χωρὶς νὰ ὑστερῆ σὲ ἀξία (ἐπίρρ.). — Δημιουργεῖ κενὰ ἢ τὰ αὐξάνει.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Χρήσιμα στοὺς μουσικούς.— Κινεῖ ἀμαξοστοιχίες.
2 Σημειώνεται πάνω σ' ἕνα χάρτη. — Θεὰ τῆς μυθολογίας μας. — Ἀόριστος τοῦ λέγω.
3 Φαίνεται. — Ἀρχικὰ ὀργανισμοῦ. — Βιβλικὸ βουνό.
4 Περιληπτικὴ ὀνομασία φαρμακευτικῶν δροχῶν ποὺ περιέχουν στυπτικούς χυμούς. —Χωρὶς διάθεσι. — Μέρος κατάλληλο γιὰ ταυρομαχίες.
5 Γόησσα τῆς ἀρχαιότητος. — Ὕφασμα μὲ τρία νήματα.— Μιὰ φορά.
6 Δὲν ἔχουν συντροφιά.
7 Νότα. — Ἀρχικὰ ναυτικοῦ ὁμίλου. — Ρότσα. — Θάλασσα (ἀρχ.). — Ἄγγλος φιλέλλην.
8 Ποτομὸς τῆς Ἠπείρου. — Βγαίνει μαζὶ μὲ τὸ παιδὶ κατὰ τὸν τοκετό.
9 Μορφώνεται. — Ρῆμα προσφιλὲς στοὺς στρατιωτικούς.
10 Σημαντικὸ λιμάνι τῆς Μέσης Ἀνατολῆς (ἐλαφρῶς ἀνορθόγραφον). — Ἔξοδον.
11 Προτρέπει. — Δικό σου. — Συμπλεκτικό.— Τελικὸς σύνδεσμος. — Γαλλικὸ μέτρον ἐπιφανείας.
12 Ἐπίρρημα ποὺ δὲν προοιωνίζει τίποτε καλό.
13 Ὅμοιες. — Δὲν εὐχαριστεῖ καθόλου στὰ ἄλογα. — Κατοικοῦν διάφορες χῶρες.
14 Ὁμιλία. — Ἐλαχίστη ποσότης ὑγροῦ.—Προσφέρω κάτι.
15 Συναντήσεις (μεταφ.). — Χαρακτηρίζει τοὺς Σκωτσέζους. — Εἶναι γιὰ πέταμα.
16 Μέρος τοῦ ναοῦ. — Ἀρπακτικὸ πτηνό ποὺ ὡς κύριον ὄνομα γίνεται μυθικὸς βασιλιᾶς. — Τροφὴ τῶν πτηνῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων.
17 Ὕψος. — Εἶναι βραχεῖας διαρκείας (θηλ.).

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 556 στὴ σελ. 52

○○

Τὸ χισῦμερ τοῦ Γκασεντί

Ὁ φιλόσοφος Γκασεντὶ δέχτηκε μιὰ μέρα τὴν ἐπίσκεψι ἑνὸς ὄβθεν σοφοῦ ποὺ τὸν ζάλιζε μὲ διάφορες ἀνοησίες του.

Ὁ Γκασεντὶ δὲν κρατήθηκε στὸ τέλος καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Κύριε, ἔχω ἀκούσει νὰ λένε ὅτι, κατὰ τὸν Πυθαγόρα, οἱ ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, μετὰ τὸν θάνατό τους, πηγαίνουν στὰ σώματα τῶν ζώων. Δὲν φαντάζομουν ὅμως ὅτι μποροῦσε ἡ ψυχὴ ἑνὸς ζώου νὰ μπῆ μέσα στὸ σῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου!

Κατακτῆστε τὴν ὁμορφιά σας

ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

καὶ ἡ ἐπιδερμίδα σας

Ὅπὸ τότε ποὺ οἱ γυναῖκες ἄρχισαν νὰ κυττάζωνται στὸν καθρέφτη καὶ νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ τὴ φρεσκάδα τῆς ἐπιδερμίδος τους, μιὰ παληὰ ἀντίθεσι τὶς χωρίζει σὲ δύο στρατόπεδα. Ἄλλες χρησιμοποιοῦν ἄφθονο νερὸ καὶ σαποῦνι γιὰ τὸ πρόσωπό τους, κι' ἄλλες, ἀντίθετα, ἀποφεύγουν καὶ τὸ πρῶτο καὶ τὸ δεύτερο καὶ τὰ ἀντικαθιστοῦν μὲ χυμοὺς φρούτων, μὲ διάφορες κρέμες κλπ.

Τὸ κυριώτερο μειονέκτημα ποὺ ἔχει τὸ σαποῦνι, εἶναι, ὅτι στερεῖ τὸ δέρμα ἀπὸ τὴ φυσικὴ προστασία του. Αὐτὴ τὴν προστασία τοῦ τὴν ἐξασφαλίζει μιὰ οὐσία, ἡ καλουμένη κερατίνη, ποὺ σχηματίζει τὸ κερατοειδὲς στρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος. Ἡ οὐσία αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα στοιχεῖα καὶ ἰδίως ἀπὸ θεῖον, ποὺ δίνει στὸ δέρμα τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὴν μαλακότητά του. Τὰ ἀλκαλικὰ στοιχεῖα, ὅμως, ποὺ περιέχονται στὸ σαποῦνι, ἀλλοιώνουν τὴ σύστασι τῆς κερατίνης καὶ ἐξασθενίζουν συνεπῶς τὴ φυσικὴ προστασία τοῦ δέρματος.

Τὸ ἴδιο μειονέκτημα παρουσιάζουν καὶ τὰ σαπούνια, ποὺ ἔχουν στὴ βάσι τους νάτριον ἢ κάλιον. Καὶ αὐτὰ ἐπίσης καταστρέφουν τὰ ὀξέα στοιχεῖα τῆς κερατίνης καὶ ἀλλοιώνουν τὴ σύστασί της. Γι' αὐτό, ἡ παρατεινομένη χρῆσις παρομοίων σαπουνιῶν, μαραίνει τὸ δέρμα καὶ τὸ κάνει νὰ γερνᾶη πρόωρα.

Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅμως, ὅτι πρέπει νὰ ἐξοβελίσετε τὸ σαποῦνι ἀπὸ τὴν τουαλέττα σας. «Γιὰ τὸν καθαρισμὸ τοῦ δέρματος, γράφει ἡ Ἄννυ Κόλμιον, ποὺ ἔχει ἀποκληθῆ «ζωντανὴ σχολὴ γοητείας» τοῦ Χόλλυγουντ, δὲν ξέρω παρὰ δύο μόνον στοιχεῖα: τὸ νερὸ καὶ τὸ σαποῦνι, εἴτε πρόκειται γιὰ λιπαρά, εἴτε γιὰ ξηρὰ δέρματα. Δὲν θὰ τὰ χρησιμοποιήσουμε, ὅμως, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο σ' ὅλες ἀνεξαιρέτως τὶς περιπτώσεις. Κι' ἐδῶ βρίσκεται τὸ μεγάλο μυστικό».

Ἀλλὰ νά ποιὲς εἶναι οἱ συμβουλές της πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἂν ἔχετε λιπαρὸ δέρμα

Θὰ χρησιμοποιήσετε πρωῒ καὶ βράδυ ζεστὸ νερό, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ διαλυθοῦν οἱ λιπαρὲς οὐσίες τῆς ἐπιδερμίδος, ποὺ συγκεντρώνονται κυρίως γύρω στοὺς πόρους. Στὸ νερὸ αὐτὸ μπορεῖτε νὰ προσθέσετε λίγο βόρακα. Ἢ λίγο βρασμένο γάλα (τρία μέρη νερὸ καὶ ἕνα μέρος γάλα). Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ ρίξετε μέσα στὸ νερὸ μερικὲς σταγόνες βάμματος βενζόης, ποὺ ἔχει στυπτικὴ ἐνέργεια.

Μετὰ τὸ ζεστὸ νερό, θὰ ξεπλύνετε τὸ πρόσωπό σας μὲ κρύο νερό, ποὺ θὰ σφίξη καὶ πάλι τοὺς ἱστούς.

Ἂν ἔχετε κανονικὸ δέρμα

Θὰ χρησιμοποιήσετε πρωῒ καὶ βράδυ, χλιαρὸ νερό, στὸ ὁποῖον θὰ προσθέσετε λίγο βόρακα. Πολὺ καλὸ γιὰ τὸ δέρμα σας εἶναι ἐπίσης τὸ πιτυρόνερο. Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ κρύο νερό, ἂν δὲν ἐρεθίζη τὸ δέρμα σας. Τὸ κρύο νερὸ εἶναι, μάλιστα, προτιμότερο γιὰ τὸ δέρμα σας, γιατὶ τὸ ζεστὸ εὐνοεῖ τὰ σκασίματα καὶ τὶς ρυτίδες.

Ἂν ἔχετε ξηρὸ δέρμα

Θὰ πλύνετε μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα, π. χ. τὸ πρωῒ, τὸ πρόσωπό σας μὲ νερὸ κρύο ἢ χλιαρό. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσετε πιτυρόνερο, ἢ νερὸ ἀπὸ βρασμένα ἀμύγδαλα ἢ σιτάρι. Πολὺ καλὸ θὰ σᾶς κάμη καὶ τὸ χαμομῆλι, καθὼς καὶ τὸ νερὸ τῆς μολόχας. Ἀκόμη καλύτερο εἶναι τὸ νερὸ τῆς βροχῆς, ποὺ ἐνδεικνυται εἰδικὰ γιὰ τὸ δέρμα σας (πρέπει, φυσικά, νὰ τὸ ἔχετε μαζέψει πρόσφατα). Τὸ βράδυ θὰ καθαρίσετε τὸ δέρμα σας μὲ μιὰ λιπαρὴ κρέμα.

Τὸ ἴδιο θὰ κάμετε καὶ στὴν περίπτωσι ποὺ τὸ δέρμα σας εἶναι εὐερέθιστο.

Ἂν ἔχετε μικτὸ δέρμα

Ἂν π. χ. τὸ δέρμα σας εἶναι λιπαρὸ στὸ μέτωπο, στὰ πτερύγια τῆς μύτης καὶ στὸ σαγόνι καὶ ξηρὸ στὰ μάγουλα. Στὴν περίπτωσι αὐτή, θὰ πλυθῆτε σὰν νὰ εἴχατε δυὸ πρόσωπα. Κάθε ζώνη χρειάζεται ἰδιαίτερο τρόπο πλυσίματος. Θὰ πλύνετε π. χ. τὸ μέτωπο, τὸ σαγόνι καὶ τὴ μύτη σας, ὅπως ταιριάζει στὰ λιπαρὰ δέρματα καὶ τὸ ὑπόλοιπο πρόσωπό σας ὅπως ταιριάζει στὰ ξηρά.

Ἂν τὸ πρόσωπό σας εἶναι πλεύσιο σὲ νερὸ

Ἂν, δηλαδή, τὰ κύτταρα σας εἶναι ἐμποτισμένα μὲ ἄφθονο νερό. Στὴν περίπτωσι αὐτή, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε, εἶναι νὰ βάζετε μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα ζεστὲς κομπρέσσες μὲ ἁλατισμένο νερὸ πάνω στὸ πρόσωπό σας. Τὸ νερὸ τῆς ἐπιδερμίδος ἔλκεται τότε πρὸς τὴν ἁλατισμένη κομπρέσσα κι' ἐπέρχεται ἔτσι αὐτομάτως μιὰ ἀποσυμφόρησις τοῦ δέρματος.

Ἂν τὸ δέρμα σας εἶναι πολὺ λεπτὸ

Στὴν περίπτωσι αὐτή, θὰ χρησιμοποιήσετε ἐναλλὰξ ζεστὸ καὶ κρύο νερό. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, θὰ τονώσετε τὴν ἐπιδερμίδα σας.

Τὸ νερὸ καὶ ἡ ἰδιοσυγκρασία σας

Καὶ ἡ ἰδιοσυγκρασία σας ἐπίσης παίζει ἀρκετὰ σημαντικὸ ρόλο στὸ ζήτημα αὐτό.

Κατὰ γενικὸν κανόνα, θὰ χρησιμοποιήσετε τὸ ζεστὸ νερὸ ἂν ἔχετε νευρικὴ ἰδιοσυγκρασία. Ἂν, τοὐναντίον, ἔχετε λυμφατικὴ ἰδιοσυγκρασία, ἐνδείκνυται νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ κρύο νερό.

Γιὰ νὰ κάνετε τὸ δέρμα σας λευκὸ

Θὰ βάλετε μέσα σ' ἕνα σακκουλάκι πίτουρο καὶ θὰ τὸ βουτήξετε μέσα σὲ 500 γραμμάρια ζεστὸ νερό. Ἀφοῦ τὸ σακκουλάκι μουσκέψη καλά, θὰ τὸ στίψετε μὲ τὰ χέρια σας, σὲ τρόπο ποὺ νὰ σχηματισθῆ ἕνα γαλάκτωμα. Αὐτὸ τὸ γαλάκτωμα θὰ τὸ ἁπλώσετε κατόπιν μ' ἕνα πινέλο στὸ πρόσωπό σας, θὰ τὸ ἀφίσετε νὰ ἐπιδράση ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα κι' ὕστερα θὰ ξεπλυθῆτε μὲ καθαρὸ νερό.

Γιὰ νὰ σφίξετε τοὺς πόρους τοῦ δέρματος

Χτυπῆστε ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ νωπὸ γάλα, χυμὸ λεμονιοῦ καὶ λίγη ρακή.

Θὰ ἁπλώσετε κατόπιν μ' ἕνα πινέλο αὐτὸ τὸ παρασκεύασμα πάνω στὸ πρόσωπό σας.

Ἡ συνταγὴ αὐτὴ ὀφείλεται στὴν περίφημη καλλονὴ Νινὸν ντὲ Λανγκλό.

Ἂν ἔχετε λιπαρὸ ἢ κανονικὸ δέρμα, θὰ προτιμήσετε τὴν ἀκόλουθη μάσκα: Διαλῦστε 100 γραμμάρια μέλι μέσα σὲ χυμὸ λεμονιοῦ.

Μπορεῖτε ἀκόμη νὰ φτιάξετε μιὰ μάσκα χτυπῶντας ἕνα ἀσπράδι αὐγοῦ, στὸ ὁποῖον θὰ προσθέσετε καὶ μερικὲς σταγόνες χυμὸ λεμονιοῦ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Μερικὰ ἔξυπνα «τρύκ».

Φθινόπωρο

Ἐσήμανε τοῦ θέρους μας ὁριστικῶς ἡ λῆξις
καὶ γύρω μας ἁπλώνεται τοῦ φθινοπώρου ἡ πλῆξις!

Μονότονες ἀρχίζουνε οἱ μέρες νὰ κυλᾶνε,
χωρὶς κανένα νόημα καὶ δίχως ποικιλία
καὶ στὰ θαμπὰ τὰ τζάμια μας τὰ μάτια μας κολλᾶνε,
ἀναπολῶντας τ' ἄπειρα τοῦ θέρους μεγαλεῖα!

★

Μελαγχολεῖ, λοιπόν, πολὺ τὸ κάθε ζευγαράκι,
ποὺ τρέφει ἀγάπη... φλογερὴ γιὰ τὸ καλοκαιράκι,
γιατί, κι' ἂν εἶναι ἄστεγο κι' ἐὰν δὲν ἔχη φράγκο,
σκαρώνει τὴ φωλίτσα του στοῦ πάρκου κάποιον πάγκο
καὶ πλέκει τὸ ρομάντζο του, σχεδὸν κάθε βραδυά,
μὲ... ἀδειανὴ τὴν τσέπη του καί... πλούσια καρδιά!

★

Τὸν οὐρανό μας τὸν θολὸ μὲ λύπη ἀτενίζει
κι' αὐτὸς ποὺ λίγα κέρματα στὴν τσέπη κουδουνίζει,
γιατὶ μποροῦσε, κάλλιστα, μ' αὐτὰ τὰ λίγα κέρματα
νὰ κάνη μὲ τὸ «σπλάχνο» του μιὰ βόλτα ὣς τὰ τέρματα...
Νὰ κάτση σ' ἕνα ἥσυχο φτηνὸ καφενεδάκι,
χωρὶς νὰ πολυσκέπτεται πῶς εἶναι φτωχαδάκι
καὶ ν' ἀπολαύση ραντεβοῦ κι' αὐτὸς σὰν τόσοι ἀνθρῶποι,
μὲ δυὸ γλυκὰ τοῦ κουταλιοῦ καὶ μπόλικο... σορόπι!

★

Μελαγχολία γενικὴ τὸν κόσμο τὸν κατέχει
καὶ στὶς καλοκαιριάτικες τὶς χάρες ἀνατρέχει!
Τὴ Βουλιαγμένη ἀναπολεῖ
ἡ παιχνιδιάρα Στέλλα
καὶ θὰ θυμᾶται γιὰ πολὺ
ἡ Πόπη τὴν Καστέλλα...
Ὅπου βουτοῦσε ἀμέριμνη στῆς θάλασσας τὰ κύματα
καὶ ἤτανε τὰ «κρόουλ» της... συναγερμοῦ συνθήματα,
ἢ μᾶλλον ὅλ' οἱ ἄρρενες, μὲ τέτοιες ξαπλωσιές,
ρουρτοῦνες αἰσθανόντουσαν καὶ... φουσκοθαλασσιές!

★

Αὐτὰ περίπου σκέπτεται ἡ Πόπη ἐπιμόνως
κι' ἀναστενάζει ἀπότομα ἐν ὄψει τοῦ χειμῶνος,
ποὺ ἔρχεται ἀδυσώπητα νὰ βάλη τὸ σφουγγάρι
στὶς βαρκαρόλες τὶς τρελλὲς καὶ σ' ὅμορφο φεγγάρι!
Τὰ γλέντια ὅλα ἔρχεται νὰ σβύση ἀπὸ τὸ χάρτη
γιὰ νὰ σοῦ φέρη τ' ἀνιαρὰ τὰ τσάγια καὶ τὰ πάρτυ,
νὰ σοῦ στερήση γιὰ πολὺ τό... βουτήγμα στὰ κύματα
καὶ τοῦ τσαγιοῦ νὰ χαίρεσαι μονάχα τά... βουτήματα!

★

Τὸ καλοκαῖρι ἔφυγε! Τὸ καλοκαῖρι πάει
κι' ἀμέτρητοι συνάνθρωποι τοῦ λένε τὸ «γκοὺντ (μπάϋ».

Ἀντίο λένε ἄλλοι
μὲ λύπη τους μεγάλη
καὶ στὰ ἐναπομείναντα ξεμπράτσο - ξεγαμπώματα,
ποὺ πᾶνε, τὸ ταχύτερον κι' ἐκεῖνα γιά... κουμπώματα!
Ἐφ' ὧ κι' οἱ περισσότεροι τὸ παίρνουν ἐπὶ πόνον
καὶ μπράτσο μόλις βλέπουνε, σοῦ λένε: «Καὶ τοῦ χρόνου!»

★

Αὐτοί, ὅμως, ποὺ χάνουνε τὸ χρῶμα τους συχνὰ
καὶ μὲ τὰ φύλλα μοιάζουνε τὰ φθινοπωρινά,
εἶν' ὅσοι κατεβαίνουνε στὴν πλάζ καὶ σ' ἀπρογιάλια
μὲ τρυπητήρια πάντοτε ἢ καὶ μὲ... καονκυάλια!
Τῆς δράσεώς των, βλέπουνε, τὸ τέλος πῶς σημαίνει
καὶ σκέπτονται περίλυποι καὶ σφόδρα τεθλιμμένοι,
πῶς πρέπει νὰ περάσουνε ἑφτὰ περίπου μῆνες
γιὰ νὰ ξανακολλήσουνε τὸ μάτι στὶς καμπίνες...
Κι' ὥσπου νὰ δοῦν στὶς ἀμουδιές...μαυρίζοντα κομμάτια,
θὰ κάνουν ὁπωσδήποτε, ἐκεῖνοι... μαῦρα μάτια!

★

Τῆς κατσουφιᾶς τὴν ἐποχὴ περνᾶμε ὡρισμένως
καὶ κατσουφιάζει πιὸ πολὺ
καὶ συνεχῶς μελαγχολεῖ
ὁ κάθε συζυγάπληκτος καὶ πεθερακαμμένος...
Γιατὶ νωρὶς θὰ κλείνεται στὸ σπίτι του μοιραῖα,
μὲ τὴν κυρία πλάϊ του καὶ τή... μαμὰ παρέα,
ποὺ στόχο θὰ τὸν ἔχουνε κι' οἱ δυό τους συνεχῶς
μὲ τὸν καυγᾶ τὸν ἄγριο καὶ τὸν ἀηλιὲόν των,
καὶ θάναι, ἀναντίρρητα, κλεισμένος ὁ φτωχός,
ὁλόκληρο ἑφταμηνο στὴν κλουβὰ τῶν... δρόντων!

Ἐπιστροφὴ Σ. Σουκρατζῆ Γ.
Μ. Γαλάνη

Φλογισμένα φτερά

ΖΗΤΗΜΑ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΟΤΕ ἄλλοτε τὸ στρατηγεῖο τῆς Μ. Ἀνατολῆς δὲν βρέθηκε σὲ τόσο δύσκολη θέσι, ὅσο τὶς μέρες ἐκεῖνες, ποὺ εἶχε καταρρεύσει ἡ Ἰταλία. Τὰ στρατεύματά της ἐγκατέλειπαν τὰ σημεῖα ποὺ κατεῖχαν ὡς τότε στὴν Ἑλλάδα, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ βρισκόντουσαν στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου. Ἀπὸ μιὰ εἰδικὴ σύσκεψη ποὺ ἔγινε στὸ Κάϊρο, διεπιστώθη ὅτι τὸ συμμαχικὸ στρατηγεῖο δὲν μποροῦσε νὰ διαθέσῃ ἀρκετὲς δυνάμεις γιὰ νὰ ἐπιχειρήσουν ἀπόβασι στὰ Δωδεκάνησα, τώρα ποὺ ἦταν καιρός. Μόνο ἡ 23η ταξιαρχία καὶ ὁ Ἱερὸς Λόχος. Θὰ μποροῦσαν ἴσως νὰ πετύχουν κάποιο θετικὸ ἀποτέλεσμα.

Στὴ σύσκεψι αὐτὴ ὁ στρατηγὸς Ουιλσων, στράφηκε πρὸς τὸν ἁρμόδιο ἀξιωματικὸ καὶ τὸν ρώτησε:

—Γιὰ ποιὲς δυνάμεις μποροῦτε νὰ μᾶς βεβαιώσετε, κύριε συνταγματάρχα, ὅτι θὰ ἦταν διατεθειμένοι στὸ Αἰγαῖο γιὰ τὴν ἐνορχὶ τῆς ἐπιχειρήσεως;

Ἐκεῖνος ἀπάντησε χωρὶς κανένα δισταγμό:

—Μόνο ὁ Ἑλληνικὸς Ἱερὸς Λόχος εἶναι σὲ θέσι, στρατηγέ μου, ν' ἀρχίσῃ δίχως χρονοτριβὴ τὶς ἐπιχειρήσεις αὐτές. Εἶναι ἕτοιμος ἀπὸ κάθε ὅποψι...

Ὁ Οὐίλσων δὲν ἔμεινε διόλου ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν κατάστασι. Ἀλλὰ δὲν ἦταν καὶ στὸ χέρι του νὰ τὴν ἀλλάξῃ. Ἡ ἀπελευθέρωσι τῆς Δωδεκανήσου, ποὺ εἶχε ἀποφασιστῇ καὶ ἀναβληθῇ πάρα πολλὲς φορές, κινδύνευε νὰ πάλι, τώρα μάλιστα ποὺ ἦταν εὐκολώτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Οἱ Ἰταλοί, παρ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχαν διαλυθῇ τελείως, εἶχαν μπῇ ὡστόσο στὸν κύκλο τῆς ἀπροσυνθέσεως. Ἦταν λοιπὸν εὐκαιρία νὰ βράσουν τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα καὶ νὰ τὰ καταλάβουν, προτοῦ τοὺς πάρουν μὲ τὸ μέρος τους οἱ Γερμανοί. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως, δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀπολύτως τίποτε. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἀποφασίστηκε ν' ἀνατεθῇ τὸ ζήτημα στὴν «Ὑπηρεσία Πολιτικαῦ Πολέμου», ποὺ συνεργαζόταν στενὰ μὲ τὴν ὑπηρεσία κατασκοπείας τῆς Μ. Ἀνατολῆς.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Οἱ συζητήσεις ποὺ ἐπακολούθησαν τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα —στὶς 8 Σεπτεμβρίου 1943— μὲ τὴν προαναφερομένη ὑπηρεσία, κατέληξαν ὅτι τὸ μόνο μέσο γιὰ νὰ δημιουργηθῇ εὐνοϊκὴ κατάστασι γιὰ τοὺς συμμάχους στὰ Δωδεκάνησα, ἦταν νὰ ἔρθουν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Ἰταλὸ διοικητὴ τῆς Ρόδου, ναύαρχο Καμπιόνε. Ἔπρεπε δηλαδὴ νὰ τὸν πείσουν νὰ προσχωρήσῃ στὴ συμμαχικὴ παράταξι. Συγχρόνως θὰ στελνόταν μιὰ μοῖρα ἑλαφρῶν σκαφῶν ἀπὸ τὸ Κάϊρο, γιὰ ν' ἀποτελέσῃ τὴν πρωτοπορεία τῶν δυνάμεων ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσαν ἀμέσως κατόπιν.

Ἡ ἀπόφασι ἀνακοινώθηκε στὸ στρατηγὸ Οὐίλσων, ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ τὴν ἐγκρίνῃ ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικά. Καὶ δὲν ἀπόμενε, παρὰ νὰ ἐκλεγῇ τὸ κατάλληλο πρόσωπο ποὺ θ' ἀναλάμβανε τὴ ἐντολὴ τῆς συνεννοήσεως αὐτῆς, ποὺ ὀνομάστηκε συνθηματικὰ «Ἐπιχείρησις Β. Β. 13». Οἱ μυστικὲς ὑπηρεσίες τῆς Μ. Ἀνατολῆς, διέθεταν πολλοὺς καὶ δοκιμασμένους πράκτορες. Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ προτίμησι ὅλων στράφηκε πρὸς τὸ λόρδο Τζώρτζ Τζέλικο, γνωστὸ ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴ στ' ἀεροδρόμιο Ἡρακλείου τῆς Κρήτης —μαζὶ μὲ τοὺς Γάλλους κομάντος— ποὺ περιγράψαμε σὲ προηγούμενο κεφάλαιο. Ὁ τελευταῖος ἀνῆκε στὴν «Εἰδικὴ Μοῖρα Καταδρομῶν» μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ταγματάρχη. Ἦταν ἕνας ἐξαιρετικὰ νέος ἄντρας, μὰ τολμηρὸς στὸ ἔπακρο. Ὡς τότε εἶχε δώσει ἄριστα δείγματα ἡρωϊσμοῦ καὶ εὐφυΐας, σὲ ἄλλες του ἀποστολὲς στὸν τόπο μας.

—Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ἂν πετύχω τὴν ἀποστολή μου κι' ἐλπίζω νὰ τὴν πετύχω! εἶπε ὅταν τοῦ ἀνακοινώσαν τὰ καθέκαστα. Πότε πρέπει νὰ ξεκινήσω;

—Ἀπόψε κιόλας! τοῦ ἀπάντησαν. Πρέπει νὰ ἑτοιμασθῆτε ἀμέσως...

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀεροπορίας Μ. Ἀνατολῆς, Σάλτο Ντάγκας, ἀνέλαβε νὰ ὀργανώσῃ μέσα σὲ λίγες ὧρες, τὴν ἀεροπορικὴ ἀποστολὴ στὰ Δωδεκάνησα. Τὰ πάντα εἶχαν κανονισθῆ μὲ κάθε λεπτομέρεια. Τὸ ἀεροπλάνο ἔπρεπε νὰ φτάσῃ πάνω ἀπὸ τὴ Ρόδο, νὰ βρεθῇ ἡ ὡρισμένη ἐκ τῶν προτέρων τοποθεσία καὶ κεῖ νὰ πέσῃ μὲ τὸ ἀλεξίπτωτο ὁ Τζέλικο. Ἔτσι, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ἕνα ἀεροσκάφος εἰδικὸ γιὰ παρόμοιες ἀποστολές, ἦταν ἕτοιμο ν' ἀπογειωθῇ ἀπὸ ἕνα μυστικὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Καΐρου. Αἱ γο πρωτοῦ ξεκινήσῃ. Ἔφτασε ἐκεῖ ἕνας ἀνώτερος ἀξιωματικός, γιὰ νὰ εὐχηθῇ στὸ νεαρὸ λόρδο ἐκ μέρους τοῦ Οὐίλσων «καλὴ τύχη».

Ἀκριβῶς στὶς ἑφτὰ καὶ τέταρτο τὸ βράδυ, τὸ μικρὸ ἀεροπλάνο ἀπογειώθηκε ἀθόρυβα καὶ πῆρε κατεύθυνσι πρὸς τὴ Ρόδο. Στὰ φτερὰ του ἔφερνε τὴν ἐλπίδα τῆς ἐλευθερίας στὰ Δωδεκάνησα. Ἀλλά, δυστυχῶς, τὰ πράγματα δὲν ἤρθαν ὅπως τὰ περίμενε τὸ στρατηγεῖο. Ὅταν τὸ ἀεροπλάνο ἔφτασε πάνω ἀπὸ τὸν προορισμό του, δὲν κατώρθωσε νὰ προσανατολιστῇ. Μιὰ βαρειὰ ἀδιαπέραστη ὁμίχλη σπέπαζε πέρα ὡς πέρα τὸ Αἰγαῖο.

—Πρέπει νὰ ἐπιστρέψουμε στὴ βάσι μας, σέρ! τοῦ εἶπε ὁ πιλότος. Γι' ἀπόψε τουλάχιστον ἡ καθοδός μας ἀναβάλλεται. Ἴσως αὔριο νὰ τὰ καταφέρουμε πιὸ τυχερός...

Αὔριο! ἔκανε νευριασμένος ὁ Τζέλικο. Ὅ,τι πρέπει νὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ ἀπόψε! Χαμήλωσε ὅσο σοῦ εἶναι δυνατόν. Ἴσως βρεθῇ κάποιο ἄνοιγμα στὸ παραπέτασμα αὐτὸ τῆς ὁμίχλης...

Θέλοντας καὶ μὴ ἀπάκουσε ὁ πιλότος. Ἔκανε μερικὲς κυκλικὲς πτήσεις κι' ἔξαφνα στράφηκε ἀπότομα πρὸς τὸ Ἔβαφος μὲ μεγάλο θόρυβο. Ἦταν καθαρὴ ἀπερισκεψία αὐτό. Ὁ ἦχος τῶν κινητήρων του φαίνεται ὅτι ἐσυνελήφθη ἀπὸ τ' ἀκουστικὰ κάποιας ἀντιαεροπορικῆς πυροβολαρχίας τῶν Γερμανῶν, ποὺ ἄρχισε νὰ βάλλῃ ἀπὸ πολλὰ σημεῖα μαζί. Τὰ τροχιοδεικτικὰ ἐστελναν πάρα πρὸς τὸ μέρος του τὶς πράσινες καὶ κόκκινες ἀμπούλες τους, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ χρωματιστὰ ἄστρα καθὼς σχηματίζαν καμπύλες στὸ σκοτεινὸ στερέωμα. Τὸ ἀεροπλάνο βρέθηκε ξαφνικὰ ἀνάμεσα σὲ μιὰ πυροκτωμένη ζώνη φωτιᾶς καὶ σιδήρου.

Δεθῆτε καλά, σέρ! εἶπε ὁ πιλότος στὸ Τζέλικο. Θὰ ἐπιχειρήσω ἕνα σάλτο μορτάλε...

Ὁ τολμηρὸς Ἄγγλος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους καὶ πέρασε στὴ μέση του τὴ ζώνη ἀσφαλείας. Καὶ πάτε μ' ἕνα ἀπότομο πλανάρισμα, τὸ ἀεροπλάνο στράφηκε μὲ τὴ μύτη πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ συνέχισε τὴν πτῆσι του κατακόρυφα σχεδὸν καὶ μὲ μεγάλη ταχύτητα. Τὸ «κόλπο» αὐτὸ οἱ ἀεροπόροι τ' ὀνομάζουν στὴ γλῶσσα τους «πέταμα τοῦ κουβαλοῦ». Εἶναι μιὰ πτῆσι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη, ποὺ πολλὲς φορὲς μεταδάλλεται σὲ θανάσιμη πτῶσι. Στὴν περίπτωσι ὅμως τοῦ συμμαχικοῦ ἀεροπλάνου, ὅλα πῆγαν καλὰ κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, κατώρθωσε νὰ ξεγλυστρήσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν κλοιὸ τῶν διασταυρούμενων πυρῶν τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀλλ' ἦταν πιὰ ὑπαρχρεωμένο νὰ ἐπιστρέψῃ. Ὁ κίνδυνος νὰ κυνηγηθῇ ἀπὸ τὰ γερμανικὰ ἀεροπλάνα ἦταν μεγάλος. Ἔτσι ὁ Τζώρτζ Τζέλικο, ἀναγκάστηκε νὰ δώσῃ διαταγὴ νὰ γυρίσουν στὴ βάσι τους. Μὲ βαρειὰ καρδιὰ ἐφτασαν στὸ Κάϊρο. Ἡ εἴδησι τῆς ἀποτυχίας του ἀπογοήτευσε τὸ στρατηγεῖο. Κανεὶς δὲν τὸ περίμενε αὐτό. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ἀπυχίες ἐκεῖνες, ποὺ ἔπαιξαν δραματικὸ ρόλο στὴν ἐξέλιξι τοῦ πολέμου. Ὁ λοι οἱ ἐπιτελεῖς προσκληθήκανε σὲ κοινούργια σύσκεψι, γιὰ νὰ ἐξετάσουν τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Καὶ ἡ ἀπόφασι ποὺ ἔβγαλαν ἦταν, γιὰ ἐξαναφύγῃ ὁ Τζέλικο τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα χωρὶς καμμιὰ ἀναβολή. Ἴσως στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ ὁμίχλη νὰ εἶχε διαλυθῇ καὶ νὰ βρισκόταν τὸ σημεῖο τῆς καθόδου του.

Τότε ὅμως ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ 2ου Γραφείου ποὺ βρισκόταν στὴ σύσκεψι, πρότεινε νὰ στείλουν ἀντὶ ἕνα, δύο ἀεροπλάνα. Τὸ δεύτερο αὐτό, θὰ ἐπιχειροῦσε βομβαρδισμὸ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ λιμάνια τῆς Ρόδου —γιὰ νὰ παραπλανήσουν τοὺς Γερμανοὺς καὶ νὰ τραβήξουν τὴν προσοχή τους πρὸς τὰ ἐκεῖ— ἐνῶ τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Τζέλικο θὰ συνέχιζε γιὰ τὸν προορισμό του καὶ θὰκανε ἀνενόχλητα σχεδὸν τὴ δουλειά του. Οἱ Ἄγγλοι ἔμειναν σύμφωνοι μὲ τὴ λογικὴ αὐτὴ ὑπόθεσι τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ ζήτησαν νὰ βρεθοῦν οἱ κατάλληλοι ἀεροπόροι, γιὰ τὸ νυχτερινὸ βομβαρδισμὸ τῆς Ρόδου. Ἦταν τρία παλληκάρια τῆς Βρεταννικῆς Μοίρας 261, ὁ ὑποσμηναγὸς Τζὼν Λοΰϊζ, ὁ ἀνθυποσμηναγὸς Φρέντ Ρόρρυ κι' ὁ Ἕλληνας ἐπισμηνίας Νὶκ Κουνάδης.

Τὰ δυὸ ἀεροπλάνα ξεκίνησαν μαζί, μὰ σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο χώρισαν. Τὸ βομβαρδιστικὸ συνέχισε πρὸς τὴ Λίνδο, ὅπου θὰ ἔρριχνε τὶς βόμβες του στὸ ἀκροθήριο Λάρτος, ὅπου, σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ τοὺς ἔδωσαν, ὑπῆρχαν τρία γερμανικὰ ὁπλιταγωγά. Τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Τζέλικο ἄρχισε νὰ κόδῃ βόλτες πάνω ἀπὸ τὸν τόπο ποὺ θὰ γινόταν ἡ κατάδασι. Ὡστόσο ὁ καιρὸς δὲν εἶχε ἀλλάξει διόλου κι' ἡ ὁμίχλη ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἀδιαπέραστη. Αὐτὴν τὴ φορὰ ὅμως ὑπῆρχε ἡ διαταγὴ τοῦ στρατηγείου, ποὺ ἔλεγε ὅτι ἔπρεπε ἀπὸψη θυσίαν νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἀποστολή. Ὁ πιλότος εἶχε ἀντιρρήσεις γιὰ τὴν κάθοδο τοῦ νεαροῦ λόρδου καὶ προσπαθῆσε νὰ τὸν μεταπείσῃ. Ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ τολμηρό του πήδημα.

Ἀλλ' ἐκεῖνος, μὲ τὴν ὁρμητικότητα ποὺ τὸν διέκρινε πάντα σὲ τέτοιες ὧρες, τὸν διέταξε νὰ κατεδῇ ὅσο πιὸ χαμηλὰ μποροῦσε. Κι' ὅταν κατάλαδε ὅτι εἶχαν φτάσει πάνω ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ ἔπρεπε νὰ ριφθῇ, ἑτοιμάστηκε νὰ πηδήσῃ στὸ κενό. Μὰ δὲν πρόλαδε. Τὴν ἴδια στιγμὴ σὰν κατασκότεινο οὐρανό, φάνηκαν χιλιάδες τροχιοδεικτικά. Ἀνήσυχος ὁ πιλότος ρώτησε στὸ μικρόφωνο τὸ Τζέλικο τί ἔπρεπε νὰ κάνουν. Μὲ μιὰ ματιὰ ὅμως ὁ Ἄγγλος κατατοπίστηκε. Δὲν χτυποῦσαν αὐτούς. Οἱ Γερμανοὶ εἶχαν πέσει στὴν παγίδα κι' εἶχαν στρέψει ὅλα τους τὰ πυρὰ πρὸς τὸ βομβαρδιστικό.

Ὁ ταγματάρχης χαμογέλασε ἱκανοποιημένος. Σήκωσε τὸ χέρι του σὲ ἀποχαιρετισμὸ καὶ βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο. Ἕνα, δύο, τρία λεπτά. Καὶ ὁ Ἄγγλος πάτησε ἀμαλὰ στὸ ἔδαφος, ἀκριδῶς στὸ σημεῖο ποὺ τὸν περίμεναν μερικοὶ πράκτορες τοῦ νησιοῦ. Ἦταν καιρός. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ σχεδόν, ἀκουσπτικαν μουγκρητὰ μοτέρ. Ἦταν ἕνας συνεχὴς καὶ βαρὺς βόμδος. Φωτειὲς εὐθεῖες, οἱ προδολεῖς, κομμάτιαζαν τὸ σκοτάδι ψάχνοντας ἀνήσυχα τὸν οὐρανό. Εἶχαν ἐμφανιστῆ γερμανικὰ καταδιωκτικά.

Πέρασαν ἔτσι μερικὲς στιγμὲς ἀγωνίας. Κι' ἔξαφνα τ' ἀτσαλένια πουλιὰ φάνηκαν νὰ περνοῦν σὰν βολίδες πάνω ἀπὸ τὶς στέγες τῶν σπιτιῶν τοῦ νησιοῦ. Τὰ τζάμια τρίξανε. Τὰ ὀδηγοῦσαν οἱ ἄσσοι πιλότοι τῶν Μεσσόρων Αἰετῶν, ποὺ πήγαιναν ν' ἀνταμώσουν τ' ἀγγλικά, γιὰ νὰ ἐμποδίσουν νὰ ρίξουν τὶς βόμβες τους σὲ στρατιωτικοὺς στόχους.

Εἶχαν συναντήσει κιόλας τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Τζέλικο, ποὺ δὲν εἶχε προλάδει ν' ἀπομακρυνθῇ. Ὁ ὑποσμηναγὸς Σὶηβ Στὼκερ, μ' ὅλο ποὺ εἶχε ρητὴ ἐντολὴ νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως στὴ βάσι του, βρέθηκε κυκλωμένος ἀπὸ τρία γερμανικὰ κι' ἐτοιμάστηκε νὰ δώσῃ μάχη μαζί τους.

Μὰ ὁ ἀγύρτικος τοῦ Καΐρου, ποὺ βρισκόταν σὲ συνεχῆ ἐπαφὴ μὲ τὸ ἀεροπλάνο τοῦ, τὸν πρόσταξε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν κλοιό, ἐφ' ὅσον βέδαια μποροῦσε. Θἔλοντας καὶ μὴ ὁ πιλότος ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούσῃ. Σχίζοντας τότε μὲ κατατρηκτικὴ ταχύτητα τὸν ἀέρα, βρέθηκε μονομιᾶς σὲ μεγάλο ὕψος, πέρασε πάνω ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ προτοῦ οἱ τελευταῖοι ἀντιληφθοῦν τί εἶχε στὸ νοῦ του, μὲ τὴν ἴδια πάντα ταχύτητα, πῆρε πορεία γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

Ὅλο τὸ βάρος εἶχε πέσει τώρα στὸ συμμαχικὸ βομβαρδιστικό, ποὺ βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο τοῦ Λάρτου. Ὁ Νὶκ Κουνάδης ὅμως, ποὺ ἔκανε χρέη παρατηρητοῦ, παρ' ὅλο τὸ σκοτάδι καὶ τὴν ὁμίχλη, κατάλαδε ὅτι στὸ σημεῖο ἐκεῖνο δὲν ὑπῆρχε κανένα ἐχθρικὸ ὁπλιταγωγό. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πιλότο, γιὰ νὰ μὴ χάνουν ἄδικα τὸν καιρό τους.

—Δὲν ὑπάρχει τίποτα στὸ ἀκρωτήριο, τοῦ εἶπε στὸ μικρόφωνο. Τί θὰ κάνουμε;

—Ἔχουμε ἀκόμη ἕξη λεφτὰ μπροστά μας, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Δὲν πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ τώρα. Εἶναι ἀνάγκη ν' ἀπασχολήσουμε τοὺς Γερμανοὺς ὅσο μποροῦμε. Γι' αὐτὸ θὰ κατέδω ἀκόμη πιὸ χαμηλά. Ἴσως νὰ ὑπάρχῃ κανένα κρυμμένο πλεούμενο...

Τὸ «χαμήλωμα» αὐτὸ ποὺ ἔκανε ὁ Τζὼν Λοΰϊζ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο. Ἔπαιζε κορῶνα γράμματα ὄχι μονάχα τὴ δική του ζωή, ἀλλὰ καὶ τὴ ζωὴ τῶν συντρόφων του. Γιατὶ ἐκτὸς ποὺ ἡ τοποθεσία τοὺς ἦταν τελεῖως ἄγνωστη, ἦταν καὶ τὰ καταδιωκτικὰ τοῦ ἐχθροῦ ποὺ τοὺς εἶχαν «ἐπισημάνει».

Οἱ Γερμανοὶ τὰ σάστισαν. Δὲν ἤξεραν τί προσπαθοῦσαν νὰ πετύχουν οἱ Ἄγγλοι. Τ' ἀεροπλάνα τους δὲν τολμοῦσαν νὰ κατεδοῦν τόσο χαμηλά, μὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ βρισκόντουσαν τοὺς χτυποῦσαν μ' ἀνοιχτὰ ὅλα τους τὰ πολυδόλα. Φωτιὰ καὶ ἀτσάλι σκορποῦσαν γύρω ἀπὸ τὸ συμμαχικό. Ἀφοδο ὅμως ἐκεῖνο, συνέχιζε τὸ ἐπικίνδυνο «πταιχνίδι» του, ὥσπου νὰ ἐξαντλήσῃ τὰ ἕξη λεφτὰ ποὺ τοῦ ἔμειναν ἀκόμη γιὰ τὴν ἀναχώρησι. Πυρομέγες εὐθεῖες ἄστραφναν στὸ σκοτάδι. Τὰ καταδιωκτικὰ ἔπαιρναν ὕψος, μούγκριζαν καὶ βουτοῦσαν κάδετα, ρίχνοντας τὰ πυρωμένα βλήματα. Ὁ ἀέρας γέμιζε ἀπὸ τὸ βαρὺ ἀγκωμαχητὸ τῶν χαλύδδινων ποιλῶν, ποὺ ἀγωνίζονταν θανάσιμα τὸ σκληρὸ καὶ ἀμείλικτο ἀγώνα τους. Οἱ κρότοι τῶν ὄπλων, πλημμύριζαν τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ οἱ καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶχαν τρυπώσει στὰ πράχειρα καταφύγια χτυποῦσαν μ' ἀγωνία.

—Ἔξαφνα ὁ Τζὼν Λοΰϊζ ἔδωσε τὸ σύνθημα:

—Ἕτοιμοι πρὸς ἀναχώρησι!

Ἦταν ἡ πιὸ κρίσιμη στιγμὴ τους. Γιὰ νὰ διαφύγουν ἔπρεπε τώρα νὰ διασπάσουν τὸν κλοιό, νὰ περάσουν ἀνάμεσα στὰ ὑχρικὰ καὶ νὰ πάρουν τὸ δρόμο τους πρὸς τὸ Κάϊρο. Μὰ οἱ Γερμανοὶ τοὺς ἔσφιγγαν ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα καὶ δὲν τοὺς ἄφηναν νὰ ξεμπύσουν. Ἀφτοῦσο ὁ Λοΰϊζ κι' οἱ σύντροφοί του δὲν ἦταν διατεθειμένοι ν' ἀφεθοῦν στὴν τύχη τους. Καὶ ἀποφάσισαν νὰ πολεμήσουν σιδήρου μὲ σιδήρο, μὲ τὸν ἰσχυρό τους ἀντίπαλο.

Ὁ Βρεταννὸς πιλότος διέταξε νὰ ἑτοιμάσουν τὰ πολυδόλα. Καὶ τότε ἄρχισε μιὰ ἀερομαχία σκληρή, χωρὶς οἶκτο, χωρὶς ἔλεος. Μέσα στὸ πρῶτο κιόλας λεπτό, ἕνα ἀπὸ τὰ γερμανικὰ φούντωσε στὸν ἀέρα, τυλίχτηκε σὲ τεράστιες φλόγες κι' ἀφίνοντας πίσω του μιὰ οὐρὰ φωτιᾶς, κατρακύλησε πρὸς τὴ Θάλασσα. Ἀλλὰ δὲν ἦταν μονάχα αὐτό. Ἀμέσως σχεδόν, ἕνα δεύτερο καταδιωκτικὸ ἀχορηστεύτηκε κι' ἄρχισε νὰ κατεδαίνῃ μὲ τὴ μύτη πρὸς τὸ πέλαγος. Πύρινες γλῶσσες ξερνοῦσε τὸ μοτέρ του.

—Ὀκέϊ, φρέντ! φώναξε στὸ Ρόρρυ ὁ Λοΰϊζ. Καλὰ τὰ κατάφερες...

Κάτι πῆγε νὰ πῇ ὁ ἀνθυποσμηναγός, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα μικρό, ἕνα δισήμαντο κομματάκι σιδήρου, πῆγε καὶ σφηνώθηκε στὸν ἀριστερό του κρόταφο. Ὁ Ἄγγλος ἔμεινε ἀσάγητος, μ' ἕνα παγωμένο χαμόγελο στὰ χείλη του. Τὸν εἶδε ὁ Κουνάδης ἀπὸ τὸ παρακτηρητήριό του κι' ἀνατρίχιασε. Ἀμέσως εἰδοποίησε τὸν Λοΰϊζ κι' ἔροντας κατόπιν μέσα στὸ σκάφος τράδηξε τὸ Ρόρρυ ἀπὸ τὰ πόδια, τὸν ἔδαλε παράμερα καὶ τὸν ἀντικατέστησε.

Τὸ συμμαχικὸ δομδαρδιστικὸ ἦταν βαρύ. Μὰ στὰ χέρια τοῦ νεαροῦ Ἄγγλου πιλότου, εἶχε γίνει ἀληθινὸ παιχνιδάκι. Μὲ κατατηκτικὴ εὐκινησία, στριφογύριζε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, πάνω καὶ κάτω. Ἦταν μιὰ ἀτυγκριτη στιγμή, ἕνα θέαμα μεγαλειώδες, ποὺ ἔκανε ἐντύπωσι καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Μαύρους Αἰετούς τοῦ Χίτλερ. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐχθρικοῦ σμήνους, σμηναγὸς Κὰρλ Σνάϊτερ, στὴν Ἐκθεσί του γιὰ τὴν ἀερομαχία αὐτὴ —ποὺ ἔπεσε μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι στὰ χέρια τῆς ὑπηρεσίας Β.Μ.Σ.— ἀναφέρει τὰ ἑξῆς τιμητικὰ λόγια γιὰ τοὺς ἀντιπάλους του: «Μόνον ἄνθρωποι ἀποφασισμένοι καὶ ἀδίαφοροι πρὸς τὸν θάνατο, μποροῦσαν νὰ ἐπιδοθοῦν στὸν ἄνισο αὐτὸν ἀγώνα ἀνάμεσα τοῦ ἀεροπορικοῦ Λάρτος τῆς Ρόδου. Χειριστὴς καὶ πλήρωμα τοῦ ἐχθρικοῦ σκάφους ἔπρεπε νὰ εἶναι τρελλοί ἢ ἥρωες».

Ἀκριβῶς ἔτσι ἦταν ἡ ἀλήθεια. Τόσον ὁ Λοΰϊζ, ὅσο καὶ ὁ Νὶκ Κουνάδης μαχόντουσαν τώρα μὲ τὴν ἐθωσὶκὴ τρέλλα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ποὺ τὰ δίνουν ὅλα γιὰ ὅλα πάνω στὸ ἱερό τους καθῆκον. Ἡ ἀερομαχία ἐξακολουθοῦσε χωρὶς διακοπή. Κάποια στιγμή, τὸ βομβαρδιστικὸ ἀνακάλυψε κάποιο «ἄνοιγμα» μέσα στὸ παραπέτασμα τῆς ὁμίχλης καὶ τῶν ἀντιτελεσφοροσκῶν καὶ ἀποφάσισε νὰ «παίξῃ τὸ τελευταῖο ἀπεγνωσμένο του ἐφόδιο», τὸν ἑαυτό του... Θὰ προσπαθοῦσε νὰ διαφύγῃ...

Μάταιη ἐλπίδα. Γιατὶ μόλις κατέπαυαν τὰ ἐπίγεια πυροδόλα —ἀπὸ φόδο μὴ χτυπήσουν κατὰ λάθος τὰ δικά τους— τὰ καταδιωκτικὰ στέλνανε γύρω του κι' ἔπεφτανε μὲ μανία πάνω του γιὰ νὰ τὸ καταρρίψουν. Ἔξαφνα ἕνα τεράστιο βλῆμα πῆγε κι' ἔσκασε στὸν κινητῆρα τοῦ συμμαχικοῦ. Κι' ὡστόσο δὲν τοῦ ἔκανε μεγάλες ζημιές. Τὸ ἀεροπλάνο ταμαντεύτηκε λίγο, μὰ ξαναδοῦκε γρήγορα τὴ δύναμι πλεύσεως κι' ἐπετέθηνε ἀνοάτητο ἐναντίον τῶν τριῶν καταδιωκτικῶν. Ἦταν πιὰ ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου.

—Ἀδριο δλαε θὰ εἶναι ὡραῖα, κάπταιν! φώναξε στὸν πιλότο ὁ Κουνάδης μὲ τὸ μικρόφωνο. Μιλησέ μου ὅταν θὰ συναντηθοῦμε πάλι στὴν ἄλλη ζωή...

—Ὄχι ἀκόμη, "Ελληνα! ἀπάντησε ὁ ἀπτόητος ἀεροπόρος. Ἔχουμε καιρὸ γιὰ τὴν ἄλλη ζωή...

Ἀνοίγοντας δλη τὴν ταχύτητα τῆς μηχανῆς του, πλησίασε γρήγορα τὰ καταδιωκτικά. Καθὼς πλησίαζε τὴν οὐρὰ τοῦ τὸ κοντινοῦ, τοῦ τὰ κατε

Κόρνελ Γουάϊλντ Τζίν Γουόλλας

Ὁ Κόρνελ Γουάϊλντ καὶ ἡ γυναίκα του Τζὶν Γουώλλας σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς ταινίας τους «Τὸ ἄστρο τῶν Ἰνδιάνων»

"Ενα εὐτυχισμένο ζευγάρι τοῦ χόλλυγουντ πού... ἐκήρυξε ἐπανάστασι..

Κάτω τὰ συμβόλαια μὲ τὰ στούντιο, κάτω οἱ δεσμεύσεις καὶ οἱ ὑποχρεώσεις, ποὺ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ζητοῦν τὰ πάντα ἀπὸ τὸν ἠθοποιὸ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη δὲν τοῦ ἀναγνωρίζουν σχεδὸν τίποτα! Ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς ἡ γυναίκα μου Τζὶν Γουώλλας κι' ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ δεσμευθοῦμε μὲ κανένα συμβόλαιο. Μὲ λίγες οἰκονομίες ποὺ ἔχουμε καὶ μὲ ἕνα-δυὸ δάνεια, ποὺ θὰ κάνουμε, θὰ ἱδρύσουμε δική μας μικρὴ ἑταιρεία παραγωγῆς ταινιῶν κι' ἔτσι θὰ κοπιάζουμε πιὰ γιὰ λογαριασμό μας. Ἀπὸ σήμερα, κηρύσσουμε... ἐπανάστασι κατὰ τῶν μεγάλων στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ μὲ τὰ συμβόλαιά τους στίβουν κυριολεκτικὰ τὸν καλλιτέχνη! Ὄχι πιὰ συμβόλαια, ὑποχρεώσεις καὶ δεσμεύσεις!».

Αὐτὰ εἶχε διακηρύξει, πρὸ 20 μηνῶν, ὁ γνωστὸς καὶ συμπαθέστατος στὰρ Κόρνελ Γουάϊλντ.

Πραγματικά, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Κόρνελ μὲ τὴ γυναίκα του Τζίν, μιὰ ὁμορφη ξανθὴ στὰρ μὲ γαλαζοπράσινα μάτια, ἀπεφάσισαν νὰ ζητήσουν τὴν ἀνεξαρτησία τους καὶ νὰ ἐργασθοῦν στὸ ἑξῆς μόνοι τους. Μόνοι τους θὰ ἔγραφαν τὰ σενάρια τῶν ταινιῶν τους καὶ θὰ τὶς σκηνοθετοῦσαν, μόνοι τους θὰ κρατοῦσαν τοὺς πρώτους ρόλους καὶ μόνοι τους θὰ προσπαθοῦσαν νὰ τὶς κυκλοφορήσουν στὴ διεθνὴ ἀγορά. Κι' ὅλα αὐτά, γιατὶ ὁ Κόρνελ, στὸ διάστημα τῆς δεκαπενταετοῦς καὶ πλέον καρριέρας του σ' ὅλα τὰ μεγάλα στούντιο τῆς Ἀμερικῆς, εἶχε διαπιστώσει, ὅτι ἡθοποιὸς ποὺ δεσμεύεται μὲ συμβόλαιο, παύει νὰ εἶναι αὐτεξούσιος. Εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ κάνη ὅ,τι τοῦ ζητοῦν καὶ ὅ,τι τοῦ ἐπιβάλλουν. Ποιὸς δὲν θὰ θυμᾶται στὰ φίλμ «Σοπὲν» καὶ «Χίλιες καὶ μία νύχτες» κατὰ τὴν περίοδο 1945-1950; Ἦταν δυὸ ρόλοι, ποὺ τὸν εἶχαν κάνει πασίγνωστο. Κι' ὅμως ὁ Κόρνελ δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ἀναλάβη, γιατὶ ὁ ἴδιος ἀλλοιῶς ἔβλεπε τὸν Σοπὲν καὶ ἀλλοιῶς τὸν Ἀλαντίν. Ἀναγκάστηκε ὅμως νὰ τοὺς ἑρμηνεύση, γιατὶ τὸν ὑποχρέωνε ρητὰ τὸ συμβόλαιό του.

Ἔπειτα ἦρθε ἡ μεγάλη ἐπιτυχία του στὸ αἰσθηματικὸ δρᾶμα «Ἂς τὴν κρίνη ὁ Θεός» μὲ τὴν Τζὶν Τίρνεϋ. Στὸ φίλμ αὐτὸ ὁ σκηνοθέτης ἄλλαξε ἀρκετὸ μέρος ἀπὸ τὸ σενάριο καὶ πρόσθεσε δικό του κείμενο, γιὰ νὰ κάνη τὸ φίλμ πιὸ συγκινητικό. Ἀλλὰ ὁ Κόρνελ διεφώνησε καὶ δὲν ἤθελε νὰ παίξη. Τελικά, ἀναγκάσθηκε καὶ πάλι νὰ ὑποταχθῆ στὸ συμβόλαιό του. Τὸ ἴδιο συνέβη ἀργότερα καὶ μὲ τὸ γνωστὸ φίλμ «Ἄμπερ γιὰ πάντα» μὲ τὴν Λίντα Ντάρνελ, καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα, μέχρι τὸ 1953.

Βέβαια, ὁ Κόρνελ θὰ ἦταν λίγο παράξενος. Ἀλλὰ ὅλα αὐτά, πάντως, τὸν ἀνάγκασαν νὰ ἀποφασίση τὴν ἀνεξαρτησία του. Στὴν ἀπόφασί του αὐτὴ συνέτεινε καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ τὸ 1951, ποὺ εἶχε παντρευτῆ γιὰ δεύτερη φορὰ μὲ τὴν Τζὶν Γουώλλας, εἶχε κυριολεκτικὰ διαλύσει τὸ σπιτικό του. "Οταν αὐτὸς πήγαινε στὸ Λονδίνο π. χ. γιὰ μιὰ ταινία, ἡ γυναῖκα του πήγαινε στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Ἀμερικῆς γιὰ μιὰ ἄλλη. Ἔτσι τὸ ζευγάρι πολλὲς φορὲς ἔκανε καὶ δυὸ καὶ τρεῖς μῆνες νὰ σμίξη!...

Ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1954, ὁ Κόρνελ ἔπαψε νὰ δέχεται προτάσεις συνεργασίας. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ἡ γυναῖκα του. Κι' ὅταν ἐμειναν ἐλεύθεροι ἀπὸ κάθε ὑποχρέωσι, ἔπεσαν μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειά. Συγκέντρωσαν τὰ χρήματα ποὺ χρειάζονταν, βρῆκαν τοὺς συνεργάτες ποὺ ἤθελαν καὶ ἄρχισαν. Ἀπ' ὅλα τὰ σενάρια, 20 τὸν ἀριθμό, ποὺ εἶχε γράψει, κατὰ καιρούς, ὁ Κόρνελ, διάλεξε ἕνα μὲ τὸν τίτλο «Τὸ ἄστρο τῶν Ἰνδιάνων» καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸ γυρίση στὰ στούντιο τοῦ Λονδίνου, μὲ πρωταγωνιστὰς τὸν ἑαυτό του καὶ τὴ γυναῖκα του καὶ συνεργάτιδα τὴ γνωστὴ Ἑλληνοϊταλίδα στᾶρ Ὕβον Σανσόν, καθὼς καὶ μὲ ἄλλους Ἄγγλους ἠθοποιούς. Πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ τριῶν μηνῶν δουλειά, τελείωσε τὸ γύρισμα καὶ ἄρχισε ἡ διάθεσι τοῦ φίλμ στὶς ἀγορὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ. Παντοῦ ὅπου προεβλήθη, ἦταν καὶ μιὰ ἐπιτυχία, γεγονὸς ποὺ ἔκανε τὸ ζεῦγος Γουάϊλντ νὰ συνεχίση μὲ περισσότερο ζῆλο καὶ ἐπιμονὴ τὴν προσπάθειά του. Ἀμέσως ἔπειτα γύρισαν στὸ Χόλλυγουντ τὸ φίλμ «Νύχτα καταιγίδος» καὶ κατόπιν, πάλι στὸ Λονδίνο, τὸ φίλμ «Ἐπικίνδυνη ἐπιχείρησι». Τώρα τὸ ζεῦγος βρίσκεται στὴν Ἰταλία, γιὰ νὰ γυρίση δυὸ ἀκόμη ταινίες.

Ὁ Κόρνελ Γουάϊλντ — αὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικό του ὄνομα — γεννήθηκε στὴ Ν. Ὑόρκη, στὶς 13 Ὀκτωβρίου τοῦ 1915, ἀπὸ γονεῖς μετανάστες, οὐγγρικῆς καταγωγῆς. Ἦρθε στὸν κόσμο μὲ τὴ δίψα τῆς περιπέτειας στὴν ψυχή. Κι' ὅταν μεγάλωσε καὶ ζήτησε νὰ ἐργασθῆ, δὲν μπόρεσε νὰ «στερεώση» πουθενά. Μόλις ἔμενε κάπου γιὰ λίγο, τὸν ἔπιανε ἡ μανία τῆς φυγῆς. Φαντασθῆτε, ὅτι μέχρι τὰ 25 χρόνια του, 5 φορὲς ἐγκατέλειψε τὴν Ἀμερικὴ γιὰ τὴν Εὐρώπη, ἀναζητῶντας τύχη κι' ἄλλες τόσες τὰ ἄφησε ὅλα γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὴν Ἀμερική. Στὸ διάστημα αὐτό, εἶχε ἐξελιχθῆ σ' ἕνα γοητευτικὸ ὑψηλὸ νέο, μὲ ἀθλητικὸ σῶμα, τέλειο κολυμβητὴ καὶ ξιφομάχο. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ προσόν του, ἀκριβῶς, τὸν ἔφερε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ ζευγάρι Λῶρενς Ὀλίβιερ - Βίβιαν Λῆ. Οἱ δυὸ διάσημοι καλλιτέχναι ζητοῦσαν τότε, τὸ 1940, ἕνα καλὸ ξιφομάχο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἀναλάβη τὸ ρόλο τοῦ Τυβάλδου, στὸ ἔργο τοῦ Σαίξπηρ «Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα», ποὺ θὰ ἀνέβαζαν στὰ θέατρα τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ ἐκλογή τους, τελικά, ἔπεσε στὸν Κόρνελ, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλον ὅτι δὲν εἶχε τότε δίπλωμα ἠθοποιοῦ, ὡστόσο, τὰ κατάφερε περίφημα. Καὶ μόλις, ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς μῆνες, τὸ ἔργο παρεχώρησε τὴ θέσι του σὲ ἄλλο, τὸ Χόλλυγουντ ἔσπευσε νὰ ἀγκαλιάση τὸν καινούργιο καλλιτέχνη μὲ μακροχρόνιο συμβόλαιο καὶ ἀφθονες ὑποσχέσεις. Ἔτσι, ἀπὸ τότε, ὁ Κόρνελ ἔχει πρωταγωνιστήσει σὲ 30 καὶ πλέον ταινίες.

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τοῦ Κόρνελ Γουάϊλντ.

Σὲ ἡλικία 22 ἐτῶν, παντρεύτηκε γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὴν ὁμορφη στάρλετ Πατρίτσια Νάϊτ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔχει σήμερα μιὰ κόρη 12 χρόνων. Τὸ 1948, τὸ ζεῦγος χώρισε καὶ τὸ 1951, ὁ Κόρνελ παντρεύτηκε, γιὰ δεύτερη φορά, μὲ τὴν ἐπίσης ἠθοποιὸ Τζὶν Γουώλλας. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ παροδικὴ κρίσι καὶ δοκιμαστικὸ χωρισμὸ πολλῶν μηνῶν, τὸ ζευγάρι ἔσμιξε πάλι καὶ συνεχίζει τώρα τὴ ζωή του.

Ο. ΠΕΝΝΥ

Συλβάνα Μάνγκανο

Τὰ νεώτερα τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Θέλετε νὰ μάθετε τι πῆραν μαζὶ τους οἱ διάφορες στὰρ ἐγκαταλείποντας τὴν μαγευτικὴ Βενετία μετὰ τὸ πέρας τοῦ τελευταίου Φεστιβάλ;

Ἡ Φρανσουαζ Ἀρνοὺλ μιὰ χρυσῆ πουτιρέρα, ἕνα κουρασάρικο παντελόνι μαῦρο καὶ ἄσπρο καὶ ἕνα μεγάλο ψάθινο κόκκινο καπέλλο.

Ἡ Συλβάνα Παμπανίνι ἕνα βραδυνὸ ροῦχο φόρεμα ἀπὸ σαντούγκ καὶ ἕνα λευκὸ ψάθινο καπέλλο.

Ἡ Ντιάνα Ντὸρς ἕνα ζευγάρι μπλὲ παπούτσια τουαλέττας μὲ ἀγκράφες ἀπὸ ἀληθινὰ διαμάντια, μιὰ τσάντα ἀμμουδιᾶς ἀπὸ μπαμποῦ καὶ ἕνα μεγάλο πράσινο ψάθινο καπέλλο.

Ἡ Σοφία Λόρεν πολλὰ κολακευτικὰ λόγια τῆς Ἔλσας Μάξγουελ καὶ ἕνα ὁλόχρυσο ψαθινο καπέλλο.

Ἡ Ἀγιοὺκ Αἰμὲ ἕνα ζευγάρι παπούτσια σπὸρ καὶ μιὰ συλλογὴ ἀπὸ ψάθινα καπέλλα διαφόρων χρωμάτων γιὰ τὶς φίλες της.

Ἡ Ντόρα Ντολ ἕνα χρυσὸ μπρασελὲ μὲ κομψὰ μπρελόκ, τέσσερες μπρεσκοπιὲς τράπουλες, μιὰ ὡραία ἐμπριμὲ φουστα μὲ βετσιτάντικα σχέδια καὶ τὸ ἀπαραίτητο ψάθινο καπέλλο μὲ τεράστια μπέρ.

Ἡ Μύριαμ Μπροὺ ἕνα φουλάρι ἀπὸ ἄγριο μετάξι, μιὰ... ἡλίασι καὶ ἕνα μπλὲ ψάθινο καπέλλο, ποὺ ἀγόρασε κάπως ἀργά.

Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ ἠθοποιοὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Βενετία μὲ ἕνα μεγάλο δέμα ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, ποὺ εἶχαν δημοσιεύσει σχόλια καὶ φωτογραφίες τους.

★ Στὸ Φεστιβὰλ τῆς Βενετίας ὁ σκηνοθέτης Ρενὲ Κλαὶρ δὲν μποροῦσε νὰ παρακολουθήση τὴν προβολὴ τοῦ ἔργου του «Σκύλοι ποὺ χάθηκαν χωρὶς περιλαίμιο». Ἐχάθηκαν χωρὶς περιλαίμιο. Ἐσταμάτησε λίγο ἀργὰ καὶ ὁ καραμπινιέρος ποὺ βρισκόταν στὴν εἴσοδο δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ μπῆ, ἐπειδὴ ἡ αἴθουσα ἦταν πλήρης.

★ Ἡ ἄρνησις τῆς Συλβάνα Μάνγκανο νὰ παίξη στὸ φίλμ «Πόλεμος καὶ Εἰρήνη», ἔκανε πολλοὺς νὰ πιστέψουν πὼς ἦρθε ὁριστικὰ τὴν ἀπόφασί νὰ μὴ ξαναπαίξη στὸν κινηματογράφο. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ὅμως ἡ Συλβάνα καθησύχασε τοὺς θαυμαστὲς τῆς δηλώνοντας ὅτι ἀπεδέχθη τὴν πρότασι νὰ πρωταγωνιστήση στὴ νέα ἔκδοσι τοῦ ἔργου τοῦ Τολστόι «Ἀνάστασις», ποὺ θὰ γυριστῆ στὴν Ἰταλία.

★ Κατὰ τὶς τελευταῖες μέρες τοῦ Φεστιβὰλ τῆς Βενετίας βρέθηκε ἐκεῖ καὶ ἡ διάσημη Ἀμερικανίδα δημοσιογράφος Ἔλσα Μάξγουελ. Ὅταν ἕνας Ἰταλὸς παραγωγὸς τὴν ρώτησε ποιὰ στὰρ τοῦ Ἰταλικοῦ κινηματογράφου προτιμᾶ, ἐκείνη ἀπάντησε:

— Μὰ φυσικὰ τὴν Λο...Λολό...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὅμως πρόσεξε πὼς τοὺς πλησίαζε ἡ Σοφία Λόρεν καὶ ἀποτελείωσε:

— Τὴ... Λόρεν!...

★ Ὁ Ντὸν Ἀμίτσι ἔστειλε τὴν περασμένη ἑβδομάδα προσκλήσεις σὲ ὅλους τοὺς φίλους του καλῶντας τους στοὺς γάμους τοῦ μεγαλύτερου γιοῦ του. Πῶς περνοῦν τὰ χρόνια.

★ Γιὰ τὸ παιδὶ ποὺ γεννήθηκε πέντε μῆνες μετὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου τους, ἡ γυναῖκα τοῦ Ρὸντ Κάμερον ζητάει ἀπὸ τὸν ἄλλοτε σύζυγό της μιὰ διατροφὴ ἀνερχομένη στὰ 30% τῶν ἀποδοχῶν του.

★ Ἀπὸ τὸ Ναϊρόμπι, ὅπου γυρίζει τὸ φίλμ «Σάφαρι» ὁ Βίκτωρ Ματιοὺρ ἔστειλε σ' ἕνα φίλο του μιὰ κάρτα, στὴν ὁποία τοῦ ἀποκαλύπτει ὅτι κινδύνεψε νὰ τὸν κλείσουν γιὰ 5 μῆνες στὴ φυλακὴ ἐπειδὴ ἔχασε τὸ πιστόλι του. «Οἱ Ἄγγλοι, ἐξηγεῖ ὁ Βίκτωρ, εἶναι πολὺ αὐστηροὶ στὸ ζήτημα αὐτό. Μόλις φτάσει ἐκεῖ ἕνας Εὐρωπαῖος, τοῦ δίνουν ἕνα περίστροφο, ὅταν ὅμως τὸ χάση, τὸν κλείνουν στὴ φυλακή, γιατὶ θεωρεῖται ὅτι τὸ ὅπλο αὐτὸ φυγαδεύθηκε στὸ στρατόπεδο τῶν Μάου - Μου!...»

★ Τὸ ταχυδρομεῖο τῆς Μαίριλυν Μονρόε ἔχει περιορισθῆ σήμερα στὸ ἥμισυ τοῦ παλαιοῦ. Αὐτὸ συμβαίνει πάντα ὅταν μιὰ στὰρ ἀπουσιάσῃ, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, ἀπὸ τὴν σθόνη.

★ Ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἐγκατελείφθη ἀπὸ τὸν σύζυγό της, τὸν βιομήχανο Ἄλφρεντ Στήλ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ τρομερὴ συζυγικὴ σκηνή. Ἡ Τζόαν παντρεύτηκε τὸν Στὴλ τὸν περασμένο Μάϊο, ἐπρόκειτο δὲ γιὰ τὸν τέταρτο γάμο της. Τὸ ζεῦγος ἐπέστρεψε στὴν Ἀμερική, πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μεγάλης διαρκείας ταξίδι στὴν Εὐρώπη.

★ Ὁ Γκρέγκορυ Πὲκ ἐδήλωσε ὅτι ὁ γάμος του μὲ τὴν Γαλλίδα δημοσιογράφο Βερονὶκ Πασσανὶ θὰ τελεσθῆ ἔντὸς τοῦ Ὀκτωβρίου.

★ Βγαίνοντας ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, ὅπου παρακολούθησε τὴν πεμπτη του φίλμ «Ναυὰ», ἡ αὐτοκαίτειρα Σοφάρα, ἐδήλωσε στὴν πρωταγωνίστρια Μαρτὶν Καρὸλ ὅτι τὸ ἔργο ἦταν τὸ καλύτερο ἀπ' ὅσα εἶχε δῆ μέχρι σήμερα.

★ Γιὰ νὰ μὴ ὑστερήση ἀπὸ τὴν Ἰταλίδα ἀντιπαλό της Τζίνα Λολομπριγκίτα, ἡ ὁποία ἔκανε ἕνα ἐξαιρετικὸ ντεμποὺτο στὴν γαλλικὴ τηλεόρασι ὡς τραγουδίστρια, ἡ Μαρτὶν Καρὸλ ἐμφανίστηκε κι' αὐτὴ στὴν τηλεόρασι καὶ τραγούδησε μὲ ἐπιτυχία τὸ «Εἶμαι ἡ βασίλισσα τοῦ χορου», ποὺ ἔγινε ἀμέσως σουξέ.

★ "Ενα ἀμερικανικὸ κινηματογραφικὸ περιοδικό, σ' ἕνα ἄρθρο του γιὰ τὴν νέα καλλιτέχνιδα Κλεὸ Μοὺρ λέει ὅτι ἡ στὰρ δὲν ἔχει μόνο ἕνα θαυμάσιο σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὰ πιὸ ἐξυπνα μάτια τῆς κινηματογραφουπόλεως. Ἡ Κλεὸ παραδέχθηκε τὸν κολακευτικὸ χαρακτηρισμὸ τῶν ματιῶν της, ἔσπευσε ὅμως νὰ δώση ἕνα χαρακτηρισμὸ καὶ στὰ μάτια πολλῶν συναδέλφων της.

Μπὰρτ Λάνκαστερ: μάτια γεμάτα θέλησι. Τζιοὺν Ἄλλυσον: μάτια χαμογελαστά. Ρόμπερτ Μίτσαμ: μάτια αἰνιγματικά. Γκάρυ Κοὺπερ: μάτια ὀνειροπόλα. Τζέην Ράσσελ: μάτια ποὺ ὑποσχονται πολλά. Μάρλον Μπράντο: μάτια δραματικά. Μαίριλυν Μονρόε: μάτια ποὺ μαγνητίζουν.

★ Ἡ Ὑβὸν Ντὲ Κάρλο ἔγινε μέλος τῆς «Ἑταιρείας Διαπλανητικῶν Ταξιδίων» τοῦ Λονδίνου. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ὡραία στὰρ θὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες γυναῖκες τοῦ πλανήτου μας, ποὺ θὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν Ἄρη. Μένει νὰ δοῦμε τί ἐντύπωσι θὰ κάνη στοὺς Ἀρείους ἡ γοητεία της, ἂν φυσικὰ κατορθώση ὡς τότε νὰ τὴν διατηρήση.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΓΑΠΗ χωρὶς πείσματα...

(Θθινοπωρινὸ ἀπομεσήμερο. Ὕστερ, ἀπὸ ψιλὴ βροχούλα. Ἐκεῖνος κι' Ἐκείνη, που ἀποτελοῦν μέλη μιᾶς θεατρελλης ἐκδρομικῆς παρέας, ἔχουνε ξεμοναχιαστῆ σ' ἕνα γραφικὸ μέρος, γεμᾶτο ἀρώματα, πευκάκια καταπράσινα, κόυμαριὲς φορτωμένες κούμαρα, κοντὰ σ' ἕνα ρυάκι ποὺ σκεπάζουνε τὶς δυὸ ὄχθες του τὰ μισοσαπισμένα ξύλα μιᾶς παμπάλαιας γέφυρας. Ἐκείνος κυνηγάει Ἐκείνη, ποὺ δὲν τὸν ἀφίνει ὅμως οὔτε νὰ τὴν ἀγκαλιάση, οὔτε νὰ τὴν φιλήση. Στὸ τέλος, τὴν ὥρα ποὺ Ἐκείνη, ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς γύρους στὰ πεύκα καὶ πολλὰ γραντζουνίσματα τῶν ποδιῶν της στοὺς θάμνους, κάνει νὰ περάση πάνω ἀπὸ τὸ παμπάλαιο γεφυράκι, Ἐκείνος τὴ φτάνει, τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τὴν τραβάει μὲ δύναμι πρὸς τὸ μέσο του).

ΕΚΕΙΝΗ (ξαναμμένη, παλεύει νὰ ξεφύγη): Ἄσε με.., Ἄσε με, σοῦ λέω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀπειλητικά): Θὰ σοῦ ἄξιζε νὰ σ' ἀφίσω νὰ περάσῃς ἐπάνω ἀπ' τὶς σάπιες αὐτὲς σανίδες, καὶ νὰ κάνης ἕνα εὐεργετικὸ μπάνιο!

ΕΚΕΙΝΗ (μισοφοβισμένη): Λὲς νάναι σάπιες οἱ σανίδες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν τὶς βλέπεις ποὺ εἶναι σάπιες;

ΕΚΕΙΝΗ (ἀποφασιστικά): Ἂς εἶναι! Προτιμώτερο νὰ πνιγῶ, παρὰ νὰ σ' ἀφίσω νὰ μὲ πλησιάσῃς.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κανεὶς ἄνθρωπος ὲς τώρα δὲν ἔχει πνιγῆ σὲ τέσσερα δαμία νερό...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄ, ὥστε θὰ προτιμοῦσες, τὸ νερὸ νὰτανε περισσότερο, καὶ νὰ πνιγόμουν... Ε; Ἐκεῖνος: Δὲν εἶμαι μάγος γιὰ νὰ μπορῶ νὰ πληθαίνω ἢ νὰ λιγοστεύω τὸ νερὸ ἀνάλογα μὲ τὴν ἰδιοτροπία μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἡ ἰδιοτροπία σου ὅμως θἄθελε τὸ νερὸ αὐτὸ καταρράκτη τοῦ Νιαγάρα γιὰ νὰ πνιγῶ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Οὔφ! Ζητᾶς ἀφορμὴ γιὰ καυγᾶ...

ΕΚΕΙΝΗ (ζυγώνει πολὺ τὸ ἐξαγριωμένο προσωπάκι της στὸ δικό του): Τὴν ἀφορμή, ἂν ἤθελα νὰ τὴ ζητήσω, θὰ τὴν εὕρισκα εὔκολα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποῦ;

ΕΚΕΙΝΗ: Στὰ μάτια τῆς δεσποινίδος Καίτης, που εἶναι τόσο προκλητικά, ὅσο κι' ἀναιδῆ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἱκανοποιημένος): Ἄ, ὥστε ζήλεψες βλέπω...

ΕΚΕΙΝΗ (ξεζαλίζη): Νὰ ζηλέψω; Πφ! Τί λὲς ἐκεῖ... Δὲν ἔχω βέβαια καμμιὰ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό μου, πάντως ὅμως, εἶμαι πολὺ καλύτερη ἀπὸ τὴν Καίτη.

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνεχίζει τὸ φιλοκομμένο δούλεμά του): Δὲν θέλω νὰ σὲ ὑποθιάσω, ἀλλὰ νομίζω πὼς ἡ Καίτη δὲν εἶναι ὅσο νομίζεις ἀσήμαντη...

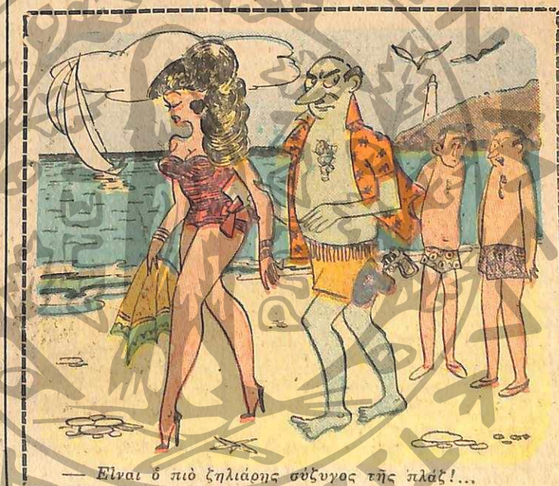
ΕΚΕΙΝΗ (πετάει σπίθες): Ὥστε τὴ βρίσκεις καλή; Μὲ κεῖνα τὰ γελοῖα μαλλιὰ της ποὺ μοιάζουνε μὲ ξερὰ στάχυα; Χαρὰ στὸ γοῦστο σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ἔχεις ἀπολύτως δίκηο...

ΕΚΕΙΝΗ (βγάζει φωτιές): Καὶ τολμᾶς νὰ τὴ συγκρίνης μαζί μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὄχι, γιατὶ πρῶτον καὶ κύριον δὲν συγκρινόσαστε οἱ δυὸ σας. Ἐσὺ εἶσαι μελαχροινή, ἐνῶ ἐκείνη εἶναι ξανθή...

ΕΚΕΙΝΗ (ὅμοια μὲ ἡφαίστε ο ἐν ἐνεργεία): Καὶ σὺ ἕνας πρόστυχος κι' ἕνας ἐλεεινός! Δὲν φτάνει, ποὺ σ' ὅλο τὸ δ...

— Εἶναι ὁ πιὸ ζηλιάρης σύζυγος τῆς πλάζ!...

μο περπατοῦσες στὸ πλάϊ της, κι' ὅλο χαμογελοῦσες μαζί της, μὰ τώρα προσπαθεῖς νὰ μοῦ τὴν παραστήσῃς γιὰ Ἔστερ Οὐίλλιαμς! (Παλεύει γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγῃ): Ἄσε με. Θὰ πέσω στὸ ποτάμι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (εἰρωνικώτατα): Αὐτὸ τὸ ποτάμι—εἶναι λιγάκι μικρότερο ἀπὸ τὸ Μισισιπῆ, καὶ λιγάκι μεγαλύτερο ἀπὸ ἕνα ποτῆρι νερό... Πρόσεξε, γιατί ὅποιος πέφτει γιὰ νὰ πνιγῇ διατρέχει δυὸ κινδύνους: ἢ νὰ πνιγῇ, ἢ νὰ γελοιοποιηθῇ... Ὅποιος ξαναβγαίνει ἀπὸ τὸ νερὸ ζωντανὸς καὶ μονάχα βρεμμένος, πνίγεται μέσα στὰ γέλοια τοῦ κόσμου...

ΕΚΕΙΝΗ (κλαίει μὲ κρουνοὺς δακρύων ποὺ ἀνεβάζουν αἰσθητὰ τὴ στάθμη τοῦ «ποταμοῦ»)): Εἶσαι τέρας, κακοῦργος, Νέρων!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ ποὺ ξέρεις καὶ Ρωμαϊκὴ ἱστορία...

ΕΚΕΙΝΗ (καταρρέει μὲ λυγμοὺς στὴν ἀγκαλιά του): Ξέρω μόνο πὼς δὲ μ' ἀγαπᾶς...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴ σφίγγει μὲ δυσπιστία στὴν ἀγκαλιά του): Καὶ μ' ἀγαπᾶς ἐσύ;...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ἂν σ' ἀγαπῶ, πάντως δὲ σοῦ ἀξίζει!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ξέρω... Εἶναι πιὸ ἄξιος ἀπὸ μένα αὐτὸς ὁ ἀξιότιμος κύριος Μίμης!

ΕΚΕΙΝΗ (ἀνάμεσα στὴ μπόρα τῶν δακρύων της, ἀφίνει νὰ γλυστρήσῃ μιὰ ἀκτίνα ἱκανοποιημένου ἐγωϊσμοῦ): Πῶς σοῦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ἤρθε μόνο σὲ μένα... Ὅλη ἡ παρέα, φαντάζομαι, θάκανε μαζί μὲ μένα τὴ σκέψη πὼς τρελλαίνεσαι γι' αὐτὴ τὴν ἀρσενικὴ μαϊμοῦ...

ΕΚΕΙΝΗ (ποὺ τὰ δάκρυά της στεγνώνουν ἐντελῶς): Ὄχι δὰ καὶ μαϊμοῦ ὁ ἄνθρωπος... Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους, φέρεται ὅμως εὐγενικά, ντύνεται μὲ γοῦστο, κι' ἔχει μιὰ μόρφωσι ἐξαιρετική.

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκρατεῖ μόλις καὶ μετὰ βίας τὸ θυμό του): Μοῦ ἀνταποδίδεις τὰ ἴσα;...

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει τοὺς ὤμους της): Θάτανε κουτό... Ὁ Μίμης ξέρει πολλὰ καλὰ πὼς εἶναι ἀδύνατο νὰ μὲ συγκινῇ... Εἶναι ὅμως ἕνας εὐχάριστος καὶ συμπαθητικὸς ἄνθρωπος γιὰ παρέα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (βράζει): Δηλαδή, ἐσὺ προκαλεῖς τὴ ζήλεια μου μὲ πιὸ σίγουρο τρόπο: Δὲν μοῦ τὸν ἐπαινεῖς μ' ἐνθουσιασμό, παρὰ συγκρατημένα, γιὰ νὰ μοῦ ρίξῃς δῶθεν, στάχτη στὰ μάτια, ἀφίνοντάς με νὰ φαντασταῖ ὅτι, γιὰ νὰ φέρεσαι ἔτσι, σημαίνει ὅτι ἐνδιαφέρεσαι πραγματικά.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔχεις μεγάλη φαντασία...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ σὺ μεγάλη ἀναίδεια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὲ βαρέθηκα...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ γὼ τὸ ἴδιο...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄσε με τότε νὰ φύγω.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Φύγε... (Τὴν ἀφίνει).

ΕΚΕΙΝΗ (δὲ φεύγει): Ἄ, ὥστε μ' ἀφίνεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά... Εἶναι δυνατὸ νὰ σὲ κρατήσω κοντά μου μὲ τὴ βία;

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ ποιὰ βία;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὲς ἴσως νὰ πῇς ὅτι δὲν ἔχεις διάθεσι νὰ φύγῃς;

ΕΚΕΙΝΗ (κρύβει τὸ κεφαλάκι της στὴν ἀγκαλιά του): Εἶσαι κακός. Ξέρεις ὅτι σ' ἀγαπάω, καὶ γι' αὐτὸ μοῦ φέρεσαι ἔτσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδή, πῶς;

ΕΚΕΙΝΗ: Νά, μὲ κάνεις νὰ πονάω.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ σὺ τί μὲ κάνεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Καὶ γὼ τὸ ἴδιο. Σὲ κάνω νὰ πονᾶς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔλα, κουτό, ἀνάπτο, μωρό... Δόσμου τὰ χειλιά σου...

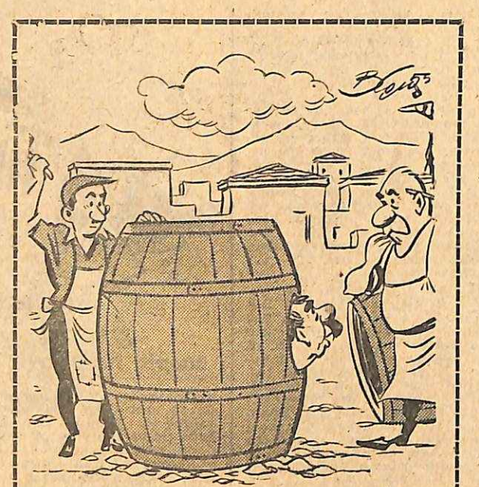
ΕΚΕΙΝΗ (μὲ προθυμία): Πάρτα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐνθουσιασμένος): Ποτὲ δὲν ἤτανε τόσο ὁμορφα τὰ χειλάκια σου...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

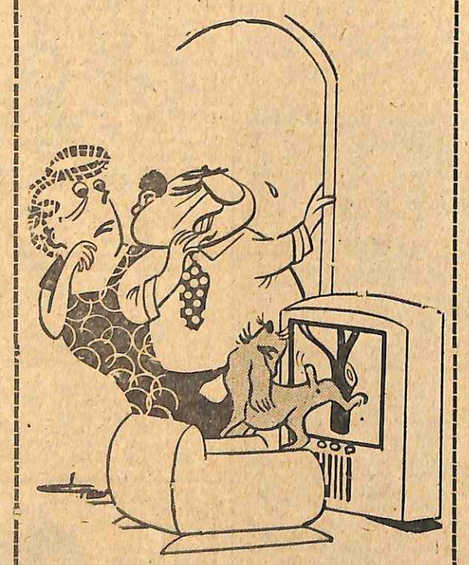
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί εἶχε περάσει ἀπὸ πάνω τους ἕνα δάκρυ καὶ τὰ εἶχε νοστιμίσει μὲ τὴ ἁρμύρα του...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

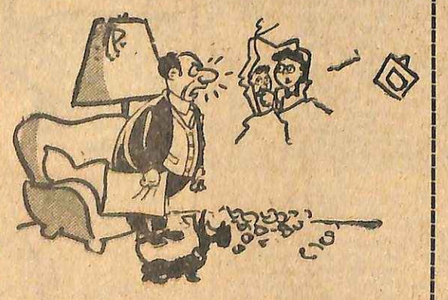
— Κὺρ-Γιώργη, ἐγὼ θὰ μείνω γιὰ νὰ ἐπιβλέπω νὰ γίνῃ καλὴ ἡ ζύμωσι!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Χωρὶς λόγια...

(Τοῦ Φ. Γεωργουλάκη)

— Μᾶς συγχωρεῖτε! Θέλαμε νὰ καρφώσουμε ἕνα καρφί...

Τὸ ὁπλοστάσιο ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Τὰ «τουφέκια» τῆς ὕδρας καὶ τὸ κεντρί τῆς μέλισσας

Σίγουρα, ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιζήσῃ μέσα σ' ἕνα κόσμο γεμᾶτο κινδύνους, ἂν τὸ μυαλό του δὲν τὸν βοηθοῦσε νὰ φτιάσῃ διάφορα ὅπλα: μαχαίρια, ἀκοντιά, δηλητηριασμένα βέλη, κλπ.

Ἂς μὴν καυχιώμαστε ὅμως τόσο γιὰ τὴν ἐφευρετικότητα μας! Γιατὶ πολλὰ μικροσκοπικὰ πλάσματα ἤσαν ἐφωδιασμένα ἀνέκαθεν ἀπὸ τὴ φύσι μὲ ὅπλα ἀκόμα εὐφυέστερα ἀπὸ τὰ δικά μας. Μερικὲς ματιὲς μὲ τὸ μικροσκόπιο εἶναι ἀρκετὲς γιὰ νὰ περιορίσουν τὸν ἀνοικονόμητο ἐγωϊσμό μας...

Ἡ ὕδρα π. χ., τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ ζωῦφιο τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ἀκοτώνει τὴ λεία της μὲ κάτι δηλητηριασμένα νήματα, σὰν μαστίγια. Μένει σχεδὸν ἀκίνητη πάνω σ' ἕνα βράχο ἢ σ' ἄλλη σκληρὴ ἐπιφάνεια, μὲ ἁπλωμένους τοὺς πλοκάμους της. Οἱ πλόκαμοι αὐτοὶ εἶναι σκεπασμένοι μὲ «κψαφοῦλες», ποὺ μποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ μικρὰ τουφέκια. Καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς περιέχει ἕνα δηλητήριο κι' ἕνα νῆμα κούφιο καὶ ἀγκαθωτό, συσπειρωμένο σὰν ἐλατήριο.

Ὅταν λοιπὸν ἕνα ὑποψήφιο θῦμα ἀγγίξῃ τοὺς πλοκάμους τῆς ὕδρας, σκάζουν ἀμέσως κάμποσες καψοῦλες καὶ ἐκσφενδονίζουν τὰ δηλητηριασμένα νήματα, ποὺ χτυπᾶνε τὴ λεία της καὶ τὴν παραλύουν. Ἡ ὕδρα δὲν ἔχει πιά, παρὰ νὰ τὴν καταβροχθίσῃ μὲ τὴν ἡσυχία της.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὰ «τουφέκια» τῆς ὕδρας πυροβολοῦν μόνον ὅταν ἀγγίξῃ τοὺς πλοκάμους της κάτι καταλληλο γιὰ τροφή της. Ἂν τοὺς ἀγγίξῃ ἕνα φύλλο ἢ μιὰ πέτρα, δὲν συμβαίνει ἀπολύτως τίποτε.

Ἀφοῦ χρησιμοποιήσῃ δὲ ἡ ὕδρα αὐτὰ τὰ ὅπλα της, ἡ φύσις φροντίζει νὰ τὰ ἀνανεώσῃ μέσα σὲ λίγες ὧρες.

Οἱ κάμπιες ποὺ διασχίζουν τὰ δάση, κολλημένες ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, σὰν διπρόσωπους, ἀποτελοῦν ἕτσι μιὰ πρώτης τάξεως λεία γιὰ τὰ πουλιά. Γιὰ τὴν προφύλαξί τους, εἶναι σκεπασμένες ἀπὸ δηλητηριώδεις τρίχες. Οἱ τρίχες αὐτὲς εἶναι τόσο εὔθραυστες, ὥστε τὶς σπάζει συχνὰ καὶ τὶς παίρνει ὁ ἀέρας, τὶς οἰκνεῖ μέσα στὰ μάτια καὶ τὸ στόμα τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς προκαλεῖ δυνατὸ κι' ἐνοχλητικὸ ἐρεθισμό.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, σὲ ὡρισμένη ἐποχὴ τοῦ ἔτους, ἀπαγορεύεται ἡ κυκλοφορία στὰ δάση διαφόρων μερῶν τῆς Εὐρώπης.

Τὸ δηλητήριο τοῦ κεντριοῦ τῆς σφήκας εἶναι μίγμα ἀπὸ δυὸ διάφορες χημικὲς οὐσίες, τὴ μιὰ ὄξινη καὶ τὴν ἄλλη ἀλκαλική, ποὺ παράγονται ἀπὸ δυὸ διαφορετικοὺς ἀδένες καὶ ἀνακατεύονται μονάχα τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ ἔντομο χρησιμοποιεῖ τὸ κεντρί του. Τὸ μίγμα δὲ αὐτὸ εἶναι ἀποτελεσματικώτερο ἀπὸ καθένα συστατικό του χωριστά.

Δυὸ αἰσθητήρια ὄργανα, σὰν δάχτυλα, ἐπιτρέπουν στὴ σφήκα νὰ διαλέξῃ τὸ καταλληλότερο σημεῖο γιὰ τὸ κέντρισμά της. Ἰσχυροὶ μῦς κινοῦν τὸ δηλητήριο. Καὶ δυὸ ἀδένων τὸ δηλητήριο. Καὶ δυὸ ἀδένων τὰ διάφορα μέρη δένες λιπαίνουν τὰ διάφορα μέρη τοῦ πολύπλοκου αὐτοῦ μηχανισμοῦ.

Παρόμοιο εἶναι καὶ τὸ κεντρὶ τῆς μέλισσας, ἀλλὰ ἀγκαθωτό. Ὅταν λοιπὸν τὸ βυθίσῃ στὸ σῶμα τοῦ ἐχθροῦ της, δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ τὸ τραβήξῃ ἔξω. Γιὰ νὰ φύγῃ τότε, τὸ ἀποσπᾶ ἀπ' τὸ σῶμα της, ἀλλὰ ἔτσι τραυματίζεται σοβαρὰ καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ ψοφήσῃ.

Οἱ μῦς ὅμως ποὺ ἔχουν μείνει πάνω στὸ κεντρί, ἐξακολουθοῦν νὰ λειτουργοῦν, τὸ σπρώχνουν βαθύτερα μέσα στὴν πληγὴ καὶ ξεχύνουν ἀκόμη περισσότερο δηλητήριο. Μ' ἄλλα λόγια, ἡ μέλισσα μπορεῖ νὰ κεντρίσῃ μόνο μιὰ φορά, ἀλλὰ τὸ κέντρισμά της εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικώτερο ἀπὸ τὸ κέντρισμα τῆς σφήκας.

ΘΕΛΗΣΕ ΝΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΗ

ΠΡΙΝ ἀπὸ λίγο καιρό, μιὰ ὡραιότατη νέα βγῆκε ἀπὸ ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Νεαπόλεως, θεραπευμένη, ἀλλὰ ἐξαντλημένη ἀκόμη καὶ κάτωχρη ἀπὸ τὴν σκληρὴ βασανίσια ποὺ πέρασε. Ἐπὶ δυὸ ἑβδομάδες σχεδόν, ἔμεινε μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου καὶ οἱ γιατροὶ ἔφτασαν συχνὰ στὸ σημεῖο νὰ ἀμφιβάλλουν, ἂν θὰ ἤταν δυνατὸ νὰ τὴν σώσουν. Γιατὶ ἡ μόνη τους σύμμαχος ἤταν ἡ γερὴ κράσι της, ἐνῶ ἡ νέα βαθύτατα ἀπογοητευμένη ἀπὸ ἕναν ἄτυχο ἔρωτα, ἐπιθυμοῦσε μ' ὅλη της τὴν καρδιὰ νὰ πεθάνῃ.

Ἐκείνος, ὁ ἐμπνευστὴς τοῦ ἄτυχου ἔρωτα, ποὺ τὴν εἶχε κάνει νὰ χάσῃ κάθε ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ζωή καὶ τὴν εἶχε ὁδηγήσει στὴν ἀπόφασι νὰ αὐτοκτονήσῃ, ἤταν κάποιος, πού, ἂν ἡ ἱστορία τοῦ δευτέρου πολέμου συνέβαινε νὰ ἔχη γραφτῆ κάπως διαφορετικά, θὰ ἤταν πολὺ γνωστός μας καὶ πολὺ περισσότερο διάσημος ἀπ' ὅσο συμβαίνει νὰ εἶναι σήμερα: Ὁ Φαμπρίτσιο Τσιάνο, γυιὸς τοῦ Γκαλεάτσο καὶ τῆς Ἔντας Τσιάνο, καὶ ἔγγονος τοῦ Μπενίτο Μουσσολίνι!

Ἂν ἡ φιλοδοξία τοῦ παπποῦ ἤταν νὰ κατακτᾶ μικρὲς καὶ ἀνυπεράσπιστες χῶρες, ἡ φιλοδοξία τοῦ ἐγγόνου — πολὺ ρεαλιστικώτερη καὶ πιὸ προσγειωμένη—ἤταν ἁπλῶς... νὰ κατακτᾶ γυναῖκες! Κοινόν, ὅμως, καθὼς φαίνεται, στοιχεῖο μεταξύ τους, ἤταν νὰ σκορπίζουν καὶ οἱ δύο γύρω τους πολὺ ἄσχημα.

Τὸ δραματικὸ τέλος ἑνὸς αἰσθηματικοῦ ρομάντσου

Ἡ Ἐλβετίδα Νάντια Χένι, ἡ πρωταγωνίστρια τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἐρωτικῆς ἱστορίας—καὶ...τὸ τελευταῖο χρονολογικὰ θῦμα τῆς οἰκογενείας τοῦ Ντοῦτσε — πραγματοποίησε τὴν πρώτη μοιραία συνάντησί της μὲ τὸν Φαμπρίτσιο Τσιάνο κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου Ἰουλίου.

Ὁμορφη ζωντοχήρα 30 ἐτῶν, χωρισμένη, πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια, μ' ἕναν βαθύπλουτο Γάλλο, ὥριμη καὶ μὲ πεῖρα τῆς ζωῆς, ἡ Νάντια εἶναι ἀληθινὰ παράξενο πῶς ἔπεσε, σὰν ἀξέβγαλτο κοριτσόπουλο, στὰ δίχτυα ἑνὸς νεαροῦ καρδιοκατακτητῆ, ποὺ εἶναι καὶ ἕξη χρόνια μικρότερός της. Ἀκόμη πιὸ παράξενο, μάλιστα, γιατὶ ὁ Φαμπρίτσιο, ὁχι ὡμένη, πρὶν ἀπὸ τέσσερα χρόνια, ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἀλλά, πακὼς καὶ πρώωρα φαλακρός (κληρονομιὰ κι' αὐτὸ ἀπὸ τὸν παππού του!) δὲν συγκεντρώνει ἐξωτερικὰ τουλάχιστον, καμμιὰ ἀπὸ τὶς προϋποθέσεις, ποὺ ἐμπνέουν στὶς γυναῖκες τους μεγάλους καὶ δυστυχισμένους ἔρωτες...

Ὅπως, ὅμως, καὶ νἄχη τὸ πρᾶγμα, τὸ γεγονὸς εἶναι πὼς ἡ Νάντια αἰσθάνθηκε μιὰ ἀκαταμάχητη ἕλξι γιὰ τὸν ἔγγονο τοῦ Ντοῦτσε ἀπὸ τὴν πρώτη βραδυὰ ποὺ συναντηθήκανε. Τὸ μαγευτικὸ περιβάλλον τοῦ Κάπρι, ἡ χειμαρρώδης εὐγλωττία τοῦ νεαροῦ Ἰταλοῦ, οἱ ζάστερες νύχτες, οἱ γεμᾶτες ρομαντισμὸ καὶ αἰσθηματικὴ ὑποβολή, ἔπαιξαν κι' αὐτὰ τὸν ρόλο τους, γιὰ νὰ γεννηθῇ τὸ φλογερὸ εἰδύλιο, ποὺ τοὺς ἔνωσε.

Στὸ θρυλικὸ γιὰ τὴν ὁμορφιά του νησὶ τῆς Μεσογείου, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἔζησαν μερικὲς ἀξέχαστες ἑβδομάδες ὥσπου ἔφτασε ἡ στιγμή, ποὺ ἔληξε ἡ ἄδεια τῆς νεαρῆς Ἐλβετίδας ἀπὸ τὴν δουλειά της καὶ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πατρίδα της. Ἀλλὰ ὁ Φαμπρίτσιο δὲν τὴν ἄφησε νὰ φύγῃ Τῆς ὑποσχέθηκε πὼς θὰ τὴν ἔκανε γυναίκα του καὶ πὼς θὰ περνοῦσαν ὅλη τους τὴ ζωὴ μαζί.

Στὶς 29 Ἰουλίου, ἡ Νάντια καὶ ὁ Φαμπρίτσιο γύρισαν ἀπὸ τὸ Κάπρι στὸ Μιλάνο καὶ ἐκεῖ, τὴν ἴδια μέρα, ἀρραβωνιάστηκαν σ' ἕνα γραφικὸ ἐκκλησάκι. Τὸν ἐρχόμενο μήνα — συμφωνήσανε — θὰ γινόταν ὁ γάμος τους...

Ὑπῆρξε ἄραγε μιὰ ἐποχή, ποὺ ὁ γυιὸς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας εἶχε ἀποφασίσει ἀληθινὰ νὰ παντρευτῇ τὴν Ἐλβετίδα κι' ἤταν, ὡς ἕνα σημεῖο τουλάχιστο, εἰλικρινὴς στὸν ἔρωτά του; Αὐτὸ εἶναι κάτι, πού, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο, κανεὶς ἄλλος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃ.

Ὑπωσδήποτε, ἕνα πρωῒ ἀνήγγειλε στὴν ἀνυποψιαστη νέα, πὼς ὁ γάμος τους ἤταν ἀδύνατο νὰ γίνῃ! Ὄχι—ὅπως ἰσχυρίστηκε — ἐπειδὴ ὁ ἴδιος εἶχε πάψει νὰ τὴν ἀγαπᾶ, ἀλλὰ ἐπειδὴ τοῦ τὸ εἶχε ἀπαγορεύσει, ρητὰ καὶ κατηγορηματικά, ὁ μητέρα του!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ περίφημη Ἔντα Τσιάνο εἶχε γίνει ἐξαλλη, ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ γυιὸς της ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὴν Ἐλβετίδα. Κι' αὐτό, γιατὶ ἡ Νάντια ἤταν χωρισμένη, ἀμάρτημα ἀσυγχώρητο γιὰ τὶς αὐστηρὲς ἠθικὲς ἀρχὲς τῆς κόρης τοῦ Μουσσολίνι!

Ἴσως, κάθε ἄλλη γυναῖκα, στὴ θέσι τῆς Νάντιας Χένι, θὰ αἰσθανόταν περιφρόνησι γιὰ ἕναν ἄντρα, ποὺ θὰ τῆς ἐδήλωνε πὼς τὴν ἐγκαταλείπει, γιατὶ εἶναι ὑποχεωμένος νὰ ἐκτελέσῃ τὶς ἐντολὲς τῆς μητέρας του — ἐστὼ κι' ἂν αὐτὴ ἡ μητέρα εἶναι ἡ «διαβολικὴ κόμησσα», ποὺ ἀφησε τὴν σφραγίδα της στὴν ἱστορία τῆς Ἰταλίας...

Ἡ Νάντια, ὅμως, ποὺ ἀγαποῦσε μὲ ἀληθινὸ πάθος τὸ νεαρὸ Φαμπρίτσιο, δὲν ἤταν δυνατὸ νὰ νοιώσῃ τὸν ἔρωτά της νὰ ἐξατμίζεται σὲ μιὰ στιγμή. Χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ, χωρὶς ν' ἀφήσῃ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χείλη της κανένα παράπονο, ἔφυγε ἀπὸ τὸ Μιλάνο, ὅπου εἶχαν ζήσει ἀρραβωνιασμένοι κι' εὐτυχισμένοι σχεδὸν ἕνα μῆνα, καὶ πῆγε στὴ Νεάπολι.

Ἐκεῖ, τὴν ἄλλη μέρα ἀφοῦ ἔφτασε, τὴν βρῆκαν νὰ πλέη στὸ αἷμα, στὸ δωμάτιο τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου ὅπου ἐγκαταστάθηκε.

Ἀμέσως τὴν μεταφέρανε στὸ πλησιέστερο νοσοκομεῖο καὶ οἱ γιατροὶ κατεβάλανε κάθε δυνατὴ προσπάθεια, γιὰ νὰ σώσουν τὴν ἀναίσθητη νέα ἀπὸ τὸν θάνατο, ποὺ φαινόταν σχεδὸν ἀναπόφευκτος.

Ἡ Νάντια εἶχε κόψει τὶς φλέβες της καί, γιὰ νὰ εἶναι ἀκόμη πιὸ βέβαιη γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποπείρας της εἶχε πιῆ συγχρόνως καὶ ἀρκετὰ χάπια ἀπὸ ἕνα δυνατὸ νάρκωτικό.

Θὰ περίμενε ἴσως, κανεὶς τώρα νὰ μάθη, ὅτι ὁ ἔγγονος τοῦ Ντοῦτσε συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν ἀπόπειρα τῆς πρώην ἀρραβωνιαστικιᾶς του νὰ αὐτοκτονήσῃ καὶ πὼς, μετανοιωμένος γιὰ τὴν πρᾶξι του, θ' ἀποφάσιζε ν' ἀγνοήσῃ τὴ θέλησι τῆς μητέρας του καὶ νὰ τὴν παντρευτῇ γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακὸ ποὺ προξένησε.

Ἀλλὰ ἐδῶ ἀκριβῶς ἀρχίζει τὸ πιὸ θλιβερὸ σημεῖο τῆς ἱστορίας αὐτῆς, ποὺ ξεκίνησε τόσο ρομαντικὰ μιὰ φεγγαρόλουστη νύχτα στὸ Κάπρι...

Ὁ Φαμπρίτσιο Τσιάνο δὲν παρέλειψε πραγματικὰ τὸ χρέος του νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Νάντια στὸ νοσοκομεῖο, ὅταν ἐκείνη πιὰ ἦταν ἐκτὸς κινδύνου. Ἀλλὰ τὴν ἐπισκέφθηκε, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς δικηγόρους του — πού, ὅση ὥρα μιλοῦσε μαζί της, περίμεναν στὸν προθάλαμο — καὶ ἡ πρώτη κουβέντα του ἤταν νὰ τῆς προτείνῃ μιὰ γενναία χρηματικὴ ἀποζημίωσι, γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὰ ὅσα συνέβησαν!

Ἡ παρουσία, ὅμως, τῶν δικηγόρων, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ συνεχίσουν τὶς διαπραγματεύσεις μὲ τὴ νέα γιὰ τὸν καθορισμὸ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀποζημιώσεως, ἀποδείχτηκε τελείως περιττή.

Πραγματικά, πρὸς μεγάλη ἀνακούφισι τοῦ Φαμπρίτσιο, ἡ Ἐλβετίδα τὸν διαβεβαίωσε πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ ἀπολύτως πρόθεσι νὰ τοῦ ὑποβάλῃ δικαστικὴ ἀγωγὴ γιὰ ἀθέτησι ὑποσχέσεως γάμου καὶ πὼς κανένα χρηματικὸ ποσό, ὁσοδήποτε μεγάλο κι' ἂν ἤταν, δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ γι' ἀναπλήρωσι τὴν εὐτυχία ποὺ ἔχασε.

Ἡ ἀποκρουστικὴ αὐτὴ σκηνή, ἐπειτα ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ Φαμπρίτσιο ἔφυγε ντροπιασμένος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς δικηγόρους, ποὺ παρέμειναν ἀχρησιμοποίητοι, ἔκανε τουλάχιστον τὴν Νάντια νὰ αἰσθανθῇ μιὰ σωτήρια ἀπόδειξι γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγάπησε, καὶ τὴν θεράπευσε κεραυνοβόλα ἀπὸ τὸν ἄτυχο ἔρωτά της.

Ὅσο παράξενο κι' ἂν φανῇ αὐτό, εἶναι γεγονὸς πὼς δὲν συνέβησαν ἔτσι τὰ πράγματα.

Φαίνεται πραγματικὰ πὼς ἡ ὡραία Ἐλβετίδα ζωντοχήρα εἶνε ἀνίατα προσβεβλημένη ἀπὸ τὸ... μικρόβιο τοῦ ἔρωτος. Ἤ, ὅπως λέμε κοινά, «ἔχει δαγκωθῇ γιὰ καλὰ τὴ λαμαρίνα».

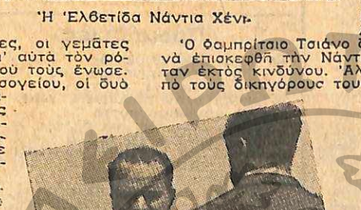
Γιατὶ στοὺς δημοσιογράφους, ποὺ ἤρθαν νὰ τὴν δοῦν στὸ νοσοκομεῖο λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀποθεραπεία της, ἡ Ἐλβετίδα ἐδήλωσε:

—Ὁ Φαμπρίταιο μὲ πέταξε σὰν ἕνα κουρελί! Ἡ πρώτη μου ἀπόπειρα ἀπέτυχε, ἀλλὰ ξέρω ἕναν ἄλλο τρόπο, ποὺ δὲν θὰ μὲ προδώσῃ: θὰ πέσω στὶς ρόδες ἑνὸς τραίνου, μόλις βγῶ ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο.

Τί ἀνεξιχνίαστο μυστήριο ποὺ εἶναι ἡ γυναικεία καρδιά...

Ἡ Ἐλβετίδα Νάντια Χένι.

Ἐπάνω: Ὁ Φαμπρίτσιο Τσιάνο (ἀριστερὰ) ἐνῶ φεύγει, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν δικηγόρο του, μετὰ τὴν ἐπίσκεψι του στὴ Νάντια. Κάτω: Ἀναίσθητη, μετὰ τὴν ἀπόπειρά της νὰ αὐτοκτονήσῃ, ἡ Νάντια Χένι μεταφέρεται στὸ νοσοκομεῖο.

Ἱστορικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Μιχαὴλ Ζεβακο

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΓΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Τορέρο ἀφηγεῖται στὸν Παρνταγιὰν τὴ συνομιλία του μὲ τὴ Φαύστα καὶ τὶς δελεαστικὲς προτάσεις ποὺ τοῦ ἔκαμε. Ὁ ἱππότης ἐπιδοκιμάζει τὴ στάσι του καὶ προσπαθεῖ χωρὶς ἀποτέλεσμα ὅμως, νὰ τὸν πείσῃ νὰ μὴν λάβῃ μέρος στὴν ταυρομαχία. Τὴν ἄλλη μέρα διεξάγεται ἡ ταυρομαχία. Ἡ Φαύστα βρίσκεται στὸ θεωρεῖο τοῦ βασιλιᾶ. Ἕνας ἀγγελιαφόρος, ποὺ φθάνει ἀπὸ τὴ Ρώμη, τῆς ἀναγγέλλει τὸν αἰφνίδιο θάνατο τοῦ Πάπα Σίξτου Κουίντου. Ὁ βασιλιὰς Φίλιππος δείχνει ζωηρὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτὴ τὴν εἴδησι καὶ ζητάει νὰ μάθῃ τὰ ὀνόματα τῶν πιθανῶν διαδόχων του.

42ον ξη, κυρία, ἀπάντησε γιὰ λογαριασμό του ὁ Ἐσπινόζα. Μήπως δὲν εἶσαστε τὸ πιὸ λαμπερὸ ἄστρο τῆς αὐλῆς του;... Δὲν καταλαβαίνετε, λοιπόν, ὅτι ἡ παρουσία σας ἐδῶ μᾶς εἶνε ἀπαραίτητη κι' ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ κάνωμε χωρὶς ἐσᾶς;

Λέγοντας αὐτά, ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ βασιληᾶ, ποὺ ἡ Φαύστα δὲν δυσκολεύτηκε νὰ καταλάβῃ τὴ σημασία της.

«Σίγουρα, σκέφτηκε, ὁ βασιληᾶς θὰ διατάξῃ νὰ μὲ κρατήσουν αἰχμάλωτη στὴ Σεβίλλη, ὥσπου νὰ ἐκλεγῇ ὁ διάδοχος τοῦ Σίξτου Κουίντου. Ἀλλὰ μήπως κι' ἐγὼ αὐτὸ δὲν ἐπιθυμῶ; Ἀρκεῖ νὰ μὲ γλυτώσουν ἀπὸ τὸν Μοντάλτε καὶ τὸν Σφοντράτο».

Ὁ βασιληᾶς Φίλιππος εἶχε γυρίσει τώρα πρὸς τὸ πλῆθος ποὺ συνωστιζόταν στὶς ἄκρες τῆς πλατείας γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ θέαμα.

«Πάσοι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους θὰ φύγουν σῶοι καὶ ἄθικτοι;», σκεφτόταν.

Μιὰ ἄλλη σκέψις πέρασε κατόπιν ἀπὸ τὸ μυαλό του.

«Εἶναι σωστὸ νὰ θυσιάσω τόσους ἀνθρώπους; ἀναρωτήθηκε. Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ στείλω ἑκατοντάδες ἢ καὶ χιλιάδες ἀνθρώπους στὸν τάφο;... Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ νέο; Καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ξέρει; Κι' ἂν, ὅμως, ὑποτεθῇ, ὅτι ξέρει, τί μπορεῖ νὰ κάμῃ; Τίποτε... Οἱ ὑποθέσεις τοῦ κράτους μου πηγαίνουν τόσο καλά, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Ἡ Φαυστα μοῦ ἔδωσε τὴν περίφημη δήλωσι τοῦ Ἐρρίκου 3ου, ποὺ θὰ κάμῃ ὅλους τοὺς Γάλλους νὰ στραφοῦν μὲ τὸ μέρος μου. Κι' ἂν, ὅμως, ἡ δήλωσις δὲν ἀρκῇ, ἔχω τὸ στρατό μου, ποὺ θὰ εἰσορμήσῃ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη στὴ Γαλλία, γιὰ νὰ καταδιώξῃ τοὺς αἱρετικούς. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ Σίξτος Κουΐντος, ὁ θανάσιμος ἐχθρός μου, δὲν ὑπάρχει πιὰ κι' ὁ διάδοχός του, θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ὑποταχθῇ πρόθυμα στὶς θελήσεις μου... Ὅλα, λοιπόν, πηγαίνουν καλά. Ἀλλὰ γιατί τότε νὰ καταφύγω σ' αὐτὴ τὴν ὁμαδικὴ σφαγή; Ποιο θὰ εἶναι τὸ κέρδος μου;... Ἔ, ὄχι, δὲν θέλω πιὰ ἄλλο αἷμα! Θὰ ματαιώσω αὐτὸ τὸ ἀσκοπο μακελειό».

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Ἐσπινόζα ἔσκυψε κοντὰ στ' αὐτί του καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Ἔδωσα τὶς τελευταῖες διαταγές. Ὁ ταυρομάχος κι' οἱ φίλοι του δὲν θὰ γλυτώσουν. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὅλα θὰ ἔχουν τελειώσει.

Ὁ Βασιληᾶς ἀνατρίχιασε.

— Δὲν νομίζετε, εἶπε στὸ Μεγάλο Ἱεροξεστατη, ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ τὰ νέα ποὺ μᾶς ἔφεραν ἀπὸ τὴ Ρώμη, ἡ σφαγὴ αὐτὴ εἶναι περιττή;... Ἂν καλοεξετάσουμε τὰ πράγματα, θὰ ἰδοῦμε πὼς δὲν ἔχουμε νὰ κερδίσουμε τίποτε ἀπὸ τὸ θάνατο αὐτοῦ τοῦ νέου... Θὰ μπορούσαμε, ἀντὶ νὰ τὸν σκοτώσουμε, νὰ τὸν ἐξορίσουμε στὴ Γαλλία ἢ ἀπουδήποτε ἀλλοῦ καὶ νὰ τοῦ ἀπαγορεύσουμε ἐπὶ ποινῇ θανάτου, νὰ ξαναγυρίσῃ ἐδῶ.

Ὁ Ἐσπινόζα κύτταξε κατάπληκτος τὸ βασιληᾶ. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς.

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε, θὰ γλυτώσουμε ταυτόχρονα κι' ἀπὸ τὸν Παρνταγιάν.

— Ὤ, αὐτὸν μπορεῖτε νὰ τὸν κάμετε ὅ,τι θέλετε, εἶπε ὁ βασιληᾶς. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ αἱματοκυλήσουμε τὴν Ἱσπανία, γιὰ νὰ ξεφορτωθοῦμε ἕναν ἐνοχλητικὸ ἐπισκέπτη. Ὑπάρχουν χίλιοι τροποι γιὰ νὰ γλυτώσουμε ἀπ' αὐτόν.

— Ἀλλὰ δὲν πρόκειται μόνον γιὰ τὸν Παρνταγιάν, συνέχισε ὁ Ἐσπινόζα, δυναμώνοντας τὴ φωνή του γιὰ ν' ἀκουσθῇ κι' ἀπὸ τὴ Φαύστα. Ἡ πριγκήπισσα μπορεῖ νὰ σᾶς πῇ ἂν αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς ἀναφέρω, εἶναι σωστά...

— Γιὰ ποιὰ πράγματα ἐπικαλεῖσθε τὴ μαρτυρία μου; ρώτησε ἡ Φαύστα.

— Θ' ἀκούσετε, κυρία, ἀπάντησε ὁ Ἐσπινόζα. Δὲν θέλησα νὰ σᾶς ἀνησυχήσω, μεγαλειότατε, συνέχισε μιλῶντας στὸ βασιληᾶ. Ἀλλ' εἶναι καλὸ νὰ τὰ μάθετε ὅλα. Βρέθηκαν, δυστυχῶς, μερικοὶ προδότες καὶ παράφρονες, ποὺ ὠργάνωσαν μιὰ μεγάλη συνωμοσία σ' ὅλη τὴ χώρα, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σᾶς ἀνατρέψουν καὶ ν' ἀνεβάσουν στὸ θρόνο αὐτὸ τὸ νέο.

— Μὰ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καρδινάλιε, προσέξετε τὰ λόγια σας! φώναξε ὁ Φίλιππος 2ος δυνατὰ σχεδόν. Παίζετε τὸ κεφάλι σας!

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἀτάραχος ὁ Ἐσπινόζα.

— Τί ἐλέγατε λοιπόν;

— Ἔλεγα, ὅτι ἔχει ὀργανωθῇ σ' ὅλη τὴ χώρα μιὰ μεγάλη συνωμοσία ποὺ στρέφεται ἐναντίον σας. Ἔλεγα, ὅτι αὐτὴ ἡ συνωμοσία θὰ ἐκδηλωθῇ ἐδῶ, μέσα στὸ χῶρο τῆς ταυρομαχίας. Ἔλεγα, ὅτι ἡ τιμωρία πρέπει νὰ εἶναι παραδειγματική, ἔτσι, ποὺ οἱ Ἱσπανοὶ νὰ τὴν θυμοῦνται γιὰ πολλὰ χρόνια... Ἂν δὲν δίνετε πίστι στὰ λόγια μου, μεγαλειότατε, σᾶς παρακαλῶ νὰ ρωτήσετε τὴν πριγκήπισσα Φαύστα, ποὺ θὰ σᾶς πληροφορήσῃ, ὅτι ὅλα ὅσα σᾶς εἶπα, εἶναι σωστά.

Μ' ὅλη τὴν αὐτοκυριαρχία ποὺ τὴν χαρακτήριζε, ἡ Φαύστα ἔχασε τὸ χρῶμα της.

«Ὁ Ἐσπινόζα ξέρει τὰ πάντα, σκέφτηκε. Ποιὸς τὸν πληροφόρησε; Σίγουρα, κάποιος ἀπὸ τοὺς συνωμότες, ποὺ πουλήθηκε γιὰ λίγο χρυσάφι, γιὰ ἕναν τίτλο ἢ γιὰ ἕνα ἀξίωμα. Θὰ μὲ συλλάβουν τώρα! Εἶμαι ἀμετάκλητα χαμένη!" Ἔπεσα μόνη μου στὴν παγίδα ποὺ μοῦ ἔστησε αὐτὸς ὁ ρασοφόρος. Δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου γι' αὐτό. Ἀλλὰ θ' ἀγωνισθῶ! Δὲν θὰ σκύψω τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ μὲ σκοτώσουν!

Προσπάθησε, ὡστόσο, νὰ φανῇ ἤρεμη.

— Ἀκούσατε, κυρία; τὴ ρώτησε ὁ Βασιλιᾶς γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος της. Μιλήστε! Ἐξηγηθῆτε!

Σήκωσε περήφανα τὸ κεφάλι της καὶ ἀπάντησε:

— Ὅλα ὅσα εἶπε ὁ σεβασμιώτατος καρδινάλιος εἶνε σωστά.

— Καὶ πῶς, ἀφοῦ ξέρατε ὅλα αὐτά, δὲν μᾶς εἰδοποιήσατε; ρώτησε ὁ Βασιλιᾶς μὲ ὀργισμένο ὕφος.

Ἦταν ἑτοιμη ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ τὴν πρόλαβε ὁ Μεγάλος Ἱεροξεστατης.

— Ἐπικαλέσθηκα τὴ μαρτυρία τῆς πριγκήπισσης γιὰ νὰ σᾶς πείσω, μεγαλειότατε, εἶπε. Ἀλλὰ δὲν πέρασε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ μυαλό μου ἡ ὑποψία ὅτι ἡ πριγκήπισσα ἦταν ἀνακατεμένη σ' αὐτὴ τὴ συνωμοσία τῶν παραφρόνων. Ἂν ἡ πριγκήπισσα δὲν μίλησε, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι δεσμεύόταν ἀπὸ τὸ λόγο ποὺ εἶχε δώσει. Ἔκανε τὴ σκέψι, ἄλλωστε, ὅτι ἤξερα τὰ πάντα καὶ γι' αὐτὸ θεώρησε περιττὸ νὰ μᾶς διαφωτίσῃ.

Ἡ ἀπάντησι αὐτὴ ἔσωζε γιὰ τὴ στιγμὴ τὴ Φαύστα. Ἀλλὰ γιὰ τὴ στιγμὴ μόνον. Γιατὶ ἡ συνηγορία τοῦ Μεγάλου Ἱεροξεστάστου δὲν τὴν ἐκάλυπτε παρὰ ὡς ἕνα σημεῖο. Ἔτσι, ἡ πόρτα ἔμενε ἀνοιχτὴ γιὰ μελλοντικὲς ἐξουθενώσεις τοῦ ρόλου της σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

«Γιατί με ὑπερασπίσθηκε ὁ Ἐσπινόζα; ἀναρωτήθηκε ἡ Φαύστα. Θέλησε μήπως νὰ μὲ προειδοποιήσῃ; Ἢ μὲ θεωρεῖ τόσο ἀσήμαντη ὥστε νὰ μὴν μὲ λογαριάζῃ; Πρέπει νὰ τὸ μάθω. Καὶ θὰ τὸ μάθω!»

Τὰ λόγια τοῦ Μεγάλου Ἱεροεξεστατοῦ, εἶχαν ἠρεμήσει τὸ Βασιλιὰ Φίλιππο. Γύρισε ἀμέσως στὴ Φαύστα καὶ τῆς εἶπε:

— Συγχωρῆστε με, κυρία. Ἀλλ' ὅσα μοῦ εἶπε ὁ Μεγάλος Ἱεροεξεταστὴς ἦταν τόσο καταπληκτικά, ποὺ μ' ἔκαμαν ν' ἀμφιβάλλω γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα.

Ὁ Ἐσπινόζα, ὅμως, ἦταν ἀκόμη θυμωμένος ἢ τουλάχιστον ἔφησε νὰ φαίνεται πὼς ἦταν. Ἀφοῦ γλύτωσε τὴ Φαύστα, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ φαινόταν πὼς ἤθελε νὰ τὴν συντρίψῃ, ξαναπῆγε κοντὰ στὸ Βασιλιὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα ποὺ σᾶς φανέρωσα τὴν ἀλήθεια καὶ σᾶς ἀπέδειξα τί σχεδιάζουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποὺ προκαλοῦν τὸν οἶκτο σας καὶ μάλιστα σὲ σημεῖο ὥστε ν' ἀδιαφορῆτε γιὰ τὸ θρόνο καὶ τὴ ζωή σας, πηγαίνω ν' ἀνακαλέσω τὶς διαταγὲς ποὺ ἔδωσα πρωτύτερα γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ συνωμότες νὰ κινηθοῦν ἐλεύθερα.

Καί, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησι τοῦ βασιλιᾶ, διευθύνθηκε πρὸς τὴ σκάλα τῆς ἐξέδρας.

— Σταθῆτε, καρδινάλιε! φώναξε τότε ὁ Φίλιππος 2ος.

Ὁ Ἐσπινόζα, ποὺ περίμενε αὐτὴ τὴ διαταγή, γύρισε ἀμέσως καὶ ξαναπῆγε κοντὰ στὸ Βασιλιά.

— Κύριε καρδινάλιε, τοῦ εἶπε ὁ Φίλιππος 2ος δυνατά, γιὰ ν' ἀκουσθῇ ἀπὸ ὅλους, εἶσαστε πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ θρόνου μου. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴ μεγάλη ὑπηρεσία ποὺ μοῦ προσφέρατε σήμερα.

Ὁ Ἐσπινόζα ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

—Ἂς ἐμφανισθῇ, λοιπόν, αὐτὸς ὁ ἐκκρεμμένος ταυρομάχος, συνέχισε ὁ Βασιλιᾶς. Θέλω νὰ ἰδῶ ἂν ἀξίζῃ τὴ φήμη ποὺ ἔχει δημιουργήσει γύρω στ' ὄνομά του.

Ἕνα παιχνίδι μὲ τὸ θάνατο

Ὁ Τορέρο βρισκόταν στὴν ἀρένα. Κρατοῦσε στὸ ἀριστερὸ χέρι του τὴν ἁπὸ κόκκινο σατὲν κάπα του καὶ τὸ ξίφος του στὸ δεξί.

Κοντά του στέκονταν οἱ δυὸ βοηθοί του κι' ὁ Τσίκο.

Ὁ Παρνταγιὰν εἶχε μείνει κοντὰ στὴν πόρτα τῆς εἰσόδου. Ἡ θέσι αὐτὴ τοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἡ καταλληλότερη, γιὰ νὰ μπορέσῃ, σὲ περίπτωσι ἀνάγκης, νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸν ταυρομάχο.

Ὁ διάδρομος ποὺ ὡδηγοῦσε σ' αὐτὴν τὴν πόρτα ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ ἀνθρώπους. Οὔτε ὁ Παρνταγιὰν οὔτε ὁ Τορέρο ἔδωσαν σημασία σ' αὐτούς, γιατὶ φαντάσθηκαν πὼς ἀνῆκαν στὸ προσωπικὸ ποὺ εἶχε προσληφθῇ ἐκτάκτως γιὰ τὴν ταυρομαχία.

Τὸ πλῆθος, στὴν ἐμφάνισι τοῦ ταυρομάχου, ξέσπασε σὲ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγές.

Ὁ δὸν Καῖσαρ γύρισε πρὸς τὸ μέρος ὅπου συνωστίζονταν οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ κι' ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι. Ἔπειτα γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ βασιλικοῦ θεωρείου κι' ἔκαμε μιὰ καινούργια ὑπόκλισι.

Οἱ αὐλικοὶ ποὺ περιστοίχιζαν τὸν βασιλιᾶ σιγοψιθύρισαν δυσαρεστημένοι. Πῶς, λοιπόν, ὁ δὸν Καίσαρ εἶχε χαιρετήσει πρῶτα τὸ λαό, τὸ ἀνώνυμο αὐτὸ πλῆθος ποὺ συνωστιζόταν στὶς ἄκρες τῆς πλατείας κι' ἔπειτα τὸ Βασιλιά; Αὐτὸ τοὺς φαινόταν ἀκατανόητο.

Τὸ πλῆθος συνέχιζε πάντα τὶς ἐκδηλώσεις του. Ἀλλὰ τώρα εἶχε συμπεριλάβει σ' αὐτὲς καὶ τὸν Τσίκο.

Ὁ νάνος, ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς τὸ κοντό του ἀνάστημα, ἦταν πολὺ καλοφτιαγμένος. Κι' ἡ στολὴ ποὺ φοροῦσε τοῦ ἔδινε μιὰ χαριτωμένη ἐμφάνισι. Οἱ γυναῖκες ἰδίως, ἀφοῦ ἐξαύμασαν τὸν Τορέρο, ἀρχισαν νὰ ἐπευφημοῦν τὸν Τσίκο. Μερικὲς μάλιστα ἔστειλαν φιλιὰ μὲ τὰ χέρια τους.

Ὁ νάνος δὲν εἶχε φαντασθῇ ποτὲ παρόμοιο θρίαμβο.

Ἀλλ' οἱ ἐκδηλώσεις αὐτὲς δυσαρέστησαν τὴ μικρὴ Ζουάνα, ποὺ εἶχε πάει γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ταυρομαχία μαζὶ μὲ μιὰ γρηᾶ ὑπηρέτρια, τὴ Βαρβάρα.

Ἡ Ζουάνα θεωροῦσε τὸν Τσίκο σὰν κάτι τὸ ὁλότελα καὶ ἀποκλειστικὰ δικό της. Καὶ τὴν στενοχωροῦσε νὰ βλέπῃ ὅλες αὐτὲς τὶς γυναῖκες νὰ τὸν ἐπευφημοῦν.

Στὸ τέλος, δὲν ἄντεξε. Καί, παίρνοντας τὴ Βαρβάρα ἀπὸ τὸ χέρι, διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἔτσι, δὲν βρισκόταν ἐκεῖ ὅταν ξετυλίχθηκαν τὰ δραματικὰ γεγονότα ποὺ θὰ ἀφηγηθοῦμε.

Μερικὰ λεπτὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀναχώρησί της, ὁ ταῦρος ποὺ προοριζόταν γιὰ τὸν δὸν Καίσαρα ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του στὴν ἀρένα.

Ἦταν ἕνα ὑπέροχο ζῶο, ποὺ ἄρχισε νὰ τρέχῃ δεξιὰ κι' ἀριστερά, χτυπῶντας τὸν ἀέρα μὲ τὰ κέρατά του. Ἔπειτα ὥρμησε πάνω στὸν ταυρομάχο.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ δὸν Καῖσαρ ἦταν ἀνυπέρβλητος. Ἔπαιζε μὲ τὸν ταῦρο ὅπως ἕνα παιδάκι μὲ τὸ παιχνιδάκι του. Πολλὲς φορὲς τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἀλλὰ τὸ ἀπόφευγε πάντα. Γιατὶ εἶχε ἕνα ἄλλο σχέδιο στὸ μυαλό του. Ἀντὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν ταῦρο, ἤθελε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἀρένα καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ κλουβί του. Θὰ κατέβαζε κατόπιν τὴ σιδερένια ἀμπάρα, σὲ τρόπο ποὺ τὸ ζῶο νὰ μὴν μπορῇ νὰ ξαναβγῇ.

Αὐτὸ ἦταν κάτι τὸ ὁλότελα πρωτότυπο. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο ἐπίσης. Γιατὶ ὁ ταυρομάχος ἔπρεπε νὰ σταθῇ κοντὰ στὴν πόρτα αὐτοῦ τοῦ κλουβιοῦ. Ἔτσι, ἂν δὲν πρόφταινε νὰ φύγῃ ἐγκαίρως, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ταῦρος θὰ ὡρμοῦσε πάνω του, ἦταν χαμένος.

Τὸ παιχνίδι αὐτὸ κράτησε πάνω ἀπὸ ὥρα. Οἱ θεατὲς συγκρατοῦσαν στὴν κυριολεξία τὴν ἀναπνοή τους γιὰ νὰ μὴν τοὺς ξεφύγῃ κι' ἡ παραμικρὴ λεπτομέρεια αὐτῆς τῆς θανάσιμης πάλης. Ἀλλά, στὸ τέλος, ὁ ταυρομάχος ἐθριάμβευσε. Μὲ μιὰ ἀξιοθαύμαστη τόλμη, ποὺ ἔκαμε τὸ αἷμα νὰ παγώσῃ στὶς φλέβες τῶν θεατῶν, στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ κι' ἁπλωσε τὸ κόκκινο πανὶ στὸ στῆθος του. Τὸ ζῶο ὥρμησε ἀμέσως πάνω του. Ἀλλά, τὴν τελευταία στιγμή, ὁ δὸν Καῖσαρ ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πλάγια. Ὁ ταῦρος χώθηκε μὲ ὁρμὴ μέσα στὸ κλουβί. Τὴ στιγμή, ὅμως, ποὺ ἔκανε νὰ γυρίσῃ γιὰ νὰ ξαναβγῇ, ὁ δὸν Καῖσαρ ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ κατέβασε τὴ σιδερένια ἀμπάρα.

Τὸ πλῆθος ξέσπασε ἀμέσως σὲ οὐρανομήκεις ζητωκραυγές, ποὺ κράτησαν κάμποση ὥρα.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὅμως, περίεργα πράγματα γίνονταν στὴν πλατεία τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἰσχυρὰ στρατιωτικὰ τμήματα εἶχαν χωθῇ μέσα στὴν ἀρένα κι' ἐπαιρναν θέσεις ἀπέναντι στὸ πλῆθος. Ἀλλά, ταυτόχρονα σχεδόν, ἄλλες ὁμάδες ξεχύνονταν μέσα στὸ χῶρο τῆς ταυρομαχίας.

Ὁ Παρνταγιὰν παρακολουθοῦσε ὄχι χωρὶς ἀνησυχία αὐτὲς τὶς κινήσεις. Οἱ ὁμάδες ποὺ ὡρμοῦσαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη μέσα στὸ στῖβο θὰ ἦταν χωρὶς ἀμφιβολία οἱ ἄνθρωποι τῆς Φαύστας, ποὺ εἶχαν ἐντολὴ νὰ προστατεύσουν μὲ κάθε θυσία τὸν Τορέρο.

Σὲ κάποια στιγμή, ὁ ἱππότης εἶδε τὸν Μπυσσὶ - Λεκλὲρ ποὺ ὡδηγοῦσε μιὰ ὁμάδα Ἱσπανῶν στρατιωτῶν μέσα στὸ στῖβο. Εἶχε φύγει, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία τῆς Φαύστας κι' ἐργαζόταν τώρα γιὰ λογαριασμὸ τοῦ βασιλιᾶ καὶ τοῦ Ἐσπινόζα; Ἄγνωστο.

Ὁ Παρνταγιὰν εἶδε σὲ λίγο καμμιὰ πενηνταριὰ ἀνθρώπους ποὺ ἔτρεξαν μέσα στὸ στῖβο κι' ἔφτιαξαν μὲ τὰ κορμιά τους ἕναν ἀδιαπέραστο κλοιὸ γύρω στὸν Τορέρο.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας ἀξιωματικὸς ποὺ ὡδηγοῦσε καμμιὰ εἰκοσαριὰ στρατιῶτες διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ταυρομάχου.

Καί, ξαφνικά, ἀκούστηκε μέσα στὸ στῖβο ἡ κραυγή:

— Ζήτω ὁ δὸν Κάρλο!

Κι' ἄλλες φωνὲς ἀκούστηκαν ἀμέσως:

— Ζήτω ὁ βασιλιᾶς Κάρλος! Ζήτω ὁ βασιληᾶς μας!

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ περιστοίχιζαν τὸν Τορέρο, τὸν τραβοῦσαν τώρα πρὸς τὴν ἄκρη τῆς πλατείας.

— Σταματῆστε! φώναξε ὁ ἀξιωματικός. Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, σταματῆστε!

Ἀλλὰ καγεὶς δὲν ἔδωσε προσοχὴ στὰ λόγια του.

Μιὰ καταπληκτικὴ εἴδησι κυκλοφοροῦσε τώρα μὲ τὴ γρηγοράδα τῆς ἀστραπῆς σ' ὅλη τὴν πλατεία: Ὁ Τορέρο ἦταν γυιὸς τοῦ ἰνφάντη δὸν Κάρλος. Κι' οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιληᾶ ἤθελαν νὰ τὸν συλλάβουν.

Ἀλλ' ὁ Τορέρο ἦταν τὸ ἴνδαλμα τοῦ λαοῦ. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ βρίσκονταν στὴν πλατεία, σκέφτηκαν τὴ στιγμὴ ἐκείνη πὼς ἦταν χρέος τους νὰ τὸν προστατεύσουν. Ἕνα ἀμέτρητο πλῆθος ξεχύθηκε τότε στὴν ἀρένα. Μυστηριώδεις ἄνθρωποι, ποὺ κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴ ἀπὸ ποῦ εἶχαν ξεφυτρώσει, ἄρχισαν ἀμέσως νὰ μοιράζουν ὅπλα.

Ἕνας ἀξιωματικός, ποὺ διοικοῦσε ἕνα μέρος τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων, βλέποντας τὸ πλῆθος νὰ προχωρῇ μὲ ἀπειλητικὲς διαθέσεις, φώναξε:

— Μὴν προχωρῆτε, γιατί, ἀλλοιῶς, θὰ διατάξω τοὺς ἄνδρες μου νὰ πυροβολήσουν!

— Θὰ πυροβολήσουν μιὰ φορά, εἶπε κάποιος ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ἀλλὰ δὲν θὰ προφτάσουν νὰ πυροβολήσουν καὶ δεύτερη. Γιατί, ὥσπου νὰ γεμίσουν τὰ ἀρκεβούζιά τους, θὰ βρεθοῦμε πάνω τους. Καὶ τότε θὰ ἰδοῦμε ποιος θὰ μετανοιώσῃ.

— Ἐμπρός! φώναξε κάποιος ἄλλος.

Καὶ τὸ πλῆθος ἐξακολούθησε νὰ προχωρῇ.

— Πῦρ! οὐρλιαξε ὁ ἀξιωματικός.

Οἱ σφαῖρες ἔκαμαν θραῦσι στὶς πρῶτες γραμμές.

ΤΟ ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΔΕΛΦΙΝΙ

Τὸ ἐνυδρεῖο τοῦ Μαϊάμι, στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, πλουτίστηκε τελευταῖα μ' ἕνα σπάνιο δείγμα ἀρσενικοῦ δελφινιοῦ, τὸ ὁποῖο ὅμως εἶχε τραυματιστῇ σοβαρὰ στὸ κεφάλι κατὰ τὴν σύλληψί του. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐνυδρείου, καθηγητὴς Ἀδάλφος Φρὸν ἀνέλαβε ἀμέσως τὴν περίπτωσι τοῦ φοβούμενος μήπως χάσῃ τὸ νέο του ἀπόκτημα. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ πάρθηκε κατὰ τὴν καθημερινὴ πρωϊνὴ ἐπίσκεψι τοῦ γιατροῦ στὸν ἄρρωστό του, τὸν ὁποῖο, ὅπως βλέπετε, περιβάλλει μὲ ἰδιαίτερες φροντίδες.

ΚΕΝΤΡΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Προμήθειες

Ἐν ὄψει βαρυχειμωνιᾶς
κι' ἀπὸ παλιὰ συνήθεια του
ὅλος ὁ κόσμος κι' ὁ ντουνιᾶς
τὸ ρίχνει στὴν προμήθειά του!
Ἄλλος φαγώσιμα κυττᾶ
μέρα στὸ σπίτι του νὰ βάλη,
ἄλλος φροντίζει γιὰ παλτὰ
κι' ἄλλος γιὰ σόμπα ἢ μαγκάλι!

*

Ὅμως ἐμένανε γι' αὐτὰ
οὔτε δεκάρα δὲν μὲ μέλλει
καὶ τὰ μαζεύω τὰ λεφτὰ
γιὰ... ἰδιόκτητο βαρέλι!
Ἤγουν γιὰ νὰ τὰ πῶ φαρὶ
καὶ δίχως μπέρδεμα μεγάλο,
ἕνα... βαρέλι μὲ κρασὶ
μέσα στὸ σπίτι μου θὰ βάλω!

*

Ἔτσι θὰ ἔχω ταχτικὰ
τὸ πρωινὸ τὸ ρόφημά μου,
μὰ καὶ «σακουλάκια» σχετικὰ
γιὰ κάθε κρυολόγημά μου!
Ἂν καὶ στοὺς δρόμους συνεχῶς
καὶ στὶς ταβέρνες δὲν θὰ τρέχω
κι' εἰς ἐποχὴν γρίπ (ποθήκος
μόνο κρασοβόηκα θὰ ἔχω!

*

Θάχω τὸν οἶνο μου (κοντὰ
κι' οὔτε στιγμὴ δὲν (θὰ μὲ νοιάξη
ἐὰν ἀστραφτη καὶ (βροντᾶ
κι' ὅσο βαρεῖα κι' (ἂν χειμωνιάζη...
Διότι, φίλοι μου κα- (λοί
τὸ ἀκατάσχετο κρα- (ζί μου
τέτοιες στιγμὲς θὰ (συντελῇ
στὴν κεντρικὴ τὴν (θέρμανσί μου!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Οἱ ἄλλοι, ὅμως, χωρὶς νὰ χάσουν τὸ θάρρος τους, πήδησαν πάνω ἀπὸ τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς τραυματισμένους κι' ὥρμησαν γιὰ νὰ προλάβουν τοὺς στρατιῶτες ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ ξαναγεμίσουν τὰ ὅπλα τους.

Ἄρχισε τότε μιὰ μάχη στῆθος πρὸς στῆθος, μὲ τὸ ἴδιο πεῖσμα κι' ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη.

Στὸ διάστημα αὐτό, ἐκεῖνοι ποὺ περιστοίχιζαν τὸν Τορέρο, τὸν παρέσυραν, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες του, πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος. Ἦταν πενῆντα στὴν ἀρχή. Ἀλλὰ σὲ λίγο ἔγιναν πεντακόσιοι. Κι' ὁ ἀριθμός τους μεγάλωνε ὁλοένα.

'Η Φαύστα, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ δούκα τῆς Καστράνα, εἶχε ὀργανώσει μὲ ἀριστουργηματικὸ τρόπο τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ Τορέρο. Γιατὶ ἐπρόκειτο γιὰ ἀληθινὴ ἀπαγωγή.

Ὁ σκοπὸς τῶν ἀπαγωγέων ἦταν νὰ ὁδηγήσουν τὸν Τορέρο, ὄχι πρὸς τὶς ἐξόδους, ὅπου θὰ βρίσκονταν ἀντιμέτωποι στοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς εὐπατρίδες, ἀλλὰ πρὸς τὸ βάθος τῆς πλατείας, ποὺ κατέληγε σὲ μιὰ ἀδιέξοδο στενωπὸ ἀνάμεσα σὲ δυὸ σειρὲς σπιτιῶν.

'Η Φαύστα εἶχε κάμει τὴ σκέψη, ὅτι ὁ Ἐσπινόζα θ' ἄφηνε ἀφρούρητη αὐτὴ τὴ στενωπό. Καί, πραγματικά, αὐτὸ εἶχε γίνει.

Οἱ ἀπαγωγεῖς, λοιπόν, συμπαρασύροντας μαζί τους καὶ τὸν Τορέρο, πήδησαν ἕνα μικρὸ ξύλινο φράχτη, ποὺ βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ χώθηκαν σ' ἕνα σπίτι ποὺ ἡ πόρτα του ἦταν ἀνοιχτή.

Ἄλλοι συνωμότες ποὺ βρίσκονταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, παρέλαβαν τὸν Τορέρο καὶ τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος σ' ἕνα ἐρημικὸ δρομάκι. Ἕνα ἁμάξι περίμενε ἐκεῖ. Ὁ δὸν Καῖσαρ ὑποχρεώθηκε νὰ μπῆ σ' αὐτὸ κι' ὁ ἁμαξᾶς μαστίγωσε ἀμέσως τὰ ἄλογα, ποὺ ξεκίνησαν μ' ἕναν τρελλὸ καλπασμό.

Τὸ ἁμάξι αὐτὸ ἔτρεχε σὲ λίγο πάνω σ' ἕναν ἐξοχικὸ δρόμο. Σταμάτησε, τέλος, μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι κι' οἱ συνωμότες ἔσπρωξαν τὸν Τορέρο μέσα σ' αὐτό.

Ἡ Ζιράλντα

Ἀλλὰ τί εἶχε ἀπογίνει ἡ Ζιράλντα;

'Η νέα εἶχε τρέξει ἀπὸ ἐνωρὶς στὴν ταυρομαχία, γιὰ νὰ βρίσκεται κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της κι' εἶχε ἐξασφαλίσει μιὰ καλὴ θέσι στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν θεατῶν.

Ὅταν εἶδε, λοιπόν, τὰ βασιλικὰ στρατεύματα νὰ ὁρμοῦν μέσα στὴν ἀρένα, γύρισε ἀνήσυχη σὲ κείνους ποὺ τὴν περιστοίχιζαν καὶ ρώτησε:

— Τί συμβαίνει; Γιατί ὅλος αὐτὸς ὁ στρατός;

Ἀπὸ κάμποση ὥρα τώρα, δύο νεαροὶ εὐπατρίδες βρίσκονταν ὁ ἕνας πρὸς τὰ δεξιά της κι' ὁ ἄλλος πρὸς τὰ ἀριστερά. Πῶς εἶχαν φτάσει ὡς ἐκεῖ; Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῆ.

Ὁ ἕνας, λοιπόν, ἀπὸ τοὺς δύο γύρισε ἀμέσως καὶ ἀπάντησε:

— Θέλουν νὰ συλλάβουν τὸν Τορέρο. Τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ εἶναι, βέβαια, πολὺ εὔκολο, γιατὶ ὁ Τορέρο ἔχει πολλοὺς θαυμαστάς, ποὺ θὰ προσπαθήσουν νὰ τὸν σώσουν. Ἀλλ, ὁ βασιλιᾶς ἔχει πάρει τὰ μέτρα του. Ἂν θέλετε νὰ μ' ἀκούσετε, δεσποινίς, δὲν πρέπει νὰ μείνετε οὔτε στιγμὴ περισσότερο ἐδῶ. Γιατὶ φοβᾶμαι, ὅτι οἱ σφαῖρες θ' ἀρχίσουν νὰ πέφτουν σὲ λίγο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

— Θέλουν νὰ πιάσουν τὸν Τορέρο; φώναξε ἡ Ζιράλντα. Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο; Τί κακὸ ἔκαμε;

Εἶναι ἀνάγκη μήπως νὰ ποῦμε, ὅτι αὐτοὶ οἱ δυὸ εὐπατρίδες ἦταν ὄργανα τοῦ Σεντούριον; Κι' ὄχι μόνον αὐτοί. Ἀλλὰ κι' ὅλοι ὅσοι βρίσκονταν ὁλόγυρα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποὺ προορίζονταν εἰδικὰ γιὰ τὴ Ζιράλντα, τὴν εἶχαν ἀκολουθήσει μόλις τὴν εἶδαν νὰ μπαίνη στὴν ἀρένα καὶ τὴν εἶχαν περικυκλώσει, σὲ τρόπο, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κάμη βῆμα χωρὶς νὰ πέση πάνω τους.

'Η Ζιράλντα θέλησε νὰ τρέξη πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τορέρο.

Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ποὺ τῆς εἶχε μιλήσει πρωτύτερα, βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα μπροστά της.

— Σταματῆστε, δεσποινίς, τῆς εἶπε. Θὰ ἐκτεθῆτε ἄσκοπα.

— Θὰ τολμήσετε, λοιπόν, νὰ μ' ἐμποδίσετε; φώναξε ἡ νέα. Εἶμαι ἡ Ζιράλντα, ἡ μνηστὴ τοῦ Τορέρο.

Ὁ εὐπατρίδης ὑποκλίθηκε μὲ εὐγένεια μπροστά της.

— Ὢ, τὸ μαργαριτάρι τῆς Ἀνδαλουσίας! εἶπε. Πῶς δὲν σᾶς ἀναγνώρισα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή;... Δὲν θἄπαιρνα ποτὲ τὸ θάρρος, δεσποινίς, νὰ σᾶς ἐμποδίσω. Ἀλλὰ ὅσο εἶναι ἀλήθεια, ὅτι εἶμαι εὐπατρίδης κι' ὅτι λέγομαι δὸν Γασπὰρ Μπαρριγκόν, ἄλλο τόσο εἶναι βέβαιο, ὅτι ἐκθέτετε σὲ μεγάλο κίνδυνο τὴ ζωή σας πηγαίνοντας πρὸς τὰ ἐκεῖ Νά, κυττάξετε... Οἱ φίλοι τοῦ Τορέρο προσπαθοῦν νὰ τὸν ἀπομακρύνουν, ἐνῶ οἱ βασιλικοὶ στρατιῶτες ἀγωνίζονται ν' ἀνοίξουν δρόμο γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν.

'Η Ζιράλντα κύτταξε πρὸς τὴ διεύθυνσι ποὺ τῆς ἔδειξε ὁ Μπαρριγκόν.

— Σώθηκε! φώναξε, βλέποντας τοὺς ἀνθρώπους τῆς Φαύστας νὰ παρασύρουν τὸν Τορέρο πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος τῆς πλατείας. Ἆ! Πρέπει νὰ τρέξω κοντά του.

— Ἐλᾶτε μαζί μου, σενιορίτα, τῆς εἶπε ὁ Μπαρριγκόν. Χωρὶς ἐμένα, δὲν θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ περάσετε ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὸ τὸ πλῆθος... Ἐλᾶτε, μὴ χάνουμε οὔτε στιγμή. Νά, κυττάξετε! Οἱ στρατιῶτες ἑτοιμάζουν τὰ ὅπλα τους γιὰ νὰ ξαναρρίξουν... Σᾶς ἱκετεύω, ἐλᾶτε μαζί μου. Εἶμαι ἀπὸ τοὺς πιὸ φλογεροὺς θαυμαστὰς τοῦ Τορέρο καὶ δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε ἀπὸ μένα. Τὸ μόνο ποὺ θέλω εἶναι νὰ σᾶς σώσω.

'Η νέα τὸν ἀκολούθησε χωρὶς νὰ ὑποπτευθῆ τίποτε. Ἀλλ' ὅταν βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν ἀρένα, καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἔνοπλοι τὴν περικύκλωσαν ἀμέσως.

Ὁ δὸν Γκασπὰρ Μπαρριγκὸν πήδησε τότε σ' ἕνα ἄλογο κι' ἔπειτα, σκύβοντας, ἅρπαξε τὴ Ζιράλντα ἀπὸ τὴ μέση, τὴ σήκωσε ψηλὰ καὶ τὴν ἔρριξε μπρούμυτα πάνω στὴ ράχη τοῦ ζώου.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ σὲ κρατάω, γλυκειά μου περιστερούλα, τῆς εἶπε. Εἶναι περιττό, λοιπόν, νὰ προσπαθῆς ν' ἀντισταθῆς γιατὶ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ μοῦ ξεφύγης.

Γύρισε ἔπειτα σὲ κείνους ποὺ τὸν περιστοίχιζαν.

— Ἐμπρός! τοὺς φώναξε.

Πήδησαν ἀμέσως στ' ἄλογά τους, ποὺ βρίσκονταν λίγο πιὸ πέρα καὶ ξεκίνησαν ἀκολουθῶντας τὸν Μπαρριγκόν, ποὺ κρατοῦσε μὲ τὸ ἕνα χέρι τὴ Ζιράλντα, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο ἔσφιγγε τὰ χαλινάρια.

Τὸ ξίφος τοῦ Παρνταγιάν

Ἀλλ' εἶναι καιρὸς νὰ ξαναγυρίσουμε σ' ἕναν παλιό μας γνώριμο, τὸν Μπυσσὶ-Λεκλέρ.

Εἴδαμε σὲ προηγούμενο κεφάλαιο, ὅτι, ὅταν ἀπελπίσθηκε, ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ σκοτώση τὸν Παρνταγιὰν σὲ τίμιον ἀγῶνα, κατέφυγε στὸ ἔγκλημα: ἐσχεδίασε κι' ἀποπειράθηκε νὰ δολοφονήση τὸν ἱππότη.

Ἀλλ' ἀπέτυχε κι' αὐτὴ τὴ φορά.

Στὴν ἀπελπισία του σκέφτηκε τότε ν' αὐτοκτονήση. Ἀφοῦ πῆρε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, κλείστηκε στὸ δωμάτιό του κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζη ποιὸς ἦταν ὁ καταλληλότερος τρόπος γιὰ νὰ τερματίση τὴ ζωή του.

Ἀλλ' ἐνῶ ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, χτύπησαν στὴν πόρτα.

— Διάβολε! ψιθύρισε. Ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶναι; Σίγουρα ἡ Φαύστα θὰ ἔστειλε κάποιον γιὰ νὰ μὲ ζητήση.

Δὲν εἶχε κάμει λάθος. Μιὰ βαρειὰ ἀνδρικὴ φωνή, ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω:

— Ἀνοῖξτε, κύριε ντὲ Μπυσσὶ-Λεκλέρ. Ἔρχομαι ἀπὸ τὴν πριγκήπισσο Φαύστα.

Αὐτὴ ἡ φωνὴ δὲν ἦταν οὔτε τοῦ Μονσερού, οὔτε τοῦ Καλάμπρ, οὔτε τοῦ Σαὶν-Μαλίν.

Ὁ Μπυσσὶ - Λεκλὲρ ἀποφάσισε, ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψι, ν' ἀνοίξη.

«Τὸ κάτω-κάτω, σκέφτηκε, δὲν ἔχω νὰ χάσω τίποτε ἂν πεθάνω μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα. Θὰ διώξω μὲ ἤρεμο τρόπο τὸν ἄνθρωπο τῆς Φαύστας καὶ θὰ κάμω ἔπειτα αὐτὸ ποὺ ἔχω ἀποφασίσει».

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε πάει νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Σεντούριον.

Τί εἶπε ὁ Σεντούριον στὸν Μπυσσὶ-Λεκλέρ; Ποιὰ πρότασι τοῦ ἔκαμε; Τί συμφωνήθηκε μεταξύ τους; Θὰ τὸ ἰδοῦμε στὴ συνέχεια τῆς ἀφηγήσεώς μας.

Ἐκεῖνο ποὺ μποροῦμε, ὅμως, νὰ ποῦμε ἀπὸ τώρα εἶναι ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ τὴ συζήτησί του μὲ τὸν Σεντούριον, ὁ Μπυσσὶ-Λεκλὲρ ἄλλαξε ἀπόφασι. Ἡ σκέψι τῆς αὐτοκτονίας ἔφυγε πιὰ ἀπὸ τὸ μυαλό του. Τὴν ἄλλη μέρα, βρισκόταν στὴ βασιλικὴ ταυρομαχία ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς λόχου Ἱσπανῶν στρατιωτῶν.

Ὅλη του ἡ προσοχὴ εἶχε συγκεντρωθῆ τώρα στὸν Παρνταγιάν. Δὲν τὸν ἄφηνε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια του. Κι' ὅταν, μετὰ τὸ τέλος τῆς ταυρομαχίας, τὸν εἶδε νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ὁ Τορέρο, ἔτρεξε μπροστά του.

— Ἐ, κύριε ντὲ Παρνταγιάν, τοῦ φώναξε. Μὴν εἴσαστε τόσο βιαστικός. Θέλω νὰ σᾶς πῶ δυὸ λόγια.

Ὁ ἱππότης προσποιήθηκε, ὅτι τὸν ἔβλεπε μόνο ἐκείνη τὴ στιγμή.

— Ἂν δὲν κάνω λάθος, εἶστε ὁ κύριος Λεκλέρ, εἶπε δυνατά. Αὐτὸς ὁ θαυμάσιος Λεκλέρ, ποὺ δὲν ἔμαθε ἀκόμη νὰ κρατάη τὸ ξίφος στὰ χέρια του, μ' ὅλο ποὺ προσπαθεῖ νὰ παραστήση τὸ δεινὸ ξιφομάχο.

Ὁ ὑπέροχος Λεκλὲρ ποὺ ἑκλεψε ἀπὸ τὸν Μπυσσὶ ντ' Ἀμπουὰζ τ' ὄνομά του καὶ τὸ κόλλησε στὸ δικό του. Κρίμα ποὺ ὁ ἀνδρεῖος Μπυσσὶ ντ' Ἀμπουράζ πέθανε! Γιατί, ἂν ζοῦσε ἀκόμη, θἄβαζε σίγουρα τοὺς ὑπηρέτες του νὰ ξυλοκοπήσουν αὐτὸ τὸ λιστή. Ζὰν Λεκλέρ, τὸ ξίφος ποὺ κρέμεται στὸ πλευρό σας, εἶναι τὸ ἴδιο μακρὺ ὅσο κι' ἐκεῖνο ποὺ πετάξατε ἀπὸ λύσσα ὅταν ἀπέτυχε ἡ ἀπόπειρά σας νὰ μὲ δολοφονήσετε;

Ὁ Μπυσσὶ Λεκλὲρ ἀγωνιζόταν γιὰ νὰ συγκρατήση τὴν ψυχραιμία του.

— Ἄθλιε φαφλατᾶ! εἶπε. Θὰ μετανοιώσης πικρὰ γιὰ τὰ λόγια σου.

Ὁ Παρνταγιὰν ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

— Μὲ ἀπειλεῖτε, εἶπε. Ἀλλὰ τί ἐντύπωσι θέλετε νὰ μοῦ κάνουν οἱ ἀπειλές σας; Ἀνανδρέ! Δειλέ! Δολοφόνε!

Ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, ὁ Παρνταγιὰν παρακολουθοῦσε ὄχι χωρὶς ἀνησυχία τὶς κινήσεις τῶν Ἱσπανῶν στρατιωτῶν.

Στὸν πρῶτο λόχο εἶχε προστεθῆ τώρα καὶ δεύτερος. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ στρατιῶτες, φαίνεται, ὅτι ἤξεραν ἀπὸ πρὶν τί ἔπρεπε νὰ κάμουν. Γιατὶ καθένας τους πήγαινε σὲ μιὰ ὡρισμένη θέσι, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ εἶχε ὁρισθῆ ἀπὸ πρίν.

Σὲ λίγο, ἕνας ἀδιαπέραστος κλοιὸς εἶχε σχηματισθῆ γύρω στὸν Παρνταγιάν.

Ὁ ἱππότης κατάλαβε πὼς ἦταν χαμένος.

«Ἐδῶ εἶναι τὸ τέρμα, σκέφτηκε. Κι' ὅλα αὐτὰ γιατὶ θέλησα νὰ σταματήσω μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸν ἄθλιο Λεκλὲρ καὶ νὰ τοῦ μιλήσω. Πρὶν ἀπὸ μερικὲς στιγμές, θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ φύγω. Ἀλλὰ τώρα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀδύνατο. Ἐδῶ μέσα θ' ἀφίσω τὸ κόκκαλά μου. Θὰ πουλήσω, ὅμως, ἀκριβὰ τὸ τομάρι μου, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτε ἄλλο».

Ὁ Μπυσσὶ-Λεκλὲρ ἦταν ἕτοιμος ν' ἀπαντήση στὸν Παρνταγιάν. Ἀλλά, ξαφνικά, αἰσθάνθηκε ἕνα σφίξιμο στὸ ἀριστερὸ μπράτσο του. Ἡ Φαύστα εἶχε κατεβῆ ἀπὸ τὸ βασιλικὸ θεωρεῖο κι' εἶχε τρέξει κοντά του.

— Σταματῆστε, τοῦ εἶπε.

Γύρισε κατόπιν στὸν Παρνταγιάν.

— Νομίζετε, λοιπόν, πὼς θὰ ξεφύγετε; τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ κυτταξέτε γύρω σας. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ στρατιῶτες εἶναι γιὰ σᾶς. Αὐτὴ τὴ φορά, σᾶς κρατάω. Μοῦ εἴχατε πῆ ἄλλοτε πὼς θὰ μὲ σκοτώνατε. Κρίμα! Δὲν θὰ προφτάσετε νὰ τὸ κάμετε.

— Κι' ἐγὼ νομίζω πὼς ἔχετε δίκηο, κυρία, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν. Ἀλλά, βλέπετε, βρῆκα στὸ δρομο μου αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τὸν γνωρισα ἀλλοτε δεσμοφύλακα καὶ κατόπιν δολοφόνο. Βλέπω τώρα πὼς ἔγινε σπιοῦνος... Δὲν ἀμφέβαλλα ποτὲ γιὰ τὸ κατάντημά του. Ὅσο γιὰ τοὺς συνεργάτες του, μ' ὅλο ποὺ φοροῦν στρατιωτικὲς στολές, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι στρατιῶτες. Γιατί, διαφορετικά, δὲν θὰ κατατ

Τὰ ἑλικόπτερα, κατὰ τοὺς εἰδικούς, θὰ παίξουν ἕνα ἰδιαιτέρως σημαντικὸ ρόλο κατὰ τὶς στρατιωτικὲς ἐπιχειρήσεις σ' ἕνα μελλοντικὸ πόλεμο...

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΕΤΟΙΜΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΜΥΝΑ ΤΟΥΣ

Τὸ «ἰπτάμενο στρατηγεῖο» κι' ὁ σιδηρόδρομος κάτω ἀπ' τοὺς πάγους

ΟΛΟΝΟΤΙ ὅλες οἱ χῶρες βεβαιώνουν πὼς δὲν θέλουν τὸν πόλεμο, αὐτὸ δὲν τὶς ἐμποδίζει νὰ προετοιμάζωνται γιὰ μιὰ πιθανὴ μελλοντικὴ σύρραξη. Καὶ οἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖες λοιπὸν δὲν ἦταν δυνατὸ ν' ἀποτελέσουν ἐξαίρεση.

Οἱ Ἀμερικανοὶ φοβοῦνται ἰδίως τὴν ἀτομικὴ βόμβα, σὲ ἀπίστευτο βαθμό. Σ' αὐτὸ ἴσως τὸ λόγο ὀφείλεται τὸ σχέδιο τοῦ «ἰπταμένου στρατηγείου» τους. Σὲ περίπτωσι δηλαδὴ πολέμου, ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς τῶν ἑνόπλων δυνάμεων, μὲ τὰ ἀνώτερα στελέχη τοῦ ἐπιτελείου του, θὰ ἐγκατασταθοῦν εὐθὺς ἀμέσως σ' ἕνα ἀεροπλάνο, ποὺ θὰ μπορῇ νὰ πετάῃ στὸν ἀέρα ἐπὶ 30 ὧρες συνεχῶς, χωρὶς νὰ χρειάζεται ἀνεφοδιασμὸ μὲ καύσιμη ὕλη. Ἀπὸ κεῖ, θὰ ἐπικοινωνοῦν ραδιοφωνικῶς μὲ τὰ ἀρχηγεῖα τῶν διαφόρων ἀεροπορικῶν μονάδων, γιὰ νὰ κατευθύνουν τὴ δράσι τους.

Γιατί, κατὰ τὴ γνώμη τῶν Ἀμερικανῶν ἐμπειρογνωμόνων, ὁ ἑπόμενος, παγκόσμιος πόλεμος θὰ εἶναι ἑναέριος. Οἱ ἐπιχειρήσεις στὸ ἔδαφος θὰ παίξουν ἐντελῶς δευτερεύοντα ρόλο. Τὰ ἑλικόπτερα δὲ σ' αὐτές, θὰ προσφέρουν σημαντικὲς ὑπηρεσίες.

Δὲν μποροῦμε ὡστόσο νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴ θάλασσα. Αὐτὴ θὰ διατηρήσῃ τὴ σπουδαιότητά της — πιστεύουν οἱ Ἀμερικανοί. Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀπέδωσαν τόση σημασία στὴν κατασκευὴ τοῦ πρώτου ἀτομικοῦ ὑποβρυχίου τους, ποὺ τὸ ὠνόμασαν «Ναυτίλο», ὅπως εἶχε ὀνομάσει καὶ τὸ δικό του ὁ Ἰούλιος Βέρν σ' ἕνα περίφημο μυθιστόρημά του.

Τὸ ὑποβρύχιο αὐτὸ μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ διάφορα πράγματα, μεταξὺ δὲ ἄλλων νὰ βρῇ μ' εὐκολία καὶ ἀκρίβεια τὸ δρόμο του, σὲ κατάδυσι, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ «σόναρ». Ἡ συσκευὴ αὐτὴ ἐκπέμπει ἠχητικὰ κύματα, τὰ ξαναδιέχεται, μετὰ τὴν ἀντανάκλασί τους πάνω σὲ διάφορα ἐμπόδια, κι' ἔτσι καθορίζει αὐτομάτως τὴ θέσι αὐτῶν τῶν ἐμποδίων.

Ἀφ' ἑνὸς τὸ «σόναρ» καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἱκανότης καταδύσεώς του σὲ μεγάλα βάθη, θὰ ἐπιτρέπῃ στὸ «Ναυτίλο» νὰ πλέῃ ἐλεύθερα κάτω ἀπὸ τοὺς ἐπικίνδυνους πάγους τοῦ Πόλου. Θὰ μπορῇ ἐπίσης νὰ κάνῃ πολλὲς φορὲς τὸ γῦρο τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ χρειάζεται καύσιμη ὕλη, καὶ νὰ μείνῃ ἐπὶ ἑβδομάδες συνεχῶς σὲ κατάδυσι, δίχως ν' ἀνεφῇ καθόλου στὴν ἐπιφάνεια. Ἡ μόνη δυσκολία εἶναι ἡ ψυχολογικὴ προσαρμογὴ τοῦ πληρώματος σ' ἕνα περιωρισμένο χῶρο, ὅπου δὲν θὰ ὑπάρχῃ νύχτα καὶ ἡμέρα ἐπὶ ὁλόκληρες βδομάδες. Γι' αὐτό, τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ «Ναυτίλου» εἶναι διακοσμημένο μὲ εὐχάριστα χρώματα, ὑπάρχουν δὲ βιβλιοθήκη, διάφορα παιγνίδια, κινηματογράφους, γραμμόφωνα, κλπ. Ἔτσι, ἡ ζωὴ τοῦ πληρώματος γίνεται πιὸ εὐχάριστη.

Μιὰ ἄλλη βεβαιότης τῶν Ἀμερικανῶν στρατιωτικῶν ἐμπειρογνωμόνων εἶναι ἡ ἑξῆς: "Ἂν ὁ πόλεμος φτάσῃ στὴ χώρα τους, θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ δρόμο τοῦ Βορείου Πόλου. Τὸ ἀμυντικό πρόγραμμά τους στηρίζεται λοιπὸν σὲ ἰσχυρὰ ἔργα ἀμυνης γύρω ἀπὸ τὶς πολικὲς περιοχές. Ἦταν κι' αὐτὸ μιὰ ἰδέα τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ποὺ τὴν πραγματοποιοῦν τώρα οἱ Ἀμερικανοί.

Πράγματι, οἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖες ἐπέτυχαν ὡρισμένες ἐδαφικὲς παραχωρήσεις ἀπὸ τὴ Δανία. Κι' ἔτσι ἔχουν τώρα δημιουργήσει στὴ Θούλη τῆς Γροιλανδίας μιὰ ἰσχυρὴ βάσι, ποὺ τὰ μυστικά της εἶναι γνωστὰ μόνο σὲ ἐλάχιστους ἀξιωματούχους τοῦ Πενταγώνου (τοῦ τεραστίου κτιρίου, ὅπου ἐργάζονται 20.000 ἄτομα, ἄντρες καὶ γυναῖκες, γιὰ τὶς πολεμικὲς προπαρασκευὲς τῆς Ἀμερικῆς).

Πρὶν ἀπὸ μερικὲς βδομάδες, μιὰ ἀποστολὴ ἀπὸ 240 ἄνδρες — μεταξὺ τῶν ὁποίων βρίσκονταν καὶ 60 ἐπιστήμονες — ἔφυγε ἀπὸ τὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες γιὰ τὴ Γροιλανδία. Ὁ σκοπὸς της ἦταν νὰ σκάψῃ τοῦννελ κάτω ἀπ' τὸν πάγο, ἀνατολικὰ ἀπὸ τὴν ἀεροπορικὴ βάσι τῆς Θούλης.

Ἀπὸ τὰ τοῦννελ αὐτὰ πρόκειται νὰ περιάῃ ἕνας ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος, ποὺ θὰ μεταφέρῃ στρατὸ καὶ ἐφόδια στὴν Θούλη καὶ σ' ἄλλα στρατηγικὰ σημεῖα, σκορπισμένα γύρω ἀπ' τὸν Πόλο.

Εἶναι ἀρκετὸς καιρὸς τώρα ποὺ οἱ μηχανικοὶ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Στρατοῦ κάνουν δοκιμές, γιὰ τὸ ἄνοιγμα αὐτῶν τῶν βάθους 50 μέτρων, γιὰ νὰ μελετήσουν τὶς στακιν ήσεις τῶν στρωμάτων πάγου καὶ χιονιοῦ. Τὸ τοῦννελ πρόκειται νὰ ἔχουν βάθος 30—45 μέτρων κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ πάγου.

Οἱ μηχανικοὶ παρατήρησαν ὅτι, ὅσο βαθύτερα σκάβουν, τόσο συναντοῦν σκληρότερο χιόνι, ποὺ μποροῦν μάλιστα νὰ τὸ κόψουν μὲ πριόνι, ὅπως τὸ ξύλο, καὶ νὰ τοῦ δώσουν διάφορα σχήματα. Ἡ θερμοκρασία του βρίσκεται ἀρκετὰ χαμηλότερα ἀπ' τὸ μηδέν.

Μιὰ ἄλλη παρατήρησις εἶναι ὅτι τὰ τοῦννελ στὸ παγωμένο χιόνι στενεύουν σιγὰ - σιγά, ἀπὸ μιὰ βαθμιαία ὑποχώρησι τῶν τοιχωμάτων τους, κατὰ 15 πόντους τὸ χρόνο. Κάθε τόσο λοιπόν, χρειάζονται διαπλάτυνσι.

Ἀλλ' ὁ πράσθετος αὐτὸς κόπος ἀντισταθμίζεται μὲ τὸ παραπάνω ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια ποὺ θὰ παρέχουν τὰ τοῦννελ, στὶς μεταφορές. Θ' ἀποφεύγονται ἔτσι οἱ συνεχεῖς τριχυμίες κι' οἱ ἄλλες δυσκολίες τῶν θαλασσίων μεταφορῶν, καθὼς κι' ἡ μικρὴ ταχύτης τῶν πλοίων, ποὺ ἐκθέτει στρατιῶτες καὶ ὑλικὸ σὲ σοβαρὸ κίνδυνο ἐχθρικῶν ἐπιθέσεων.

Οἱ Ἀμερικανοὶ στρατιωτικοὶ ἐμπειρογνώμονες πιστεύουν ἀκόμα ὅτι, ἂν κηρυχθῇ σήμερα πόλεμος, μέσα σὲ δυὸ ὥρες θὰ ἔχουν καταστραφῇ τελεῖως οἱ πέντε μεγαλύτερες πόλεις τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν καὶ τὰ θύματα θὰ ἔχουν ἀνεβῇ σὲ 15 ἑκατομμύρια περίπου!

«Ὅπως ἔχουν σήμερα τὰ πράγματα, μπορεῖ νὰ προειδοποιηθοῦμε μόνο πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτὰ γιὰ μιὰ αἰφνιδιαστικὴ ἀεροπορικὴ ἐπίδρομὴ ἐναντίον τῆς χώρας μας — εἶπε ἕνας εἰδικὸς στὰ ζητήματα τῆς ἀμύνης. Σὲ δυὸ χρόνια ὅμως, θὰ μποροῦμε νὰ ἔχουμε περιθώριο προειδοποιήσεως δύο ὡρῶν».

Αὐτὸ θὰ κατορθωθῇ μ' ἕνα δίκτυο σταθμῶν ραντάρ, ποὺ ἐγκαθιστοῦν οἱ Ἀμερικανοὶ γύρω ἀπ' τὴ βορεία ἄκρη τῆς ἠπείρου των. Ὅπως εἶναι σήμερα, τὸ δίκτυο αὐτὸ ἐπιτρέπει μόνον ὀλίγων λεπτῶν προειδοποίησι. Πρόκειται ὅμως νὰ ἐπεκταθῇ σὲ μιὰ παγωμένη ἔκτασι 700.000 τετραγωνικῶν μιλίων.

Ἐξ ἄλλου, ἔχουν συμφωνήσει οἱ Ἀμερικανοὶ μὲ τὴν Καναδικὴ Κυβέρνησι ὥστε, μόλις ἐπισημανθῇ ἡ διάβασις ἑνὸς ἐχθρικοῦ ἀεροπλάνου πάνω ἀπ' τὸ ἔδαφος τοῦ Καναδᾶ, νὰ εἰδοποιοῦνται ἀμέσως καὶ αὐτομάτως οἱ ἁρμόδιες ἀμερικανικὲς ὑπηρεσίες, γιὰ ν' ἀρχίσουν νὰ ἴχνουν οἱ σειρῆνες.

Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὡστόσο πὼς οἱ νεώτερες διεθνεῖς ἐξελίξεις ἔχουν ἀπομακρύνει ἀρκετὰ τὸ φάσμα τοῦ πολέμου ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα.

Τὸ ἀτομικὸ ὑποβρύχιο «Ναυτίλος» κατὰ τὸ πρῶτο ταξίδι του.

Τὰ φίλμ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΥΜΕ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ἡ εὐρωπαϊκὴ παραγωγὴ τοῦ 1955—56

ΠΟΛΛΑ ἀπὸ τὰ εὐρωπαϊκὰ φίλμ ποὺ γυρίζονται τώρα στὴν Εὐρώπη συναγωνίζονται σὲ πλοῦτο καὶ σὲ φαντασμαγορία καὶ τὰ πιὸ πλούσια ἀμερικανικά. Τὸ τόλμημα τοῦ Σασὰ Γκιτρὺ ἐνεθάρρυνε πολλοὺς μόλις εἶδαν πὼς τὸ ἔργο «Ἂν μιλοῦσαν οἱ Βερσαλλίες» κάλυψε μέσα σὲ λίγους μῆνες τὰ τεράστια ἔξοδά του καὶ ἐπέτρεψε στοὺς παραγωγούς του νὰ πραγματοποιήσουν μεγάλα κέρδη. Οἱ ἴδιοι οἱ παραγωγοὶ ἔβαλαν στὴ διάθεσι τοῦ Σασὰ Γκιτρὺ ἀκόμη μεγαλύτερα ὑλικὰ μέσα καὶ περισσότερο ἔμψυχο ὑλικὸ γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ φίλμ «Ναπολέων», στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν 30 ἀπὸ τὰ πιὸ λαμπρὰ ἀστέρια τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου.

Δυὸ ἄλλα γαλλικὰ φίλμ, ποὺ θὰ μᾶς προσφέρουν πλούσιο θέαμα, ἔχουν γυρισθῇ μὲ σύστημα «Σινεμασκόπ». Πρόκειται γιὰ τὸ μουσικοχορευτικὸ «Φροῦ - Φροῦ» τὸ ὁποῖο γύρισε ὁ σκηνοθέτης Αὔγουστος Τζενίνα μὲ πρωταγωνιστὲς τὴν Ντανὶ Ρομπέρ, τὸν Μπριζὶτ Μπραντό, τὸν Τζίνο Τσερδὶ καὶ τὸν Φιλὶπ Λεμαίρ. Τὸ ἄλλο εἶναι προϊὸν τῆς γαλλο-γερμανικῆς συνεργασίας ποὺ γυρίστηκε στὴ Γερμανία. Πρόκειται γιὰ τὴν «Λόλα Μοντέζ», ποὺ ἔχει γιὰ πρωταγωνιστὲς τὴν Μαρτὶν Καρόλ, τὸν Ἀντολφ Βόλμπρουκ καὶ τὸν Πῆτερ Οὐστίνωφ. Ὅσοι εἶδαν ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ ἔργα, τὰ πρῶτα εὐρωπαϊκὰ ποὺ γυρίστηκαν σὲ «Σινεμασκόπ», ἐβεβαίωσαν ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν κατώρθωσαν μέχρι σήμερα νὰ ἐκμεταλλευθοῦν μὲ τόση τέχνη τὸ νέο σύστημα.

Ἡ Μαρτὶν Καρὸλ πρωταγωνιστεῖ καὶ σὲ δυὸ ἄλλα ἔγχρωμα γαλλικὰ φίλμ. Στὴ «Μανταμ Ντυμπαρρὼν» ἔχει γιὰ παρτεναὶρ τὸν Ἀντρὲ Λυγκὲ καὶ τὴν Τζιάνα - Μαρία Κανάλε καὶ στὴ «Νανὰ» τὸν Σὰρλ Μπουαγιὲ καὶ τὸν Βάλτερ Κιάρι. Καὶ τὰ δυὸ τὰ ἔχει σκηνοθετήσει ὁ σύζυγος τῆς καλλιτέχνιδος Κριστιὰν Ζάκ.

Ἀπὸ τὰ ἰταλικὰ στούντιο μᾶς ἔρχονται τρεῖς ἔγχρωμες ἐπανεκδόσεις μεγάλων μουσικῶν ἐπιτυχιῶν. Στὴ νέα Μανταμ Μπατερφλάϋ» πρωταγωνιστεῖ γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ ἀληθινὴ Γιαπωνέζα, ἡ Καορου Γιασιγκοῦζα. Τὴν πλασιώνουν ἕνα ἰσπανικὸ μπαλέττο, ἡ Μιτσίκο Τανάκα καὶ ὁ Νικόλας Φιλαχνουρίδης. Τὸ ἄλλο εἶναι ὁ γνωστὸς «Ριγκολέττος» μὲ τὸν Σιλβάνι, τὴν Τζάννετ Βιντὰρ καὶ τὸν Ζεράρ Λαντζί. Τὸ τρίτο εἶναι ἡ ἀφάνταστη ὄπερα τοῦ Πουτσίνι «Μανὸν Λεσκὼ» στὴν ὁποία πρωταγωνιστοῦν αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Μύριαμ Μπρού, ὁ Φράνκα Ἰντερλίνγκι, ὁ Ροζὲ Πιγκώ, ἡ Μαρίζα Μερλίνι, ὁ Λουὶ Σενιὲ κ. ἀ.

Ἀπὸ τὰ ἰταλικὰ στούντιο προέρχονται καὶ τὰ ἀκόλουθα φίλμ ποὺ θὰ μᾶς παρουσιάσουν τὰ γραφεῖα «Δαμασκηνοῦ - Μιχαλίδη»: «Εὐρώπη τοῦ 51» μὲ τὴν Ἰνγκριτ Μπέργκμαν, «Ἀξιοπρεπὴς ἀφροντὸλη» (ἔγχρωμο) μὲ τὸν Μαρτὶν Καρὸλ καὶ τὸν Ράφ Βαλλόνε, «Ἀπηγορευμένες γυναῖκες» μὲ τὸν Ἄντονυ Κουὶν καὶ τὴν Λίντα Νταρνιέλ, «Ἀμαστωλὲς χωρὶς ἀμάρτημα» μὲ τὴν Ἄννα - Μαρία Φερέρο καὶ τὴν Λία Παντοβάνι καὶ «Ἀττίλας» μὲ τὸν Ἄντονυ Κουίν.

Ὅπως ἡ Μανταλένα», δύο νέα ἰταλικὰ φίλμ ἔχουν ντουμπλαριστῆ στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Τὸ ἕνα εἶναι ἡ «Ζήλεια» μὲ τὸν Ἔρνο Κρίσα καὶ τὴν Μαρίζα Μπέλλι καὶ τὸ ἄλλο «Τὸ καράβι τῶν κολασμένων γυναικῶν» μὲ τὴν Μαίη Μπρίτ, τὴν Κερίμα καὶ τὸν Ἔντορε Μάννι.

Ἡ Τζίνα Λολομπριγκίτα πρωταγωνιστεῖ σὲ τρία νέα φίλμ. Στὸ «Ψῶμί, ἔρωτας καὶ φαντασία», ἡ Τζίνα ἔχει πάλι τοὺς ἰδίους πρωταγωνιστάς, Βιττόριο ντὲ Σίκα, Ρομπέρτο Ρὶσσο καὶ Μαρία - Πία Κασίλια. Τὰ δυὸ ἄλλα φίλμ εἶναι «Ὁ ἔμπορος τῆς ἡδονῆς» καὶ «Ἡ ὡραία τῆς Ρώμης» (ἔγχρωμο), στὸ ὁποῖο ἡ Τζίνα ἔχει γιὰ παρτεναὶρ τὸν Ντανιὲλ Ζελέν.

Ἡ Ἀλίντα Βάλλι καὶ ὁ Φάρλεϋ Γκρέϋντζερ πρωταγωνιστοῦν στὸ ἐγχρωμο δράμα «Οἱ ἐρασταὶ τῆς Βενετίας». Ἔγχρωμη εἶναι καὶ ἡ περιπέτεια «Ναυκάνα» ποὺ γυρίστηκε στὴν Ἀφρικὴ μὲ πρωταγωνιστὰς τὴν Μπαρμπάρα Λαζάρ, τὸν Ρενάτο Μπαλντίνι, τὸν Ραϋμὸν Σουπλὲξ καὶ τὴν Γκαμπριὲλ Νταρζία.

Ὁ Γκαμπριὲλε Φεστέτσι ὑποδύεται τὸν Καζανόβα στὸ δωμύμυο φίλμ μὲ συμπρωταγωνιστὰς τὴν Ἰρὲν Γκάλτερ, τὴν Κοσὶν Καλδέ, τὴ Νάντια Γκρεϋ καὶ τὴν Μαρίνα Βλαντύ. Ἡ Μαρίνα Βλαντύ, ποὺ θὰ εἶναι ἡ μεγάλη ἀποκάλυψις τῆς νέας κινηματογραφικῆς σαιζόν, πρωταγωνιστεῖ καὶ σὲ τέσσερα ἄλλα φίλμ: Στὸ «Κορίτσια πολυτελείας» μαζὶ μὲ τὴν Ἄννα - Μαρία Φερέρο, στὴν «Ἡμιτελὴ συμφωνία τοῦ Σοῦμπερτ» μὲ τὴν Λουτσία Μπωζέ, στὸ «Ἡμέρες ἔρωτος» μὲ τὸν Μαρτσέλλο Μαστρογιάνι καὶ τέλος στὸ φίλμ «Ἐκεῖνη», ποὺ γύρισε στὴ Γερμανία μὲ παρτεναὶρ τὸν Βάλτερ Γκίλλερ.

Τὸ ἔγχρωμο φίλμ «Οἱ θησαυροὶ τοῦ Ρόμμελ» ἔχει γυριστῆ μὲ τὸ σύστημα Σινεμασκόπ καὶ ἔχει γιὰ πρωταγωνιστὰς τὴν Ἴζα Μιράντα καὶ τὴν Ντάουν Ἄνταμς. Ἀπὸ τὰ ἰταλικὰ στοὺϋτιο τέλος θὰ μᾶς ἔρθῃ ἑφέτος καὶ ἕνα νέο φίλμ μὲ ἑλληνικὴ ὑπόθεσι ἡ «Φρύνη», τὴν ὁποία ὑποδύεται ἡ Βιργινία Πετιμεζάκη.

★

Ἡ γαλλικὴ παραγωγὴ συμπεριλαμβάνει δύο νέα φίλμ τοῦ Φερναντέλ. Στὸ ἕνα «Τὰ πεντάδυμα τοῦ Φερναντέλ», ὁ διάσημος κωμικὸς ὑποδύεται ἕξη ρόλους: τὸν ρόλο τοῦ πατέρα καὶ τοὺς πέντε γυιούς του. Στὸ ἄλλο, «Ἀνοιξις, φθινόπωρο καὶ ἔρωτας», ἔχει γιὰ παρτεναὶρ τὴν ὡραιοτάτη Νικόλ Μπερζέ.

Ἡ Φρανσουὰζ Ἀρνοὺλ, ὁ Ντανιὲλ Ζιλὲν καὶ ὁ Τρέβορ Χόουαρντ πρωταγωνιστοῦν στὴ δραματικὴ περιπέτεια «Οἱ ἐρασταὶ τοῦ Τάγου», ποὺ γυρίστηκε στὴν Πορτογαλία βάσει τῆς νουβέλλας τοῦ Ζοζὲφ Κέσσέλ. «Τὸ λιμάνι τοῦ πόθου» εἶνε ἕνα ναυτικὸ δράμα στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν ὁ Ζὰν Γκαμπέν, ἡ Ἀντρὲ Ντεμπὰρ καὶ ὁ Ἀνρὺ Βιντάλ.

Ὁ δυναμικὸς "Εντυ Κωνσταντὶν εἶναι ὁ πρωταγωνιστὴς δυὸ νέων φίλμ, ποὺ, ὅπως ὅλα του τὰ ἔργα, εἶναι γεμάτα δράσι καὶ περιπέτεια: «Ὁ ταραχοποιὸς» καὶ «Ὁ καπετὰν φασαρίας», στὸ ὁποῖο ἔχει γιὰ παρτεναὶρ τὴν Μαὶη Μπρίτ.

Σὲ μιὰ ἐπανέκδοσι τοῦ ἔργου «Οἱ δύο ὀρφανοί», ποὺ θὰ εἶναι αὐτὴ τὴ φορὰ ἔγχρωμη, πρωταγωνιστοῦν ἡ Νάντια Γκρεῦ καὶ ἡ Μίλλυ Βιτάλε. Ὁ Ζὰν Μαραὶ πρωταγωνιστεῖ σὲ μιὰ ἐπίσης ἔγχρωμη ἐπανέκδοσι τοῦ ἔργου τοῦ Δουμὰ «Κόμης Μοντεχρήστος».

★

Τρία ἰταλικὰ φίλμ συμπεριλαμβάνει καὶ ὁ κατάλογος τῆς «Σάββας Φίλμς». Τὸ «Μάμπο» εἶναι ἕνα πλούσιο σὲ θέαμα μουσικοχορευτικὸ ἔργο, στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν ἡ Σιλβάνα Μάνγκανο, ὁ Βιττόριο Γκάσμαν, ἡ Σέλεϋ Γουίντερς καὶ ὁ Μίκαελ Ρέννυ. Ἡ Σιλβάνα Μάγκανο πρωταγωνιστεῖ καὶ στὴν «Ἐρωτικὴ πολιορκία» (Ὁ χρυσὸς τῆς Νεαπολέως) τοῦ Βιττόριο ντὲ Σίκα. Στὸ φίλμ παίζουν ἐπίσης ὁ ἴδιος ὁ Βιττόριο καὶ ἡ Σοφία Λόρεν. Τὸ τρίτο φίλμ «Πουλημένη ἀπὸ τὴν μητέρα της» εἶναι ἕνα δυνατὸ κοινωνικὸ δράμα, στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστοῦν ἡ Τζουλιέττα Μαζίνα, ὁ Ἄντονυ Κουὶν καὶ ὁ Ρίτσαρντ Μπέϊζχαρτ.

★

Τὰ εὐρωπαϊκὰ φίλμ δὲν λείπουν καὶ ἀπὸ τὸν κατάλογο τῆς «Παρθενὼν φίλμς». Ἡ «Γυναίκα τοῦ ποταμοῦ» εἶναι ἕνα ἔγχρωμο ρεαλιστικὸ δράμα, ποὺ σκηνοθέτησε ὁ Μάριο Σολιτάρι μὲ πρωταγωνιστὰς τὴν Σοφία Λόρεν, τὸν Τζίνο Μπατάλια, τὸν Ζεράρ Φίλιπ καὶ τὴν Λὶζ Μπουρνιέρ. Ὁ Γκιουζέππε Ἀμάτο εἶναι ὁ σκηνοθέτης τοῦ ἔργου «Τὰ τελευταῖα πέντε λεπτά», μιᾶς δυνατῆ δραματικῆ περιπέτειας, στὴν ὁποία ὁ Βιττόριο ντὲ Σίκα ἔχει γιὰ παρτεναὶρ τὴν Λίντα Νταρνέλ.

Τὸ «Διπλὸ πεπρωμένο» εἶναι μιὰ δραματικὴ περίπτωσις φαντασίας, ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Ζὰν Ζιρωντοῦ «Ζίγκφριντ». Πρωταγωνιστοῦν ὁ Μισὲλ Ὄκλαίρ, ἡ Σιμόνη Σιμόν καὶ ἡ Μπαρμπάρα Ράτιγκ. Βασιζόμενος στὸ ὁμώνυμο μυθιστόρημα τοῦ Λωρενς, ὁ Μάρκ Ἄλλεγκρέ γύρισε τὸ φίλμ «Ὁ ἔραστης τῆς λαίδης Τσατερλεϋ» μὲ πρωταγωνιστὲς τὸν Λὸ Γκὲν καὶ τὴν Ἔρνο Γκρίζα. Τὸ φίλμ «Ὁ ἔραστης τῆς λαίδης Τσατερλεϋ» μὲ πρωταγωνιστὲς τὸν Λὸ Γκὲν καὶ τὴν Ἔρνο Γκρίζα. Τὸ νιστὰς τὴν Ντανιὲλ Ντοριέ, τὸν Λὸ Γκὲν καὶ τὴν Ἔρνο Γκρίζα. Τὸ φίλμ ἀπηγορεύθη στὴν Ἀγγλία, ἐπειδὴ θεωρήθηκε ὑπερβολικὰ τολμηρό. Ἔργο ἀπηγορεύθη στὴν Ἀγγλία, ἐπειδὴ θεωρήθηκε ὑπερβολικὰ τολμηρό.

Στὸ ἔγχρωμο φίλμ τοῦ Ζὰν Μπουαγιὲ «Μοιτέρνος μπαμπὰς» ὁ Μωρὶς Σεβαλιὲ πλασιώνεται ἀπὸ 7 ὡραιότατες Γαλλίδες, ποὺ ὑποδύονται ρὶς Σεβαλιὲ πλασιώνεται ἀπὸ 7 ὡραιότατες Γαλλίδες, ποὺ ὑποδύονται τὶς κόρες του. Πρόκειται γιὰ ἕνα διασκεδαστικὸ ἔργο, στὸ ὁποῖο ὁ Μωρὶς τραγουδάει ὡραιότατες γαλλικὲς καντσονέττες.

Τὸ αὐστριακὸ φίλμ «Τελευταία γέφυρα» εἶναι τὸ ἔργο, ποὺ ἔνθουσίασε τοὺς πάντας στὸ τελευταῖο φεστιβὰλ τῶν Καννῶν, ἀπὸ ὁπου ἡ πρωταγωνίστριά του Μαρία Σέλ ἀπέσπασε τὸ πρῶτο βραβεῖο ἠθοποιίας. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἐρωτικὸ δράμα μέσα στὶς φλόγες τοῦ πολέμου, ποὺ σκηνοθέτησε ὁ Χέλμονη Κάουτνερ καὶ στὸ ὁποῖο παίζουν ἐπίσης ἡ Μπαρμπάρα Ράτιγκ, ὁ Μπερνχὰρ Βίκι καὶ ὁ Κὰρλ Μάγερ.

Ἀπὸ τὰ γερμανικὰ στούντιο προέρχεται τέλος τὸ φίλμ «Χεῖνκ, τὸ ἀγριολούλουδο τοῦ βουνοῦ» μὲ τὸν Βίλλυ Μπίργκελ, τὸν Τέο Λίνγκεν καὶ τὴν Λίσμπεθ Σιγκμοντ. Πρόκειται γιὰ τὴν συγκινητικὴ ἱστορία μιᾶς ὀρφανῆς νέας, ποὺ μεγαλώνει μέσα στὰ χιονισμένα βουνὰ ὅπου γεννήθηκε ἀπὸ τὰ πλούτη καὶ τὶς ψευτιὲς τῆς μεγαλουπόλεως.

Στὸ προσεχὲς τεῦχος θὰ συνεχίσωμε τὴν ἔρευνά μας μὲ ἀμερικανικὰ καὶ εὐρωπαϊκὰ φίλμ.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Ημιωρισιούδα μας

ΠΑΤΙΡΗΔΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΩΣΤΑΣ: Σοβαρός, εὐπαρουσίαστος, σεμνός, αὐτὸ ποὺ συνηθίσαμε νὰ λέμε «κύριος». ΧΡΗΣΤΟΣ: Τὸ ἴδιο. Καὶ λοιποί.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ἕναν συνοικιακὸ παληοκαφενέ).

ΚΩΣΤΑΣ:... ('Αναστενάζοντας... Τώρα σὲ λίγο θὰ τελειώσουνε καὶ τὰ τσιγάρα. Ὅταν ρουφήξω τὴν τελευταία γλύκα τῆς γόπας τοῦ τελευταίου γλυκυτάτου τσιγάρου, θὰ νομίζω πὼς ἡ ζωὴ τελειώνει. 'Αναπνοὴ χωρὶς τσιγάρο, δὲν ὑπάρχει, κύριε!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μ' ἀρέσει ποὺ ἔχεις τὸ κουράγιο νὰ κάνης χιοῦμορ!

ΚΩΣΤΑΣ: Ἔ, τί θέλεις νὰ κάνω; Ν' αὐτοκτονήσω;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δὲν θὰ χρειαστῆ αὐτὸς ὁ κόπος! Θὰ τὰ τινάξουμε ἀπὸ τὴν πεῖνα.

ΚΩΣΤΑΣ: Ὄχι, εἶναι προτιμότερο ν' αὐτοκτονήσουμε γιὰ νὰ σώσουμε τὴν ἀξιοπρέπεια τῆς ὑστεροφημίας μας! Ἕνας γεωπόνος κι' ἕνας νομομαθὴς δὲν πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πεῖνα. Αὐτοκτονοῦν! Εἶνε ἀνδρικόν!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τὸν κακό σου τὸν καιρό! Εἶνε δειλὸ καὶ ἀνανδρο! Τί θὰ πῆς; Τί θὰ γράψουν οἱ ἐφημερίδες; «Ηὐτοκτόνησε χθὲς ὁ Κωνσταντῖνος Χρηστόπουλος διὰ λόγους οἰκονομικούς»; Αἴσχος! Διὰ λόγους αἰσθηματικούς; Χειρότερο αἶσχος! (Πολύ... σοβαρά). Δὲν εἶνε λύσις ἡ αὐτοκτονία, μὴν τὸ συζητῆς! Ἂν ἦταν λύσις, πρῶτος ἐγὼ θὰ τὸ συνεδούλευα. Ἐννοῶ γιὰ σένα. Γιατὶ ἐγὼ δὲ σ πεύω!

ΚΩΣΤΑΣ: Δὲ σκοπεύεις καλά; Πᾶρε δηλητήριο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μωρὲ δὲ σκοπεύω ν' αὐτοκτονήσω, θέλω νὰ πῶ.

ΚΩΣΤΑΣ: Ἔ, τότε τὸ διάολο «σκοπεύεις» νὰ κάνης;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Θὰ πάρω στὸ τηλέφωνο ὅλους τοὺς ὑπουργούς, τὸν πρωθυπουργὸ καὶ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν κομμάτων.

ΚΩΣΤΑΣ: Εἶνε οἱ μόνοι ἄνθρωποι ποὺ συνήθως συγκινοῦνται δύσκολα. Καὶ θὰ μᾶς γελάσουν ἀσφαλῶς. Πιὸ σοβαροὺς ἀνθρώπους πρέπει νὰ διαλέξης.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Οἱ πιὸ σοβαροὶ δὲν ἔχουν δύναμι νὰ μᾶς βοηθήσουν. Ἄκουσέ με κι' ἐμένα...

ΣΚΗΝΗ 2α

(Στὸ ἴδιο καφφενεῖο μετὰ δύο μῆνες).

ΚΩΣΤΑΣ: ('Αξιοπρεπῶς... ρακένδυτος. 'Αναξιοπρεπῶς ἀξύριστος. Μονολογεῖ). Ποὺ νὰ πάρ' ὁ διάολος τὸν ἄλλο διάολο.

ΧΡΗΣΤΟΣ: (Μπαίνει). Καλημέρα.

ΚΩΣΤΑΣ: (Ἔξαλλος). Τὸν κακό σου τὸν καιρό. Ἐφερες τσιγάρα;

ΧΡΗΣΤΟΣ: ('Απαθής). Καὶ πολυτελείας! ('Ανοίγει πακέττο). Πάρτε τσιγάρο κύριε!...

ΚΩΣΤΑΣ: (Μὲ τὴν ἀγωνία ποὺ δίνει δευτερολεπτικὰ ἡ ἐλπίδα τῆς εὐτυχίας). Ἔχεις καὶ λεπτά;

ΧΡΗΣΤΟΣ: (Ψύχραιμα). Ὄχι πολλά.

ΚΩΣΤΑΣ: Δηλαδή; Πόσα;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Χίλιες πεντακόσιες λίρες.

ΚΩΣΤΑΣ: Ἔ;.. Ἐλιποθυμήσω!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ἔ, μὴ λιποθυμήσης γιατὶ θὰ χουμε σταθμοὺς πρώτων βοηθειῶν, νοσοκομεῖα καὶ τὰ ρέστα καὶ θὰ μείνουν χίλιες τετρακόσες ἐνενήντα ἐννέα!

ΚΩΣΤΑΣ: Ποῦ τὰ βρῆκες βρέ;

ΧΡΗΣΤΟΣ: ('Ανάβοντας τὸ τσιγάρο του μὲ πλήρη ἀπάθεια). Ὑπάρχουν χίλιοι πεντακόσι ὑποψήφιοι βουλευταί. Καὶ πολλοὶ ἄλλοι. 'Αλλὰ ἐγὼ — πρὸς τὸ παρὸν— σ' αὐτοὺς πῆγα! Τοὺς εἶπα ποιὸς εἶμαι, τοὺς εἶπα πὼς θὰ βγάλω ἕνα βιβλίο μὲ τὴ βιογραφία τῶν «νέων ἀνδρῶν» ποὺ πολιτεύονται καὶ πῆρα ἀπὸ τὸν καθένα μιὰ λίρα! Τὸ βιβλίο θὰ στοιχίση πεντακόσες λίρες — πολυτελὴς ἔκδοσις —καὶ θὰ μᾶς μείνουν οἱ χίλιες!... Ἡ πιὸ ἀσφαλὴς καὶ ἡ πιὸ ἔξυπνη ἀπάτη, ἀγαπητέ μου, εἶνε νὰ εἶσαι τίμιος! Θὰ μᾶς βγάζουν ὅλοι τὸ καπέλλο,καὶ θὰ μᾶς λένε κι' «εὐχαριστῶ θερμῶς»!... Ἄντε σήκω, πᾶμε στὸ ράφτη...

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

✪✪

Ἡ «νταντὰ» τοῦ γορίλλα

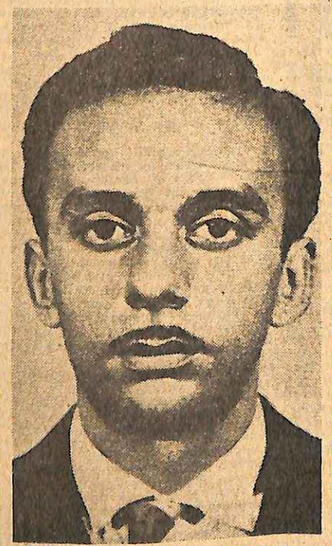
Τὸ ζεύγος Γκὴρ, στὸ Χάουστον τοῦ Τέξας, ἔχει ἕνα γορίλλα ἡλικίας 4 ἐτῶν, τὸν «Οὔγκο», ποὺ τὸν πιάσανε ἀπὸ μικρὸ στὴν 'Αφρική. 'Ο πίθηκος αὐτὸς ζυγίζει τώρα 40 κιλά, ἔχει δὲ ἀνάγκη ἀπὸ κάποιον γιὰ νὰ τὸν προσέχη καὶ νὰ τὸν περιποιῆται.

Ὅταν λοιπὸν τελευταίως οἱ Γκὴρ δημοσίευσαν μίαν ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες, γιὰ νὰ βροῦνε ἕνα κατάλληλο πρόσωπο γιὰ νὰ φυλάη τὸ γορίλλα, παρουσιάστηκαν 100 ὑποψήφιοι! Ἡ κ. Γκὴρ τοὺς παρουσίαζε ἕνα - ἕνα στὸ γορίλλα — ποὺ τὸν εἶχε δεμένο γιὰ ἀσφάλεια πάνω στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας— κι' ἀπέκλειε ἀμέσως ὅσους ἀγριοκύτταζε ὁ «Οὔγκο», γιατὶ ἦταν φανερὸ πὼς δὲν τοὺς συμπαθοῦσε! Τελικά, διάλεξε μιὰ κοπέλλα, γειτονοπούλα της, ποὺ τὴ συμπάθησε τόσο ὁ γορίλλας, ὥστε κάθησε στὰ γόνατά της.

ΕΠΤΑ ΧΡΟΝΩΝ ΑΝΑΜΟΝΗ

Ἡ Ρισσάνα Ρόρυ, μιὰ νεαρὰ καὶ ὡραία 'Ιταλίδα, ἔφυγε πρὶν ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια γιὰ τὸ Χόλλυγουντ γεμάτη ὄνειρα. Εἶχε παίξει μικροὺς ρόλους σὲ δυὸ ἰταλικὰ φίλμ καὶ ὁ 'Αμερικανὸς παραγωγὸς ποὺ τὴν ἀνακάλυψε τὴν ἔπεισε νὰ τὸν ἀκολουθήση στὸ Χόλλυγουντ τάζοντάς της λαγοὺς μὲ πετραχήλια. Πέρασαν ἀπὸ τότε ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια καὶ ἡ Ρισσάνα περιμένει ἀκόμα ὑπομονετικὰ στὸ Χόλλυγουντ νὰ τῆς δώσουν τὴν εὐκαιρία νὰ δείξη τί ἀξίζει.

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ «ΠΡΙΓΚΗΨ»

'Ο μελαψὸς αὐτὸς νέος, ποὺ ἔφτασε πρὸ ἡμερῶν στὴ Μασσαλία μὲ μιὰ θαυμασία μαούρη λιμουζίνα, ἐδήλωσε στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου κατέλυσε, πὼς ἦταν ὁ πρίγκηψ Ραϊντ Νταγκὲρ 'Ελ Χαλὲκ τῆς 'Ιορδανίας. Στὴ Μασσαλία ὁ ἐξωτικὸς πρίγκηψ ἀγάπησε τὴν ὡραιοτάτη κόρη ἑνὸς φτωχοῦ λιμενεργάτη καὶ γιὰ νὰ πείση τὸν πατέρα της νὰ τοῦ τὴν δώση, τοῦ ὑπέγραψε ἕνα τσὲκ ἑκατομμυρίων γαλλικῶν φράγκων. Τὸ τσὲκ αὐτὸ ὅμως δὲν εἶχε ἀντίκρυσμα καὶ ὁ πατέρας τῆς νέας κατηγγειλε τὸν πρίγκηπα ὁ ὁποῖος καὶ συνελήφθη. Στὴν ἀστυνομία ἀπεδείχθη πὼς ὁ Ραϊντ ἦταν ὄχι μία ἀπεδειχθη πὼς ὁ Ραϊντ ἦταν ὄχι μία ἀπεδείχθη πὼς ἀλλά... ἕνας καταζητούμενος ἐξωτικὸς πρίγκηψ ἀπατεών!

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ἀρχίζει ἕνα συναρπαστικὸ περιπετειῶδες παιδικὸ μυθιστόρημα τοῦ γνωστοῦ Γάλλου συγγραφέως

ΖΑΝ ΜΑΡΤΕΝ

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΩΝ

Πρόκειται γιὰ τὴ γοητευτικὴ ἱστορία ἑνὸς νεαροῦ Γάλλου στὴ Νότιο 'Αφρική, ποὺ ἀγαπάει τὶς ἐξερευνήσεις καὶ ποὺ ἀνειρεύεται ν' ἀνακαλύψη κρυμμένους θησαυροὺς στὴ Μαύρη Ἤπειρο. Μὲ τὴ βοήθεια, λοιπόν, ἑνὸς μικροῦ καὶ τολμηροῦ νέγρου, ξεκινάει γιὰ νὰ βρῆ τὴ μυστηριώδη κοιλάδα τῶν διαμαντιῶν. Πρὶν ὅμως φτάσουν στὴ μαγικὴ ἐκείνη χώρα, συναντοῦν στὸ δρόμο τους ἀναρίθμητους κινδύνους ἀπὸ τ' ἄγρια θηρία καὶ ζοῦν τὶς πιὸ ἐκπληκτικὲς περιπέτειες.

Τὸ ἀριστουργηματικὸ αὐτὸ παιδικὸ μυθιστόρημα, ποὺ δίνει μὲ τὸν πιὸ ἑλκυστικὸ τρόπο μιὰ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς ἐξωτικῆς ζωῆς στὴν 'Αφρική, θὰ συναρπάση κυριολεκτικὰ ὄχι μόνο τοὺς μικρούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς μεγάλους ἀναγνῶστες μας.

Τὸ ἐρωτικὸ κουαρτέττο ΤΟΥ ΑΜΒΟΥΡΓΟΥ

Ἡ δίκη δυὸ Γερμανῶν συζύγων, ποὺ εἶχαν ἀνταλλάξει τὶς γυναῖκες τους!

«Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, ἀποδεικνύεται πὼς ἡ Εὔα ἔδωσε τὸ μῆλο στὸν 'Αδάμ!» γράφει ὁ γερμανικὸς τύπος, ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς μοναδικῆς στὸ εἶδος της δίκης, ποὺ ἔγινε πρὶν ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες στὸ 'Αμβοῦργο. Τὴν ἐποχή, ποὺ ἀποκαλύφθηκε τὸ σκάνδαλο — ἀκριβῶς ἑδῶ κι' ἕνα χρόνο — δὲν εἶχαν γίνει γνωστές, παρὰ πολὺ λίγες λεπτομέρειες. Τὸ μόνο, ποὺ ἀναγγέλλανε οἱ ἐφημερίδες, ἀλλὰ ποὺ ἦταν ἀρκετό, ὡστόσο γιὰ νὰ ἐξάψη τὴν γενικὴ περιέργεια, ἦταν πὼς δύο σύζυγοι, παλιοὶ συμπολεμισταὶ στὴν ἴδια μονάδα τῆς Βέρμαχτ, ἀνταλλάσσανε, κάθε Σαββατοκύριακο, τὶς γυναῖκες τους!

'Από τὴν Δευτέρα τὸ πρωῒ ὡς τὸ Σάββατο τὸ μεσημέρι, καθένας συζοῦσε μὲ τὴ νόμιμη σύντροφό του. Ὅταν ἔφτανε, ὅμως, τὸ «γουὴκἐντ», καθένας ἐπαιρνε τὴν γυναῖκα τοῦ ἄλλου — στὴν ἐξοχή, ἂν ὁ καιρὸς ἦταν καλός, στὸ διαμέρισμά του, ἂν ἔβρεχε.

Ἡ περίεργη αὐτὴ ἔμπνευσι ἦρθε, γιὰ πρώτη φορὰ στὰ δύο ζευγάρια, μὲ τὴν βοήθεια... ἀφθονης μπύρας, μιὰ νύχτα ἀποκριᾶς τοῦ 1953. Στὴν Γερμανία, ὅπως εἶναι γνωστό, τὸ καρναβάλι εἶναι τὸ σύνθημα γιὰ ἕνα γενικὸ ξεφάντωμα, ὅπου ξεχνιοῦνται μονομιᾶς γιὰ τρεῖς ἑβδομάδες ὅλοι οἱ φραγμοὶ τῆς ἠθικῆς, τῆς εὐπρεπείας καὶ τῶν κοινωνικῶν προλήψεων. Καθένας εἶναι ἐλεύθερος νὰ κάνη ὅ,τι θέλει, ὅ,τι τοῦ ἀρέσει, ἀπολύτως ἀδέσμευτος. Καὶ κανεὶς δὲν θὰ τοῦ ζητήση λόγο γιὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε. Εἶναι μιὰ ἐποχή, ποὺ βασιλεύει ἡ ἀνεξάντλητη συμβατικότητα καὶ ἐπιείκεια στὶς σχέσεις καὶ στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

'Από τὸ πρωῒ, ὅμως, τῆς Καθαρῆς Δευτέρας, ἡ τάξι ξαναγυρίζει καὶ ἡ ζωὴ ξαναβρίσκει τὸν συνηθισμένο ρυθμό της.

Ἡ παρένθεσι τῆς ἀσύδοτης ἐλευθερίας ἔχει κλείσει—καὶ δὲν θὰ ἀνοίξη καὶ πάλι, παρὰ μόνο τὸν ἑπόμενο χρόνο.

'Αλλὰ μὲ τὰ δυὸ ζευγάρια τοῦ 'Αμβούργου, τὸ πρᾶγμα δὲν ἔγινε ἔτσι. 'Ο ζαχαροπλάστης Γκ*** καὶ ὁ ξενοδόχος Π***, οἱ δυὸ στενοὶ φίλοι καὶ παλιοὶ συμπολεμισταί, ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἐφαρμόζουν στὴν πρᾶξι τὴν ἀποκρατικὴ ἐμπνευσι, ἀκόμη καὶ ἀφοῦ τὸ καρνεβάλι τελείωσε. Ὑπῆρχαν, ἐξ ἄλλου, γι' αὐτό, καὶ ὅλες... οἱ τεχνικὲς εὐκολίες! Τὰ σπίτια τους ἦταν πλαϊ-πλαϊ καὶ δὲν χρειαζόταν οὔτε νὰ περάσουν τὸν δρόμο γιὰ νὰ βρῆ ὁ ἕνας τὴν γυναῖκα τοῦ ἄλλου!

Ἡ κατάστασι αὐτὴ συνεχίστηκε ἐπὶ δεκαοχτὼ ὁλοκλήρους μῆνες καὶ θὰ συνεχιζόταν, ἴσως, ἀκόμη, ἂν ὁ ξενοδόχος δὲν παραβίαζε τοὺς κανόνες τοῦ παιχνιδιοῦ! Ἐπωφελούμενος ἀπὸ ἕνα ταξίδι τοῦ φίλου του γιὰ ἐμπορικὲς ὑποθέσεις, μετέβαλε... τὴν καθημερινὴ σὲ Κυριακὴ καὶ πέρασε τὴ νύχτα του στὸ διαμέρισμα τῆς γυναίκας τοῦ ζαχαροπλάστη.

'Η ἀλήθεια εἶναι, ὅπως τὸ δήλωσαν οἱ δυό... ζαβολιάρηδες στὸ δικαστήριο καὶ ὅπως τὸ παραδέχτηκαν καὶ οἱ δύο ἄλλοι, πὼς ὁ ξενοδόχος καὶ ἡ φίλη του εἶχαν παίξει μὲ ἀνοιχτὰ χαρτιά. 'Η γυναίκα τοῦ ξενοδόχου πληροφορήθηκε ἀπὸ τὸ ἴδιο βράδυ πὼς ὁ σύζυγός της ἐπρόκειτο νὰ τὴν «ἀπατήση» καὶ στὸν ζαχαροπλάστη τὸ πρᾶγμα ἀνακοινώθηκε μόλις ἔφτασε.

'Ενῶ, ὅμως, αὐτὸς ἔδειξε «πλήρη κατανόησι», τοῦ ἔκανε, ἀπροσδόκητα, μιὰ τρομερὴ σκηνὴ ἡ γυναίκα του! Στὸ τέλος, τοῦ ἔθεσε τελεσίγραφο: («Ἢ θὰ ἔχης στὸ ἑξῆς μονάχα ἐμένα ἢ μονάχα ἐκείνη!»

'Ο ζαχαροπλάστης δυστρόπησε νὰ δεχτῆ τὸν τελεσιγραφικὸ ὅρο καὶ ἡ σύζυγος ὑπέβαλε ἀγωγὴ διαζυγίου ἐναντίον του... ἐπὶ ἀπιστίᾳ! Ἔτσι, ξέσπασε τὸ σκάνδαλο!

Φυσικά, συνένοχα ἦταν καὶ τὰ τέσσερα μέλη τῆς παράξενης αὐτῆς «ἑταιρίας». Δὲν παραπέμφθηκαν, ὅμως, σὲ δίκη, παρὰ μόνο οἱ ἄνδρες, γιατὶ κατὰ τὸν γερμανικὸ νόμο, τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν τήρησι τῆς «ἠθικῆς τάξεως στὸν γάμο», τὴν φέρει ἀποκλειστικὰ ὁ σύζυγος. 'Η σύζυγος θεωρεῖται ἀνεύθυνη.

'Ωστόσο, ἡ ἐμφάνισι τῶν δύο κατηγορουμένων στὸ δικαστήριο ἀπογοήτευσε τόσο τοὺς δικαστάς, ὅσο καὶ τὸ πολυάριθμο ἀκροατήριο. 'Αντὶ γιὰ τοὺς ἐκφυλους κυνηγοὺς τῶν ἀπαγορευμένων ἡδονῶν, ποὺ περίμεναν, ὅλοι, ὅσοι παρακολούθησαν τὴν δίκη, εἶδαν δύο ἁπλοϊκοὺς ἀνθρώπους, μὲ φυσιογνωμία ἀσήμαντη.

—Εἴχαμε συνηθίσει, ἀπὸ τότε ποὺ ὑπηρετούσαμε στὴν ἴδια μονάδα, νὰ τὰ ἔχωμε ὅλα μαζί! ἔλλωσε ὁ ζαχαροπλάστης, ὅταν ὁ πρόεδρος τὸν ρώτησε, πῶς τοὺς ἦρθε ἡ ἐμπνευσι νὰ ἀνταλλάξουν τὶς γυναῖκες τους.

—Καὶ ἐκεῖνες, δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀντίρρησι; ξαναρώτησε τὸ ζαχαροπλάστη ὁ πρόεδρος.

'Ο κατηγορούμενος σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ ἄλλαξε ἕνα ἀμήχανο βλέμμα μὲ τὸν φίλο του.

—Ἤμαστε ὅλοι ἕνα! πρόσθεσε μὲ τὸ ἴδιο, ὁλίγο... χαζὸ ὕφος, κάνοντας τὸ ἀκροατήριο νὰ ξεσπάση στὰ γέλια.

'Η ἀτμόσφαιρα, ὅμως, τῆς δίκης μεταμορφώθηκε ἀπότομα, ὅταν ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους οἱ γυναῖκες, ποὺ εἶχαν κληθῆ νὰ καταθέσουν ὡς μάρτυρες.

'Η κατάθεσι τῆς πρώτης ἀπὸ τὶς δύο «μαρτύρες» ἔπεσε ἀτὸ δικαστήριο σὰν βόμβα. Χωρὶς νὰ αἰσθάνεται ἴχνος συστολῆς γιὰ τὰ ἀμέτρητα ζευγάρια μάτια, ποὺ καρφώθηκαν, γεμάτα ἐκπληξι καὶ περιέργεια, ἐπάνω της, ἡ νόμιμη σύντροφος τοῦ ξενοδόχου ἐδήλωσε πὼς δικὴ της ἦταν ἡ ἰδέα, τὴν μοιραία ἐκείνη νύχτα τοῦ καρναβαλιοῦ, γιὰ τὴν ἐρωτικὴ ἀνταλλαγή!

—Ἀπὸ τοὺς ἄλλους τρεῖς—πρόσθεσε ἡ μάρτυς—ἡ πρώτη, ποὺ ὄχι μόνο δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι, μά, ἀντίθετα, χειροκρότησε τὴν πρωτότυπη ἐμπνευσι, ἦταν ἡ γυναίκα τοῦ ζαχαροπλάστη.

Κατόπιν καὶ οἱ δύο γυναῖκες μαζὶ προσπάθησαν νὰ πείσουν τοὺς ἄντρες τους, ποὺ στὴν ἀρχὴ ἐδείχναν μερικοὺς δισταγμούς. Ἀλλὰ στὸ τέλος, μὲ μερικὰ ἀκόμη ποτήρια μπύρα, οἱ δισταγμοὶ αὐτοὶ ὑπερνικήθηκαν καὶ ἔκλεισε ἡ συμφωνία γιὰ τὸ αἰσθηματικὸ κλήρικγ!

'Η ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἀποκάλυψι ἔφερε τοὺς δικαστὰς σὲ ἀδιέξοδο. Διαπιστωνόταν πὼς οἱ πραγματικοὶ ἔνοχοι ἦταν... οἱ μάρτυρες καὶ πὼς οἱ κατηγορούμενοι ἦταν ἁπλῶς συνεργοί! Τί ἔπρεπε νὰ γίνη;

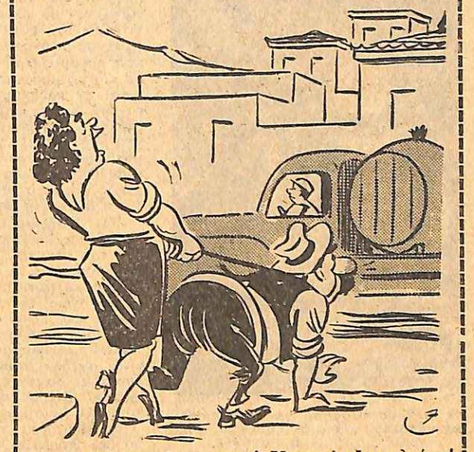
Τὸ δικαστήριο ἀποσύρθηκε σὲ σύσκεψι καὶ ἐξέδωσε τὴν μόνη ἀπόφασι, ποὺ ἐπιτρέπανε οἱ «συνηθισμένες τοῦ ἀδικήματος».

Καταδίκασε τοὺς ἄντρες σὲ φυλάκισι δύο μηνῶν μὲ ἀναστολή, ὅσο εἶναι, δηλαδή, τὸ προβλεπόμενο ἀπὸ τὸν νόμο ἐλάχιστο ὅριο.

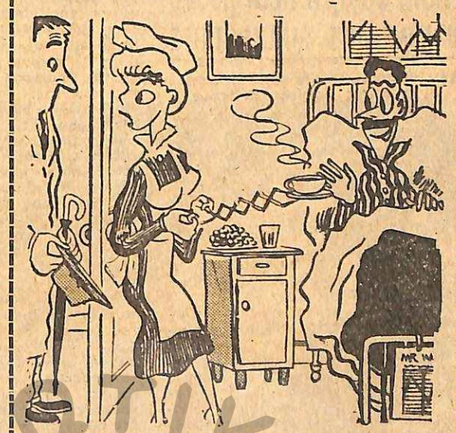
Ὅσο γιὰ τὶς κυρίες, ποὺ εἶχαν τὴν «εὐγενῆ πρωτοβουλία», τὸ ποινικὸ μητρῶο τους ἔμεινε κατάλευκο. Γιατὶ — θεωρητικῶς — ἦταν... ἀνεύθυνες! Μ' ὅλο, ποὺ αὐτὲς ἔδωσαν τὸ μῆλο... στοὺς 'Αδάμ!

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ 'Ο δαίμονας εἶν' στὰ βουνὰ καὶ τὰ ἔργα του στὸν κάμπο
★ Μηδὲ τὸ διάολο νὰ δῆς μηδὲ τὸ σταυρό σου νὰ κάνης.
★ Δανείζου καλοζώϊζε καὶ βασανίσου δῶσε.
★ Δανεικὰ ξυοῦνται οἱ γαϊδάροι.
★ Ἂν πέσανε τὰ δαχτυλίδια, μείνανε τὰ δάχτυλα.
★ Καλὰ εἶν' τὰ δευτερόμματα, ἂν λάχη καὶ πετύχουν.
★ 'Από τὰ καλὰ συναγμένα παίρνει ὁ διάολος τὰ μισά, κι' ἀπὸ τὰ κακὰ συναγμένα παίρνει καὶ τὸν νοικοκύρη διάκριση.
★ Ἂν εἶσε τὸ γουρούνι διάκρισι δὲ θὰ παραπάχαινε.
★ Ἡ δουλειὰ νικάει τὴ φτώχεια.
★ Ἂν ἔχασες τὸ δρόμο σου, ἢ ρώτα ἢ κάνε πίσω.
★ Δῶρο καὶ μωρὸ μεγάλη χάρη ἔχει.
★ Στῆς ἀνύπαντονς τὴν πόρτα ἑκατὸ κι' ὁ γαϊδαρος.

— *Στάσου, ἀχρόνιαστε! Μουστιὰ εἶναι ἀκόμη!*
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— *Ἂν εἶναι καλύτερα; Μὰ δὲν βλέπετε ποὺ τοῦ δίνω τὸ τσαΐ ἀπὸ μακρυά;...*

— *Μὴ μοῦ πῆς παραμύθια! Ἡ κυρὰ Κατίνα σ' εἶδε στὰ ψαράδικα!...*
— *Ἔπιασα πολλὰ καὶ πέρασα νὰ πουλήσω μερικά.*

Ἡ κ. Τίνα Ὄνάσση τρέφει ἰδιαίτερη ἐκτίμηση γιὰ μιὰ «πράσινη σάλτσα» γιὰ ψάρι ἢ κυνήγι...

Ποιὰ φαγητὰ προτιμοῦν ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΔΙΑΣΗΜΟΤΗΤΕΣ

Δὲν εἶναι πάντοτε ἀπὸ τὰ ἀπρόσιτα στοὺς κοινοὺς θνητούς

Κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς διασημότητες, ποὺ ἀπασχολοῦν σήμερα τὴς διεθνῆ κοινὴ γνώμη, ἔχει καὶ τὴν ἰδιαίτερη προτίμησή της σ' ἕνα εἶδος φαγητοῦ. Τὸ προτιμώμενο δὲ ἀπὸ κάθε μεγάλη προσωπικότητα πιάτο, δὲν εἶναι πάντα ἀπὸ τὰ ἀπρόσιτα γιὰ μᾶς τοὺς κοινοὺς θνητοὺς ἢ ἐξαιρετικοῦ γούστου.

Ἰδοὺ ποιὰ εἶναι τὰ προτιμώμενα φαγητὰ ἀπὸ τοὺς ἐνδόξους οὐρανίσκους τῆς ἐποχῆς μας:

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ δὲν φημίζεται καθόλου γιὰ λεπτὸ γοῦστο στὰ φαγητά. Τὴν ἐνδιαφέρει ἐλάχιστα ἡ μαγειρική. Τὸ μόνο πιάτο, στὸ ὁποῖο δείχνει κάπως ἐξαιρετικὴ ὑπόληψι, εἶναι οἱ τηγανιτὲς γλῶσσες. Πάντως ἀγαπᾶ γενικῶς τὰ ψάρια, ἐνῶ ἀντιθέτως τρώει σπάνια κρέατα καὶ ἀποφεύγει τελείως τὰ γλυκά.

Ὄχι λιγώτερο λαϊκὴ εἶναι ἡ προτίμησι τοῦ Σάχη τῆς Περσίας ἀνάμεσα στὰ ποικίλα ἐξαίσια ἐδέσματα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχη στὸ τραπέζι του. Ὅταν, πρὸ καιροῦ, βρισκόταν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, κάθε φορὰ ποὺ κάθησε ἀνεπίσημα σ' ἕνα ἐστιατόριο, ἡ παραγγελία του ἦταν ἡ ἑξῆς: «Δίπλη μερίδα φακὲς μὲ ξύδι, καθὼς καὶ ἀρνίσια λουκάνικα». Στὴν Αὐλὴ τῆς Τεχεράνης σερβίρονται κάθε μέρα ἐθνικὰ φαγητά, ποὺ χαρακτηριστικὸ τους, ὅπως καὶ γενικὰ τῆς ἀνατολίτικης κουζίνας, εἶναι οἱ πικάντικες σάλτσες. Ἀλλὰ τέτοια πιάτα σπάνια παρουσιάζονται στὸ τραπέζι τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους, ποὺ δὲν τὰ ἀγαπᾶ κι' ἀκολουθεῖ μιὰ εἰδικὴ δίαιτα, τελείως ἀντίθετη πρὸς αὐτά. Ἡ ὡραία Σοράγια ἔχει πολὺ λεπτὸ στομάχι, ἐνῶ ὁ Σάχης ὑποφέρει ἀπὸ τὸ σηκώτι του.

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, στρατάρχης Μπουλγκάνιν, εἶναι, ἀντίθετα, διάσημος καλοφαγᾶς. Παρὰ τὴν προχωρημένη του ἡλικία, δὲν ὑπόκειται σὲ καμμιὰ δίαιτα. Ἀγαπᾶ τὰ κρέατα πιὸ πολὺ ἀπὸ τὰ ψάρια καὶ γιὰ τὰ γλυκὰ κάνει κυριολεκτικῶς σὰν μικρὸ παιδί. Τὸ τυπικὰ ρωσικὸ πιάτο, ποὺ προτιμᾶ ἀπὸ κάθε τι ἄλλο ὁ Μπουλγκάνιν, λέγεται «Ὀχζενφλάϊς Πετρόβνα» κι' εἶναι ἀρκετὰ πολύπλοκο. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα καλὸ κομμάτι βαδινοῦ κρέατος, ποὺ τσιγαρίζεται κι' ὕστερα ποτίζεται μὲ κόκκινο κρασί. Ἡ γαρνιτούρα του εἶναι ἀπὸ καρότα κομμένα σὲ λεπτότατες φέτες, ἀπὸ μικρὰ κρεμμύδια ὁλόκληρα, ἀπὸ σκόρδα κι' ἀπὸ μοσχοκάρυδα. Τὸ κρέας ψήνεται σὲ κλειστὴ κατσαρόλα καὶ μὲ σιγανὴ φωτιὰ ἀπὸ βραδὺς ἐπὶ τρεῖς ὧρες κι' ὕστερα ἀφίνεται ὅλη τὴ νύχτα. Τὴν ἑπομένη μπαίνει ἀκόμα γιὰ μιὰ ὥρα στὴ φωτιά. Ἔτσι παίρνει μιὰ ἐξαίσια γεῦσι καὶ τρυφερότητα, χωρὶς γι' αὐτὸ νὰ παύη νὰ εἶναι ἕνα φαγητὸ ἁρκετὰ βαρύ.

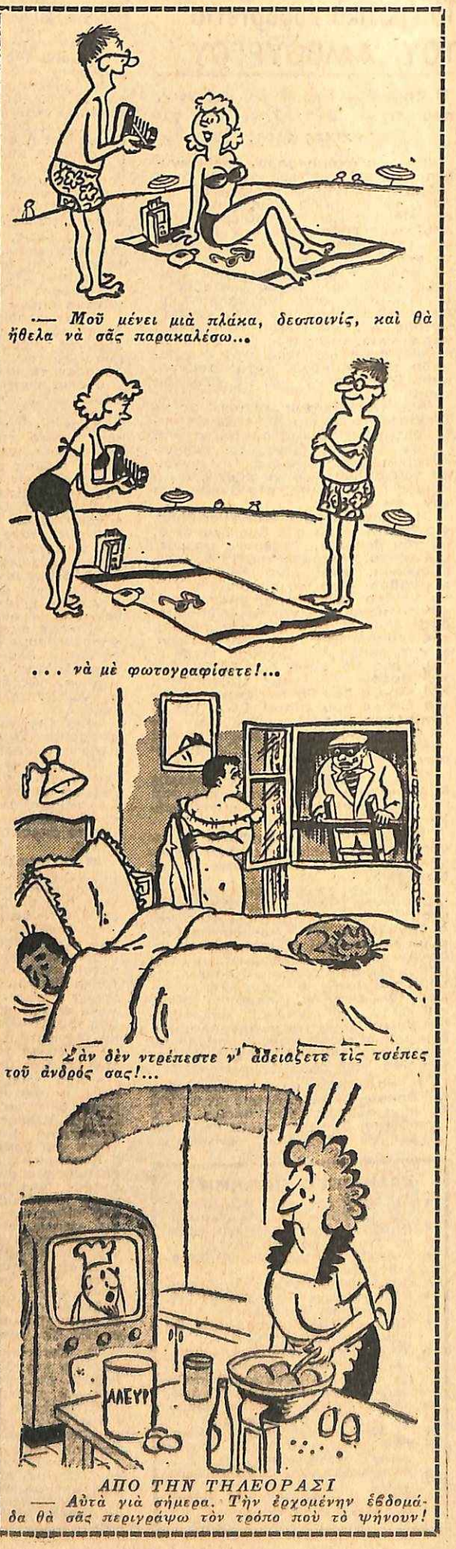
Ὁ Ἄϊζενχάουερ εἶναι ἐπίσης σπουδαῖος καλοφαγᾶς, ἀλλὰ μὲ πολὺ πιὸ λεπτὰ γοῦστα ἀπὸ τὸν Μπουλγκάνιν καὶ μὲ θαυμαστή...θεωρητικὴ κατάρτισι. Οἱ πιὸ μεταχειρισμένοι τόμοι τῆς προσωπικῆς βιβλιοθήκης του, εἶναι οἱ ὁδηγοὶ μαγειρικῆς, ἰδίως γαλλικοί. Οἱ ἐπεμβάσεις του στὰ καθήκοντα τῶν μαγείρων του εἶναι σχεδὸν καθημερινὸ φαινόμενο. Πηγαίνει ταχτικὰ στὶς κουζίνες τοῦ Λευκοῦ Οἴκου καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἑτοιμάζει ὡρισμένα φαγητὰ ὁ ἴδιος. Ἡ γυναίκα του, Μάμι, σὲ τίποτε ἄλλο δὲν θαυμάζει τόσο τὸν πρόεδρο, ὅσο στὶς ἱκανότητές του αὐτές. Τὸ προτιμώμενο πιάτο του εἶναι ὁ φασιανὸς τῆς κατσαρόλας, παραγεμιστὸς μὲ καπνιστὸ χοιρινὸ κρέας, λαρδὶ φρέσκο καὶ μαϊντανό.

Ἡ Ἰνγκριντ Μπέργκμαν ἦταν πάντα ἀδιάφορη στὶς ἀπολαύσεις τῆς κουζίνας, ὡσότου παντρεύθηκε τὸν Ἰταλὸ σκηνοθέτη Ροσσελίνι, ποὺ τὴν ἐμύησε στὰ μυστικὰ τῆς ἰταλικῆς κουζίνας, στὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος εἶναι αὐθεντία. Ἔτσι ἡ ὡραία Σουηδὴ βεντέττα τοῦ κινηματογράφου ἀπέκτησε σιγὰ-σιγὰ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ μαγειρικὴ καὶ τώρα ἔχει ξεπεράσει τὸν ἄντρα της σὲ γνώσεις. Τὸ ἀγαπημένο της πιάτο μένει ὅμως πάντα ἐκεῖνο, γιὰ τὸ ὁποῖο ἀνέκαθεν ξετρελλαινόταν: ἡ σουηδική... πορτοκαλλόπητα! Τὸ παράξενο αὐτὸ γλύκισμα, ποὺ τοὐλάχιστον μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα ἐμφανίζεται στὸ τραπέζι τοῦ ζεύγους Ροσσελίνι, γίνεται ὡς ἑξῆς: Παίρνουμε 200 γραμμάρια μαργαρίνη κι' ἄλλα τόσα ζάχαρη καὶ τὰ χτυπᾶμε, ὥσπου νὰ γίνουν σὰν κρέμα. Κατόπιν προσθέτουμε τρεῖς κροκοὺς αὐγῶν καὶ τριμμένες φλοῦδες δύο πορτοκαλλιῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ 200 γραμμάρια ἀλεῦρι μὲ δυὸ κουταλάκια προζύμι.

Ὅταν ἑτοιμαστῆ ἡ κρέμα ἀπ' αὐτὰ τὰ ὑλικά, χύνεται πάνω της ὁ χυμὸς ἑνὸς πορτοκαλλιοῦ κι' ὕστερα τὸ ἀσπράδι ἀπὸ ἕνα αὐγὸ χτυπημένο. Κατόπιν βάζουμε τὸ γλυκὸ στὸ φοῦρνο, ὅπου τὸ ψήνουμε ἐπὶ 45' λεπτὰ τῆς ὥρας σὲ ὄχι πολὺ δυνατὴ φωτιά. Μετὰ ἀπὸ τὸ ψήσιμο, τὸ πασπαλίζουμε μὲ ἄλλα 200 γραμμάρια ζάχαρη καὶ χύνουμε πάνω του πάλι χυμὸ πορτοκαλλιοῦ καὶ ροῦμι.

Ἡ κυρία Τίνα Ὄνάση, ἂν κι' Ἑλληνίδα, δὲν ἔχει καμμιὰ προτίμηση ἀνάμεσα στὰ προϊόντα τῆς ἐθνικῆς κουζίνας. Γεννημένη στὴν Ἀγγλία, πέρασε τὰ νεανικά της χρόνια στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες κι' ἔχει ἔτσι ἐλάχιστη πεῖρα ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ κουζίνα. Τὸ προτιμώμενο πιάτο της εἶναι μέχρι τῆς στιγμῆς... ἄγνωστο. Κάποτε εἶχε ἕνα Ἄγγλο μάγειρο, ποὺ ἤξερε νὰ τῆς φτιάχνη μιὰ «πράσινη σάλτσα» γιὰ ψάρι ἢ κυνήγι. Ἀλλὰ δὲν θυμᾶται τώρα τὴ συνταγὴ αὐτῆς τῆς σάλτσας, γιὰ τὴν ὁποία ἔτρεφε μιὰ ἰδιαίτερη ἐκτίμησι.

Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς μυθιστοριογράφος Ἔρνεστ Χεμινγουαίη, ποὺ τιμήθηκε τελευταία μὲ τὸ βραβεῖο Νόμπελ, ἀγαπᾶ, ὡς γνωστόν, πιὸ πολὺ τὸ μπὰρ ἀπὸ τὴν κουζίνα. Εἶναι ὅμως ἀπὸ τὴν κουζίνα ποὺ ἀντλεῖ τὰ ὀνόματα τῶν φαγητῶν ποὺ ἀγαπᾶ τὸ οὐίσκυ, τὸ κονιάκ, τὸ τζίν, τὸ ροῦμι, τὴ σαμπάνια καὶ τὸ κρασὶ τῆς Μοζέλλας.

— Μοῦ μένει μιὰ πλάκα, δεσποινίς, καὶ θὰ ἤθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω...

... νὰ μὲ φωτογραφίσετε!...

— Σὰν δὲν ντρέπεστε ν' ἀδειάζετε τὶς τσέπες τοῦ ἀνδρός σας!...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ

— Αὐτὰ γιὰ σήμερα. Τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα θὰ σᾶς περιγράψω τὸν τρόπο ποὺ τὸ ψήνουν!

Τὸ Πεδίον τοῦ ΑΡΕΩΣ

Τοποθεσίες τῆς Παληᾶς Ἀθήνας

Ὅταν βλέπη κανεὶς σήμερα τὸ ὡραῖο πάρκο τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως μὲ τὰ πολυσύχναστα κέντρα καὶ τὶς γύρω ἀνυψούμενες πολυκατοικίες, ἀντιλαμβάνεται πόση πρόοδο σημείωσε ἡ πρωτεύουσα τὰ τελευταῖα εἴκοσι χρόνια. Γιατί, προηγουμένως, μιὰ γυμνὴ καὶ ἐλαφρῶς ἀνηφορικὴ ἔκτασι, χωρὶς κανένα δέντρο, ἁπλωνόταν ἀπὸ τὴν ὁδὸ Μαυρομματαίων ὡς τὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων.

Τὴν ἔκτασι αὐτὴ τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως τὴν περιέβαλλαν δύο μεγάλες χαράδρες, ποὺ κατέβαιναν ἀπὸ τὶς νοτιοδυτικὲς πλαγιὲς τῶν Τουρκοβουνίων. Ἡ μία ἀκολουθοῦσε τὴν κατεύθυνσι ὅπου βρίσκεται σήμερα ἡ ὁδὸς Κοδριγκτῶνος, καὶ ἡ ἄλλη, περνῶντας ἀπὸ τὴ λεωφόρο Ἀλεξάνδρας, ἔφτανε στὴν ὁδὸ Μετσόβου κι' ἀπὸ ἐκεῖ στὴν ὁδὸ Μάρνη. Ἡ δεύτερη αὐτὴ χαράδρα ἦταν τὸ ἀρχαῖο ρεῦμα τοῦ Κυκλοβόρου ἢ τοῦ «Κυκλοβορβόρου», ὅπως τὸ ἔλεγαν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τὰ βρώμικα νερὰ καὶ τὰ σκουπίδια, ποὺ εἶχαν ἀντιληφθῆ καταστήσει τὸ ἄφθονο τρεχούμενο νερό, ποὺ κατέβαζε τὸ χειμῶνα, στὰ παλαιότερα χρόνια, ὁ ὁρμητικὸς αὐτὸς χείμαρρος τῆς Ἀθήνας.

Τὸν περασμένο αἰῶνα ἦταν ἔρημη, ὄχι μόνον ἡ περιοχὴ τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ ἔκτασι γύρω ἀπὸ αὐτό, ἀνάμεσα στὴν ἀποία ξεπρόβαλλε, φαλακρός, ὁ λόφος τοῦ Στρέφη. Ὡστόσο, ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς νεώτερης Ἀθήνας, τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως ἦταν πολυσύχναστο ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους. Ἐπήγαιναν ἐκεῖ τ' ἀπογεύματα τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς γιορτές, γιὰ νὰ κάνουν τὸν ἐξοχικό τους περίπατο. Στὸ μέσο τοῦ ἐκτεταμένου αὐτοῦ χώρου, εἶχαν χτίσει μιὰ πολυγωνικὴ ἐξέδρα, γιὰ νὰ παίζη ἡ στρατιωτικὴ μουσική. Ἀπὸ τὸ σχῆμα τῆς ἐξέδρας αὐτῆς, ἡ περιοχὴ πῆρε τὴν τοπωνυμία Πολύγωνον, μὲ τὴν ὁποία ἦταν γνωστὴ στὰ κατοπινὰ χρόνια.

Καὶ εἶναι περίεργο πῶς ἡ βασίλισσα Ἀμαλία, ποὺ ἀγαποῦσε τόσο τὸ πράσινο, ὥστε κάποτε ἔστειλε ἕνα πολεμικὸ τοῦ στόλου γιὰ νὰ φέρη τρία δέντρα ἀπὸ ἕνα νησὶ τοῦ Αἰγαίου, δὲν φρόντισε νὰ φυτέψη κάτι στὴν ἀδέντρη αὐτὴ περιοχή, τὴν ὁποία ἐπισκέπτονταν κάθε Κυριακὴ μαζὶ μὲ τὸν Ὄθωνα.

Ἔτσι, γυμνὸ καὶ ἄδεντρο, ἔμεινε τὸ Πολύγωνο ἐπὶ ἕναν αἰῶνα καὶ ὡς τὴν ἐποχὴ ποὺ δημιουργήθηκε τὸ σημερινὸ πάρκο, Λίγο πρὶν ἀπὸ τὸν τελευταῖο πόλεμο. Οἱ Εὐγο πρὶν ἀπὸ τὸν τελευταῖο πόλεμο. Οἱ Εὐέλπιδες ὠνόμαζαν τὸ Πολύγωνο «Μικρὴ Σαχάρα», ἀπὸ τὸν καυστικώτατο ἥλιο καὶ τὴ ζέστη, ποὺ τραβοῦσαν, ὅταν ἔκαναν γυμνάσια ἐκεῖ τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες.

★

Μετὰ τὴν ὀθωνικὴ ἐποχή, ὁ περίπατος τῶν Ἀθηναίων στὸ Πολύγωνο, ἐγκατελείφθηκε καὶ ἡ ἔκτασίς του ἔγινε τόπος στρατιωτικῶν γυμνασίων. Στὸ κάτω μέρος — πρὸς τὴν ὁδὸ Μαυρομματαίων — χτίστηκαν οἱ στρατῶνες τοῦ Ἱππικοῦ (1870), ἕνα μεγάλο ἱπποδρόμιο, ἐκεῖ ποὺ εἶναι σήμερα ὁ Πανελλήνιος Γυμναστικὸς Σύλλογος, καὶ ἕνα ὡραῖο διοικητήριο, ποὺ δυστυχῶς κατεδαφίστηκε κι' αὐτὸ μαζὶ μὲ τοὺς στρατῶνες, ὅταν ἔγινε τὸ Πάρκο. Τὸ κτίριο αὐτό, ποὺ ἦταν γνωστὸ ὡς «Διοικητήριον τῆς Ἱππευτικῆς Σχολῆς», ἦταν θαυμάσιο ἀπὸ ἀρχιτεκτονικῆς ἀπόψεως καὶ θὰ μποροῦσε, ἐπισκευαζόμενο, νὰ γίνη ἕνα ἀξιόλογο στρατιωτικὸ μουσεῖο.

Στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως, ἐγκατεστάθηκε ἀπὸ τὸ 1894 ἡ Στρατιωτικὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων (ὡς τότε ἔμενε στὸν Πειραιά) στὸ συγκρότημα τῶν κτιρίων, ποὺ ὕψωσε στὸ μέρος ἐκεῖνο ἡ δωρεὰ τοῦ Μεγάλου Εὐεργέτου Γεωργίου Ἀβέρωφ. Τὸ ἐπιβλητικὸ διοικητήριο τῆς Σχολῆς, μὲ τὸν ἀρχαῖο ρυθμό του, ἀποτελεῖ καὶ σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα κτίρια τῆς νεώτερης Ἀθήνας.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ στρατιωτικὰ οἰκοδομήματα, ποὺ πλαισιώνουν τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, ὑπῆρχαν καὶ δύο παληὲς ἐκκλησίες. Ἡ μία ἦταν τῶν Ταξιαρχῶν, πρὸς τὴν ὁδὸ Κοδριγκτῶνος καὶ ἡ ἄλλη πρὸς τὴν ἀντίθετη πλευρά, τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος.

Τὸ ἐκκλησάκι αὐτό, τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, ποὺ σπανιώτατα τὸ λειτουργοῦσαν, εἶχε καὶ πεζούλια χτισμένα στὸ ἔξω μέρος γιὰ ν' ἀναπαύωνται οἱ «ὁδοιποροῦντες» στὴν ἔρημη τότε περιοχή του. Πόσοι ὅμως ἀναπαύθηκαν στὰ παλαιότερα χρόνια ἀπὸ τοὺς ὁδοιπόρους, δὲν ξέρουμε. Στὶς πρῶτες ὡστόσο δεκαετηρίδες τοῦ αἰῶνα μας, ἀναπαύθηκαν στὰ πεζούλια του πάμπολλα ζευγαράκια ἐρωτευμένων, ποὺ κατάφευγαν ἐκεῖ, ὅταν ἡ νύχτα ἄρχιζε νὰ ριχνη τὰ πέπλα της στὸ ἱοστεφὲς ἄστυ.

★

Ἡ ἱστορία τοῦ Πολυγώνου ἔχει συνδεθῆ ὄχι μόνο μὲ τοὺς περιπάτους τῆς ὀθωνικῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ μὲ τὶς φοιτητικὲς ταραχὲς τῶν χρόνων ἐκείνων. Μιὰ Κυριακὴ (10 Μαΐου 1859) μερικοὶ φοιτηταί, γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ἐγχώριο βιομηχανία, φόρεσαν στὸν περίπατο τοῦ Πολυγώνου ψάθινα καπέλλα (σκιάδια), φτιαγμένα στὴ Σίφνο, ἀντὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν ποὺ φορούσαν ὡς τότε. Μερικοὶ ἄλλοι νέοι ἄρχισαν νὰ τοὺς κοροϊδεύουν γιὰ τὰ καπέλλα τους, μὲ ἀποτέλεσμα ν' ἀρχίσουν συμπλοκὲς μεταξὺ τῶν δύο ὁμάδων. Τότε ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἐνόμισε, ὅτι τὰ σκιάδια τῆς Σίφνου ἦταν σύνθημα ἀντικυβερνητικῶν φρονημάτων, καὶ ἄρχισε μὲ τοὺς ὑποκόπανους τῶν ὅπλων νὰ χτυπάη τοὺς φοιτητὰς καὶ νὰ τοὺς καταδιώκη πρὸς τὴν πόλι.

Ἡ ἐπίθεσι τῆς ἀστυνομίας ἐναντίον τῶν φοιτητῶν, ἔγινε μπροστὰ στοὺς βασιλεῖς, ποὺ εἶχαν πάει ἐφιπποι στὸν περίπατο τοῦ Πολυγώνου, πρᾶγμα ποὺ προκάλεσε μεγαλύτερη ἀκόμη ἔξαψι γιὰ τὴν παθητικὴ στάσι ποὺ ἔδειξε ὁ Ὄθων στὴν ἀδικαιολόγητη ἀστυνομικὴ ἐπίθεσι. Ἔτσι, ἡ ὑπόθεσι ἐπῆρε ἀντικυβερνητικὸ καὶ ἀντιοθωνικὸ χαρακτῆρα καί, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες, συνταράχθηκε ἡ πρωτεύουσα μὲ αἱματηρὲς ταραχές, ποὺ ἔμειναν στὴν ἱστορία ὡς Σκιαδικά.

Στὰ νεώτερα χρόνια, τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, εἶδε στρατιωτικὰ γυμνάσια καὶ λαμπρὲς παρελάσεις, ἀλλὰ καὶ εἰρηνικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ σὲ συλλαλητήρια. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Τρικούπη, ἐπειδὴ ἡ ἀντιπολίτευσις ἔκανε συχνὰ-πυκνὰ συλλαλητήρια, ἡ κυβέρνησις ἀπαγόρευσε νὰ γίνωνται μέσα στὴν πόλι. Τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως εἶχε γίνει ὁ συνήθης τόπος τῶν λαϊκῶν ἐκδηλώσεων. Τὴν 8 Ἰανουαρίου 1895, ἡ ἀντιπολίτευσις εἶχε ὀργανώσει ἐκεῖ ἕνα μεγάλο συλλαλητήριο ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως Τρικούπη. Ἀλλὰ καὶ οἱ τρικουπικοὶ ὠργάνωσαν στὴν ἴδια θέσι τὸ ἀντισυλλαλητήριό τους. Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, μὲ δύναμι, κρατοῦσε τὴν τάξι μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων πολιτικῶν μερίδων.

Μιὰ ἄποψις τοῦ Πάρκου, ποὺ σκέπασε μὲ τὸ πράσινό του τὴ «μικρὴ Σαχάρα» τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως.

Τότε, αἰφνιδίως, ἐμφανίστηκε ἔφιππος ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου Κωνσταντῖνος, τὸν ὁποῖο περικύκλωσαν ἀμέσως οἱ ἀντιπολιτευόμενοι καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ ἐπέμβη στὸ διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας, γιὰ νὰ τοὺς ἀφίση νὰ ἐκδηλώσουν «ἐλευθέρως» τὰ φρονήματά των. Ὁ Κωνσταντῖνος κάλεσε τὸ διευθυντὴ καὶ τοῦ εἶπε ν' ἀποσυρθῆ μὲ τὴ δύναμι τῆς χωροφυλακῆς ποὺ εἶχε. Ἀλλ' ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἀρνήθηκε νὰ συμμορφωθῆ.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἔφυγε θυμωμένος ἀπὸ τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, βεβαιώνοντας τὸ διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας, ὅτι θὰ ζητοῦσε τὴν τιμωρία του. Ἀλλὰ καὶ ἡ κυβέρνησις Τρικούπη ὑπέβαλε τὴν παραίτησί της στὸ βασιλέα Γεώργιο, γιατὶ ἔκρινε ὅτι ἐθίχθηκε.

Ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ συνδέθηκαν μὲ τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, θ' ἀναφέρουμε καὶ ἕνα θλιβερώτατο ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ ἐθνικοῦ διχασμοῦ. Κοντὰ στὴν ἐκκλησία τῶν Ταξιαρχῶν, εἶχαν στήσει ἀνάθεμα καὶ ἀναθεμάτισαν τὸν Ἐλευθέριο Βενιζέλο (13 Δεκεμβρίου 1916). Καὶ τὸ χειρότερο, ὅτι ἐπὶ κεφαλῆς τοὺ ἀναθέματος ἦταν ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Θεόκλητος μὲ μερικοὺς συνοδικούς.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΕΝΔΟΑΡΤΗΡΙΤΙΣ

Η ἀρρώστεια τῶν καπνιστῶν

Τὸ τσιγάρο εἶναι, χωρὶς ἀμφιβολία, μὲ τὴ νικοτίνη ποὺ περιέχει, ὀλέθριο σὲ πολλὲς ἀρρώστειες. Τὶς περισσότερες ἀπ' αὐτὲς δὲν τὶς προκαλεῖ τὸ ἴδιο τὸ κάπνισμα, ἀλλὰ ἁπλῶς τὶς ἐπιδεινώνει ἢ κάνει δύσκολη τὴν πραγματεία του.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ ἀρρώστεια, ποὺ ἔχει ὡς ἀποκλειστική της αἰτία τὸ κάπνισμα. Πρόκειται γιὰ τὴν ἐνδοαρτηρίτιδα ἢ νόσο τοῦ Μπύργκερ, ὅπως λέγεται ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ γιατροῦ ποὺ τὴν περιέγραψε πρῶτος, τὸ 1908, σὲ μιὰ θαυμάσια πραγματεία του.

Τί εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἐνδοαρτηρίτις; Πρόκειται γιὰ μιὰ φλεγμονή, ποὺ παρουσιάζεται στὴν ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τῆς ἀρτηρίας. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔχει ὡς συνέπεια τὴ δημιουργία ἑνὸς θρόμβου, ποὺ ἀποκλείει τὸ πέρασμα στὸ αἷμα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς νόσου τοῦ Μπύργκερ, εἶναι ὅτι ἐμφανίζεται στὶς ἀρτηρίες τῶν ἄκρων καὶ ἰδιαιτέρως σ' ἐκεῖνες τῶν ποδιῶν.

Ὅταν παρουσιαστῇ αὐτὸς ὁ θρόμβος, τὸ αἷμα δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὶς ἄκρες τοῦ ποδιοῦ. Ἔτσι προκαλεῖται σ' ἐκείνη τὴν περιοχὴ μιὰ προϊοῦσα ἀτροφία τῶν ἱστῶν, ποὺ καταλήγει σὲ νέκρωσί τους καὶ γάγγραινα. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, τὸν λόγο ἔχει πιὰ τὸ νυστέρι. Πρὶν ὅμως συμβῇ αὐτό, ὁπότε ἔχουμε τὴν τελευταία φάσι τῆς ἀσθενείας, παρατηροῦνται διάφορα ἄλλα συμπτώματα, ποὺ κάνουν πολὺ εὔκολη, καὶ στὸν ἴδιο τὸν ἄρρωστο, τὴ διάγνωσι. Ὁ ἄρρωστος αἰσθάνεται νυγμοὺς στὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ ἢ διαφορετικὴ θερμοκρασία ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα του. Ἀκολουθοῦν ἀργότερα πόνοι, ποὺ ἐμφανίζονται μὲ ἰδιαίτερη ἔντασι ὕστερα ἀπὸ κάπως μακρὸ περίπατο καὶ ποὺ ἀναγκάζουν τὸν ἄρρωστο νὰ σταματήσῃ τὸ βάδισμα.

Μὲ τὰ πρῶτα συμπτώματα, ἐκεῖνα τῶν νυγμῶν, πρέπει κανεὶς νὰ πάῃ στὸν γιατρό του, γιατί, ὅσο γρηγορώτερα ἀρχίσῃ ἡ θεραπεία, τόσο πιὸ εὔκολα καὶ πιὸ σίγουρα γιατρεύεται ἡ ἀρρώστεια αὐτή.

Ὅσο περνᾶ ὁ καιρός, τόσο συχνότερα πονᾶ τὸ πόδι κατὰ τὸ βάδισμα κι' αἰσθάνεται κανεὶς μιὰ ξεχωριστὴ ἀνακούφισι, ὅταν ἀφήνῃ τὸ πόδι του ἔξω ἀπὸ τὸ σκεπάσματα κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου.

Ἡ ἐπιστήμη ἀναζήτησε τὴν αἰτία ποὺ προκαλεῖ τὴν ἐνδοαρτηρίτιδα κι' ἔλαβε στὶς ἀναζητήσεις της ὑπ' ὄψι τὰ δεδομένα τῆς στατιστικῆς. Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ὅτι ἡ νόσος τοῦ Μπύργκερ εἶναι στὰ 99% μιὰ ἀρρώστεια ποὺ προσβάλλει τὸ ἀνδρικὸ φύλο, ἰδίως μεταξὺ τῶν 20 καὶ 45 ἐτῶν. Ἡ διαπίστωσι αὐτὴ ὁδήγησε στὴ σκέψι, ὅτι ἡ νόσος τοῦ Μπύργκερ ὀφείλεται σὲ κάποια ἔκρισι ἀρσενικοῦ ἀδένος, ποὺ κάνει τὶς ἀρτηρίες τῶν χεριῶν καὶ πρὸ παντὸς τῶν ποδιῶν εὐπαθεῖς σὲ φλογώσεις μολυσματικές.

Διαπιστώθηκε ὅτι ἡ θρόμβωσι στὶς εὐπαθεῖς αὐτὲς ἀρτηρίες μπορεῖ νὰ προέλθῃ ὡρισμένες φορὲς ἀπὸ κρύο ἢ ἀπὸ τραῦμα. Ἀλλὰ ἡ πιὸ συνηθισμένη, ἡ ἀποκλειστικὴ της σχεδὸν αἰτία εἶναι τὸ κάπνισμά.

Πραγματικά, ἡ νόσος τοῦ Μπύργκερ ἐμφανίζεται σπανιώτατα σὲ ἄτομα ποὺ δὲν καπνίζουν. Τὰ συμπτώματα ἀτονοῦν ἢ ἐξαφανίζονται τελείως, ὅταν ὁ ἄρρωστος κόβῃ τὸ τσιγάρο κι' ἐμφανίζονται πάλι ὅταν ὁ ἄρρωστος ξαναρχίζῃ τὸ κάπνισμα. Εἶναι ἐξ ἄλλου γνωστό, ὅτι τὸ κάπνισμα προκαλεῖ συστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων.

Πολλοὶ ἄρρωστοι δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν, ὅτι ἡ νικοτίνη ποὺ κατεβαίνει στοὺς πνεύμονές τους, εἶναι δηλητήριο. Ἡ ἐπιστήμη ὅμως τοὺς θέτει κατηγορηματικὰ αὐτὸ τὸ δίλημμα:

—"Ἡ τὸ τσιγάρο σου ἢ τὸ πόδι σου.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κόψιμο τοῦ τσιγάρου, ὁ ἄρρωστος πρέπει νὰ προσέξῃ καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ καλά. Ἐπιβάλλονται τὰ χλιαρὰ λουτρά, οἱ ζεστὲς κάλτσες καὶ γενικὰ ἀποφυγὴ τοῦ κρύου.

"Οσον ἀφορᾶ τὴν τροφή, ἐνδείκνυται κατ' ἐξοχὴν ἡ χορτοφαγία, χωρὶς νὰ ἀποφεύγεται ὁλότελα τὸ κρέας. Ὁ καφὲς καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, καλὸ εἶναι νὰ λείψουν τελείως.

Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι ὑπόθεσις τοῦ γιατροῦ, ποὺ θὰ χρησιμοποιήσῃ φάρμακα, φωτόλουτρα καὶ διαθερμίες, γιὰ νὰ ξαναδώσῃ στὴν ἀρτηρία τὴν φυσιολογική της κατάστασι.

"Αν ἡ κατάστασι εἶναι κάπως σοβαρώτερη, τότε ἐπιβάλλεται χειρουργικὴ ἐπέμβασι, ποὺ ἀποτελεῖ πάντως τὸν ἀποτελεσματικώτερο τρόπο θεραπείας.

Ἡ ἐπέμβασι αὐτὴ γίνεται σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος. Μπορεῖ νὰ ἀνοιχτῇ ἡ πάσχουσα ἀστηρία καὶ νὰ ἐξαχθῇ ὁ θρόμβος. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ ἀφαιρεθῇ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπινεφριδίους ἀδένες, γιατὶ ἔχει διαπιστωθῇ, ὅτι σὺτοῦ οἱ ἐνδοκρινεῖς ἀδένες παίζουν ἕνα σημαντικὸ ρόλο στὴ νόσο τοῦ Μπύργκερ. Μαζὶ μὲ τὴν ἀφαίρεσι τοῦ ἐπινεφριδίου γίνεται κι' ἐκτομὴ τῶν συμπαθητικῶν νεύρων, γιὰ ν' ἀποφευχθοῦν οἱ σπασμοὶ τῆς ἀστηρίας.

Ἄλλοτε, ἡ ἐνδοαρτηρίτις κατέληγε πάντα σὲ ἀκρωτηριασμὸ τοῦ πάσχοντος μέλους. Σήμερα οἱ ἀκρωτηριασμοὶ αὐτοὶ ἔγιναν σπάνιοι, γιατὶ ἡ ἐπιστήμη ἔχει τοὺς τρόπους ποὺ ἀναφέραμε, γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν ἀρρώστεια στὰ μισὰ τοῦ ζρόμου της.

Οἱ ἐρμένες προφυλάσσουν τὴν καρδιά

Οἱ παθήσεις τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν τῆς καρδιᾶς προσβάλλουν κυρίως τοὺς ἄντρες. Στὶς νέες γυναῖκες ἐμφανίζονται μάλλον σπάνια. Μετὰ τὴν ἐμμηνοληξία ὅμως, αὐξάνεται ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν τῶν περιπτώσεων, προφανῶς γιατὶ ἔχει λείψει κάτι ποὺ προφύλαγε ὡς τότε τὸ γυναικεῖο ὀργανισμὸ ἀπὸ τὶς παθήσεις τῶν στεφανιαίων ἀρτηριῶν. Αὐτὸ τὸ κάτι φαίνεται πὼς εἶναι οἱ ὀηλυκὲς γεννητικὲς ὁρμόνες. Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις δύο Ἀμερικανῶν γιατρῶν, οἱ ἄντρες ποὺ ἔχουν ὑποβληθῇ σὲ θεραπεία μὲ θηλυκὲς ὁρμόνες, παθαίνουν σπανιώτερα «ἀθηροσκλήρωσι» (μιὰ μορφὴ ἀρτηριοσκληρώσεως, ποὺ προδιαθέτει στὶς καρδιακὲς παθήσεις). Σὲ γυναῖκες ποὺ τοὺς ἔχουν ἀφαιρεθῇ οἱ ὠοθῆκες, ἡ «ἀθηροσκλήρωσις» εἶναι ἑξ ἴσου συχνή, ὅσο καὶ στοὺς ἄντρες. Τέλος, ἡ «ἀθηροσκλήρωσις» εἶναι σπανιώτερη σὲ γυναῖκες ποὺ ἔπαθαν καρκῖνο τοῦ στήθους καὶ ποὺ ἔχουν ὑπερπληθώρα θηλυκῶν ὁρμονῶν μέσα στὸν ὀργανισμό τους.

Μιὰ ἀρρώστεια ποὺ ξαναγυρίζει

"Η μικροβιακὴ ἐνδοκαρδίτις, μιὰ μόλυνσις τῶν ἐσωτερικῶν ποιχωμάτων τῆς καρδιᾶς, ἦταν ἄλλοτε σχεδὸν πάντοτε θανατηφόρος. "Υστερα μὲ τὴν πενικιλλίνη καὶ τὰ ἄλλα ἀντιβιωτικά, ἡ θνησιμότης ἀπὸ τὴν ἀσθένεια αὐτὴ εἶχε κατεβῇ, μέχρι πρὸ ὀλίγου καιροῦ, στὰ 30% μονάχα. Στὴν τελευταία ὅμως πενταετία, ἀνέβηκε καὶ πάλι στὰ 50%. Ὁ Ἱσπανὸς καρδιολόγος Λούϊς Τρίας, ποὺ ἔκαμε μιὰ σχετικὴ ἀνακοίνωσι στὸ Παγκόσμιο Συνέδριον Καρδιολογίας, ἀποδίδει τὸ πρᾶγμα στὴν ἀνάπτυξι ἀντοχῆς τῶν μικροβίων ἀπέναντι τῶν ἀντιβιωτικῶν. "Ετσι, ἐνῶ ἔχουν γίνει σήμερα λιγώτερες ἀπὸ ἄλλοτε οἱ περιπτώσεις αὐτῆς τῆς ἀσθενείας, εἶναι πιὸ δυσκολοθεράπευτες. Ὑπάρχει δὲ ὁ σοβαρὸς κίνδυνος —προβλέπει ὁ δόκτωρ Τρίας— νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ ποσοστὸ θνησιμότητος ποὺ ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι τῶν ἀντιβιωτικῶν.

Τὸ σῶμα ἀνανεώνεται κάθε χρόνο

Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Πὼλ "Εμπερσολντ, εἰδικευμένος στὶς ἐπιστημονικὲς ἐρευνες μὲ τὰ ραδιενεργὰ ἰσότοπα, ἔκαμε τελευταίως μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἀνακοίνωσι: ὅτι, ὅπως ἀπέδειξαν τὰ πειράματά του, φθείρονται καὶ ἀνανεώνονται κάθε χρόνο τὰ 98% τοῦ βασικοῦ ὑλικοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Ἡ φαγοῦρα στ' αὐτιὰ

Οἱ γιατροὶ ἀπέδιδαν ὡς τώρα τὴ φλόγωσι καὶ τὴ φαγοῦρα τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ αὐτιοῦ σὲ μόλυνσι ἀπὸ μύκητες. Τώρα ὅμως ἐξακριβώθηκε ὅτι, στὶς περισσότερες τέτοιες περιπτώσεις, πρόκειται γιὰ δερματικὲς παθήσεις (ἔκζεμα, ἀλλεργία ἢ σμηγματόρροια), ποὺ ἐντοπίζονται μέσα στὸν ἀκουστικὸ πόρο καὶ προκαλοῦν τὴ φαγοῦρα. Οἱ Ἀμερικανοὶ δόκτορες Μπάερ καὶ Λὶτ δοκίμασαν ἕνα νέο εἶδος ἐνσταλλάξεων στὰ αὐτιά, γιὰ τὴν ἀνακούφισι ἀσθενῶν ποὺ δὲν εἶχαν ἴδῃ ὠφέλεια ἀπὸ ἄλλες θεραπεῖες. Τὸ φάρμακο αὐτὸ περιέχει ὑδροκορτιζόνη, μόνη της ἢ σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ ἀντιβιωτικὸ «νεομυκίνη». Ἡ δόσις εἶναι 3 σταγόνες στὸ κάθε αὐτί, δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα. Στὶς περισσότερες λοιπὸν περιπτώσεις, ἡ νέα αὐτὴ μέθοδος θαυματοῦργησε.

Ἀνακαλύπτεται ἡ ἐγκυμοσύνη

Οἱ ἐκκρίσεις τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ μὲ μιὰ καινοτομία μέθοδο ἂν μιὰ γυναῖκα εἶναι ἔγκυος ἢ ὄχι. Ὁ γιατρὸς τὶς μαξεύει πάνω σ' ἕνα γυαλάκι, τὶς ἀφίνει ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ γιὰ νὰ ξεραθοῦν καὶ τὶς ἐξετάζει ὕστερα μὲ τὸ μικροσκόπιο. Κανονικά, πρέπει τότε νὰ δῇ μιὰ κρυσταλλικὴ διάταξι, ποὺ θυμίζει πολὺ τὰ φύλλα τῆς φτέρης. "Αν δὲν ὑπάρχῃ αὐτὴ ἡ διάταξις, τότε ἡ γυναῖκα εἶναι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔγκυος. "Ενας εἰδικὸς βεβαιώνει ὅτι ἡ ἀκρίβεια αὐτῆς τῆς μεθόδου πλησιάζει τὰ 99%.

ΒΙΤΑΜΙΝΟΥΧΟ ΤΣΙΓΑΡΟ

"Επειτα ἀπὸ μελέτες καὶ πειράματα 11 ὁλοκλήρων ἐτῶν, ὁ "Ελβετὸς γιατρὸς δρ. Στάϊνερ (δεξιὰ) ἐπέτυχε γὰ κατασκευάση τὸ «βιταμινοῦχο τσιγάρο», ποὺ, χωρὶς νὰ χάνῃ τίποτα ἀπὸ τὴν γευστικότητά του καὶ τὴν περιεκτικότητά του σὲ νικοτίνη, δὲν περικλείει κανένα κίνδυνο γιὰ τὴν ὑγεία. Τὸ μυστικὸ βρίσκεται στὴν βιταμίνη ΠΠ, ποὺ ἀνακαλύφθηκε τὸ 1867 καὶ ἀπομονώθηκε, γιὰ πρώτη φορά, τὸ 1937. Ὁ δόκτωρ Στάϊνερ — μανιώδης καπνιστὴς ὁ ἴδιος, πρέπει νὰ προσθέσωμε — κατώρθωσε, ἐπειτα ἀπὸ ἐπίμονες προσπάθειες, νὰ προσθέσῃ στὸν καπνὸ τὴν πολύτιμη αὐτὴ βιταμίνη, ποὺ «καθιστᾶ — ὅπως βεβαιώνει ὁ "Ελβετὸς γιατρὸς — τελείως ἀκίνδυνο τὸ ἀπολαυστικὸ δηλητήριο...»

ΜΑΘΕΤΕ νὰ κοιμόσαστε

Ὅσα ἔχει ἐξακριβώσει ἡ Ἐπιστήμη γιὰ τὸν ὕπνο

1) Γιατί κοιμόμαστε;

Θὰ ἦταν σωστότερο νὰ ποῦμε: «Γιατί ξυπνᾶμε;» Πραγματικά, ὁ ὕπνος εἶναι μιὰ βασική, πρωταρχικὴ κατάστασι, ἀπ' τὴν ὁποία μᾶς ἀπομακρύνει μόνον ἡ ἀνάγκη νὰ φροντίσωμε γιὰ τὴ διατήρησι τῆς ζωῆς μας. Ὁ ὕπνος εἶναι ἄλλωστε τόσο ἀπαραίτητος γιὰ τὴ ζωή, ὥστε, ἂν τὸν στερηθοῦμε τελείως, θὰ πεθάνουμε σὲ 10 μέρες τὸ πολύ, ἐνῶ μποροῦμε νὰ ζήσουμε δίχως τροφὴ ὡς 6 βδομάδες. Ζῶα ποὺ διατηρήθηκαν 20 μέρες χωρὶς τροφή, ψόφησαν ὅταν τοὺς ἐλειψε ὁ ὕπνος ἐπὶ 4 - 5 μέρες.

2) Πόσος εἶναι ὁ κανονικὸς ὕπνος;

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἡλικίας 15 - 50 ἐτῶν κοιμοῦνται ἕνα ὀκτάωρο. Ὑπάρχουν ὅμως διαφορὲς ἀπὸ ἕνα σὲ ἄλλο ἄτομο. "Ανθρωποι νωθροί, μὲ ἐλαττωμένα ἐνδιαφέροντα, κοιμοῦνται περισσότερο ἀπὸ τοὺς πνευματικὰ δραστήριους. "Οποιος ἀνυπομονεῖ νὰ ριχτῇ στὴ δουλειὰ τῆς ἡμέρας, δὲν εἶναι ποτὲ ὑπναρός. Γενικά, ὁ ἄνθρωπος κοιμᾶται λιγώτερες ὧρες ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα.

3) Μᾶς φτάνει 5 - 6 ὧρῶν ὕπνος;

Γι' αὐτὸ θὰ βεβαιωθοῦμε μόνοι μας. Θὰ δοῦμε δηλαδὴ α) ἂν μποροῦμε νὰ ξυπνήσουμε στὴν ὥρα μας χωρὶς ξυπνητῆρι καὶ β) ἂν δὲν εἴμαστε νυσταγμένοι ὅλη τὴν ἡμέρα. Πάντως, ἕνας μεσημεριανὸς ὑπνάκος 10 - 15 λεπτῶν, μετὰ τὸ φαγητὸ ἢ ἀργὰ τ' ἀπόγευμα, μᾶς ἀνακουφίζει καὶ μᾶς ξαναδίνει τὶς δυνάμεις μας καὶ τὴν πνευματική μας διαύγεια.

4) Μποροῦμε ν' ἀναπληρώσουμε τὸ χαμένο ὕπνο;

"Αν ἐπὶ μιὰ βδομάδα κοιμόμαστε κάθε νύχτα μιὰ - δυὸ ὧρες λιγώτερο ἀπ' τὸ συνηθισμένο, μποροῦμε νὰ ξοφλήσωμε κατόπιν αὐτὸ τὸ χρέος ἂν κοιμηθοῦμε ἕνα πρωῒ ὡς ἀργά.

5) "Οσο προχωροῦμε στὰ χρόνια, χρειαζόμαστε λιγώτερο ὕπνο;

Ναί. Τὰ νεογέννητα παιδιὰ κοιμοῦνται τὰ δύο τρίτα τοῦ κοιμοῦνται τὰ δύο τρίτα τοῦ 24ώρου, ἐνῶ οἱ ἐνήλικοι μόνο τὸ ἕνα τρίτον. Μ' ἄλλα λόγια, ὁ ἐνήλικος μπορεῖ νὰ μείνῃ ξύπνιος δυὸ ὧρες γιὰ κάθε ὥρα ὕπνου του. Ὁ μέσος ὅρος διαρκείας τοῦ ὕπνου εἶναι ὁ ἑξῆς, κατὰ ἡλικίες: 6 ἐτῶν: 11¼ ὧρες. 10 ἐτῶν: 10 ὧρες. 15 ἐτῶν: 9 ὧρες. 20 ἐτῶν: 8¼ ὧρες. 25 ἐτῶν: 8 ὧρες. 60 ἐτῶν: 7 ὧρες.

Αὐτὰ ὅμως εἶναι ἁπλῶς στατιστικὰ στοιχεῖα. Ὑπάρχουν ἡλικιωμένοι ποὺ κοιμοῦνται πολὺ περισσότερο.

6) Ὁ καφὲς μᾶς κρατάει ξύπνιους;

Τόσο ὁ καφὲς ὅσο καὶ τὸ τσαῒ περιέχουν τὴ διεγερτικὴ καφεΐνη. Ὡστόσο, οἱ περισσότεροι τακτικοὶ καφεπότες μποροῦν νὰ πιοῦνε μεγάλες ποσότητες καφέ, χωρὶς νὰ χάσουν καθόλου τὸν ὕπνο τους. **Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικὰ ἄτομα** ποὺ, ἂν πιοῦνε κατὰ τὶς 8 τὸ βράδυ ἕνα καφέ, δὲν μποροῦν ὕστερα νὰ κοιμηθοῦνε πρὶν ἀπὸ τὶς 3.

Πολλοὶ παρασύρονται ἀπὸ τὴν ἰδέα πὼς τοὺς φέρνει ἄϋπνια ὁ καφές, ἀνθυποβάλλονται καὶ δὲν μποροῦνε πραγματικὰ νὰ κλείσουν μάτι. Ὁ ψυχολογικὸς παράγων παίζει μεγάλο ρόλο στὸν ὕπνο. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε οἱ σκέψεις κι' οἱ στενοχώριες μᾶς κρατᾶνε ἄγρυπνους.

7) Τὰ ὄνειρα ἐνοχλοῦν τὸν ὕπνο μας;

"Ενα ζωηρὸ ὄνειρο προέρχεται ἴσως ἀπὸ μεγάλη συναισθηματικὴ ταραχή, ποὺ ἐπηρεάζει ἐπίσης καὶ τὸ σῶμα καὶ φέρνει ταχυκαρδία, γρήγορη ἀναπνοή, κλπ., ὅπως ὅταν ἀνεβαίνουμε τρέχοντας μιὰ σκάλα. Φυσικά, ἔτσι καταστρέφεται ἡ ἀνάπαυσί μας. Ὁ ὕπνος ἀνάσκελα αὐξάνει τὶς πιθανότητες αὐτῶν τῶν ἐνοχλητικῶν ὀνείρων. Ἡ συχνότερη ὅμως αἰτία τους εἶναι τὰ ἄλυτα προβλήματα ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦν.

8) Ποιὰ εἶναι ἡ καλλίτερη θερμοκρασία γιὰ τὸν ὕπνο;

Γύρω ἀπὸ τοὺς 13 βαθμούς. "Ατομα ὅμως μὲ χαμηλὸ μεταβολισμό, εὐαισθησία τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, ἰγμορίτιδα, νωθρὴ κυκλοφορία, ἀρθριτικὲς καὶ ρευματικὲς ἐκδηλώσεις, χρειάζονται ἀνώτερη θερμοκρασία. Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ δροσιὰ εὐνοεῖ τὸν ὕπνο περισσότερο παρὰ ἡ ζέστη. "Ασχετα ὡστόσο πρὸς τὴ θερμοκρασία τῆς κρεβατοκάμαρας, κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα πρέπει νὰ διατηρῆται μιὰ σταθερὴ θερμοκρασία 30 βαθμῶν περίπου.

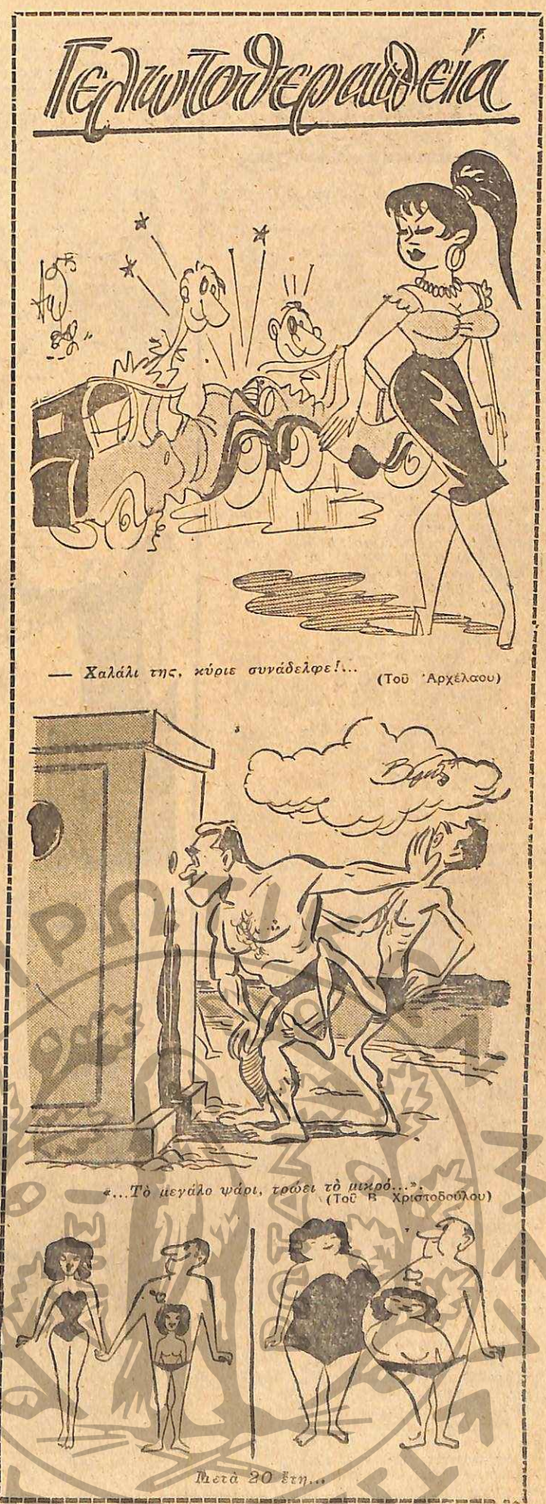
9) Πῶς μποροῦμε νὰ ξανακοιμηθοῦμε, ἂν ξυπνήσουμε τὴ νύχτα;

Συνήθως, ὁ ὕπνος ξανάρχεται μόνος του, εὔκολα, καὶ δὲν θυμόμαστε κἂν κατόπιν πὼς ξυπνήσαμε. "Αν ὅμως ὑποφέρωμε ἀπὸ ἀϋπνία, μποροῦμε νὰ μεταχειρισθοῦμε διαφόρους τρόπους. Ὁ Βενιαμὶν Φραγκλίνος συνιστοῦσε νὰ ἔχῃ κανεὶς δυὸ κρεβάτια καὶ νὰ περνάῃ ἀπ' τὸ ζεστὸ στὸ ἀχρησιμοποίητο καὶ δροσερό. "Ενας νευρολόγος συμβουλεύει νὰ ξαναζοῦμε μὲ τὸ νοῦ μας τὶς καταστάσεις τοῦ τελευταίου ὀνείρου μας, ὥστε νὰ δημιουργοῦμε μιὰ εὐνοϊκὴ προδιάθεσι γιὰ ὕπνο. Πολλοὶ ἀπαγγέλλουν στίχους, λέξεις ἢ φράσεις, ἢ μετρᾶνε σύμβολα. Ἄλλοι ἔχουν ἕτοιμο στὸ κομοδίνο τους γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ἕνα ζεστὸ ποτό. Οἱ μέθοδοι αὐτὲς πετυχαίνουν καλλίτερα σὲ ὅσους τὶς πιστεύουν. "Εχετε πάντως ὑπ' ὄψι ὅτι, μένοντας κανεὶς τελείως ἀναπαυμένος στὸ κρεβάτι, ὠφελεῖται σχεδὸν ὅσο καὶ μὲ τὸν ὕπνο.

✪✪

"Ενα φάρμακο γιὰ τὰ σκυλιὰ

Ἡ «μόρβα» τῶν σκυλιῶν ὑποχωρεῖ μ' ἕνα νέο φάρμακο, συνδυασμὸ μεγάλων δόσεων τῆς ἀντιαναιμικῆς βιταμίνης Β-12 καὶ τῆς ἀντιαρθριτικῆς ὁρμόνης τῆς ὑποφύσεως ΑΣΤΗ. Τὸ φάρμακο αὐτὸ δοκιμάσθηκε στὴν Ἀμερικὴ πάνω σὲ 600 σκυλιά, τὰ θεράπευσε δὲ σχεδὸν ὅλα καὶ πρόλαβε τὶς θανατηφόρες συνήθως ἐπιπλοκὲς τῆς νόσου στὴ σπονδυλικὴ στήλη. Τὸ μόνο μειονέκτημά του εἶναι... ὅτι κοστίζει ἀρκετὰ ἀκριβά!

Χατζηαβ

Σὲ χειρότερη θέσι

Ἡ κυρία συναντάει στὸ δρόμο τὴν παληὰ ὑπηρέτριά της.

— Εἶσαι τώρα σὲ καλὴ θέσι, Ζαφείρω;

— Ἄχ, ὄχι, κυρία. Ἐργάζομαι ἑκατὸ φορὲς πιὸ σκληρὰ ἀπ' ὅσο δούλευα στὸ σπίτι σας καὶ δὲν κερδίζω οὔτε μιὰ δεκάρα!...

— Πῶς αὐτό;

— Παντρεύτηκα!...

*

Ἐκεῖνος: Λατρευτή μου, θησαυρέ μου! Γιὰ νὰ σ' ἀρέσω, γιὰ νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη, μπορῶ νὰ γίνω ποιητής, μουσικός, ζωγράφος...

Ἐκείνη: Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γίνῃς... τραπεζίτης ἢ βιομήχανος;

*

Ὁ καμαριέρης: Ἐγὼ λωποδύτης, κύριε;... Δὲν βρίσκω λόγια νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν ἀγανάκτησί μου γι' αὐτὴ τὴ συκοφαντία...

Ὁ κύριος: Κι' ἐγὼ δὲν βρίσκω... ἐξη πουκάμισά μου καὶ τὸ χρυσὸ ρολόϊ μου!

*

Ὁ ἀφηρημένος γιατρὸς συναντάει ἕνα γνωστό του ἀντρόγυνο, παντρεμένο ἐδῶ καὶ τρία χρόνια.

— Τί γίνεσθε, ἀγαπητέ μου; ρωτάει τὸ σύζυγο. Ἔχετε κανένα παιδάκι;

— Ὄχι ἀκόμα.

Ὁ γιατρὸς γυρίζει τότε στὴ σύζυγο:

— Οὔτε καὶ σεῖς, κυρία; τὴ ρωτάει.

*

Στὴν Ἐφορεία:

— Ὡς παντρεμένος, δικαιοῦσθε νὰ ἐκπέσετε 2 χιλιάδες μόνο κι' ὄχι 4, κατὰ τὸν ὑπολογισμὸ τοῦ φόρου ποὺ θὰ πληρώσετε.

— Μά... σᾶς τὸ λέω ἐμπιστευτικά... εἶμαι δίγαμος!

*

— Κύριε, κύριε! Ἡ γυναίκα σας ἔχει πέσει στὴ θάλασσα ἐδῶ καὶ δέκα λεπτά, κι' ἀκόμα νὰ φανῇ στὴν ἐπιφάνεια!

— Ἄ, δὲν ἀνησυχῶ... Θὰ βρῆκε στὸ βυθὸ κάποια φιλενάδα της καὶ θἄπιασε τὴν κουβέντα!...

*

— Ὁ θεῖος μου πλούτισε μὲ τὰ λάθη τῶν ἄλλων.

— Δηλαδή;...

— Ἔχει ἕνα ἐργοστάσιο ποὺ βγάζει γομολάστιχες!

*

Ἐκεῖνος: Μ' αὐτὸ τὸ φιλί, θησαυρέ μου, σοῦ τἄπα ὅλα!

Ἐκείνη: Ξαναπές μου τα, σὲ παρακαλῶ. Δὲν τὰ κατάλαβα καλά...

*

Ἡ σύζυγος (στὸν ἄντρα της, διόρθωτο ξενύχτη): Ἄλλη φορά, ἂν μείνῃς ἔξω ἀργά, καλύτερα νὰ μὴ γυρίσῃς στὸ σπίτι!...

Ὁ σύζυγος (μ' ἐνθουσιασμό): Σ' εὐχαριστῶ, ἀγάπη μου! Ἀπορῶ πῶς δὲν τὸ εἶχες σκεφθῆ τόσον καιρό!

*

Ἕνα ἀντρόγυνο μαλλώνει διαρκῶς καὶ ξεσηκώνει τὴ γειτονιὰ στὸ πόδι, χωρὶς ὥστόσο οἱ δυὸ σύζυγοι ν' ἀποφασίζουν τὸ διαζύγιο.

— Γιατί δὲν χωρίζουν, νὰ ἡσυχάσουμε κι' ἐμεῖς; ρωτοῦν μεταξύ τους οἱ γείτονες.

Καὶ ὁ καλὰ πληροφορημένος:

— Ἁπλούστατα: Ἐχθρεύονται τόσο πολύ, ὥστε κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲν θέλει νά... εὐχαριστήσῃ τὸν ἄλλο!...

Τά.. χελιδόνια τοῦ φθινοπώρου!...

— Νὰ κυττάξῃς, Ἀμβρόσιε, νὰ κάνῃς κανένα ἄλλο παλτὸ φέτος! Αὐτό... ἐπαναστάτησε πιά!...

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, κόρη μου, γιατί, ὁποτε βρέχῃ, προσεύχεται ὁ ἄντρας σου!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Τὸ ποδόλουτρο ξεκουράζει τὰ πόδια καὶ τὰ προφυλάσσει ἀπ' τοὺς κάλους κι' ἀπ' τὸν ὑπερβολικὸ ἱδρῶτα. Γίνεται μὲ νερὸ χλιαρὸ ἢ ζεστό. Γιὰ πόδια πολὺ παχεῖα εἶναι καλὸ τὸ πιτουρόνερο. Γιὰ ἀδύνατα, προσθέτετε στὸ νερὸ ἀλεῦρι ἀπὸ μύγδαλα.

Ἂν θέλετε νὰ τονωθοῦν τὰ πόδια σας, προσθέσετε στὸ νερὸ λίγη κολώνια. Ἀκόμα πιὸ τονωτικὰ ὅμως εἶναι τὰ ποδόλουτρα μ' ἁλάτι.

Γιὰ νὰ διατηρηθῇ λεπτὸ καὶ ἄσπρο τὸ δέρμα τῶν ποδιῶν σας, προσθέτετε στὸ νερὸ 100 γραμμάρια σόδα.

Ἐπίσης τονωτικὰ εἶναι τὰ ποδόλουτρα μὲ ἀλκοόλ. Νὰ ἕνα κατάλληλο μίγμα, ποὺ προσθέτετε στὸ νερό: Ἀλκοόλ, 50 γραμ. Ἀλκοολὰ ντὲ ρομαρέν, 5 γραμ. Βάμμα βενζόης, 10 γραμ.

Τὸ ποδόλουτρο δὲν πρέπει νὰ διαρκῇ πάνω ἀπὸ 10—15 λεπτά. Ὕστερα σκουπίζετε καλὰ τὰ πόδια σας καὶ τὰ τρίβετε ἐλαφρὰ μὲ κολώνια, ἀπ' τὰ δάχτυλα πρὸς τὴ φτέρνα.

Καλὸ εἶναι νὰ τὰ πουντράρετε μὲ τάλκ, πρὶν φορέσετε τὶς κάλτσες σας. Ἔτσι, κι' ἂν εἶχε ἀπομείνει κάποια ὑγρασία, στεγνώνει τελείως.

Ἡ φλόγωσι τῶν ποδιῶν ἀπ' τὸ περπάτημα ὑποχωρεῖ μὲ συχνὰ ποδόλουτρα καὶ τρίψιμο μὲ ἀλκοόλ, ἢ καλύτερα μὲ τὸ ἑξῆς μίγμα:

Γλυκερίνη, 50 γραμ. Σαπούνι Μασσαλίας, 50 γραμ. Ξύδι, 20 γραμ. Ἀλκοόλ καμφρέ, 20 γραμ.

Ἐπίσης εἶναι ἀποτελεσματικὰ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι τὰ ποδόλουτρα μὲ στάχτη, στύψη ἢ βρασμένο τίλιο. Σκουπίστε ὕστερα τὰ πόδια σας μὲ σκληρὸ πανὶ καὶ βάλτε κάτω ἀπ' τὶς φτέρνες σας φετίτσες λεμονιοῦ.

Ὅταν τὰ πόδια σας εἶναι κουρασμένα μονάχα ἀπ' τὴν πεζοπορία, τὰ πλένετε μὲ δροσερὸ νερὸ καὶ τὰ τρίβετε μὲ κρόκο αὐγοῦ λυωμένο σὲ ἀμυγδαλόλαδο, ἢ τ' ἀλείφετε μ' ἕνα μίγμα ἀπὸ χοιρινὸ ξύγκι καὶ λιβάνι. Τὰ σκουπίζετε ὕστερα χτυπητὰ μ' ἕνα πανὶ καὶ τὰ πουντράρετε μὲ τάλκ.

Συνταγὴ γιὰ «σύνθετο γάλα»

Νὰ ἡ συνταγὴ γιὰ ἕνα «σύνθετο γάλα», ποὺ μπορεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὰ τὸ γυναικεῖο γιὰ τὴ διατροφὴ τῶν βρεφῶν: Κοπανίζετε σ' ἕνα γουδὶ δυὸ μύγδαλα ξεφλουδισμένα μαζὶ μὲ 40 δράμια βραστὸ νερό. Ὕστερα σουρώνετε τὸ μίγμα ἀπὸ ἕνα τουλουπάνι καὶ προσθέτετε 60 δράμια ἀγελαδινὸ γάλα.

Γιὰ νὰ μὴ μυρίζῃ ἄσχημα τὸ κρέας

Ὅταν μυρίζῃ ἄσχημα τὸ κρέας, βράστε το, ξαφρίστε το καλά, βουτήξετε στὴν κατσαρόλα ἕνα ἀναμένο κάρβουνο κι' ἀφίστε το ἕνα-δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας. Τὸ κρέας δὲν θάχῃ ἔπειτα καμμιὰ δυσάρεστη μυρωδιά, καὶ θὰ μπορῆτε νὰ τὸ μαγερέψετε ὅπως θέλετε.

Γιὰ νὰ κρεμάσετε ἕνα μεγάλο καθρέφτη

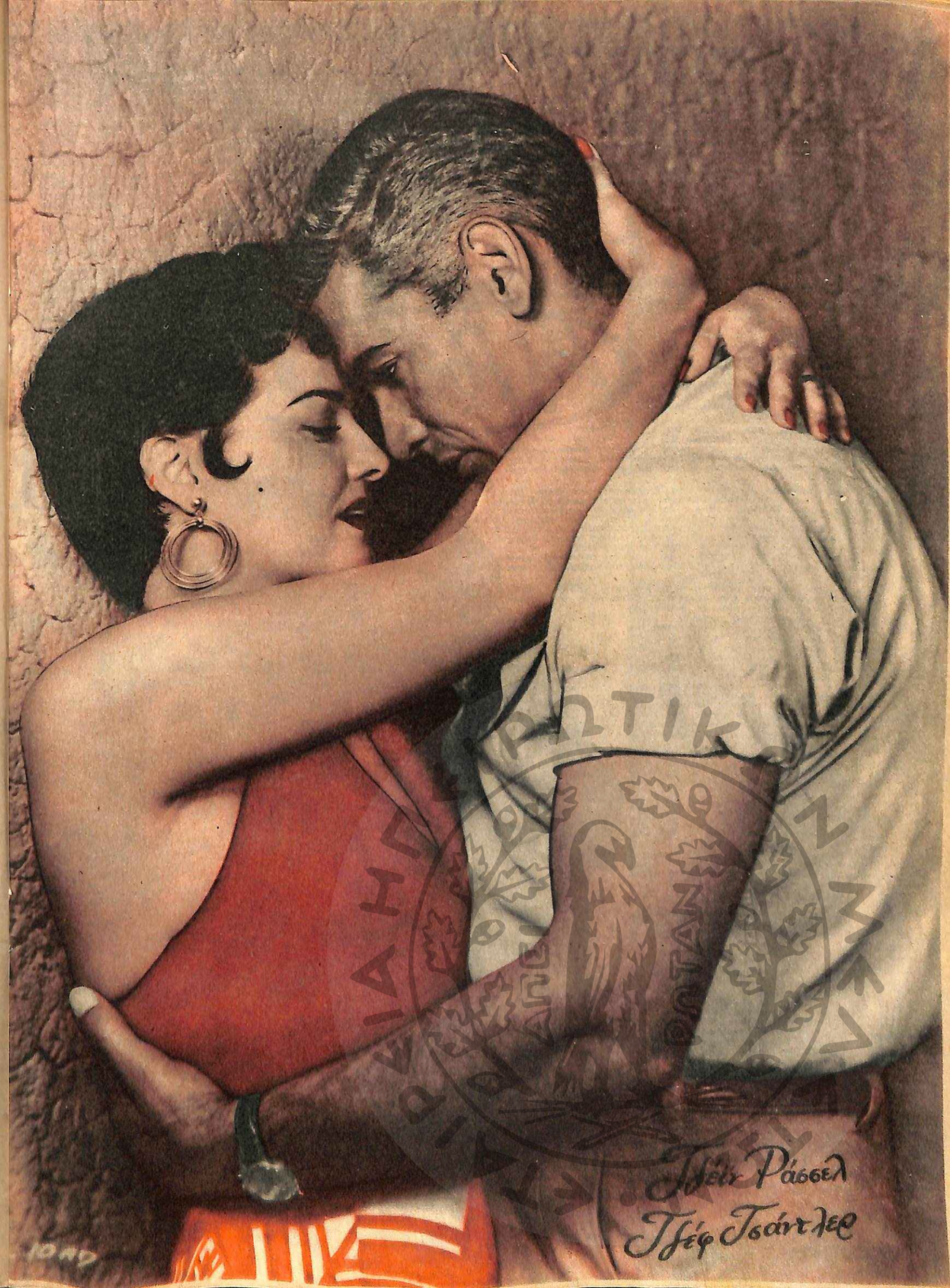
Χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ κρεμάσετε ἕνα μεγάλο καθρέφτη. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὥσπου νὰ τὸν κρεμάσετε, θὰ τὸν κρατᾶτε κατακόρυφα ἢ ἐλαφρὰ γυρτό. Ποτὲ μὴ τὸν ἀφίνετε ὁριζόντιο στὸ πάτωμα ἢ πάνω σ' ἕνα ἔπιπλο, γιατὶ ἡ παραμικρὴ ἀνωμαλία μπορεῖ νὰ τὸν πιέσῃ σ' ἕνα σημεῖο καὶ νὰ τὸν σπάσῃ.

Κρατᾶτε τον μὲ τὰ δυό σας χέρια, ἐχοντας τὸ ἕνα περασμένο κάτω ἀπ' τὴν κορνίζα του καὶ τ' ἄλλο τεντωμένο κατακόρυφα καὶ κατὰ μῆκος της, ὥστε νὰ συγκρατῆ τὸ ἀπάνω μέρος.

Ἂν χρειαστῆ νὰ τὸν στηρίξετε προηγουμένως γυρτὸ σ' ἕνα τοῖχο, βάλτε ἀπὸ κάτω ἕνα πανί, γιὰ νὰ μὴ γλυστρήσῃ στὸ πάτωμα, κι' ἄλλο ἕνα πίσω του, ἐκεῖ ποὺ ἀκουμπάει στὸν τοῖχο.

Ἂν θέλετε νὰ μὴν ὑποβληθῆτε στὸν κόπο νὰ σπάσετε τὰ τοῦβλα ἢ τὶς πέτρες τοῦ τοίχου γιὰ νὰ στερεώσετε τὰ καρφιά, πρέπει νὰ κάμετε πολλὲς δοκιμὲς καὶ νὰ βρῆτε τὰ κενὰ ἀνάμεσά τους. Γιὰ νὰ στερεώσετε τὰ καρφιά, τὰ καρφώνετε θοῦν καλύτερα τὰ καρφιὰ σὲ μιὰ μεσ' ἕνα ξύλινο «τάκο», χωμένο σὲ μιὰ μεγάλη τρύπα τοῦ τοίχου καὶ χτισμένο μὲ γύψο.

Ποτὲ μὴν ἀκουμπᾶτε τὸ κάτω μέρος τοῦ καθρέφτη στὸ μάρμαρο ἑνὸς ἐπίπλου. Μπορεῖ νὰ σπάσῃ τὸ μάρμαρο ἀπ' τὴν πίεσι. Προτιμώτερο λοιπὸν ν' ἀκουμπάῃ ὁ καθρέφτης, στὸ κάτω μέρος του, πάνω σὲ δυὸ μεγάλα καρφιὰ χωμένα στὸν τοῖχο.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ Ροζίτας

ΑΠΟ τότε που συνέβη εκείνο το δράμα, ή Μαντάμ Μορισώ δεν δεχόταν πιά στην «Πανσιόν ντέ Παρί», στο οικοτροφείο της, Ἕλληνες φοιτητές...

—Ὄχι πώς δέν τούς ἀγαπᾶ, ἔλεγε στούς ἄλλους οἰκοτρόφους της, ἀλλ' ἔχουν κάτι τό παράξενο μέσα στήν φυχή τους. Εἶναι πάρα πολύ φιλότιμοι...

Ἕνα βράδυ, πού μερικοί Σουηδοί φοιτητές τήν παρακάλεσαν νά τούς διηγηθῆ τήν ἱστορία τοῦ δράματος, ἐκείνη ἀφοῦ σερβίρισε τόν καφέ καί στούς εἴκοσι συνδαιτημόνες, γυναίκες καί ἄνδρες, πού ἔτρωγαν στήν μεγάλη τραπεζαρία τοῦ οἰκοτροφείου, κάθησε στήν κορυφή τοῦ τραπεζιοῦ.

—Ἀφοῦ ἐπιμένετε, εἶπε, ἀκοῦστε...

Μιά ἀπόλυτη σιωπή ἁπλώθηκε στήν αἴθουσα καί ὅλων τά μάτια καρφώθηκαν περίεργα στό πρόσωπο τῆς Μαντάμ Μορισώ.

Τό ὡραῖο, χαμογελαστό πρόσωπο αὐτῆς τῆς σαραντάρας ξανθῆς Γαλλίδας εἶχε πάρει τώρα μιά ἔκφρασι σκληρότητας...

—Πᾶνε δέκα χρόνια τώρα, ἄρχισε... Νόμιζα πώς ἡ ὑπόθεσι θά εἶχε ξεχαστῆ. Εἶναι μοιραῖο ὅμως οἱ παληοί οἰκότροφοι νά φιθυρίζουν κάτι στούς νέους κι' αὐτοί πάλι στούς ἄλλους καί νά καταντήση τό δράμα αὐτό θρύλος γιά τό οἰκοτροφεῖο μου...

»Ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα μου ἀγαποῦσε πολύ τούς Ἕλληνες, πού μόνον αὐτούς δεχόταν στό οἰκοτροφεῖο. Ὅταν πέθανε, ἐγώ, ἄλλαξα τακτική καί δεχόμουν φοιτητές ἀπ' ὅλες τίς χῶρες. Κι' αὐτό ἴσως ἦταν ἡ αἰτία τῆς τραγῳδίας... Τώρα πιά, δέν δέχομαι Ἕλληνες: Εἶναι πάρα πολύ καλοί καί πάρα πολύ φιλότιμοι. Μά οἱ δυό αὐτές ἀρετές τους καταλήγουν καμμιά φορά σέ μεγάλες συμφορές...

Κάποιος ἐβηξε. Εἶχε κουραστῆ φαίνεται ἀπ' αὐτόν τόν πρόλογο. Ἡ Μαντάμ Μορισώ τό κατάλαβε, τούρριξε μιά ματιά καί εἶπε:

—Ἔπρεπε νά σᾶς κατατοπίσω... Ἀκοῦστε, λοιπόν... Εἶχα ἐδῶ καί δέκα χρόνια ἕνα φοιτητή τῆς Ἰατρικῆς, τόν Παῦλο Μαρτόπουλο, ἕναν ὡραῖο νέο ψηλό, μελαχρινό, μέ ἀθλητικό κορμί καί εὐγενικούς τρόπους. Τούς πρώτους τρεῖς μῆνες ἔτρωγε ἔξω ἀπό τήν πανσιόν, καί σχεδόν κανείς ἀπό τούς ἄλλους οἰκοτρόφους δέν τόν ἤξερε. Κλειδωνόταν στό δωμάτιό του καί διάβαζε. Κι' ἔβγαινε σέ ἀσυνήθιστες ὧρες...

»Μιά μέρα — ἦταν ἡ μοιραία ἡμέρα — συναντήθηκε στή σκάλα μέ τήν Ροζίτα Ἀλμπάνο, μιά φλογερή Ἱσπανίδα φοιτήτρια. Ὁ Παῦλος, στάθηκε, τήν κύτταξε πού ἀνέβαινε, κι' ὅταν ἐκείνη ἔκανε νά στρίψη στό πρῶτο κεφαλόσκαλο, τῆς εἶπε:

»—Δεσποινίς, σᾶς ἔπεσε τό μαντήλι...

»Ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε, γιατί δέν εἶχε χάσει τίποτα. Ὁ Παῦλος ἀνέβηκε δύο σκαλιά πιό πάνω, τήν κύτταξε στά μάτια καί τῆς εἶπε πάλι:

»—Πολύ νωρίς πηγαίνετε γιά ὕπνο, μήπως σᾶς λείπει ἡ συντροφιά;

»—Ναί, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ροζίτα. Σήμερα, πραγματικά, μοῦ λείπει ἡ συντροφιά. Ἔχετε καμμιά καλή ἰδέα;

»—Ἔχω μιά περίφημη!

»Ξανακατέβηκε ἡ Ροζίτα, στηρίχτηκε στό μπράτσο του καί βγῆκαν περίπατο σάν νά γνωριζόντουσαν ἀπό χρόνια...

★

Κάποιος θέλησε νά πειράξη τήν Μαντάμ Μορισώ καί τῆς εἶπε:

—Βρισκόσαστε... μπροστά σ' αὐτή τή σκηνή;

Ἐκείνη τοῦρριξε μιά ἐπιτιμητική ματιά καί τοῦ ἀπάντησε:

—Ναί... Καί θά σᾶς ἐξηγήσω γιατί... Ἀγαποῦσα κι' ἐγώ αὐτόν τόν νέο καί κάθε φορά πού ἔφευγε, τόν παρακολουθοῦσα μέ τή ματιά μου ὡς κάτω, ὥσπου νά βγῆ ἀπό τήν πόρτα. Δέν τολμοῦσα ὅμως νά ἐκδηλωθῶ, γιατί τότε θά καλοῦσε τή τάξι τοῦ οἰκοτροφείου μου. Καί γι' αὐτό ὑπόφερα κρυφά.. Νομίζω ὅτι ἐξηγήθηκα καλά. Μ' ἀναγκάσατε ν' ἀνοίξω μιά πτυχή τῆς καρδιᾶς μου...

»Ὁπωσδήποτε, ἔπρεπε νά τό πῶ, γιατί ἀπως θά δῆτε ἀπό τή συνέχεια τῆς ἱστορίας ἔπαιξα κι' ἐγώ κάποιο ρόλο σ' αὐτό τό δράμα...

Καί ἀκούοντας τό κεφάλι ἡ Μαντάμ Μορισώ, συνέχισε:

—Ἀπό ἐκεῖνο τό μοιραῖο βράδυ ὁ Ἕλληνας οἰκότροφός μου, ἔτρωγε ἔξω, σ' αὐτή τήν τραπεζαρία, γιά νά τοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νά βλέπη πιό συχνά τήν Ροζίτα... Τό κατάλαβα αὐτό κι' ἔφριξα τήν καρδιά μου... Ἡ Ροζίτα ὅμως εἶχε ἕνα φίλο, πολύ πιρίν γνωρίση τόν Ἕλληνα. Αὐτός δέν ἔμενε ἐδῶ, ἀλλά τήν ἔβλεπε ἔξω ἀπό τήν πανσιόν. Ἐκείνες τίς ἡμέρες ἔλειπε ταξίδι κι' ὅταν γύρισε, ὕστερ' ἀπό ἕνα μῆνα, ἔκανε μιά τρομερή σκηνή στή Ροζίτα.

»Τήν ἄλλη νύχτα, μάλιστα, παρά τούς κανονισμούς τοῦ σπιτιοῦ μου, τά κατάφερε ν' ἀνεβῆ κρυφά μαζί της ὡς τό δωμάτιό της. Σημειώστε ὅτι τό δωμάτιο τῆς Ροζίτας βρισκόταν δίπλα στό δωμάτιο τοῦ Παύλου. Οἱ τοῖχοι εἶναι λεπτοί κι' ἔτσι κατά τά μεσάνυχτα, ὁ Παῦλος ἄκουσε ὁμιλίες, φωνές καί κλάματα.

»Δίκως νά συλλογισθῆ τίποτα κι' ἐπειδή καταλάβαινε ὅτι κάτι ἀσυνήθιστο συνέβαινε στήν ἀγαπημένη του, βγῆκε στό διάδρομο καί ἔστριψε τό πόμολο τῆς πόρτας τῆς Ροζίτας. Ἡ πόρτα δέν ἦταν κλειδωμένη κι' ἀνοιξε. Ὁ Παῦλος τότε εἶδε τό φίλο τῆς Ροζίτας νά τή δέρνη...

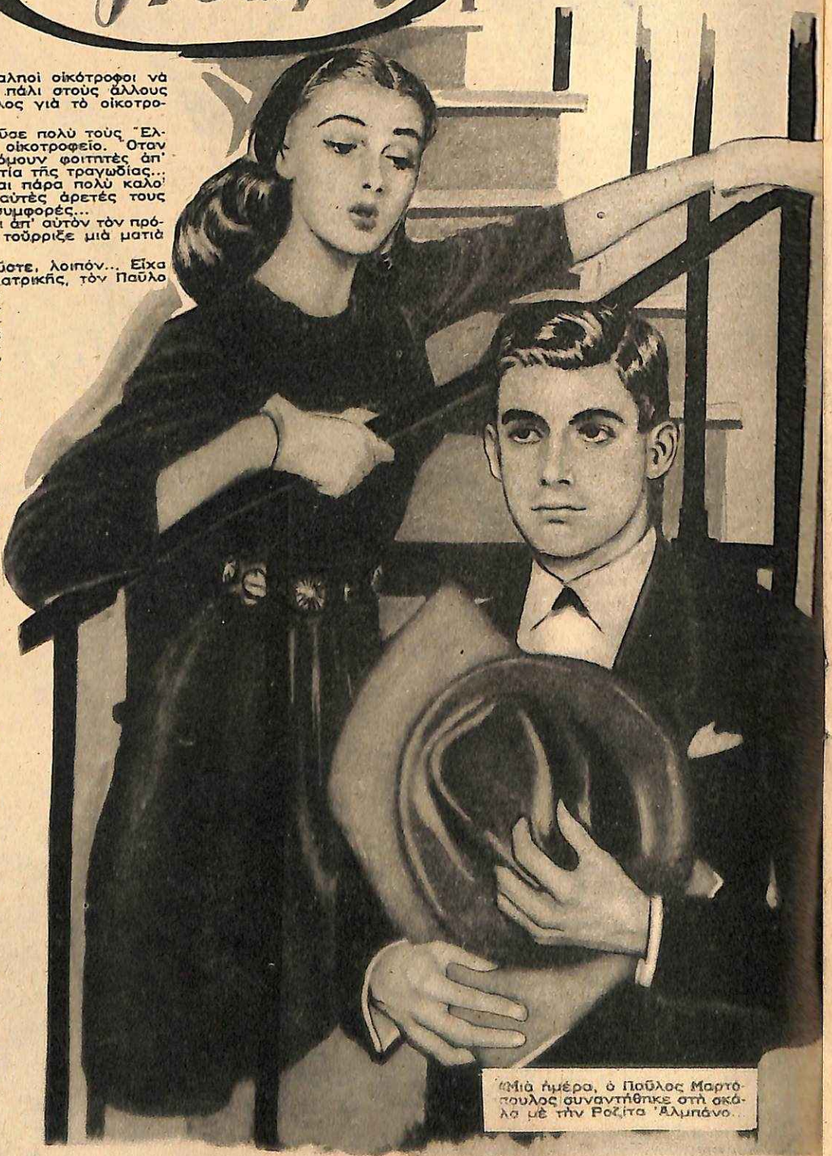
»Ὅπως ἦταν ἐπόμενο χύμηξε πάνω του, ἀλλά τή στιγμή ἐκείνη ἡ Ροζίτα μπῆκε ἀνάμεσά τους καί εἶπε στόν Παῦλο:

»—Σέ παρακαλῶ, μήν ἀνακατεύεσαι στά ἰδιαίτερά μας... Γύρισε στό δωμάτιό σου...

»Ὁ Παῦλος πάγωσε. Δέν περίμενε αὐτή τήν ἀντίδρασι τῆς Ροζίτας. Ζήτησε ἀμέσως συγγνώμη κι' ἀποτραβήχτηκε μέ τήν καρδιά πληγωμένη... Αὐτό τό κατάλαβα σέ λίγο, ὅταν κατέβηκε. Τόν πρόφτασα στό χώλ καί τοῦ εἶπα:

»—Κύριε Παῦλο, περάστε στό σαλονάκι. Θά σᾶς φέρω ἕναν καφέ.

»Μ' ἄκουσε καί πῆγε. Πιθανόν νά τόκανε ἀπό ὑστεροβουλία, γιατί, ὅταν γύρισα μέ τόν καφέ, ἀρχισε νά μέ ρωτᾶη γιά τήν Ροζίτα καί τόν ξανθό νέο πού βρισκόταν στό δωμάτιό της.

«Μιά ἡμέρα, ὁ Παῦλος Μαρτόπουλος συναντήθηκε στή σκάλα μέ τήν Ροζίτα Ἀλμπάνο.

»Γιά τό νέο δέν ἤξερα ὅτι βρισκόταν στό δωμάτιο τῆς Ἱσπανίδας καί ἀπέφυγα νά ἐκδηλωθῶ γιά νά μή δημιουργήσω κανένα σκάνδαλο ἐκείνη τήν ὥρα... Ὅσο ὅμως γιά τή Ροζίτα, τοῦ εἶπα ἴσως πιό πολλά ἀπό ὅσα ἔπρεπε νά τοῦ πῶ... Τόν εἶδα τότε νά σουφρώνη τά φρύδια του καί νά μοῦ λέη:

»—Δέν εἶναι σωστό νά κατηγοροῦμε μιά κοπέλλα...

»Καί βγῆκε ἔξω, στή νύχτα...

»Τό μεσημέρι τῆς ἐπομένης δέν βγῆκε νά μᾶρθη στήν τραπεζαρία. Ἡ Ροζίτα ὅλο καί νά μέ ρώτα, ἀλλά ἐγώ δέν ἤξερα τίποτα. Ὁ Παῦλος τό ἴδιο. Ὕστερ' ἀπό τρεῖς μέρες, ὁ Παῦλος ἔλειπε ἀκόμα. Ἡ Ροζίτα ἄρχισε νά ἀνησυχῆ. Ἔστειλε τότε ἕνα γράμμα στό σπίτι τοῦ Παύλου. Ἡ μητέρα του ἀπάντησε ὅτι ὁ γιός της ἔλειπε ἀπό τρεῖς μέρες στή Βιέννη, γιά νά παρακολουθήση κάποια ἐπιστημονικά συνέδρια. Ἡ Ροζίτα ἔμεινε ἄφωνη. Ἀπό τότε ἄρχισε νά μέ ρωτᾶη γιά τόν Παῦλο, ἀλλά ἐγώ δέν μποροῦσα νά τῆς πῶ τίποτα. Ἔτσι κύλησε ἕνας μῆνας. Ἡ Ροζίτα ἔμοιαζε νά ἔχη χάσει τά λογικά της. Ἔκλαιγε συνέχεια καί ἔλεγε ὅτι ἔχασε τόν ἀγαπημένο της καί ὅτι δέν θά τόν ξαναδῆ ποτέ...

»Ἕνα βράδυ, ἐνῶ ἔβγαζα τά πιάτα ἀπό τό τραπέζι, ἄκουσα κάποιον νά χτυπᾶη τό κουδούνι τῆς πόρτας. Ἄνοιξα καί εἶδα τόν Παῦλο. Ἦταν χλωμός καί ἀδυνατισμένος. Μοῦ εἶπε:

»—Θά ἤθελα νά μοῦ πῆς γιατί δέν ζῆτε μαζί, ἀφοῦ εἶστε παντρεμένοι.

»—Γιατί δέν θέλω νά τό μάθουν οἱ γονεῖς μου πώς παντρεύτηκα κρυφά.. θά πάψουν νά μοῦ στέλνουν χρήματα καί θ' ἀναγκαστῶ νά σταματήσω τίς σπουδές μου. Ὁ ἄντρας μου εἶναι πολύ φτωχός καί τόν συντηρῶ μέ τά λεφτά τά δικά μου. Ἀλλά, τώρα, ἀπό τή μέρα πού σέ γνώρισα, ἀγαπῶ ἐσένα...

»—Ὄχι, Ροζίτα, δέν θέλω νά εἶμαι ἐγώ ἐμπόδιο στό συζυγικό σου βίο... Καλά περνοῦσες πρίν μέ γνωρίσης... Γιά νά σέ διευκολύνω μάλιστα αὔριο κιόλας θά πάω νά μείνω σέ ξενοδοχεῖο...

»Ἐγώ, μόλις ἄκουσα αὐτά τά λόγια του, ἔνοιωσα τήν καρδιά μου νά χτυπᾶ δυνατά. Θά τόν ἔκανα λοιπόν κι' ἐγώ; Κι' ὅμως μοῦ ἔφτανε πού τόν ἔβλεπα...

»Μπρός στή σταθερή αὐτή ἀπόφασί του, ἡ Ροζίτα ἔφυγε δίχως νά τόν καιρετήση. Ὁ Παῦλος ἔμεινε λίγη ὥρα μόνος στό σαλονάκι κι' ἔπειτα γύρισε στό δωμάτιό του.

»Ἀπό τή στιγμή ἐκείνη εἶχα τό προαίσθημα ὅτι ἡ ἱστορία αὐτή θά τελείωνε ἄσχημα καί ἀκέφθηκα νά τούς παρακολουθῶ μέ περισσότερη προσοχή.

»Ὅσο ὅμως κι' ἄν πρόσεχα, τό κακό ἔγινε.

»Μιά νύχτα ἡ Ροζίτα δέν γύρισε στήν πανσιόν. Πέρασε κι' ἄλλη μέρα καί κανένα τηλέφωνο. Πέρασε κι' ἄλλη μέρα καί τά μεσάνυχτα, γύρισε κρυφά μέ τόν ἀντρα της...

»Τήν παρουσία του ὅμως, τήν ἀντελήφθηκα μόνον ὅταν ἄκουστηκαν μέσα στή νύχτα ἄγριες κραυγές! Ἔτρεξα πρώτη, ὅπως ἤμουν μισόγυμνη, ἀπάνω καί ἄνοιξα τήν πόρτα τῆς Ροζίτας. Γιατί ἄνοιξα αὐτήν τήν πόρτα κι' ὄχι ἄλλη; Ἁπλούστατα, γιατί τό γυναικεῖο αἰσθητήριο μ' ἔσπρωξε πρός τά ἐκεῖ. Καί τί εἶδα τότε; Δύο κορμιά μισόγυμνα νά πλέουν στό αἷμα τους καί τόν Παῦλο νά κρατᾶη ἕνα μαχαίρι...

»Σώστισα! Ὁ Παῦλος δολοφόνος; Ποτέ! Αὐτό δέν ἦταν δυνατόν! Ἐκεῖνος γύρισε, μέ κύτταξε καί μοῦ εἶπε μέ δάκρυα στά μάτια:

»—Σκοτώθηκε... δέν τήν πρόφτασα.

»Δίχως νά καταλαβαίνω τί κάνω ἅρπαξα τό μαχαίρι ἀπ' τά χέρια του καί τό πέταξα ἀνάμεσα στά δύο νεκρά κορμιά: τῆς Ροζίτας καί τοῦ ἀντρός της.

»—Φύγε! τοῦ εἶπα. Φύγε, Παῦλο! Πήγαινε νά μείνης σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ἀπόψε κι' ἐγώ θά πῶ, πώς δέν ἤρθες καθόλου στό οἰκοτροφεῖο...

»Μά... ἐγώ δέν σκότωσα κανένα... φιθύρισε.

»—Φύγε καλύτερα καί κάνε ὅπως σοῦ λέω, γιά νά μήν μπλέξης... τόν συμβούλεφα.

»Μ' ἄκουσε κι' ἔφυγε ἀστισμένος. Ἀλλ' εὐτυχῶς, ἡ Ροζίτα ἀγαποῦσε πολύ τόν Παῦλο. Καθώς κύτταζα νύρω στό δωμάτιο, εἶδα ἕνα φάκελλο πεσμένο χάμω. Τόν πῆρα, τόν ἀνοιξα καί διάβασα:

«Ἀγαπημένε μου Παῦλο, ὅ,τι καί ἄν συμβῆ, ξέρω πώς δέν μπορῶ νά σέ ξανακερδίσω, παρ' ὅλο πού μ' ἀγαπᾶς. Τί θέλω τή ζωή; Θά σκοτώσω ἐκεῖνον πού στάθηκε ἐμπόδιο μπρός στήν ἀγάπη σου ἀλλά θά σκοτωθῶ κι' ἐγώ μέ τό ἴδιο μαχαίρι. Τί τήν θέλω τή ζωή, δίχως ἐσένα;

Ροζίτα».

»Ξανάβαλα τό γράμμα στή θέσι του καί τηλεφώνησα στήν ἀστυνομία...

»Πᾶνε δέκα χρόνια ἀπό τότε, μά δέν μπορῶ νά ξεκάσω τό τρομερό αὐτό ἐρωτικό δράμα πού συνέβη στό οἰκοτροφεῖο μου...

Ἡ Μαντάμ Μορισώ σώπασε καί κύτταξε συγκινημένη τούς ἄλλους. Ὅλοι τους ἔσκυψαν τό κεφάλι, κρύβοντας τή λύπη τους γιά τό τραγικό τέλος τῆς Ροζίτας...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

✪✪

Τό πνεῦμα τοῦ Ντυδάλ

Χάρις στήν ὑποστήριξι τοῦ δουκός τῆς Λωραίνης ὁ σοφός Ντυδάλ διορίστηκε τό 1772 βιβλιοθηκάριος τῶν ἀνακτόρων στή Βιέννη. Μιά μέρα, κάποιος ἀνόητος τοῦ ζήτησε μερικές εἰδικές πληροφορίες, πού ὁ Ντυδάλ δέν μπόρεσε νά τοῦ τίς δώση, ὁμολογῶντας ἔτσι τήν ἀγνοιά του.

—Ὡστόσο ὁ αὐτοκράτωρ σέ πληρώνει γιά νά τά γνωρίζης ὅλα! τοῦ εἶπε ὁ ἐπισκέπτης.

—Συγγνώμην, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀγαθός σοφός. Ὁ αὐτοκράτωρ μέ πληρώνει γιά ὅ,τι ξέρω, γιατί, ἄν μέ πλήρωνε γιά ὅτι δέν ξέρω, δέν θ' ἀρκοῦσαν ὅλοι οἱ θησαυροί τῆς Αὐτοκρατορίας!

1 Ἡ νικήτρια τοῦ τελευταίου διάπλου τῆς Μάγχης, Καναδή φοιτήτρια Μαίριλυν Μπέλ, πού εἶναι μόλις 17 χρόνων, ξαναγύρισε μετά τό θρίαμβό της στήν πατρίδα της, ὅπου ἔγινε ἐνθουσιωδῶς δεκτή. Ἡ ὡραία κολυμβήτρια σκοπεύει νά συνεχίση τίς σπουδές της καί προσεφέρθη νά μάθη κολύμπι στά παιδάκια ἑνός νοσοκομείου, πού εἶναι ὡς ἐπί τό πλεῖστον τυφλά ἤ ἔχουν προσβληθῆ ἀπό πολιομυελίτιδα.

2 Στό Πέρθ τῆς Αὐστραλίας, δυό νέες, πού περνοῦσαν ἀπό μιά ἔρημη ἀμμουδιά, πρόσεξαν κοντά στή θάλασσα ἕναν τεράστιο μαῦρο ὄγκο. Πλησίασαν περίεργες καί εἶδαν ὅτι ἐπρόκειτο γιά μιά φάλαινα, σχετικῶς μικρή, πού ἐξεβράσθη ἐκεῖ κατά τήν διάρκεια μιᾶς μεγάλης θαλασσοταραχῆς. Οἱ δυό νέες ἔτρεξαν νά εἰδοποιήσουν μερικούς ψαράδες, οἱ ὁποῖοι θέλησαν στήν ἀρχή νά σκοτώσουν τήν φάλαινα καί νά τήν πουλήσουν. Ἐκεῖνες ὅμως, πού δέν τούς ἄρεσε ἡ ἀπόφασι αὐτή τῶν ψαράδων, κατώρθωσαν νά τούς πείσουν νά τραβήξουν τή φάλαινα στ' ἀνοιχτά καί νά τήν ἀφήσουν ἐλεύθερη.

3 Στό Τράφερς Σίτυ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ἡ Βερόνικα Λέϊκ παντρεύτηκε ἑξάχρονο τό γνωστό μουσικοσυνθέτη Τζότζεφ Μάκ Κάρθυ. Ἡ Βερόνικα, ἡ ὁποία κατηγορήθηκε πρό καιροῦ ἀπό ἕνα ἀμεροκανικό περιοδικό, ὅτι εἶνε ἀνακατεμένη σ' ἕνα σκάνδαλο ἐκώλ-γκέρλς» δέν εἶχε μέχρι σήμερα ἀγαπήσει κανέναν ἄνδρα καί ζοῦσε ὁλομόναχη σέ μιά ἐρημική βίλλα. Κι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν ἀνεξήγητο τρόπο ζωῆς της τό περιοδικό βρῆκε πολύ ὑποπτο. Ἡ Βερόνικα πού ἔχει γεννηθῆ τό 1919, γνώρισε πρό ἐτῶν μιά σημαντική ἐπιτυχία μέ τό φίλμ τοῦ Ρενέ Κλαίρ «Παντρεύτηκα μιά μάγισσα». Ἀπό τότε ὅμως δέν ξαναεμφανίστηκε.

4 Ἡ μικρή Ἀμερικανίδα Ἐλίζαμπετ Ντέκ ἔδειξε ἀπό πολύ μικρή μιά μεγάλη ἀγάπη γιά τό ραδιόφωνο καί τήν ἠλεκτροτεχνία. Ὁ πατέρας της, θέλοντας νά τήν ἐνθαρρύνη, τῆς χάρισε πρό ἡμερῶν, ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἀγδόης ἐπετείου τῶν γενεθλίων της, ἕνα μικρό πομπό ραδιοφώνου, μπροστά στόν ὁποῖο ἡ χαριτωμένη μικρή περνᾶ τώρα ὅλες τίς ἐλεύθερες ὧρες της. Οἱ ἐρασιτεχνικές ἐκπομπές τῆς μικρότερης σπικερίνας τοῦ κόσμου ἔχουν κιόλας στήν Ἀμερική πολλούς φανατικούς ἀκροατές.

Τὸ Μαργαριτάρι ΤΗΣ ΒΑΡΚΕΛΩΝΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀκουμπισμένος στὸν ἐξώστη του, ὁ δὸν Χαΐμ μὲ Θερβέντες, ποιητὴς καὶ ζωγράφος, καμάρωνε τὸ πανόραμα τῆς Βαρκελώνης, τῆς ὁμορφης πολιτείας ὅπου εἶχε γεννηθῆ. Ἦταν τὸ πρῶτο πρωῒ ποὺ βρισκόταν καὶ πάλι ἐκεῖ, ὕστερ' ἀπὸ χρόνια.

«Ὅλοι τὴν ἀγαποῦμε τρελλά. Μὰ ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος πού θὰ τὴν ἐλευθερώσῃ;» σκέφθηκε.

Ἔπεσε στὸ νοῦ του, τὸν πατέρα του, ποὺ ἦταν πρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Καταλωνίας... Ὕστερα πῆρε τὸ χαρτοφύλακά του κι' ἄρχισε νὰ τακτοποιῆ τὰ σκίτσα καὶ τοὺς πίνακές του, γιὰ νὰ πιάσῃ δουλειά.

Ξαφνικά, μιὰ βροχὴ ἀπὸ λουλούδια ἔπεσε στὸ τραπέζι του. Σήκωσε τὸ κεφάλι του κι' εἶδε τρεῖς κοπέλλες, ποὺ προσπαθούσανε νὰ κρυφτοῦνε πίσω ἀπ' τοὺς φοίνικες μιᾶς γειτονικῆς παράπισας.

Σὲ λίγο, αὐτὲς ξεθάρρεψαν καὶ βγῆκαν ἀπ' τὴν κρύπτη τους. Μιὰ ἀπ' ὅλες, μ' ἄσπρο φόρεμα, ἔπιασε κουβέντα μὲ τὸ ζωγράφο — ἐνῶ οἱ ἄλλες τὴν τραβούσανε γιὰ νὰ φύγῃ, σὰν τρομαγμένες ἀπ' τὴν τόλμη της. Ὁ δὸν Χαΐμ τῆς ἔδειξε διάφορους πίνακες ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς Παναγίας.

Μόλις ὅμως τῆς εἶπε τ' ὄνομά του, χάθηκαν κι' οἱ τρεῖς κοπέλλες, σὰν νὰ τὶς κυνηγούσανε.

«Ποιὲς νάναι; ἀναρωτήθηκε ὁ ζωγράφος. Δὲν φανταζόμουνα τόσο τρομερὸ τ' ὄνομα τοῦ πατέρα μου...».

Τ' ἀπόγεμα, περνοῦσε μαζὶ μὲ φίλους του ἀπ' τὸ μεγα-

—Κάτι μοῦλεγε πὼς θὰ σᾶς ἔβλεπα, τῆς εἶπε μὲ πάθος ὁ Χαΐμ.

ρο τοῦ Κυβερνείου. Καὶ ξανάδε τὶς τρεῖς κοπέλλες, στὸ μπαλκόνι.

— Τὸ Μαργαριτάρι τῆς Βαρκελώνας! εἶπε ἕνας ἀπ' τὴ συνοφιά. Ἡ μεσαία, μὲ τ' ἄσπρα...

Ἦταν ἐκείνη. Φλυαροῦσε μὲ τὶς κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας ποὺ τὴν περιγύριζαν.

Ξαφνικά, ἡ ματιά της ἔπεσε στὸ ζωγράφο. Κοκκίνισε, σκούνησε τὶς φίλες της καὶ τοὺς ἔδειξε τὸν τρομερὸ ἐκεῖνο ἐχθρὸ τοῦ πατέρα της.

— Ὥστε εἶν' ἡ κόρη τοῦ μαρκησίου Βαλφουέρτε; ρώτησε ὁ Χαΐμ τοὺς φίλους του.

— Ναί, τοῦ χειρότερου ἀντιπάλου τοῦ πατέρα σου, τοῦ τύραννου τῆς Βαρκελώνας.

» Εἶναι τὸ μόνο πλάσμα ποὺ λατρεύει, αὐτὸ τὸ θηρίο. Ἂν τὴ χάσῃ, θὰ πεθάνῃ ἀπ' τὸν καῦμό του.

Τώρα καταλάβαινε ὁ Χαΐμ γιατὶ τ' ὄνομά του εἶχε τρομάξει τὶς τρεῖς κοπέλλες.

Πέρασαν μέρες χωρὶς νὰ τὴν ξαναδῇ. Συλλογιόταν πὼς τοὺς χώριζε ὁλόκληρη ἄβυσσος. Κι' ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ τὴ βγάλῃ ἀπ' τὸ νοῦ του...

Ἀλλοίμονο! Ἕνα βαθὺ μῖσος χώριζε τὸν πατέρα του ἀπ' τὸ διοικητή. Κάθε συμφιλίωσι ἦταν ἀδύνατη...

Ἕνα πρωῒ, μελετοῦσε πῖς παληὲς εἰκόνες μιᾶς ἐκκλησίας, ὅταν εἶδε νὰ μπαίνῃ ἡ ντόνα Νιέβες, ἡ ἀγαπημένη του. Κρύφτηκε ἀμέσως πίσω ἀπὸ μιὰ κολώνα καί, καθὼς ἡ κοπέλλα περνοῦσε κοντά του, ἁπλωσε τὸ χέρι του καὶ τὴν κράτησε.

— Ἄ, ἐσεῖς εἰσαστε; εἶπε ἐκείνη ἀναστενάζοντας ἐλαφρά. Τί γυρεύετε ἐδῶ;

— Κάτι μοῦλεγε πὼς θὰ σᾶς ἔβλεπα! ἀπάντησε μὲ πάθος ὁ Χαΐμ.

Ἡ κοπέλλα κοκκίνισε κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι της.

— Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔπαιζα, σενιόρ. Ξεχάστε το...

— Νὰ ξεχάσω τὴν ὡραιότερη μέρα τῆς ζωῆς μου;...

— Ἀφοῦ ξέρετε ποιὰ εἶμαι, καταλαβαίνεπε πὼς εἶναι τρέλλα νὰ κρατιόμαστε ἔτσι ἀπ' τὰ χέρια...

— Τί ὁμορφη ποὺ εἰσαστε!... ψιθύρισε ἐκστατικὰ ὁ ζωγράφος. Τραβᾶτε τὸ χέρι σας; Γιατί; Θέλετε νὰ σωπάσω;

— Δὲν ἔρω, πρόφερε ἡ κοπέλλα. Θἄθελα νὰ σωπάσετε... κι' ὅμως λαχταρῶ νὰ σᾶς ἀκούσω ἀκόμα... Ὅλα μᾶς χωρίζουνε, κι' ὡστόσο τρέμω μὴ σᾶς χάσω!

Ὁ νέος ἔπνιξε μιὰ φωνὴ χαρᾶς.

— Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπε ἡ καρδιά σας, ἐδῶ μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Ἂς τῆς ζητήσουμε ἕνα θαῦμα γιὰ μᾶς!...

— Ἀλλοίμονο! Τίποτα δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀλλάξῃ τὸν πατέρα σας, οὔτε τὸ δικό μου...

Κι' ἡ κοπέλλα ἔκανε νὰ φύγῃ. Μά, πρὶν ἀπομακρύνθῃ, πέταξε στὸ ζωγράφο τὸ ντανιελένιο μαντηλάκι της...

Ἡ Νιέβες δόθηκε μ' ὅλη της τὴν ψυχὴ σ' αὐτὴ τὴν τρυφερὴ ἀγάπη. Ὅσο περισσότερο ἐβλεπε τὰ ἐμπόδια, τόσο ὁ Χαΐμ τῆς φαινόταν ἀνώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄντρες ποὺ εἶχε γνωρίσει. Ἔνοιωθε πὼς ἦταν ἕτοιμη νὰ τὰ θυσιάσῃ ὅλα, γιὰ νὰ ζήσῃ κοντά του...

Ἕνα βράδυ, ἑτοιμαζόπανε γιὰ νὰ πάῃ στὴ γιορτὴ τῆς μαρκησίας ντ' Ἀγκυλάρ, ὅταν ἔλαβε ἕνα σύντομο γράμμα της. Ἡ μαρκησία τῆς ἔγραφε πὼς θἄστελνε ἕνα ἁμάξι της νὰ τὴν πάρῃ, στὶς 10 ἀκριβῶς.

Ἡ νέα ἀποτελείωσε τὴν τουαλέτα της κι' ἔτρεξε ὕστερα νὰ τὸ πῇ στὸν πατέρα της. Ἐκεῖνος τὴ φίλησε, γεμάτος χαρά.

— Νὰ πᾷς, ἄγγελέ μου, τῆς εἶπε. Νὰ πᾷς, καὶ νὰ διασκεδάσῃς. Μόλις τελειώσω τὴ δουλειά μου θαρθῶ κι' ἐγώ.

Μά, μόλις ἔμεινε μόνος, παραξενεύτηκε γιὰ τὴν τόση προθυμία τῆς μαρκησίας ντ' Ἀγκυλάρ. Καὶ τῆς ἔστειλε ἕνα εὐχαριστήριο γράμμα, γιὰ τὴν καλωσύνη ποὺ ἔδειχνε νὰ ὑποβληθῇ σὲ τόσο κόπο. Ἡ ἀπάντησί της τὸν ἔκανε νὰ χλωμιάσῃ καὶ νὰ σφίξῃ τὶς γροθιές του μὲ μανία: Ἡ μαρκησία δὲν εἶχε ἰδέα γιὰ τ' ἁμάξι. Τ' γράμμα ἦταν πλαστό!

— Ἄκουσε, Σαρρία! εἶπε ὁ διοικητὴς στὸ γραμματέα του. Σὲ λίγα λεπτὰ θὰ φτάσῃ τ' ἁμάξι! Δῶσε διαταγὴ νὰ τὸ βάλουν στὴ μέσα αὐλὴ καὶ νὰ κλείσουν ὅλες τὶς πόρτες... Νὰ μὴν ξεφύγῃ κανεὶς τους! Αὐτὴ τὴ φορά, τοὺς κρατᾶμε!...

Ὕστερα πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ δωμάτιο τῆς κόρης του. Τὴ βρῆκε νὰ τραγουδᾷ, μπροστὰ στὸν καθρέφτη της. Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Εἶμ' ἕτοιμη, μπαμπᾶ... τοῦ εἶπε ἐκείνη. Νά, ἀκούω τ' ἁμάξι...

— Μὴ βιάζεσαι, γλυκό μου παιδί. Περίμενε...

Καὶ τὴν κράτησε ἀπ' τὸ χέρι... Δυὸ πυροβολισμοὶ πέσανε ξαφνικά, στὴν αὐλή.

— Σάπα! Δὲν εἶναι τίποτα. Γλύτωσες ἀπὸ τρομερὸ κίνδυνο... Τ' ἁμάξι δὲν πᾶστειλε ἡ μαρκησία. Θέλανε νὰ σὲ κλέψουνε!

— Ποιός; Γιὰ τὸ Θεό! φώναξε ἡ κοπέλλα μὲ πνιγμένη φωνή.

— Οἱ κακοῦργοι ποὺ κάνανε τόσα ἐγκλήματα. Ποιός ἄλλος;...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, παρουσιάστηκε ὁ Σαρρία, κίτρινος, ταραγμένος.

— Τὰ ὀνόματά τους, τοῦ εἶπε ξερὰ ὁ διοικητής.

— Ἦταν ἕνας μονάχα, μεταμφιεσμένος σὲ ἁμαξᾶ... Ρίχτηκε πάνω στὸν πρῶτο ποὺ θέλησε νὰ τὸν συλλάβῃ. Οἱ ἄλλοι τὸν πυροβόλησαν... Βρῆκαν ὕστερα πάνω του αὐτὰ ἐδῶ...

Κι' ὁ γραμματέας ἔδωσε στὸ διοικητὴ ἕνα ντανιελένιο μαντηλάκι κι' ἕνα ζωγραφικὸ πίνακα, τυλιγμένο κυλινδρικὰ καὶ καταμαπωμένο. Ὁ μαρκήσιος τὸν ἄνοιξε ἀπότομα.

— Ἡ κόρη μου! φώναξε μανιασμένος. Ὁ δὸν Χαΐμ!...

Ἡ εἰκόνα παρίστανε τὴν Παναγία, μὲ τὴ μορφὴ τῆς ντόνα Νιέβες.

Τὸ πρόσωπο τῆς δύστυχης κοπέλλας ἀλλοιώθηκε φριχτά. Τὰ μάτια της γουρλώσανε. Ἕνα μουγκρητὸ ξέφυγε ἀπ' τὰ στήθη της, καθὼς κύπταζε τὸν πατέρα της μὲ ἀπερίγραπτη ἀποστροφή.

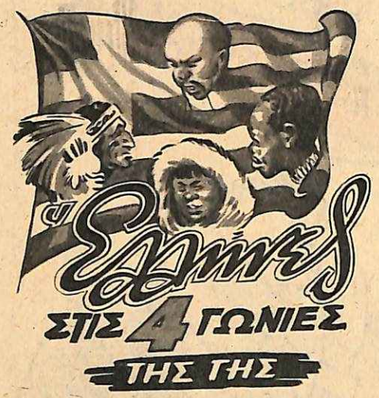
— Μοῦ τὸν σκότωσες! Σκότωσες τὴν ἀγάπη μου! Δολοφόνε!... βόγγησε.

Ἔκανε μιὰ ὑποχώρησι, ζήτησε νὰ πιαστῇ κάπου κι' ὕστερα κυλίστηκε γάμω ἡ κρή. Τὴν εἶχε σκοτώσει ἡ ἐρωτικὴ ἀπελπισία.

ΑΛΦΟΝΣΟ ΡΕΑΛ

Ποιὸς θά... πρωτοκολλήσῃ!...
(Τοῦ Λ. Θεοφιλόπουλου)

Η ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Μεγάλες κατακτήσεις

Οι μεγάλες ἐπιτυχίες τῶν Ἑλλήνων μεταναστῶν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, ὀφείλονται βασικὰ στὶς ἱκανότητές τους, στὴν εὐχέρεια προσαρμογῆς τους, ἀλλὰ καὶ στὸ αἰσθητήριό τους, ποὺ λειτουργεῖ κατὰ ἕνα τρόπο ἐκπληκτικό.

Μιὰ χαρακτηριστικὴ ἀπόδειξις τούτου εἶναι, ὅτι ἀρκετοὶ Ἕλληνες, ἀνεδείχθησαν ὡς κινηματογραφικοὶ ἐπιχειρηματίαι πολὺ προτοῦ ἐξελιχθῆ σὲ σπουδαία ἐπιχείρησι ὁ κινηματογράφος.

Εἶναι πασίγνωστοι, στὰ τέσσερα σημεῖα τῆς Γῆς, οἱ ἀδελφοὶ Σκούρα, οἱ ὁποῖοι διακαίως χαρακτηρίζονται ὡς βασιλεῖς τοῦ κινηματογράφου τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

Πολὺ προτοῦ ἀναδειχθοῦν οἱ Σκουραῖοι, κυρίαρχος τοῦ κινηματογράφου — πρωτογόνου τότε — στὴν Ἀμερικὴ, ἦταν ἕνας ἄλλος Ἕλλην: ὁ Ἀλέξανδρος Πανταζῆς ἀπὸ τὴν Ἄνδρο.

Ὁ Πανταζῆς εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ χαρακτηριστικοὺς τύπους τοῦ μετανάστου. Ἔφτασε στὴν Ἀμερικὴ, φτωχός, ὅπως ὅλοι οἱ πρωτοπόροι, κατὰ τὸ 1900, μὲ μόνα ἐφόδια τὰ ἐλάχιστα γράμματα καὶ τὰ πολὺ λιγώτερα δολλάρια. Τόσα, ὅσα θὰ τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ζήσῃ δυὸ-τρεῖς μῆνες τρώγοντας ψωμοτύρι.

Ὅπως οἱ περισσότεροι, ἔκανε κι' αὐτὸς στὴν ἀρχὴ χειρωνακτικὲς ἐργασίες καὶ κατόπιν ἐγκαταστάθηκε στὸ Ντόυνσον τῆς Ἀλάσκας, ἀναζητῶντας τὴ μεγάλη τύχη.

Ὕστερα ἀπὸ δραματικὲς περιπέτειες καὶ ἀγωνιώδεις προσπάθειες καὶ ἀφοῦ ὑπῆρξε πρῶτα ὡς ὑπαλληλάκος σὲ διάφορες κινηματογραφικὲς ἐπιχειρήσεις, κατώρθωσε νὰ νοικιάσῃ ἕνα κινηματοθέατρο καὶ νὰ κάνῃ τὴν πρώτη ἐξόρμησί του ὡς ἐπιχειρηματίας. Ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα τίποτε δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ. Ὁ Πανταζῆς ἀνοιγε τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο κινηματοθέατρο, σ' ὅλες τὶς μεγάλες πόλεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Καὶ λίγα χρόνια ἀργότερα, τὸ ὀνομά του ἦταν πασίγνωστο σ' ὅλη τὴν Ἀμερική, ὅπως εἶναι καὶ σήμερα.

Ὁ Πανταζῆς ὑπῆρξε, μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, ὁ πρῶτος μεγάλος ἐπιχειρηματίας τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς μεταναστευτικῆς γενεᾶς. Τὸ παράδειγμά του δὲν ἀφῆκε ἀσυγκίνητους τοὺς σκληρότατα ἀγωνιζομένους ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ στὴν ξενητειὰ Ἕλληνες. Λίγο μετὰ τοὺς θριάμβους τοῦ Πανταζῆ — ὁ ὁποῖος βρέθηκε νὰ ἔχῃ ὑπὸ τὸν ἔλεγχό του περισσότερους ἀπὸ 300 κινηματογράφους σ' ὅλη τὴν Ἀμερική — ἐνεφανίσθη ὁ Σωτήριος Κόκκαλης, ποὺ ἀνεμίχθη ἐπίσης σὲ κινηματογραφικὲς ἐπιχειρήσεις κι' ἀπέκτησε τεραστία περιουσία. Ὁ Κόκκαλης πέθανε τὸ 1939 κι' ἕνα σημαντικὸ μέρος τῆς τεραστίας περιουσίας του ἐκληροδότησε στὰ ἑλληνικὰ ἱδρύματα τῆς Ἀμερικῆς.

Ἕνας ἄλλος σπουδαῖος κινηματογραφικὸς ἐπιχειρηματίας ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους Ἑλληνες μεπνάστες, εἶναι καὶ ὁ Παντελῆς Ἀντωνόπουλος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐγκαταστήσει τὸ κέντρο τῶν θεατρικῶν καὶ κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεών του στὸ Πίτσμπουργκ.

Ἐκτοτε ἀνεδείχθησαν πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες μετανάστες στὶς κινηματογραφικὲς ἐπιχειρήσεις, ἀφοῦ προηγουμένως ὑπηρέτησαν ὡς ὑπάλληλοι στὶς ὁμοειδεῖς ἐπιχειρήσεις τοῦ Πανταζῆ, τοῦ Κόκκαλη καὶ τοῦ Ἀντωνοπούλου.

Ἔτσι φθάνουμε στοὺς ἀδελφοὺς Σκούρα, ποὺ κατέκτησαν τὸν ἀμερικανικὸ κινηματογράφο καὶ θεωροῦνται σήμερα ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐπιχειρηματίες καὶ τοὺς σημαντικωτέρους παράγοντες τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Οἱ ἀδελφοὶ Σκούρα ἔφθασαν στὴν Ἀμερικὴ κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἕλληνες μεταναστες, φτωχοί, μὲ ἐλάχιστα ἐφόδια, ἀλλὰ μὲ ἀδάμαστη θέλησι καὶ ἀποφασιστικότητα. Ἐργάστηκαν στὴν ἀρχὴ σκληρὰ γιὰ τὴν ἐξοικονόμησι τοῦ ἐπιουσίου, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ πρῶτος ὁ Σπῦρος Σκούρας διεπιστώσε ὅτι ὁ κινηματογράφος μπορεῖ ν' ἀποτελέσῃ πηγὴ πλουτισμοῦ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ ἀφοσιωθῆ σ' αὐτόν. Τὴν ἄποψι συμμερίσθηκε κι' ὁ ἀδελφός του Κωνσταντῖνος Σκούρας κι' ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ ἀγωνιώδεις προσπάθειες, κατώρθωσαν νὰ ἀποκτήσουν στὸ Σαὶν Λουῒς τὴν πρώτη ἰδιόκτητη αἴθουσα κινηματογράφου, τὸ «Ὀλύμπια».

Τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς ψυχαγωγίας βρισκόταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ σὲ ἐντελῶς πρωτόγονη κατάστασι. Ἐλάχιστοι ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν ἐμπιστοσύνη στὸ μέλλον του. Μολαταῦτα, οἱ ἀδελφοὶ Σκούρα διαισθάνθηκαν τὴν ἐξέλιξί του καὶ γι' αὐτὸ δὲν περιωρίσθηκαν μονάχα στὸ καθαρῶς ἐπιχειρηματικὸ μέρος, ἀλλὰ ἀσχολήθηκαν καὶ μὲ τὴ μύησι στὶς τεχνικὲς λεπτομέρειες τῆς κινηματογραφικῆς βιομηχανίας. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ εἰδίκευσις, ἡ ὁποία ἔφθασε στὸ ἀνώτερο σημεῖο ἀρτιότητος, προσέδωσε στὸ Σπῦρο Σκούρα τὸ τεράστιο κῦρος ποὺ διαθέτει σήμερα, ὄχι μόνο μεταξὺ τοῦ ἀμερικανικοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ διεθνοῦς κινηματογραφικοῦ κόσμου.

Οἱ ἀδελφοὶ Σκούρα προχώρησαν ἑνωμένοι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἐπιχειρηματικῆς τους δραστηριότητας, ὁ καθένας ὅμως ἀνέλαβε τὴ διεύθυνσι ἑνὸς ὡρισμένου κλάδου. Ἔτσι ὁ Κωνσταντῖνος — ὁ γνωστὸς μὲ τὸ ὄνομα Τσάρλ — ἀνέλαβε τὸ διαχειριστικὸ μέρος καὶ βρέθηκε ἐπὶ κεφαλῆς τῆς «Ναίσιοναλ Τήατρ Ἀμουζμεντ Κορπορέσιον», μιᾶς τεραστίας κινηματογραφικῆς ἐπιχειρηματικῆς ὀργανώσεως, ἡ ὁποία διαθέτει περισσότερα ἀπὸ ἑφτακόσια κινηματοθέατρα σ' ὅλες τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

«Δύσκολο εἶναι — γράφει σχετικὰ στὸ βιβλίο του «Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς», ὁ Μπ. Μαλαφούρης — νὰ βρῇ κανεὶς καλύτερο διαχειριστὴ θεάτρων καὶ ἔμπρακτη ἀπόδειξι τῆς ἐκτιμήσεως ποὺ χαίρει ὁ Τσὰρλ Σκούρας, ἔδωσε τὸ 1946 ὁ τραπεζιτικὸς οἶκος Τρανσαμερικαν Κορπορέσιον, τοῦ πολυεκατομμυριούχου Τζιανίνι τῆς Καλιφορνίας, ποὺ προσέφερε ἄνω τῶν 4 ½ ἑκατομμυρίων δολλαρίων γιὰ ἕνα μπλὸκ μετοχῶν τῆς Ναίσιοναλ Τήατρ Κορποραίσιον, τὶς ὁποῖες δυὸ χρόνια πρίν, εἶχεν ἀγοράσει ἀντὶ 353.125 δολλαρίων ὁ Τσὰρλ Σκούρας ἀπὸ τὴν ἑταιρεία ποὺ διευθύνει. Τὴν προσφορὰ αὐτή, ποὺ ἐξέπληξε ἀκόμη κι' αὐτοὺς τοὺς διευθυντὰς καὶ μετόχους τῆς ἑταιρείας καὶ τῆς Φὸξ, τὴν ἔκανε ὁ Τζανίνι, ποὺ ἴσως περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο τραπεζίτη, εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ τὴν ἀκριβῆ οἰκονομικὴ κατάστασι καὶ τὴν ἀποδοτικότητα κάθε κινηματογραφικῆς ἐπιχειρήσεως... Ὁ ἀμερικανικὸς Τύπος, μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ἔγραψε κολακευτικώτατα σχόλια γιὰ τὸ ἐπιχειρηματικὸ καὶ διαχειριστικὸ δαιμόνιο τοῦ Τσὰρλ Σκούρα. Σύμφωνα δὲ μὲ ἀριθμοὺς ποὺ ἀνεκοίνωσε τὸ ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, ὁ Σκούρας πῆρε τὸ μεγαλύτερο ποσὸν ἀπὸ κάθε ἄλλο μισθοδοτούμενο πρόσωπο στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες κατὰ τὸ 1946, μὲ σύνολο ἀποδοχῶν 568.144 δολλάρια. ποσὸν ποὺ δὲν συμπεριλαμβάνει τὶς προσόδους ἀπὸ μερίσματα ἢ ἀπὸ διάφορες ἐπενδύσεις».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τὸ ζώδιον τοῦ Κριοῦ (21 Μαρτίου — 19 Ἀπριλίου)

Ὁ Κριὸς συμβολίζει τὴ νεανικὴ ὁρμὴ τῆς φύσεως, ποὺ ἀναγεννιέται κατὰ τὴν ἀνοιξι. Ἐκεῖνες ποὺ γεννήθηκαν κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ ζώδιο (21 Μαρτίου ἕως 19 Ἀπριλίου) δὲν διακρίνονται οὔτε γιὰ τὴν περίσκεψι, οὔτε γιὰ τὴν προβλεπτικότητά τους. Τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικό τους εἶναι ὁ αὐθορμητισμός. Ἐνεργοῦν πάντα σύμφωνα μὲ τὶς βαθύτερες παρορμήσεις τους, χωρὶς νὰ κάνουν τὸν κόπο νὰ σκεφθοῦν ἢ ν' ἀναμετρήσουν τὶς συνέπειες ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχουν οἱ πράξεις τους. Εἶναι, ἐξ ἄλλου, εὐερέθιστες καὶ πεισματάρες. Κατὰ βάθος, ὅμως, ἔχουν καλὸν χαρακτῆρα, ἀλλὰ χρειάζεται... νὰ κουρασθῆτε λίγο γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψετε.

Φυσικὴ διάπλασι

Ἀνάστημα: ποικίλλει, εἶναι ἄλλοτε κοντὸ καὶ ἄλλοτε ψηλό.
Διάπλασις: κανονική.
Ὦμοι: εὐρεῖς.
Κεφάλι: μᾶλλον μέτριο, μὲ προεξέχοντα μήλα.
Μάτια: γκρίζα ἢ καστανά, ἐλάχιστα χαμένα στὶς κόγχες.
Μύτη: γωνιώδης.
Χείλη: προεξέχοντα, κάπως ἀκανόνιστα.
Δόντια: σὰν πριόνι.
Μαλλιά: μαῦρα ἢ κόκκινα.
Φωνή: ἰσχυρή.
Χροιά: κοκκινωπή.
Κινήσεις: ἀδέξιες.

Ἐρωτικὴ διάθεσι

Κι' ἐδῶ ἐπικρατεῖ ὁ αὐθορμητισμός. Οἱ γυναῖκες, ποὺ ἐπηρεάζονται ἀπ' αὐτὸ τὸ ζώδιο, εἶναι ἐπιρρεπεῖς στὰ κεραυνοβόλα αἰσθήματα.

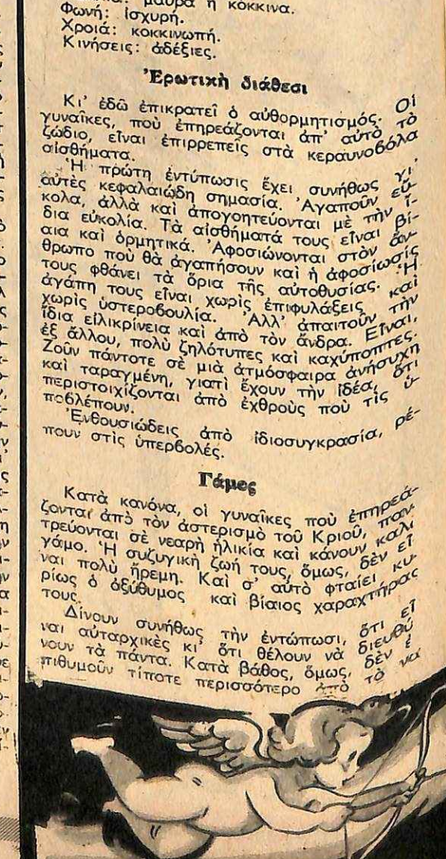
Ἡ πρώτη ἐντύπωσι ἔχει συνήθως γι' αὐτὲς κεφαλαιώδη σημασία. Ἀγαποῦν εὔκολα, ἀλλὰ καὶ ἀπογοητεύονται μὲ τὴν ἴδια εὐκολία. Τὰ αἰσθήματά τους εἶναι βίαια καὶ ὁρμητικά. Ἀφοσιώνονται στὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ ἀγαπήσουν καὶ ἡ ἀφοσίωσίς τους φθάνει τὰ ὅρια τῆς αὐτοθυσίας. Ἡ ἀγάπη τους εἶναι χωρὶς ἐπιφυλάξεις καὶ χωρὶς ὑστεροβουλία. Ἀλλ' ἀπαιτοῦν τὴν ἴδια εἰλικρίνεια καὶ ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Εἶναι, ἐξ ἄλλου, πολὺ ζηλότυπες καὶ καχύποπτες. Ζοῦν πάντοτε σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἀνησυχίας καὶ ταραγμένη, γιατὶ ἔχουν τὴν ἰδέα, ὅτι περιστοιχίζονται ἀπὸ ἐχθροὺς ποὺ τὶς ὑποβλέπουν.

Ἐνθουσιώδεις ἀπὸ ἰδιοσυγκρασία, ρέπουν στὶς ὑπερβολές.

Γάμος

Κατὰ κανόνα, οἱ γυναῖκες ποὺ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸ τοῦ Κριοῦ, παντρεύονται σὲ νεαρὴ ἡλικία καὶ κάνουν καλὸ γάμο. Ἡ συζυγικὴ ζωὴ τους, ὅμως, δὲν εἶναι πολὺ ἤρεμη. Καὶ σ' αὐτὸ φταίει κυρίως ὁ ἀξύθυμος καὶ βίαιος χαρακτῆρας τους.

Δίνουν συνήθως τὴν ἐντύπωσι, ὅτι εἶναι αὐταρχικὲς κι' ὅτι θέλουν νὰ διευθύνουν τὰ πάντα. Κατὰ βάθος, ὅμως, δὲν ἐπιθυμοῦν τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ

ΠΡΟΛΕΓΟΥΝ ΤΗΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΣΑΣ

βροῦν τὸ δυνατὸ ἄντρα, ποὺ θὰ τὶς ὑποτάξῃ στὴν ἰσχυρὴ θέλησί του καὶ θὰ τὶς διευθύνῃ.

Εἴσαστε αὐτὸς ὁ ἄντρας; Ἡ ζωή σας θὰ εἶναι ἤρεμη καὶ ἁρμονικὴ μαζί τους. Διαφορετικά, θὰ μεταβάλουν τὴ ζωή σας σὲ κόλασι κι' ἂν ἀκόμη ἔχετε τὶς καλύτερες διαθέσεις καὶ τὸν πιὸ ἤρεμο χαρακτῆρα τοῦ κόσμου.

Εἰδικώτερα, οἱ πιθανότητες γάμου ἔχουν ὡς ἑξῆς:

α) Γιὰ ἐκεῖνες ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ 21-30 Μαρτίου.

Ἐκεῖνο ποὺ τὶς χαρακτηρίζει εἶναι τὸ θάρρος, ἡ ἀνυπομονησία καὶ τὸ πεῖσμα. Ἔχουν ἀπὸ ἐνωρὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες. Γάμος σὲ νεαρὴ ἡλικία. Συζυγικὲς διχόνοιες ποὺ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ὁδηγήσουν σὲ διαζύγιο. Ἀπότομα ἀνεβοκατεβάσματα. Καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Ἂν ὑπερπηδήσετε τὶς ἀνατροπὲς κρίσεις κατὰ τὴν πρώτη περίοδο τῆς συζυγικῆς ζωῆς, ὅλα θὰ πάνε καλά.

β) Γιὰ ἐκεῖνες ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ 31 Μαρτίου - 9 Ἀπριλίου.

Ἡ τύχη θὰ σᾶς χαμογελάσῃ ἀπὸ πολὺ ἐνωρίς. Καλὸς γάμος, οἰκονομικὴ ἄνεσις, καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Κι' ἐδῶ, ὅμως, διακρίνονται κίνδυνοι ποὺ ἴδιους κινδύνους τρέχετε τοὺς ἴδιους κινδύνους καὶ στὴν προηγουμένη περίπτωσι. Εἶναι καλὸ νὰ περιορίσετε τὴ βιαιότητα τοῦ χαρακτῆρος σας.

γ) Γιὰ ἐκεῖνες ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ 10-19 Ἀπριλίου.

Οἱ γυναῖκες ποὺ γεννήθηκαν τὸ δεκαήμερο αὐτό, ἔχουν μιὰ ἀκατανίκητη γοητεία. Καλὸς καὶ πλούσιος γάμος. Κοσμικὲς ἐπιτυχίες.

Θὰ προτιμήσετε ἄνδρες ποὺ γεννήθηκαν κάτω ἀπὸ τὸ ἴδιο ζώδιο. Ἐπίσης ἐκείνους ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Ἰουλίου - 22 Αὐγούστου (ζώδιο τοῦ Λέοντος) καὶ ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου - 18 Φεβρουαρίου (ζώδιο τοῦ Ὑδροχόου). Θὰ ἀποφύγετε, ἀντίθετα, ἐκεῖνους ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου - 20 Ὀκτωβρίου (ζώδιο τοῦ Ζυγοῦ) καὶ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου - 20 Μαρτίου (ζώδιο τῶν Ἰχθύων).

Ἐπαγγελματικὲς προσανατολισμὸς

Οἱ γυναῖκες ποὺ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὸ ζώδιο τοῦ Κριοῦ εἶναι ἐξυπνες καὶ δραστήριες.

Ἀπὸ τὶς προσπάθειές τους, ὅμως, λείπει τὸ πνεῦμα τῆς συνεχείας. Ἀρχίζουν μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό, ἀλλ' ἀπογοητεύονται εὔκολα κι' ὄχι σπάνια ἀφίνουν στὴ μέση ἐκεῖνο ποὺ ἄρχισαν.

Τὰ βίαια σπόρ, οἱ ἐξερευνήσεις καὶ οἱ περιπέτειες ἀσκοῦν μιὰ ἰδιαίτερη ἕλξι πάνω τους.

Εἶναι δυνατὸν νὰ προοδεύσουν στὴ ζωή τους ὡς γιατροί, δικηγόροι, ἀρχιτέκτονες, ἠθοποιοὶ κλπ.

Ἀντίθετα μὲ ὅ,τι θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ κανείς, δὲν εἶναι ἀνεπιτήδειες γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ ζωή. Διευθύνουν, τοὺν-τίσουν, μὲ στιβαρὸ χέρι τὸ σπίτι τους, ἐνδιαφέρονται ζωηρὰ γιὰ τὸν ἄντρα τους καὶ ἀφοσιώνονται μὲ ἀληθινὸ πάθος στὰ παιδιά τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἐκεῖνες ποὺ γεννήθηκαν κάτω ἀπὸ τὸ ζώδιο τοῦ Ταύρου.

Στὶς 17 Νοεμβρίου τοῦ 1918, ἕνα μεγάλο καΐκι, ἡ «Βασιλικὴ» τοῦ Σπύρου Καφτάνη πάλευε, μὲ τὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα στ' ἀνοιχτὰ τῆς Στυλίδος. Τὸ κατάρτι, ἀφοῦ σφύριξε καὶ ξανασφύριξε, διαγράφοντας μεγάλα τόξα, ἔσπασε μὲ φρικιαστικὸ κρότο. Ἀστραπὲς αὐλάκωναν τὸ θολὸ οὐρανό. Τίποτα δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ σώσῃ τὸ καΐκι ἀπὸ τὴ μανία τῶν στοιχείων. Ὁ καπετάνιος καὶ τὰ ἑφτὰ μέλη τοῦ πληρώματος, εἶχαν γαντζωθῆ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἕτοιμοι νὰ πέσουν στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ μὴ τοὺς παρασύρῃ στὸ βυθὸ τὸ καΐκι.

Ξαφνικά, ὅλοι γύρισαν τὸ βρεγμένο πρόσωπό τους στὸ τιμόνι. Μέσα σὲ μιὰ λάμψι, σ' ἕνα φωτεινὸ σύννεφο, ἀντίκρυσαν τὴ χλωμὴ μορφὴ μιᾶς γυναίκας. Τὴν ἴδια στιγμή, λὲς καὶ ἕνα ἀόρατο χέρι ἠρέμησε τὰ ταραγμένα νερά, ἡ τρικυμία σταμάτησε καὶ τὸ καΐκι μόνο του μπῆκε στὸν ὅρμο τῆς Στυλίδος. Ὕστερα ἡ μορφὴ τῆς γυναίκας χάθηκε...

Οἱ ὀχτὼ ναυτικοί, μόλις πάτησαν τὸ πόδι τους στὴ στερεά, ἄρχισαν ἀμέσως νὰ διηγοῦνται στοὺς ἀνθρώπους τοῦ λιμανιοῦ τὴν παράξενη ὀπτασία.

— Ἦταν, ἀπάντησαν ἐκεῖνοι, ἡ Φανερωμένη τοῦ Ἁγάθωνα!...

Καὶ τοὺς ἐξήγησαν πὼς ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας βρίσκεται ἀπάνω στὴν Οἴτη, σὲ ὑψόμετρο μάλιστα 1.300 μέτρων.

Οἱ ναυτικοί, ἔτσι μουσκεμένοι καθὼς ἦταν, ξεκίνησαν ἀμέσως γιὰ τὸ Μοναστήρι.

Περπάτησαν πολλὲς ὧρες, χωρὶς κανένας νὰ μιλήσῃ. Ὅταν ἔφταναν στὴν ἐκκλησιὰ τοῦ μοναστηριοῦ, σήκωσαν τὰ μάτια τους στὴν εἰκόνα. Ἕνα ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη ὅλων. Ἀντίκρυσαν στὴν παληὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας, τὴν ἴδια ἀκριβῶς μορφὴ μ' ἐκείνη, ποὺ παρουσιάστηκε τὸ βράδυ στὴ θάλασσα.

Τέτοια ταραχὴ καὶ συγκίνησι δοκίμασαν, ὥστε, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, δύο ἀπὸ αὐτούς, δὲν ξαναγύρισαν πιὰ στὰ σπίτια τους. Ἔγιναν καλόγεροι.

Εἶναι παληά, πολὺ παληά, αὐτὴ ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς Ρούμελης. Καὶ ὁ Πουκεβίλ καὶ ὁ Παπαρρηγόπουλος συμφωνοῦν, ὅτι ἡ μονὴ τοῦ Ἁγάθωνος χτίστηκε τὸ 1400, δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ 550 περίπου χρόνια. Ἡ παράδοσι, ἐξ ἄλλου, συμπληρώνει μὲ τὸ δικό της τρόπο τὶς πληροφορίες τους. Λέγεται δηλαδή, ὅτι ἀφορμὴ τῆς ἱδρύσεως τοῦ μοναστηριοῦ, ἦταν δύο Τοῦρκοι, ποὺ εἶχαν στὴν περιοχὴ τεράστια χτήματα καὶ δάση δικά τους. Μιὰ μέρα, ἀπὸ τὸ βάθος μιᾶς χαράδρας, εἶδαν νὰ ἀνεβαίνῃ καπνός. Περίεργοι, ἀλλὰ καὶ θυμωμένοι γιατὶ ὑποψιάστηκαν πὼς κάποιος πῆγε ἐκεῖ γιὰ ν' ἀνάψῃ φωτιά, ἔτρεξαν νὰ τὸν πιάσουν. Ὅταν ὅμως πλησίασαν, ὁ καπνὸς χάθηκε, ἐνῶ στὸ βάθος τῆς χαράδρας διακρίνεται μιὰ περίεργη λάμψι. Αὐτὸ ἔγινε πολλὲς φορὲς καὶ τὸ περιστατικὸ ἔφτασε καὶ στ' αὐτιὰ τῶν χριστιανῶν. Οἱ ἴδιοι οἱ Τοῦρκοι τοὺς παρακινοῦσαν τότε νὰ κατεβοῦν ὡς ἐκεῖ, ἀλλὰ κανένας δὲν τὸ ἀποφάσιζε. Δίσταζαν, γιατὶ εἶχαν ὑποψιαστῆ τέχνασμα... Τέλος, μιὰ μέρα, οἱ δυὸ ἀγάδες πῆγαν μόνοι τους στὴ χαράδρα. Ἦταν ἐκεῖ τὰ ἐρείπια μιᾶς ἐκκλησίας, καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς πέτρες, οἱ δύο Τοῦρκοι διέκριναν τὴν εἰκόνα μισοσκεπασμένη ἀπὸ σπασμένα κεραμίδια καὶ χώματα.

Στὴν ἀρχή, ἡ Φανερωμένη τοποθετήθηκε σὲ μιὰ σπηλιά. Κατόπιν χτίστηκε μιὰ ἐκκλησία καὶ ὁλόκληρο μοναστῆρι ἀπὸ κάποιον καλόγερο Ἁγάθωνα, αὐτὸ ποὺ ὑπάρχει μέχρι σήμερα. Θὰ πρέπῃ νὰ σημειωθῆ, ὅτι τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας βρισκόταν στὴ σπηλιά, μιὰ μέρα, χάθηκε. Τὴν ξαναβρῆκαν δυὸ ὧρες δρόμο πιὸ μακρυά, καὶ τὴν μετέφεραν πάλιν στὸ σπήλαιο. Ξαναχάθηκε ὅμως γιὰ δεύτερη φορὰ καὶ μόλις τὴν βρῆκαν, κατάλαβαν πὼς ἡ ἐκκλησία ποὺ ἐπρόκειτο νὰ χτίσουν, ἔπρεπε νὰ θεμελιωθῆ μακρυὰ ἀπὸ τὴ σπηλιά. Ὅταν, λοιπόν, ἄρχισαν νὰ σκάβουν τὰ θεμέλια καὶ χιλιάδες κόσμος παρακολουθοῦσε μὲ συγκίνησι τὴ λειτουργία, ἄρχισε ἕνας δυνατὸς σεισμός. Ἡ σπηλιὰ γκρεμίστηκε. Ἡ Παναγία εἶχε κάνει τὸ θαῦμα της, σώζοντας χιλιάδες κόσμο ἀπὸ τὸ θάνατο. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι οὔτε τὸ πρῶτο, οὔτε τὸ τελευταῖο.

Ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Φανερωμένης.

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ Φανερωμένη τῆς Ρούμελης

Χαρακτηριστικὸ εἶναι καὶ τὸ ἀκόλουθο, ποὺ τὸ διηγοῦνται σ' ὁλόκληρη τὴ Ρούμελη. Μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὸ χωριὸ Μεξάτα, τυφλώθηκε. Πολλὰ χρόνια ἀργότερα, εἶδε στὸν ὕπνο της μιὰ λευκοφορεμένη γυναῖκα.

— Γιατί δὲν ἤρθες νὰ μὲ δῇς; τὴ ρώτησε.

— Μὰ ἐγὼ εἶμαι τυφλή. Δὲν βλέπω...

— Ἔλα αὔριο στὸ μοναστῆρι τοῦ Ἁγάθωνα καὶ θὰ μὲ δῇς...

Περίεργη, ἡ τυφλὴ νέα, διηγήθηκε στοὺς δικούς της τὸ παράξενο ὄνειρο καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ τὴν πάνε στὸ μοναστῆρι. Τὸ μονοπάτι ἦταν στενό, ἐπικίνδυνο, γιατὶ περνάει πάνω ἀπὸ γκρεμούς.

— Μὴ μὲ κρατᾶτε, εἶπε ἡ νέα σὲ μιὰ στιγμὴ στοὺς δικούς της. Ἐγὼ βλέπω...

— Μᾶς βλέπεις;...

— Ἐσᾶς ὄχι... Ξεχωρίζω ὅμως τὸ μονοπάτι. Φέγγει μπροστὰ στὰ πόδια μου...

Οἱ δικοί της τὴν ἄφησαν καὶ εἶδαν πὼς ἡ τυφλὴ κόρη περπατοῦσε μὲ εὐκολία. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως κλονίστηκε καὶ σωριάστηκε στὴ γῆ λιποθυμη. Τὴν σηκώσανε καὶ λιποθυμισμένη τὴ μετέφεραν στὴν ἐκκλησία, κάτω ἀπὸ τὴ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας. Ἐκεῖ συνῆλθε. Ἔτριψε τὰ μάτια της καί, ξαφνικὰ ἔβαλε μιὰ φωνή:

— Βλέπω, βλέπω! Νὰ ἡ γυναίκα ποὺ παρουσιάστηκε στὸ ὄνειρό μου!...

Λίγα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν τελευταῖο πόλεμο, μετέφεραν στὸ μοναστῆρι ἕνα νέο ἀπὸ τὸ Σιμάκοβο, τὸν Γ. Ντ. Ἦταν τότε 14 ἐτῶν καὶ τὸ σῶμα του σκεπαζόταν ἀπὸ φοβερὲς πληγές, γεμάτες πύον. Ἡ ἐπιστήμη καὶ οἱ ἰαματικὲς πηγὲς δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ κάνουν καλό. Ἀπελπισμένοι οἱ δικοί του, τὸν πῆγαν στὴ μονὴ τοῦ Ἁγάθωνος. Τὸ δυστυχισμένο παιδὶ γονάτισε μπροστὰ στὴν εἰκόνα.

Κλαίγοντας, ζήτησε τὴ βοήθεια τῆς Φανερωμένης. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ μητέρα του, ὁ πατέρας του καὶ τὰ δυό του πιὸ μικρὰ ἀδελφάκια. Μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα, οἱ πληγὲς χαθήκανε. Ἔγινε τελεῖως καλά, χάρις στὴ θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Ὑπάρχουν ἀκόμη πολλὰ θαύματα, ἀλλὰ ὁ νῦν ἡγούμενος, Πανοσιολογιώτατος Γερμανός, τηρεῖ τὴν παράδοσι τῆς μονῆς νὰ μὴν κρατιέται δηλαδὴ ἡμερολόγιο θαυμάτων, ἐπειδὴ τὸ θεωρεῖ «ἐμπορικὴ διαφήμισι», ποὺ εἶναι τελείως ἀσυμβίβαστη μὲ τὴ χριστιανικὴ θρησκεία.

Β. ΤΣΙΜΠΙΔΑΡΟΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τό κορίτσι ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ

—Φτάνει γιὰ σήμερα, εἶπε ὁ Κλὼντ, βλέπω πὼς κουράστηκες...

Κύτταξε μιὰ στιγμὴ τὴν ὄμορφη κοπέλλα, μὲ τὸ κόκκινο φόρεμα, ποὺ καθόταν ἀπέναντί του. Ἡ Βικτώρια δὲν κουνήθηκε ἀπ' τὴ θέσι της, μόνο χαμογέλασε στὸ νεαρὸ ζωγράφο.

— Νομίζω, συνέχισε ὁ Κλὼντ, πὼς θὰ εἶναι τὸ ὡραιότερο ταμπλὼ ἀπ' ὅσα ζωγράφισα ὡς σήμερα!...

Ἡ Βικτώρια ἦτανε τὸ ἀγαπημένο μοντέλο τοῦ Κλὼντ Μαραί. Τὸ γλυκό της πρόσωπο, τὰ ὀνειροπόλα μάτια της, τὸ τέλειο σῶμα της, τὸν εἶχαν ἐμπνεύσει καὶ εἶχε ζωγραφίσει πολλοὺς πίνακες, ὅπου ἡ Βικτώρια ἐμφανιζόταν ὡς τσιγγάνα, ὡς μικρὴ σκλάβα, ὡς γυμνὴ χορεύτρια, ὡς ἀκροβάτιδα τοῦ τσίρκου. Μεταξὺ τοῦ Κλὼντ καὶ τῆς Βικτώριας δὲν ὑπῆρχε παρὰ μιὰ ἀμοιβαία φιλία, μ' ὅλο ποὺ ἡ καρδιὰ τῆς ὄμορφης κοπέλλας ἔνοιωθε κάτι περισσότερο γιὰ τὸ ζωγράφο. Γι' αὐτό, λυπήθηκε, ὅταν ἄκουσε νὰ τῆς λέη:

— Ἦταν ἡ τελευταία πόζα σήμερα! Αὔριο θὰ φύγω... Ἕνα ταξίδι λίγο μακρυνό. Πάω νὰ παντρευτῶ...

— Νὰ παντρευτῆς; ψιθύρισε ἔκπληκτη ἡ Βικτώρια. Μὲ τὴ Λίζα Μαριόν;

—Ἀκριβῶς, μ' αὐτή. Ἡ Λίζα εἶναι πολὺ πλούσια, ἔχει πολλὲς σχέσεις, κι' ἂς μὴν εἶναι ὄμορφη σὰν ἐσένα. Εἶμαι τριάντα πέντε χρονῶν καὶ ὁ καιρὸς περνάει...

— Θὰ λείψης πολύ;...

— Δυὸ-τρεῖς βδομάδες. Θὰ παντρευτοῦμε στὴν Ἰταλία καὶ στὸ γυρισμό μου, θὰ τελειώσουμε τὸ ταμπλὼ «Τὸ κορίτσι μὲ τὰ κόκκινα»...

★

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κλὼντ ἔφυγε μὲ τὴ Λίζα, μὲ τὸ αὐτοκίνητό της, ποὺ τὸ ὁδηγοῦσε ἡ ἴδια. Ἡ Βικτωρία κλείστηκε στὸ σπίτι της κι' ἔκλαψε πολύ, ἐνῶ ἡ ζήλεια τὴ βασάνιζε. Πέρασε ὅλη τὴ μέρα της στὴν κάμαρά της. Πρὸς τὸ βράδυ, χτύπησαν τὴν πόρτα της. Ἦταν ἡ θυρωρός.

— Ἔμαθες τὰ νέα, Βικτώρια; τῆς εἶπε, δείχνοντάς της μιὰ ἐφημερίδα. Νά, διάβασε: «Ὁ ζωγράφος Κλὼντ Μαραὶ θῦμα αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος».

Ἡ Βικτώρια ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήση. Διάβασε μὲ θολὰ μάτια ἀπ' τὰ δάκρυα πὼς τὸ αὐτοκίνητο τῆς Λίζας εἶχε συγκρουστῆ μ' ἕνα μεγάλο φορτηγό. Ὁ ζωγράφος χτύπησε στὸ κεφάλι...

Ἡ Βικτώρια δὲ δίστασε οὔτε στιγμή. Ντύθηκε κι' ἔτρεξε στὸ νοσοκομεῖο. Ὁ Κλὼντ ἦταν μόνος σ' ἕνα ἰδιαίτερο θάλαμο καὶ οἱ γιατροὶ εἶχαν ἀπαγορέψει κάθε ἐπίσκεψι. Τὰ τραύματα στὸ κεφάλι ἦταν σοβαρά.

Κάθε μέρα, μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα, ἡ Βικτώρια πήγαινε στὸ νοσοκομεῖο νὰ μάθη νεώτερα. Ἡ ζωὴ τοῦ Κλὼντ δὲν κινδύνευε, ἀλλὰ κινδύνευαν τὰ μάτια του. Τέλος, μπόρεσε νὰ τὸν δῆ καὶ ἡ ἐπίσκεψί της ἦταν μιὰ μεγάλη χαρὰ γιὰ τὸν ἄτυχο ζωγράφο. Ἡ μνηστή του, ἡ Λίζα, δὲν βρῆκε τίποτ' ἄλλο νὰ τοῦ πῆ, παρὰ πὼς γρήγορα θὰ τοὔβγαζαν τοὺς ἐπιδέσμους κι' ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ξαναδῆ!

— Ἂν βιάζωμαι νὰ ξαναδῶ τὸ φῶς, τῆς ἀπάντησε ὁ Κλὼντ, δὲν εἶναι γιὰ τὰ μοῦτρα σου!

Ἡ Λίζα τώρα πήγαινε στὸ νοσοκομεῖο, ἀλλὰ ὅλο καὶ πιὸ σπάνια, ἐνῶ ἡ Βικτώρια δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸ προσκεφάλι του καθόλου. Πέρασαν δυὸ μῆνες. Κι' ὅταν ἕνα πρωῒ ἔβγαλαν τοὺς ἐπιδέσμους ἀπ' τὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια τοῦ Κλὼντ, ὁ δύστυχος νέος ἦταν τυφλός!

★

Μπρὸς σ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ τραγωδία του, ἡ Βικτώρια δὲν ἔλειψε ἀπ' τὸ πλευρό του. Τοῦκανε διαρκῶς συντροφιά.

Κάποια μέρα, ὁ Κλὼντ ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ μνηστή του, ποὺ τοῦγραφε ὅτι διέκοπτε κάθε σχέσι τους.

— Στὸ διάβολο νὰ πάη, φώναξε ὁ Κλὼντ ἐκνευρισμένος. Δὲν θέλω κανένα, δὲν θέλω τὸν οἶκτο της. Θέλω νὰ μείνω μόνος! Φύγε καὶ σύ, οὔτε τὸ δικό σου οἶκτο θέλω!

— Ἡ ἀφοσίωσι ἡ δική μου δὲν εἶναι οἶκτος, Κλὼντ, δὲν εἶμαι ἐγὼ σὰν τὴ Λίζα!...

— Συχώρα με, τὸ ξέρω πὼς ἐσὺ δὲν τῆς μοιάζεις, τῆς ἀπάντησε. Μὴ μ' ἀφίνης!

★

Ἡ ἰδέα ποὺ ὡρίμαζε στὸ μυαλὸ τῆς Βικτώριας εἶχε πάρει σάρκα καὶ ὀστᾶ. Εἶχε διαβάσει σ' ἕνα ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ πώς, σ' ὡρισμένες περιπτώσεις, μποροῦσε ἕνα καταδικασμένο μάτι νὰ ξαναδῆ, ἂν γινόταν ἡ μεταμόσχευσι ἑνὸς ματιοῦ, εἴτε ἀπὸ ζωντανό, εἴτε ἀπὸ νεκρὸ ἄνθρωπο.

Ἕνα πρωῒ, λοιπόν, ἡ Βικτώρια συνάντησε τὸ γιατρό, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὴν ἀρρώστεια τοῦ Κλὼντ καὶ τοῦ ἐξήγησε τὸ σχέδιό της. Αὐτὸς τὴν ἄκουσε μὲ προσοχή, συγκινήθηκε ἀπ' τὴν προσφορά της, καὶ τὴ σύστησε σ' ἕνα διάσημο ὀφθαλμολόγο...

...Τρεῖς βδομάδες ἀργότερα, ὁ ὀφθαλμολόγος χειροῦργος ἔβγαζε τοὺς ἐπιδέσμους ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Κλὼντ. Ἡ Βικτώρια παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις του μὲ ἀγωνία.

— Βλέπεις τίποτα; ρώτησε ὁ γιατρὸς τὸν Κλὼντ.

— Ναί, κάτι βλέπω... Ἐσεῖς εἶστε δεξιά μου;...

— Ναί, ἐγώ...

— Τώρα βλέπω καλύτερα, ξαναεῖπε ὁ Κλὼντ, βλέπω τὸ παράθυρο, τὴν πολυθρόνα. Ἔπειτα... Βικτώρια! Βικτώρια! Εἶσαι καὶ σὺ ἐδῶ; φώναξε μὲ παιδικὴ χαρά...

— Ναί, Κλὼντ...

— Μὴν κουράζεσαι περισσότερο, εἶπε ὁ γιατρός, τώρα πρέπει νὰ σκοτεινιάσουμε τὸ δωμάτιο. Τὸ μάτι σου ἔγινε καλά, ἀλλ' ἡ δρασί σου θὰ δυναμώση μὲ τὸν καιρό...

— Θὰ μπορῶ νὰ ζωγραφίσω ὅπως πρίν;

— Καὶ βέβαια, θὰ μπορῆς, ἔστω καὶ μ' ἕνα μάτι...

— Πρὶν ἀπ' τὸ ἀτύχημά μου εἶχα ἀρχίσει ἕνα πίνακα: μιὰ ὄμορφη κοπέλλα μὲ κόκκινο φόρεμα. Ἡ Βικτώρια ἦταν τὸ μοντέλο μου! Αὐτὴ φυσικὰ θὰ εἶναι καὶ τώρα: βιάζομαι νὰ τὸν τελειώσω...

— Ἡ Βικτώρια εἶναι σπουδαῖο κορίτσι, θαρραλέα, ἀφοσιωμένη, μὲ μεγάλη ψυχή, εἶπε ὁ γιατρός.

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ Κλὼντ. Πρὶν μ' εἶχε γοητεύσει ἡ ὁμορφιά της. Τώρα μὲ κατέκτησε ἡ καρδιά της...

— Ἴσως νὰ ξέρω πιὸ πολλὰ ἀπὸ σένα, παιδί μου, εἶπε χαμογελῶντας ὁ γέρο-γιατρός.

★

Ὅταν ὁ Κλὼντ, μαζὶ μὲ τὸ γέρο γιατρό, μπῆκε γιὰ πρώτη φορά, ἔπειτ' ἀπὸ τὴν ἐργασία του, στὸ ἀτελιέ του, ἀπόμεινε κατάπληκτος: τοῦ φάνηκε πὼς ὀνειρευόταν. Ἡ Βικτώρια ἦταν ἐκεί, μὲ τὸ κόκκινο φόρεμά της.

Τῆς ἄνοιξε διάπλατα τὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε μ' ὅλη τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ αἰσθανόταν γι' αὐτήν.

—Ἀγαπητή μου! Κύτταξέ με, κύτταξέ με! Τώρα μπορῶ νὰ σὲ βλέπω κι' ἐγώ!...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ πρόσεξε πὼς τὸ δεξὶ μάτι τῆς Βικτώριας ἦταν ἀκίνητο, γυάλινο!

—Ἐσύ, φώναξε δακρυσμένος ὁ Κλὼντ, ἐσὺ μοῦ πρόσφερες τὸ μάτι σου! Ἔκανες αὐτὸ γιὰ μένα, γιὰ μένα!... Θεέ μου, πῶς μπόρεσες;...

— Θἄδινα καὶ τὴ ζωή μου γιὰ σένα! τοῦ ἀπάντησε ἡ Βικτώρια.

— Συχώρα με, ἀγάπη μου, ἂν τὸ κατάλαβα τόσο ἀργά. Μὰ ἤμουνα τυφλὸς τότε. Τυφλὸς ὄχι μόνο στὰ μάτια, ἀλλὰ καὶ στὴν καρδιά. Τώρα ὅμως παντοῦ λάμπει τὸ φῶς!...

Καὶ τὴν ἀγκάλιασε ξανά, φιλῶντας την στὰ χείλη, ἐνῶ ὁ γέρο - γιατρὸς παρακολουθοῦσε τὴν τρυφερὴ σκηνὴ συγκινημένος.

ΜΑΞ ΝΤΥ ΒΕΖΙΤ

—Νομίζω πὼς θὰ εἶναι τὸ ὡραιότερο ταμπλὼ ἀπ' ὅσα ζωγράφισα ὡς σήμερα!... εἶπε ὁ Κλὼντ στὴ Βικτώρια.

Η ΕΛΕΝΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Τ Α βαρειά παραπετάσματα αναστηκώθηκαν από·ομα. Στη μεγάλη αίθουσα τοῦ παλατιοῦ, ποὺ ἀστραφτε ἀπὸ ἀσύγκριτη πολυτέλεια, μπῆκε μιὰ λεπτοκαμωμένη γυναίκα μὲ ὡραία καὶ εὐγενικὰ χαρακτηριστικά. Ὅσοι τὴν εἶδαν, σηκώθηκαν ἀπ' τὴ θέση τους κι' ἔκαναν μιὰ βαθειὰ παρατεταμένη ὑπόκλιση. Ἐκείνη ὅμως χαμογέλασε μὲ καλωσύνη καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ συνεχίσουν τὴ συζήτησί τους.

—Ὁ βασιλεὺς ἀσθενεῖ, τοὺς δήλωσε ἁπλᾶ. Γι' αὐτὸ θεώρησα ἀναγκαῖο νὰ τὸν ἀναπληρώσω ἐγὼ εἰς τὰ καθήκοντά του. Ποιὸς ἔχει τὸ λόγο;

Ὁ δομέστιχος Δημήτριος Φωτεινὸς ἔκανε ἕνα βῆμα μπροστὰ καὶ κύτταξε συγκινημένος τὴ γυναίκα ἐκείνη, ποὺ μιλοῦσε μὲ τόσο ἁρμονικὴ φωνὴ τὴ μητρική του γλῶσσα. Ἦταν ἡ Ἑλένη, ἡ θυγατέρα τοῦ Θεοδώρου Γαλαιολόγου —δεσπότη τῆς Πελοποννήσου— ποὺ εἶχε παντρευτῆ μὲ συνοικέσιο τὸν Ἰωάννη Β', βασιλέα τῆς Κύπρου. Ἡ Ἑλληνὶς βασίλισσα —γράφει ὁ ἱστορικὸς Σάθας— τῆς ὁποίας τὴν εὐτυχίαν ἐγκωμιάζουσιν οἱ Λατῖνοι χρονογράφοι, πραγματικῶς ἐβασίλευεν οὐ μόνον τῆς νήσου, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ πτωχοῦ τῷ πνεύματι συζύγου της, ἀναγκάσασα τοῦτον ἵνα καὶ διὰ τῶν βουλῶν ἀναγνωρίσει αὐτὴν συγκυβερνῆτιν. Ἐπὶ ταύτης ἡ τέως ἀπόβλητος ἑλληνικὴ γλῶσσα παρίσταται ὡς τὸ ἐπίσημον ὄργανον πρὸς διομολόγησιν διεθνῶν συνθηκῶν. Ἡ δ' ἑλληνικὴ ἐκκλησία, ἀπαλλαγεῖσα τοῦ πλέζοντος ζυγοῦ, νέμεται τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα δικατονόμαστος βία εἶχε σφετερισθῆ».

Ὁ Δημήτριος Φωτεινὸς ξεδίπλωσε ἕναν πάπυρο ποὺ κρατοῦσε καὶ μὲ φωνὴ βαθειὰ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὸ περιεχόμενό του: Ἦταν ἕνα ἔγγραφο τοῦ πάπα Καλλίστου τοῦ Γ', ποὺ διώριζε μ' αὐτὸ ἀρχιεπίσκοπο τῆς Κύπρου τὸ Γαλέσιο Μόνσολο, περιώνυμο τότε γιὰ τὴ σοφία του καὶ τὸ θρησκευτικό του ζῆλο.

Ἡ βασίλισσα ὅμως σήκωσε τὸ χέρι της θυμωμένη.

—Περιττὸ νὰ συνεχίσης, Δημήτριε! φώναξε. Γιὰ μένα, ὅπως καὶ γιὰ σᾶς, ἄρχοντες, τὸ ἔγγραφο αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ καμμιὰ ἀξία! Εἴμαστε χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι καὶ ἡ Κύπρος ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἑλληνική! Ὁ Γαλέσιος Μόνσολος εἶναι σεβαστός. Ἀλλ' ἡ ἐκκλησία μας δὲν ὑστερεῖ σὲ ἄνδρες. Μόνον Ἕλληνας ὀρθόδοξος θ' ἀνεβῇ στὴν ἕδρα τοῦ ἀρχιεπισκόπου...

Ἡ τολμηρὴ αὐτὴ ἀπόφασι τῆς Ἑλένης πλημμύρισε ἀπὸ εὐτυχία τοὺς παρευρισκομένους. Ἦταν ἡ πρώτη φορά, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ξενιᾶς σκλαβιάς, ποὺ ἡ μεγαλόνησος ἀνάσαινε κάπως τὸν πολυπόθητο ἀέρα τῆς ἐλευθερίας. Ὡστόσο ὁ παπικὸς πρεσβευτὴς Ντὶ Κάμπο, ποὺ βρισκόταν στ' ἀνάκτορα τῆς Λευκωσίας περιμένοντας τὴν ἔγκρισι γιὰ τὸ διορισμὸ τοῦ Γαλεσίου, ἔφυγε θυμωμένος. Ἀντὶ ὅμως νὰ πάῃ στὴ Ρώμη καὶ ν' ἀναφέρῃ τὰ καθέκαστα στὸν πάπα, προτίμησε νὰ παραμείνῃ στὸ νησὶ γιὰ ἕνα ἐνσπείρῃ ζιζάνια». Ἀμέσως ἤρθε σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς Λατίνους κι' ἄρχισε νὰ τοὺς διεγείρῃ ἐναντίον τῆς Ἑλένης. Πολλὰ ἐπιτύχθηκαν τότε εἰς βάρος της, κυρίως ὅμως προσπάθησαν νὰ θίξουν τὶς σχέσεις της μὲ τὸ Δημήτριο Φωτεινό, ποὺ τῆς ἦταν πραγματικὰ ἀφοσιωμένος.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ δομέστιχος ἦταν ἐρωτευμένος μαζί της. Τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ τότε ποὺ βρισκόταν στὴν Πελοπόνησσο, ὡς ἕνας ἁπλὸς ἀξιωματικὸς στὴν ἀκολουθία τοῦ πατέρα της. Μὰ τότε δὲν τῆς εἶπε τίποτα. Μόνο, ὅταν ἀποφασίστηκε ὁ γάμος της μὲ τὸν Ἰωάννη, ὁ Δημήτριος φανέρωσε κάπως τὰ αἰσθήματά του. Κάποιο βράδυ ποὺ βρέθηκαν μόνοι οἱ δυό τους, ἔπεσε στὰ πόδια της καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὸν πάρῃ μαζί της στὴν Κύπρο.

—Θὰ εἶσαι μόνη ἀνάμεσα σὲ ξένους, τῆς εἶπε. Ἴσως κάποτε νὰ ἔχῃς τὴν ἀνάγκη ἑνὸς φίλου. Καὶ τὸ φίλο αὐτὸν θὰ τὸν βρῆς μονάχα σὲ μένα, δέσποινα...

Ἡ Ἑλένη δὲν ἀρνήθηκε τὴν προσφορά του καὶ κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν πατέρα της νὰ τῆς παραχωρήσῃ τὸ γενναῖο ἐκεῖνο πολεμιστή. Ὁ Θεόδωρος, μ' ὅλο ποὺ τὸν θεωροῦσε ἀπαραίτητο στὴν Πελοπόνησο, δὲν ἔφερε ἀντίρρησι. Γιατὶ διαισθανόταν ὅτι οἱ Λατῖνοι, δὲν θὰ ἐβλεπαν μὲ καλὸ μάτι τὴν Ἕλλην βα βασίλισσα. Καὶ τῆς τὸν ἔδωσε. Ἔτσι ὁ Δημήτριος ἔφτασε γρήγορα στὸ ἀξίωμα τοῦ δομέστιχου, ἐπειδὴ ἀκριβῶς οἱ συμβουλές του κι' οἱ ὑπηρεσίες του ἦταν πάντοτε σύμφωνες μὲ τὰ συμφέροντα τοῦ βασιλείου. Ὅπως ἔβλεπαν τὰ πράγματα, ὁ Ἰωάννης ἦταν ἀνίκανος νὰ κυβερνήσῃ τὴ χώρα του. Χωρὶς νὰ εἶναι κακὸς ἢ βάναυσος, εἶχε πολλὲς ἄλλες ἀδυναμίες ποὺ μποροῦσαν νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὸν ὄλεθρο. Μὰ ἡ Ἑλένη, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Δημητρίου, εἶχε κατοσθώσει νὰ συγκρατήσῃ τὴν πτῶσι του καὶ συγχρόνως νὰ ἐξωμύσῃ τὸ ἠθικὸ τῶν Ἑλλήνων τῆς μεγαλονήσου.

Ἀλλ' ὁ ἐσωτερικὸς ἐχθρὸς παραφύλαγε. Οἱ Λατῖνοι, ποὺ ἐβλεπαν νὰ χάνεται τὸ παιχνίδι τους, ζήτησαν ἀπὸ τὸν πάπα νὰ στείλῃ ἀρχιεπίσκοπο στὸ νησί τους τὸ Γαλέσιο Μόνσολο. Ὅπως εἴδαμε ὅμως, ἡ βασίλισσα ἀρνήθηκε νὰ τὸν δεχθῇ κι' ὁ Ντὶ Κάμπο, μένες πνέων ἐναντίον της ἐπειδὴ ἀπέτυχε στὴ διπλωματική του ἀποστολή— ἄρχισε νὰ τὴν κακολογῇ καὶ νὰ τὴ δυσφημίζῃ. Ἔφτασε μάλιστα στὸ σημεῖο νὰ παραγγείλῃ στὸ βασιλέα, ὅτι ἡ συμβία του μαζὶ μὲ τὸ Δημήτριο Φωτεινὸ ἀπολλὰ δεινὰ ἐπαρασκεύαζον κατ' αὐτοῦ». Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Ἰωάννης ἔβλεπε κάποια δυσφορία καὶ κάλεσε τὴ γυναίκα του νὰ τοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις. Ἐκείνη ὅμως, ὄχι μόνο δὲν εἶχε νὰ δικαιολογηθῇ γιὰ τύποτα, ἀλλὰ τοῦ ζήτησε κι' ἀπὸ πάνω τὴν παραδειγματικὴ τιμωρία τοῦ συκοφάντη της.

—Ἴσως ἀδιαφορεῖς γιὰ ὅσα λέει ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐναντίον μου, τοῦ εἶπε. Ἀδιαφορεῖς γιατὶ ἡ καρδιά σου εἶναι δοσμένη ἀλλοῦ ἀπὸ καιρό. Ἀλλὰ εἶμαι ἀκόμη βασίλ·σσα καὶ ὡς βασίλισσα ἐπιθυμῶ νὰ παραμείνῃ ἀμόλευτο τ' ὄνομά μου. Ποιὰ εἶναι ἡ ἀπόφασί σου;

Ἐπειδὴ ὡστόσο ὁ Ἰωάννης δίσταζε, ἡ Ἑλένη κάλεσε τὸ Φωτεινὸ καὶ τὸν πρόσταξε νὰ συλλάβῃ ἀμέσως τὸν παπικὸ ἀπεσταλμένο καὶ νὰ τὸν κλείσῃ στὶς φυλακὲς τοῦ φρουρίου τῆς Λευκωσίας. Οἱ Λατῖνοι, ποὺ εἰκλείστη στὶς φυλακὲς τοῦ φρουρίου τῆς Λευκωσίας. Οἱ Λατῖνοι, ποὺ εἰχαν ἐλπίσει σὲ ἄλλου εἴδους πράγματα, ἀναστατώθηκαν κυριολεκτικὰ μὲ τὴ σύλληψι τοῦ Ντὶ Κάμπο κι' ἄρχισαν νὰ παρασκευάζουν θρησκευτικὴ ἐπανάστασι. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὁ βασιλέας βρισκόταν σὲ δύσκολη θέσι. Πολὺ ἀκόμη πρωτοῦ παντρευτῇ τὴν Ἑλένη, εἶχε μυστικὲς σχέσεις μὲ μιὰν ἄλλη πεντάμορφη Ἑλληνίδα, τὴν Πατρινὴ Μαρία, μὲ τὴν ὁποία μάλιστα εἶχε ἀποκτήσει κι' ἕνα γυιό, τὸν Ἀπόστολο ἢ Ποστόλεο, κατὰ τοὺς δυτικοὺς χρονικογράφους. Ὅπως φαίνεται ὅμως, ἡ Μαρία δὲν ὑστεροῦσε σ' ἐξυπνάδα. Ἄφησε τὸν Ἰωάννη νὰ παντρευτῇ ἄλλη —ἀφοῦ αὐτὰ ἀπαιτοῦσε ἡ πολιτικὴ σκοπιμότητα— ἀλλ' ἐπεδίωκε μὲ κάθε τρόπο νὰ γίνῃ ὁ γυιὸς της διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Κύπρου.

Καθὼς περνοῦσε ὅμως ὁ καιρὸς χωρὶς νὰ πραγματοποιοῦνται τὰ ὄνειρά της —στὸ μεταξὺ εἶχε γεννηθῇ κι' ἡ Καρλόττα, ἡ κόρη τῆς Ἑλένης— ἄρχισε νὰ βιάζῃ τὸ βασιλέα νὰ χωρίσῃ τὴ γυναίκα του καὶ νὰ τὴ στείλῃ στὸν πατέρα της, στὴν Πελοπόνησο. Ὁ Ἰωάννης λάτρευε κυριολεκτικὰ τὴ Μαρία καὶ τὸν Ἀπόστολο. Μὰ παρ' ὅλη τὴν ἀδυναμία τοῦ χαρακτῆρα του, ἦταν βίκαιος. Τὸ νὰ χωρίσῃ τὴν Ἑλένη χωρὶς λόγο, δὲν τὸ εὕρισκε οὔτε ἠθικὸ οὔτε σωστό. Ἔτσι ὅταν μαθεύτηκε ἡ σύλληψι τοῦ Ντὶ Κάμπο, ἡ πεντάμορφη Πατρινή, γιὰ νὰ τετύχῃ τὸ σκοπό της, πῆγε μὲ τὴ μερίδα τῶν Λατίνων κι' ἄρχισε νὰ τοὺς ἐμπνέῃ τὸ μῖσος ἐναντίον τῆς βασίλισσας. Τὴν κατηγόρησε γιὰ τὶς πιὸ ἀπίθανες πράξεις καὶ τοὺς διαβεβαίωσε ὅτι ἡ Καρλόττα δὲν ἦταν κόρη τοῦ Ἰωάννη, ἀλλὰ τοῦ Δημητρίου Φωτεινοῦ.

Ἡ ζωὴ τῆς Ἑλένης ἄρχισε νὰ γίνεται μαρτυρική. Περισσότερο ὅμως ὑπέφερε μὲ τὴν ἀδυναμία τοῦ βασιλέα, ποὺ ἦταν δειλὸς σὰν παιδί. Ἔτσι μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, οἱ ἐχθροί της χειροτέρευαν τὴν κατάστασι. Μὰ ὁ Δημήτριος, ποὺ δὲν ἔφευγε ἀπὸ κοντά της, τῆς ἔδινε θάρρος νὰ συνεχίσῃ τὸν τίμιο ἀγῶνα της. Στὸ μεταξὺ ὁ Ντὶ Κάμπο καὶ μέσα ἀπὸ τὴ φυλακή του, δὲν ἔπαυε τὶς σκευωρίες του. Μὲ βοηθὸ του τὴ Μαρία, προσπαθοῦσε νὰ ξεσηκώσῃ τὸ λαό, ὄχι πιὰ μόνο μὲ τὰ λόγια, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ὅπλα. Γιὰ τελευταία φορὰ παράγγειλε τὴς Ἑλένης νὰ δεχτῇ τὸ διορισμὸ τοῦ Γαλεσίου. Διαφορετικὰ —τὴν ἀπειλοῦσε— ὁ πάπας θὰ ἔστελνε τὸ στόλο του γιὰ ν' ἀποκλείσῃ τὴν Κύπρο.

Οὔτ' αὐτὴ ὅμως ἡ φοβέρα τράμαξε τὴν Ἑλένη. Ἀντίθετα ἔστειλε μήνυμα στὸν ποντίφηκα, ὅτι καμμιὰ δύναμι στὸν κόσμο δὲν θὰ τὴν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ γνώμη κι' ὅτι ἄδικα ἔχαναν τὸν καιρό τους. Τὰ ὑπερήφανα αὐτὰ λόγια ξάφνιασαν τὸν πάπα. Γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῇ ὅτι μιὰ γυναίκα θὰ εἶχε τὴν τόλμη νὰ ὁμιλήσῃ κεφάλι στὶς ἐντολές του. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ συνέβαινε αὐτὸ στὶς ἀποφάσεις τῆς Ρώμης. Καὶ σκέφτηκε καλὰ τὸ ζήτημα. Ἔπρεπε νὰ χειριστῇ τὴν ὑπόθεσι μὲ εὐστροφία γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ γόητρό του.

Γιὰ νὰ μὴν ἐξερεθίσῃ ὡστόσο εἰς ἀπροσταισίαν τὸ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν θρήσκευμα ἀποκλίνον βασίλειον τῆς Κύπρου —γράφουν οἱ Λατῖνοι χρονικογράφοι— ἔγραψε πρὸς τὸν ἐν Ράδω μέγαν μάγιστρον τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγίου Ἱεροσολυμίτου, νὰ μεταβῇ εἰς τὴν νῆσον καὶ νὰ πείσῃ διὰ τῆς εὐγλωττίας αὐτοῦ τὸν βασιλέα Ἰωάννην ὅπως συναινέσῃ εἰς τὴν ποντιφικὴν ἀπόφασιν. Ἐν δὲ ἀπειθείᾳ ἀπειλήσῃ αὐτὸν διὰ τε τῶν πνευματικῶν καὶ τῶν κοσμικῶν ὅπλων τῆς Ρώμης. Ὁ μέγας μάγιστρος εὐρὼν κατάλληλον εὐκαιρίαν τὴν ἐκ Λευκωσίας ἀποδημίαν τῆς Ἑλένης, διατρίβουσης τότε ἐν τῷ Βασιλικοποτάμῳ, ἦλθεν εἰς Κύπρον μετά τε τοῦ παπικοῦ ἀπεσταλμένου καὶ αὐτοῦ τοῦ διορισθέντος ἀρχιεπισκόπου καὶ κατέπεισε τὸν Ἰωάννην νὰ μὴ κηρυχθῇ ἀντάρτης τῆς Ρώμης. Ἡ Ἑλένη, μαθοῦσα τὴν ἀτόφασιν τοῦ ἀπθελοῦς τὸν χαρακτῆρα συζύγου αὐτῆς, ἦλθεν εἰς Λευκωσίαν, πλήν, μὴ θέλουσα νὰ ἐξερεθίσῃ τὰ πράγματα, συνηνέσεν εἰς τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ Γαλεσίου.

Τὸ πρῶτο ποὺ ζήτησε ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀπὸ τὴ βασίλισσα, ἦταν ἡ ἀπελευθέρωσι τοῦ Ντὶ Κάμπο. Ἡ Ἑλένη βέβαια, μ' ὅλο τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκανε ὁ ἄνθρωπος αὐτός, δὲν εἶχε σκεπὸ νὰ τὸν κρατήσῃ γιὰ πάντα ἐκεῖ μέσα. Καὶ παρακάλεσε τὸν πιστό της Δημήτριο νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. Ὁ δομέστιχος ὅμως δὲν ἦταν τῆς ἴδιας γνώμης.

—Ἂν τοῦ δώσῃς τὴν ἐλευθερία του, θὰ προσπαθήσῃ νὰ σὲ βλάψῃ, τῆς εἶπε. Κάθε μέρα σχεδιάζει τὴν ἐπισκέπτεται στὴ φυλακή του ἡ Μαρία. Οἱ φρουροὶ δὲν μποροῦν νὰ τῆς ἀπαγορέψουν τὴν εἴσοδο, ἐπειδὴ ἔχει εἰδικὴ ἄδεια ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ βασιλέα...

—Καὶ τί νομίζεις, Δημήτριε; τὸν ρώτησε ἡ Ἑλένη. Ποιὸς εἶναι ὁ σκοπός τους;

Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε χωρὶς δισταγμά:

—Νὰ σὲ ἐκθρονίσουν! Μὲ ποιὸν τρόπο θὰ ἐνεργήσουν, εἶναι ἄγνωστο ἀκόμη. Ἀλλὰ πρόσεχε, δέσποινα! Ἔχεις δύσ ἐπικίνδυνους ἐχθρούς....

Ἡ Ἑλένη ἀκολούθησε τὶς συμβουλὲς τοῦ Δημητρίου καὶ ἀπερριψε τὴν αὔτησι χάριτος τοῦ Ντὶ Κάμπο. Καυρασιμένη ψυχικὰ καθὼς ἦταν, ξαναγύρισε στὸ Βασιλοπόταμο, γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ στὴν ἐπαυλή της. Ἐκεῖ μέσα περιοῦσε τὶς ὧρες της, παΐζοντας μὲ τὴν ἀγαπημένη της Καρλόττα, ποὺ ὅσο μεγάλωνε, γινότανε μιὰ ὑπέροχη καλλονή.

Κάποια νύχτα, ἡ Ἑλένη καθόταν σκεφτικὴ στὸν ἀνθισμένο ἐξώστη τῆς ἐπαύλεώς της. Ἡ σκοτεινὴ θάλασσα ἡσύχαζε μαγευτικὰ καὶ τ' ἄστρα μόλις φώτιζαν στὸν οὐρανό. Ἀπὸ πολλὲς μέρες τώρα δὲν ἔνοιωθε καλὰ τὸν ἑαυτό της. Παράξενα ὄνειρα τῆς τάραζαν τὸν ὕπνο. Συμπνοῦσε τότε τρομαγμένη κι' ἔβγαινε ἀπὸ τὸν κοιτῶνα της γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα. Ἔτσι καὶ κεῖνη τὴ νύχτα. Εἶχε κοιμηθῇ ἀπὸ νωρίς, ὅταν ξεφνικὰ τῆς φάνηκε πὼς κάποιος βρισκόταν μέσα στὸ δωμάτιό της. Μὲ δυσκολία ἄνοιξε τὰ μάτια της, ποὺ τὰ ἐβάρυνε ὁ μυρετός. Αὐτὴν τὴ φορὰ ὅμως κατάλαβε ὅτι δὲν ἐπράκειτο γιὰ ἐφιάλτη. Εἶχε δῆ ἀλόκαθαρα τὴ σκιὰ ἑνὸς ἀνθρώπου, νὰ στέκεται στὸ πλαίσιο τοῦ μεγάλου παραθυριοῦ. Ἡ Ἑλένη θέλησε νὰ ζητήσῃ βοήθεια. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ἄκουσε μιὰ σαρκαστικὴ φωνή, ποὺ τῆς ἔλεγε:

—Δὲν εἶμαι κακοποιός, ἀλλὰ τὸ φάντασμα τοῦ Ντὶ Κάμπο, ποὺ δὲν θέλησες νὰ ἐλευθερώσῃς ἀπὸ τὴ φυλακή. Ὅπως βλέπεις ὅμως, τὰ κατάφερα μόνος μου...

Ἀνατριχιάζοντας ἡ βασίλισσα, ἔμεινε ἀκίνητη στὴ θέσι της. Κι' ὡσπου νὰ καλοσυνέλθῃ, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ πάπα εἶχε ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀφήνοντας πίσω του ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο. Ἡ Ἑλένη ἔπιασε τὸ κεφάλι της καὶ προσπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις της. Πῶς ἦταν δυνατὸν ὁ Ντὶ Κάμπο νὰ βρίσκεται στὸ Βασιλοπόταμο, τὴ στιγμὴ ποὺ ἤξερε ὅτι τὸν εἶχε φυλακισμένο στὸ φρούριο τῆς Λευκωσίας; Μήπως εἶδε πάλι κάποιο κακὸ ὄνειρο, ποὺ τὸ νόμισε γιὰ πραγματικότητα; Σκεφτικὴ καὶ ἀνήσυχη, βγῆκε στὸν ἐξώστη. Μποροῦσε ἄραγε νὰ σκαφαλώσῃ κανεὶς ὡς τὰ παράθυρά της; Κι' ὅμως ἦταν εὔκολο. Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς ἐπαύλεως δὲν περνοῦσαν οἱ φρουροί. Κι' ὁλόγυρα ὑπῆρχαν τεράστια δέντρα, ποὺ τὰ κλαδιά τους ἀκουμποῦσαν στοὺς τοίχους.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ οἱ δύο πρώην ἀντίζηλες συνδέθηκαν στενά. Ἡ Ἑλένη πρότεινε στὴ Μαρία νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ παλάτι, μαζὶ μὲ τὸ γυιό της Ἀπόστολο, ποὺ ἦταν μόλις δύο χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν Καρλόττα. Κι' ὅταν ἕνα πρωὶ ὁ βασιλέας, ποὺ δὲν εἶχε εἰδοποιηθῇ γι' αὐτό, εἶδε τὴ γυναίκα του καὶ τὴ φίλη του νὰ στέκωνται ἀγκαλιασμένες στὴ μεγάλη αἴθουσα καὶ νὰ τὸν περιμένουν, ἔμεινε κατάπληκτος.

—Θὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἐδῶ, Ἰωάννη! τοῦ εἶπε ἡ βασίλισσα μὲ φωνὴ σταθερή. Ἡ Καρλόττα ἀπέκτησε ἕναν ἀδελφὸ καὶ σὺ δ,τι ἀγαπᾶς περισσότερο στὸν κόσμο. Ἀπὸ σήμερα ἡ Μαρίαι θὰ εἶναι ἡ γυναίκα σου.

Στὸ μεταξὺ ἡ Καρλόττα ἦταν πιὰ δεκατεσσάρων χρόνων. Ἡ Λατινίζουσα μερίς ἐπεισε τότε τὸν βασιλέα —γράφει ὁ Σάθας— νὰ τὴ συμφεύσῃ πρὸς λατῖνον πρίγκιπα, τὸν ὁποῖον παραλαμβάνων καὶ συμφερόντητι, ἠδύνατο ν' ἀπαλλάσῃ τῆς ὀχληρᾶς ἐπεμβάσεως τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἣν τοσοῦτον ἐφοβεῖτο. Ὅθεν ἐξελέχθη ὁ Πορτογάλος Ἰωάννης Κιόμπρ, πρὸς ὃν ἐδόθη ἡ μόλις δεκαεπταετοῦς ἡγεμονίς.

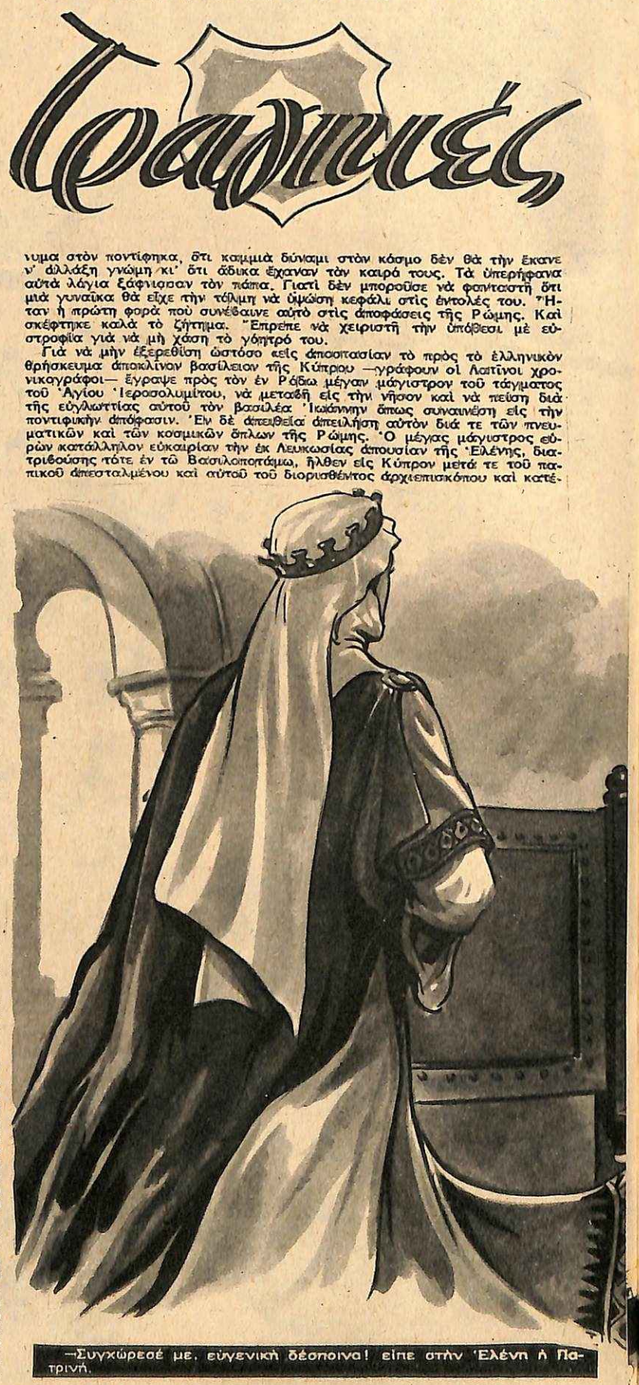
Ἀμὲ δὲ ἀναγορευθεὶς συμβασιλεὺς ὁ Κοΐμπρ, ἤρξατο νὰ πιέζῃ τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον, ἔχων συμμάχους καὶ τοὺς ἐν τῇ νήσῳ διαμένοντας ὑπάτους τῆς Ρόδου. Ἀλλὰ καὶ ἡ κατ' αὐτοῦ ἀντιπολίτευσις, ὑποθαλπομένη ὑπὸ τῆς Ἑλένης, ὑπῆρξε σπουδαία». Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως ἡ βασίλισσα κατώρθωσε νὰ τὸν πάρῃ μὲ τὸ μέρος της καὶ μαζὶ μὲ τὸ Δημήτριο, νὰ τοὺς κάνῃ ἀρχηγοὺς τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ κινήματος, ποὺ θὰ ξεσκλάβωνε γιὰ πάντα τὴν Κύπρο. Ὡστόσο οἱ πρῶην φίλοι του, οἱ Λατῖνοι, ποὺ τὴν ἔβρισι τὴν παρασκευαζομένη ἐπανάστασι, πῆγαν μιὰ νύχτα στὸ σπίτι του καὶ τὸν σκότωσαν...

Τὸ χτύπημα ἦταν βαρὺ γιὰ τὴν Ἑλένη, ποὺ ἔχανε ἀφορμὴ νὰ μείνῃ χήρα ἡ κόρη της. Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἡ ὑγεία της κλονίστηκε ἀκόμη περισσότερο κι' ἔπεσε στὸ κρεββάτι γιὰ νὰ μὴ σηκωθῇ ποτὲ πιά. Συγχρόνως ὁ πάπας, μόλις ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ Πορτογάλου πρίγκηπα, «ἔπεμψε πρεσβευτὴν ἐξαιτούμενος τὴν χεῖρα τῆς ἡγεμονίδος Καρλόττας ὑπὲρ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον μάλιστα συναπεστείλεν εἰς Κύπρον πρὸς ἐνέργειαν». Ἡ βασίλισσα ὅμως, μ' ὅλο ποὺ βρισκόταν στὸ κατώφλι τοῦ θανάτου, ἐξέφυγε τὴν θυγατέρα της νὰ μὴ συναινέσῃ εἰς τὸν προτεινόμενον γάμον, τὸν ὁποῖον θέλει ἐπεδαρύνει ἡ μητρικὴ κατάρα».

Ἐγὼ φεύγω ἀπὸ τὸν κόσμο, κόρη μου, τῆς εἶπε. Μὰ θέλω νὰ ζήσῃς ἐσύ, γιὰ νὰ συνεχίσῃς τὸ ἔργο ποὺ ἄρχισε μισοτελειωμένο. Ἡ ἀγαπημένη μας Κύπρος πρέπει νὰ μείνῃ ἑλληνική...

Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα της λόγια. Ἡ βασίλισσα Ἑλένη, ἡ θαυμαστὴ θυγατέρα τοῦ Θεοδώρου Παλαιολόγου, ἔκλεισε τὰ ὑπέροχα μάτια της μὲ τὸ μεγάλο ὄνειρο στὴν ψυχή της, ποὺ ἄν καὶ πέρασαν ἀπὸ τότε ἑκατοντάδες χρόνια, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τὸ ὄνειρο κάθε ἑλληνικῆς ψυχῆς. Δύο μέρες μετὰ τὸ θάνατό της, ὁ Δημήτριος Φωτεινός, ὁ πιστὸς καὶ εὐγενικὸς εὐεργέτης τῶν ἀγώνων της, ποὺ τόσο τὴν εἶχε λατρέψει, βρέθηκε νεκρὸς πάνω στὸν τάφο της. Εἶχε αὐτοκτονήσει, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃ μόνη στὴν ἄλλη ζωή. Ἦταν ἄνοιξι τοῦ 1458...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΡΑΣ

—Συγχώρεσέ με, εὐγενικὴ δέσποινα! εἶπε στὴν Ἑλένη ἡ Πατρινή.

ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

'Ο κλέφτης άρπάζει τή Λάουρα καί κολλάει τά χείλη του στά δικά της.

Ο νυχτερινός ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

M. TAL

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Φρανσουά Νταριέ είχε γυρίσει στή Γαλλία άπ' τή Νότιο 'Αμερική, γιά έμπορικές ύποθέσεις. Έλειπε άπ' το Παρίσι άρκετά χρόνια καί όταν το ξαναείδε, τού φάνηκε, φυσικά, πολύ άλλαγμένο. Ζήτησε νά έπισκεφτή τούς παληούς του γνωρίμους κι' έτσι, κάποιο βράδυ, ξαναβρήκε τή Λάουρα Ραινιέ. Ένας φίλος του τού είχε πή:

— Έλα μαζί μου, θά σέ παρουσιάσω έγώ. 'Η Λάουρα είναι μιά γοητευτική νεαρή χήρα. 'Αλλά πρόσεξε, άγαπητέ μου, μήν κάμης κοντά της τά φτερά σου, όπως τόσοι άλλοι!...

— Καί είναι πλούσια, όμορφη;

— Όμορφη; Σωστό κουφέτο. Καί μέ μεγάλη περιουσία! Παντρεύτηκε, πρίν έξη χρόνια, καί γρήγορα έμεινε χήρα...

— Ζή μόνη της; Θέλω νά πώ δίχως φίλο;

— Σού κάνει έντύπωσι αύτό; Κι' όμως είν' άλήθεια! Αύτή ή γυναίκα δέ μοιάζει μέ τίς άλλες...

Πραγματικά, ή Λάουρα δέν έμοιαζε μέ τίς άλλες. Κι' όταν ό Φρανσουά, γιά πρώτη φορά, βρέθηκε στό εύρύχωρο σαλόνι τού μεγάρου Ραινιέ, άνάμεσα στό πλήθος τών καλεσμένων, βρήκε άληθινά πώς ή Λάουρα ήταν μιά σπάνια καλλονή. Χόρευε μέ τον καθένα καί γιά τον καθένα είχε κι' άπόναι καλό λόγο, άπόνα χαμόγελο. Έπειτα, όταν κουράστηκε, τράβηξε γιά τον κήπο της. Ο Φρανσουά τήν άκολούθησε, δίχως αύτή νά τον άντιληφθή. Τήν είδε νά κάθεται σ' έναν πάγκο. Σέ λίγο τήν πλησίασε ένας νεαρός.

— Σέ γύρευα, Λάουρα, τής είπε. Φαντάστηκα πώς θά ήσουνα μονάχη. Λοιπόν, Λάουρα, δέν μ' άγαπάς λιγάκι; Πρέπει ν' άπελπιστώ;...

— Τί νά σού πώ, Μάξ; Μού είσαι πολύ συμπαθητικός, μά δέν μπορώ νά σέ παντρευτώ.

— Σέ φοβίζει ό γάμος τόσο πολύ;

— Δέν είν' αύτό. Φοβάμαι τίς κοινοτοπίες, βαριέμαι τούς θαυμαστές μου, τίς έξομολογήσεις τους. Όλο τά ίδια καί τά ίδια. Θάθελα κάτι τό καινούργιο, τό άσυνήθιστο, τό άπρόοπτο!...

— Μά ό έρωτας δέν είναι κάτι τό κοινό, Λάουρα. Σ' άγαπώ πολύ! Άφησέ με νά φιλήσω τούς γλυκούς σου ώμους!...

— Όχι, Μάξ, ήσύχασε. Θά σκεφτώ. Άς πάμε μέσα στό σαλόνι. Οί καλεσμένοι μου μέ περιμένουν...

— Βλάκα, μουρμούρισε ό Φρανσουά πού τούς είχε παρακολουθήσει, έχασες μιάν εύκαιρία! Μά δέ βλέπεις λοιπόν πώς αύτή ή γοητευτική χήρα είναι ρωμαντική καί γυρεύει περιπέτειες;...

*

'Η νύχτα ήταν προχωρημένη καί τό φεγγάρι έξακολουθούσε τον περίπατό του στον ούρανό. Κάποιος άντρας φάνηκε μέσ' στον κήπο τού μεγάρου τής Λάουρας. Μέ πολλές προφυλάξεις προχώρησε κι' έφτασε ώς τίς κολώνες τής ταράτσας. Μ' ένα πήδημα άναρριχήθηκε σέ μιά κολώνα καί βρέθηκε στον έξώστη. Σίγουρα ήταν κάποιος κλέφτης. Οί τζαμόπορτες ήταν άνοιχτές. Έκεί ήταν ή κρεβατοκάμαρα τής Λάουρας, πού, καθισμένη σέ μιά πολυθρόνα, φορώντας ένα έλαφρό πενιουάρ, ρέμβαζε.

Ο άγνωστος πλησίασε άθόρυβα άπό πίσω της, τήν άρπαξε καί μέ τά δυό του χέρια τής έκλεισε τά μάτια καί τό στόμα.

Τρέμοντας ή νεαρή χήρα περιμένει ν' άκούση τά συνηθισμένα λόγια. «Τά κοσμήματά σου ή τή ζωή σου!». Άκούει όμως τον άγνωστο νά τής λέη:

— Μήν προσπαθήσης νά φωνάξης, γιατί θά σέ πνίξω άμέσως!... Άν δέ φωνάξης, θά σού άφήσω τό στόμα έλεύθερο.

— Καί τά μάτια; ρωτάει ή Λάουρα πνιγμένα.

— Τά μάτια όχι. Δέ θέλω νά μ' άναγνωρίσης καί νά μέ στείλης στή φυλακή...

Τής δένει τά μάτια μ' ένα μεταξωτό μαντήλι, πολύ σφιχτά. 'Η Λάουρα νοιώθει μιά τρεμούλα στήν καρδιά.

— Έπι τέλους, τον ρωτάει, όταν το στόμα της είναι πιά έλεύθερο, θά μού πήτε τί θέλετε άπό μένα;...

— Μή βιάζεσαι, ώραία μου κυρία! Είμαι κλέφτης καί θά φύγω μέ τά κοσμήματά σου, άλλά δέν είναι καί τόση βία. Θέλω πρώτα νά σέ ρωτήσω άν ξέρης τί σημαίνει ένα φιλί. Είμαι ένας κλέφτης αίσθηματικός, δέ μοιάζω μέ τούς άλλους. Έχω πάρει το δίπλωμά μου, σπούδασα νομικά, φιλοσοφία, μά δέν μ' άρέσει ή δουλειά. Προτιμώ νά κλέβω!...

Άν δέ φύγετε άμέσως, θά καλέσω τούς ύπηρέτες μου! λέει ή Λάουρα έξω φρενών.

— Αύτό δέν θά το κάμης, γιατί έχω το μέσο νά σέ κάνω νά σωπάσης άμέσως. Έπειτα, μού φαίνεται πώς τά λάγια μου σ' εύχαριστούν...

— Παληάνθρωπε!

— Είμαι ένας παληάνθρωπος, ένας κλέφτης, το ξέρω. Σέ ρώτησα όμως: ξέρεις τί σημαίνει, τί είναι ένα φιλί; Όχι;...

Κι' ό κλέφτης άρπάζει τή Λάουρα άπ' τούς ώμους κι' άπότομα κολλάει τά χείλη του στά δικά της, πού σιγά-σιγά άφήνονται έλεύθερα στό φλογερό φιλί του.

— Ταράχτηκες, ώραία μου κυρία; Δέν το κρύβω, νοιώθω κι' έγώ μιά γλυκειά ταραχή. Τά χείλη σου στάζουν μέλι...

—Πώς τολμάτε; άρθρώνει ή Λάουρα.

— Οί κλέφτες τολμούν τά πάντα. Είδεμή τί κλέφτης θά ήμουν; Ό,τι μ' άρέσει το παίρνω. Όχι σάν έκείνο το νεαρό το Βλάκα, πού πρίν τρείς ώρες σέ είχε κοντά του στον κήπο καί σούλεγε ένα σωρό κουταμάρες. Έγώ είμαι πρακτικός, τραβάω κατ' εύθείαν στό σκοπό μου. Λοιπόν τώρα, άγαπητή μου, δώσε μου το χέρι σου, μιά καί δέ βλέπεις, γιά νά μήν πέσης, κι' όδήγησέ με έκεί πού κρύβεις τά κοσμήματά σου...

— Δεύτερο συρτάρι δεξιά στην τουαλέττα μου, ψιθυρίζει ή Λάουρα.

— Εύχαριστώ. Σταθήτε μιά στιγμή νά βάλω τά γάντια μου. Δέν θέλω ν' άφήσω δακτυλικά άποτυπώματα. Έμπρός πάμε τώρα. Δός μου το χέρι σου. Τί άπαλό πού είναι. Το ίδιο τρυφερό όπως καί τά χείλη σου. Μήν τρέμης έτσι, μή φοβάσαι. 'Η καρδιά σου χτυπάει δυνατά, δυνατά... Λάουρα... Έλα, κάθησε στό κρεβάτι ήσυχα - ήσυχα ώσπου νά πάρω τά κοσμήματα. Έτσι, μπράβο... Καί τώρα πού πήρα τήν κασετίνα μέ τά μπιζού σου, άντίο, Λάουρα, δέν θά σέ ξεχάσω ποτέ! Είσαι ή πιό γλυκειά, ή πιό όμορφη γυναίκα πού γνώρισα στή ζωή μου... Τά χείλη σου στάζουν μέλι "Αν δέν ήμουν κλέφτης, θά σέ ήθελα γιά γυναίκα μου. Άκόμα ένα φιλί...

Τήν άρπάζει ξανά, παρά τή θέλησή της, τή φιλάει φλογερά καί το σκάει. 'Η Λάουρα έμεινε άκίνητη. Κλαίει, άλλά δέν τής έρχεται στο νού νά καλέση τήν ύπηρεσία της, τήν άστυνομία. Δίχως νά το θέλη νοιώθει συμπάθεια γιά αύτον τον άγνωστο καί κατά βάθος τον λυπάται...

*

Ο ήλιος είναι ψηλά καί ή Λάουρα άγρυπνεί άκόμα. Τής φαίνεται πώς έζησε αύτή τή νύχτα ένα όνειρο, μιά περιπέτεια έξαίσια, σάν αύτές πού ποθούσε ή ρωμαντική ψυχή της. Κυττάζει γύρω της καί άναπηδάει. Πάνω στην τουαλέττα της, βρίσκεται άνοιχτή καί άθίκτη ή κασετίνα μέ τά κοσμήματά της! Μά, άφού ό κλέφτης δέν την έκλεψε πραγματικά, τί ήθελε λοιπόν; Τί άπόμεινε άπ' όλη αύτή την περιπέτεια;...

Ένα φιλί, ένα φλογερό φιλί πού καίει άκόμα τά χείλη της...

Στίς έντεκα τής άνάγγειλαν την έπίσκεψη τού Φρανσουά Νταριέ.

— Συχωρέστε με... τής είπε εύγενικά, άν ή ώρα αύτή δέν είναι καί τόσο κατάλληλη, άλλά...

Ο Φρανσουά ήταν συγκινημένος. 'Η Λάουρα τον κύτταξε κι' άκούγοντας τή φωνή του, άνασκίρτησε. Αύτός ήταν ό κλέφτης!...

— Θάθελα νά σέ χαστουκίσω, τού είπε μέ σφιχτά δόντια, ένώ κοκκίνιζε όλάκληρη άπό πείσμα.

— Είσαι πάντα ή μικρή, ή όμορφη Λάουρα, τής είπε ό Φρανσουά άποφασιστικά, άλλ' έγώ θά σέ δαμάσω. Έμπρός, δός μου τά χείλη σου!...

Καί ταπεινά, ύπάκουα, ή Λάουρα, κοκκινίζοντας καί τρέμοντας άπό έρωτα, πρόσφερε στον Φρανσουά το γλυκό της στόμα.

ΡΕΝΕ ΜΑΣΣΟΝ

MIA NEA

Εγχείρησις που θεραπεύει ΤΗ ΒΑΡΗΚΟΪΑ

Στό σχεδιάγραμμα αύτό τού έσωτερικού τού αυτιού βλέπει κανείς τό σημείον όπου γίνεται ή έγχείρησι γιά την «κινητοποίησι τού άναβολέως».

Πώς γίνεται ή «κινητοποίησις τού άναβολέως»

Σε ήλικία 23 χρόνων ή Μανουέλα Γκόρτ, μιά ώραιοτάτη Γερμανίδα, ήταν σχεδόν κουφή καί γιά ν' άκούη, μεταχειριζόταν ένα σύνηθες άκουστικό βαρηκοΐας, χωρίς όμως άποτέλεσμα. Έτσι, γιά νά μπορή νά μιλάη μέ τούς δικούς της καί τίς φίλες της, έμαθε νά διαβάζη τίς λέξεις στά χείλη τους. Σπάν κατάστασι αύτή βρισκόταν, όταν διάβασε, γιά πρώτη φορά, ένα άρθρο γιά μιά έγχείρησι, πού ήταν δυνατόν ν' άποκαταστήση την άκοή. 'Η έγχείρησι αύτή πού πρωτοεφαρμόστηκε άπ' τον 'Αμερικανό γιατρό Λέμπεργκ, έφερε το όνομα «(φενστρέϊσιεν)» ή όπως θά λέγαμε έλληνικά «θυριδοποίησι», άνοιγμα δηλαδή θυρίδας μέσα στο άκουστικό όργανο.

Χωρίς νά χάση καιρό ή Μανουέλα Γκρότ έτρεξε στή μητέρα της, πού ύπέφερε καί ή ίδια άπό πολύ προχωρημένη βαρηκοΐα καί τή ρώτησε:

—Μαμά, γιατί δέν έκαμες «(φενστρέϊσιεν)»; Μήπως δέν άκουσες ποτέ νά γίνεται λόγος πώς ή έγχείρησι αύτή ξαναδίνει την άκοή;

—Ναί, παιδί μου! Τίς άπάντησε έκείνη, τό άκουσα, άλλά μιά φίλη μου, πού έκαμε την έγχείρησι αύτή, πέθανε... Έπειτα άπό αύτό πώς νά τολμήσω, κόρη μου, νά κάμω μιά τέτοια έπικίνδυνη έγχείρησι;

'Η Μανουέλα ώστόσο θά τολμούσε νά κάνη την έγχείρησι, άν ό γιατρός της, ένας γνωστός Γερμανός ώτορινολαρυγγολόγος δέν την άπέτρεπε.

—Είσαι άκόμη νέα, τής είπε, καί ή πάθησί σου δέν είναι τόσο προχωρημένη, ώστε νά είναι έπιδεδλημένη ή έγχείρησι. Έχουμε άκόμη καιρό...

Έπειτα όμως άπό λίγο ό ίδιος γιατρός τής έγραψε πώς γιά την θεραπεία τής βαρηκοΐας ό 'Αμερικανός γιατρός Σάμουελ Ρόζεν έφήρμοζε άπό τινος μέ έξαιρετικά άποτελέσματα μιά νέα μέθοδο έγχειρήσεως, την όποία ώνόμαζε «κινητοποίησι τού άναβολέως». 'Η νέα θεραπευτική μέθοδος τής βαρηκοΐας είχε το σημαντικό πλεονέκτημα, πώς άντίθετα πρός τή «(φενστρέϊσιεν)» δέν ήταν καθόλου έπικίνδυνη.

'Υπό τίς συνθήκες αύτές έφτασε ή Μανουέλα στό χειρουργείο τού Γερμανού ώτορινολαρυγγολόγου, γιά νά ύποβληθή στή νέα έγχείρησι της «κινητοποιήσεως τού άναβολέως».

'Η βοηθός τού γιατρού ξάπλωσε τή Μανουέλα στό χειρουργικό τραπέζι τελείως γυμνή καί της τύλιξε όλο το σώμα άλλά καί τά κεφάλι άκόμη μέ άποστειρωμένα σεντόνια. Μόνο το αύτί της έξείχε άπό ένα μικρό άνοιγμα τών σεντονιών. Ένώ ή νοσοκόμος έκανε τή δουλειά της, ό γιατρός φορώντας στο μέτωπο το γνωστό προδολέα τών ώτορινολαρυγγολόγων κι ένα ζευγάρι γυαλιά, μέ ίσχυρους μεγεθυντικούς φακούς στά μάτια, στεκόταν πλάϊ καί την παρακολουθούσε. Όταν δέ τελείωσε, πλησίασε το χειρουργικό τραπέζι κι' άφού έκαμε τοπική άναισθησία στο άκουστικό όργανο, άποτραθηχτηκε καί πάλι, ξανάπλυνε τά χέρια του κι' άφησε τή νοσοκόμο νά τού περάση στά χέρια ένα ζευγάρι λαστιχένια γάντια.

Την ίδια στιγμή ή Μανουέλα άνήσυχη, ρώτησε:

—Δέν θά μ' έγχειρήσετε, γιατρέ; Θά κοιμήσω ήσυχη... Δέν φοβάμαι καθόλου.

Ο γιατρός χωρίς ν' άπαντήση πλησίασε καί πάλι στό χειρουργικό τραπέζι κι' είπε στήν άδελφή νά του δώση ένα μικροσκοπικό κοφτερό νυστέρι, άπό την πλαϊνή έργαλειοθήκη του. Το νυστέρι αύτό το έσπρωξε μέσα στον «άκουστικό πόρο», το σωλήνα δηλαδή τ' αύτιού τής Μανουέλας, κι' όταν έφτασε σέ άπόσταση λίγων χιλιοστομέτρων άπό το άκουστικό τύμπανο έκαμε μ' αύτό μιά ήμικυκλική τομή στό δέρμα τού «πόρου».

'Η Μανουέλα, κάτω άπ' τά σεντόνια της δέν έκαμε ούτε την παραμικρή κίνησι, πού νά προδίδη πώς πόνεσε. Διαισθάνθηκε όμως ψιθυρίζε μιά προσευχή: «Θεέ μου! Δός μου καί πάλι την άκοή μου!»

Μ' ένα άλλο μικροσκοπικό όργανο ό χειρουργός έσπρωξε το κομμένο κομματάκι τού δέρματος τού «πόρου» πρός τά μέσα καί μέ το σπρώξιμο πετάχτηκε πρός τά έξω το τύμπανο. Ο γιατρός μπορούσε πιά νά δή καθαρά το έσωτερικό τού αύτιού καί τά όργανά του, μεταξύ τών όποίων το όστάριον τού άκμονος ώς καί την άρθρωσι πού το συνδέει μέ τον άναβολέα, άλλο όστάριο τού έσωτερικού τού αύτιού. Τά όστάρια αύτά, πού κατευθύνουν τούς ήχους στό άκουστικό νεύρο, είνε μικροσκοπικά σάν τά γράμματα πού διαβάζετε αύτή τή στιγμή. Το όστάριο μάλιστα τού άναβολέως, πού μοιάζει άκριβώς μέ άναβολέα σέλλας είναι το μικροσκοπικώτερο κόκκαλο τού άνθρώπου καί ζυγίζει μόνο τέσσερα έκατοστά τού γραμμαρίου!

Στην πάθησι τής Μανουέλας πού έπιστημονικά λέγεται «ώτοσκλήρυνσις», το όστάριο τού άναβολέως κάνει συμφύσεις μέ τούς γύρω ίστούς καί σιγά-σιγά άκινητοποιείται, ώστε νά μή μπορή πιά νά μεταδώση τούς ήχητικούς κραδασμούς στο έσωτερικό τού αύτιού καί στο άκουστικό νεύρο, μέ άποτέλεσμα νά προκαλή τή βαρηκοΐα. Ο γιατρός κατόπιν προώθησε στον «άκουστικό πόρο» κι' άπ' έκεί στο έσωτερικό τού αύτιού, ένα καθετήρα. Συγχρόνως έσκυψε καί πλησίασε πολύ στο αύτί ώστε ό προδολέας του νά φωτίζη καλά το έσωτερικό του. Προσεκτικά έπειτα πλησίασε μέ τον καθετήρα την άρθρωσι, πού συνδέει το όστάριο τού άκμονος μέ τον άναβολέα καί πιέζοντας μ' αύτον ένα ώρισμένο σημείο τής άρθρώσεως καί πρός μιά ώρισμένη κατεύθυνσι, προσπάθησε νά κάνη καί πάλι εύκίνητο τον άναβολέα, πού άκινητοποίησε ή άρρώστεια. 'Η πίεσι πού έφαρμόζει στο σημείο αύτό ό γιατρός δέν πρέπει νά ύπερβαίνη σέ βάρος τά 125 γραμμάρια, γιατί άλλοιώς είναι δυνατόν νά σπάσουν τά εύαίσθητα σκέλη τού άναβολέως καί ή έγχείρησι νά άποτύχη. 'Η στιγμή αύτή είναι ή πιό άποφασιστική. Το χέρι όμως τού γιατρού είνε σταθερό καί ξέρει τί κάνει. Πιέζοντας με τον καθετήρα, όλο καί ρωτάει την άρρωστη, άν αίσθάνθηκε καμμιά πίεσι. Κάποτε ή Μανουέλα τού άπαντάει, έπι τέλους, πώς αίσθάνθηκε την πίεσι αύτή. Την ίδια στιγμή ό γιατρός βγάζει τον καθετήρα. Ο άναβολεύς έλευθερώθηκε. Αύτό ήταν όλο! 'Η έγχείρησι τελείωσε.

'Η πρώτη δουλειά τού γιατρού ήταν νά κάνη μιά τοπική άναισθησία στό αύτί τής Μανουέλας...

Λίγο άργότερα ή Μανουέλα πετούσε άπ' τή χαρά της:

—Θεούλη μου! φώναξε. Τί είν' αύτό; 'Ακούω πάλι, γιατρέ μου!

'Η Μανουέλα ήταν τυχερή, γιατί καί ή άλλη έγχείρησι, πού έγινε εύθύς άμέσως στο άλλο αύτί της πέτυχε άπόλυτα. Μιά μέρα δέ μετά την έγχείρησι έγκατέλειψε το νοσοκομείο. Την μετεγχειρητική θεραπεία – ένέσεις δηλαδή πενικιλλίνης καί στρεπτομυκίνης – μπορούσε νά την κάνη καί στο σπίτι της.

Δυό έβδομάδες όμως άργότερα ή Μανουέλα τρομαγμένη ξαναγύρισε στο γιατρό της:

—Κουφάθηκα πάλι, γιατρέ μου! 'Εκείνος όμως την καθησύχασε καί της είπε πώς δέν είναι τίποτα καί πώς σέ λίγες ήμέρες θά ξαναβρισκε την άκοή της.

Λίγες ήμέρες μετά την έγχείρησι, τής έξήγησε, σχηματίζεται στο έσωτερικό τού αύτιού ένα ύγρό. Γι' αύτο δέν άκουγε. Το ύγρό αύτό όμως σύντομα θά έξαφανιζόταν καί θ' άκουγε καί πάλι.

Πραγματικά σέ λίγες ήμέρες ή Μανουέλα ξανάκουσε, καί τή φορά αύτή πολύ καλύτερα άπ' ό,τι άκουγε άμέσως μετά την έγχείρησι.

'Η μέθοδος τής θεραπείας τής βαρηκοΐας μέ την «κινητοποίησι τού άναβολέως» δέν είνε καινούργια. 'Εφηρμόσθη πρό 80 έτών άπό τον Γερμανό ΰρ Κίσελ, άλλ' άπό τότε ή μέθοδος αύτή ξεχάστηκε, γιατί έδημιουργούντο μετεγχειρητικές μολύνσεις, πού ώδηγούσαν στο θάνατο. Σήμερα όμως, πού χάρις στά άντιβιοτικά, οί μολύνσεις αύτές άποφεύγονται, ή μέθοδος άρχισε πάλι νά έφαρμόζεται στην 'Αμερική άπό τον δόκτορα Σάμουελ Ρόζεν.

ΣΗΜ.: Πληροφορούμεθα ότι ό κ. Σάμουελ Ρόζεν έφθασε πρό ήμερών άπό την 'Αμερική άεροπορικώς στη Θεσσαλονίκη, όπου μέ τή μέθοδο τής «κινητοποιήσεως τού άναβολέως)» έγχείρησε δώδεκα βαρήκοους.

Τρομοκρατημένος ὁ δράστης σήκωσε τὸ πτῶμα καὶ τὸ ἐγκατέλειψε σ' ἕνα ἔρημο σημεῖο...

Πῶς ἕνας δημοσιογράφος διαφώτισε ἕνα ἀνεξιχνίαστο μυστήριο

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ἀρκετὲς περιπτώσεις ποὺ ἕνας δημοσιογράφος διαφώτισε τὸ μυστήριο ἑνὸς ἐγκλήματος, ἀφοῦ πρῶτα ἡ ἀστυνομία εἶχε ἀποτύχει πανηγυρικά. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς λοιπὸν σημειώθηκε ἐδῶ καὶ ἕξη χρόνια στὸ Γιοχάνεσμπουργκ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς.

Τὸ θῦμα τοῦ ἐγκλήματος ἦταν μιὰ ξανθειὰ κοπέλα 18 χρονῶν, ἡ Τζάκομπα Σρέντερ, πιὸ γνωστὴ ὡς «Σαπουνόφουσκα». Τὸ παρατσούκλι αὐτὸ τῆς ταίριαζε περίφημα, γιατὶ ἦταν ἐλαφρειὰ καὶ φανταχτερὴ σὰν σαπουνόφουσκα, κι' ἀφοῦμα γιατὶ ἡ ζωή της τελείωσε ἀπότομα, ἔτσι ὅπως σκάζουν ξαφνικὰ οἱ σαπουνόφουσκες...

Οἱ γονεῖς της εἶχαν χωρίσει, κι' αὐτὴ ζοῦσε μόνη της. Ἔπινε, γλεντοῦσε κι' ἤξερε συγχρόνως νὰ ἐκμεταλλεύεται τὰ θέλγητρά της, ἔτσι, ποὺ νὰ μὴν ἔχη ἀνάγκη ἀπὸ τακτικὴ ἐργασία γιὰ νὰ ζήση...

Στὶς 11 Αὐγούστου 1949, γνωρίστηκε μ' ἕνα νέο 21 ἐτῶν, βοηθὸ χημικοῦ, ὀνόματι Μόρις Μπίλτσικ. Λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ Μόρις τῆς ἔκαμε λόγο γιὰ κάποιο φίλο του, τὸ Ντέϊβιντ Πόλιακ, συνομήλικά του, ὄμορφο καὶ πλούσιο.

— Θάθελα πολὺ νὰ τὸν γνωρίσω, ψιθύρισε ἐκείνη.

Τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας, ὁ ὑποχρεωτικὸς φίλος τηλεφώνησε στὸν Πόλιακ καὶ τοῦ μίλησε γιὰ τὴ Σαπουνόφουσκα.

— Ἔχω ἀκούσει γι' αὐτήν, ἀπάντησε ὁ Πόλιακ. Θάθελα κι' ἐγὼ πολὺ νὰ κάμω τὴ γνωριμία της.

Ὁ Μπίλτσικ τὸν πῆγε πράγματι στὸ σπίτι τῆς Τζόκομπα. Κι' ἐκεῖνη δὲν χρειάστηκε πολλὰ παρακάλια, γιὰ νὰ δεχθῆ ν' ἀκολουθήση τοὺς νέους στὴν ἔξοχὴ καὶ πολυτελέστατη βίλλα τοῦ Πόλιακ.

Τὸ περιβάλλον ἦταν φαντασμαγορικό, σ' αὐτὴ τὴν ἔπαυλη: Θαυμάσιοι κῆποι, θεράποντες, πισίνες, τερραὶν τοῦ τέννις, ἕνα μεγάλο κιόσκι μὲ πολύχρωμα πουλιά...

— Ποιός εἶν' αὐτός; ρώτησε ἡ Σαπουνόφουσκα, δείχνοντας ἕνα ὡραῖο νέο, καθισμένο στὸ βολὰν ἑνὸς ἀστραφτεροῦ ἀμερικάνικου αὐτοκινήτου, μπροστὰ στὸ σπίτι.

— Ὁ ξάδερφός μου Ὕμεν Λίμπμαν, ἐξήγησε ὁ Ντέϊβιντ. Μένει ἐδῶ μαζί μου... Τώρα ἑτοιμάζεται νὰ πάη μὲ τὸ κορίτσι του στὸ σινεμά.

Πραγματικά, ὁ Λίμπμαν ἔφυγε. Οἱ τρεῖς ἄλλοι φάγανε, ἤπιαν, χορέψανε. Στὶς 11, ὁ Μπίλτσικ ἔφυγε γιὰ τὸ σπίτι του, ἀφήνοντας μισομεθυσμένη τὴ Τζάκομπα.

Πέρασε ἄλλη μιὰ ὥρα. Ἡ Σαπουνόφουσκα ἔπινε ὁλοένα. Ὅταν γύρισε ὁ Λίμπμαν, τὰ μεσάνυχτα, τὴ βρῆκε τελείως μεθυσμένη.

Εἶδαν κι' ἔπαθαν, ὁ Ντέϊβιντ κι' ὁ ξάδερφός του, ὥσπου νὰ τὴν πείσουν νὰ δεχθῆ νὰ τὴν πάη ὁ δεύτερος στὸ σπίτι της μὲ τ' αὐτοκίνητό του.

Αὐτὸ ἔγινε κατὰ τὴ 1½. Στὶς 2, ὁ Λίμπμαν ξαναγύρισε καὶ διηγήθηκε στὸν ξάδερφό του πὼς εἶχε βρῆ τὸ μπελᾶ του μὲ τὴ Σαπουνόφουσκα...

Ἕνα τέταρτο, ἀφοῦ ξεκίνησαν, ἐπέμεινε νὰ σωφάση αὐτή. Φυσικά, ὁ Λίμπμαν δὲν τῆς τὸ ἐπέτρεψε, στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν. Τότε ἐκείνη πάτησε ἀπότομα τὸ φρένο, σταμάτησε τ' αὐτοκίνητο καὶ δήλωσε:

— Θὰ κατέβω καὶ θὰ πάω πεζή!

Ὁ Λίμπμαν, νευριασμένος, τῆς ἄνοιξε τὴν πόρτα. Νόμιζε πὼς τέλειωνε ἔτσι γι' ἀστεῖο. Ἐκείνη ὅμως κατέβηκε πραγματικά, πῆρε τὴν τσάντα της καὶ τὴ ζακέτα της καὶ εἶπε στὸ νέο:

— Μὴ σᾶς φανῆ παράξενο ἂν διαβάσετε αὔριο στὶς ἐφημερίδες πὼς μὲ βρήκανε σκοτωμένη!

Ὁ Λίμπμαν σκέφτηκε πὼς ἤθελε νὰ τὸν τρομάξη, καὶ δὲν ἔδωσε σημασία. Ὡστόσο, ὁ ξάδερφός του τὸν μάλωσε γιατὶ τὴν εἶχε ἀφίσει νὰ γυρίση πεζὴ στὸ σπίτι της.

— Εἶναι 5 μίλια δρόμος, ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο... τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ πάω νὰ δῶ τί ἀπόγινε, ἡ καϋμένη!

Μὰ ὁ Πόλιακ δὲν βρῆκε στὸ σπίτι της τὴ Σαπουνόφουσκα, οὔτε τὴ νύχτα ἐκείνη, οὔτε καὶ τὸ ἄλλο πρωΐ...

Τριάντα περίπου ὧρες μετὰ τὴν ἐξαφάνισή της, βρέθηκε τὸ πτῶμα της ἀπὸ ἕνα νέγρο, μέσα σὲ μιὰ φυτεία.

Δὲν ὑπῆρχαν ἴχνη πάλης, οὔτε κι' εἶχαν ἀπομείνει πατημασιὲς στὸ σκληρὸ χῶμα. Τὸ περίεργο ἦταν ὁ δολοφόνος τῆς Σαπουνόφουσκας τὴν εἶχε ξαπλώσει χάμω μὲ προσοχὴ κι' εἶχε τακτοποιήσει τὰ ροῦχα της, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν παρουσιάζουν καμμιὰ ἀκαταστασία.

Ὁ ἰατροδικαστὴς ἀποφάνθηκε ἀμέσως πὼς εἶχε στραγγαλισθῆ, ἴσως μ' ἕνα μεγάλο μαντῆλι. Πρόσθεσε ὡστόσο ὅτι μποροῦσε νὰ τὴν εἶχε σκοτώσει ὁ δράστης δίχως νὰ τὸ θέλη. Πράγματι, ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶχε ὑπερβολικὰ ἀνεπτυγμένο τὸ θυρεοειδὴ καὶ τὸ θῦμο ἀδένα. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις λοιπόν, μιὰ ἐλαφρά, ἔστω, τυχαία, πίεσι στὸ λαιμὸ μπορεῖ νὰ φέρη τὸ θάνατο.

Ἡ ἀστυνομία συνέλαβε τὸν Πόλιακ καὶ τὸ Λίμπμπαν. Δὲν μπόρεσε ὡστόσο νὰ συγκεντρώση θετικὰ στοιχεῖα ἐναντίον τους, κι' ἔτσι τοὺς ἄφισε ἐλεύθερους.

Λίγον καιρὸ ἀργότερα, ἕνα νοτιοαφρικανικὸ περιοδικὸ ἀνέθεσε σὲ δυὸ ἀπ' τοὺς γνωστότερους ἀστυνομικοὺς ρεπόρτερ, τὸν Πήτερ Γκόντφρεϋ καὶ τὸν Μπένζαμιν Μπένετ, ν' ἀσχοληθοῦν μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ τὴν τελειώσουν.

Αὐτοὶ ρώτησαν ὅλους τοὺς μάρτυρες. Μίλησαν μὲ τὸν Πόλιακ καὶ τὸ Λίμπμαν καὶ πείσθηκαν πὼς ἦσαν κι' οἱ δυὸ ἀθῶοι.

ΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗ "ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΑ„;

Ἔπειτα ὁ Γκόντφρεϋ ἔγραψε ἕνα εἶδος ἀστυνομικοῦ διηγήματος, στὸ ὁποῖο ἔδινε μὲ τὴ φαντασία του τὴ λύσι τοῦ μυστηρίου.

Παρουσίαζε ἕναν ἄντρα, ποὺ γύριζε μοναχὸς μὲ τ' αὐτοκίνητό του κι' εἶχε συναντήσει σ' ἕνα ἔρημο ἐξοχικὸ δρόμο τὴ Σαπουνόφουσκα. Τὴν πῆρε στ' ἀμάξι του. Ὅταν ὅμως τῆς ἔκαμε ἐρωτικὴ ἐπίθεσι, ἐκείνη ἀντιστάθηκε. Τότε ὁ ἄντρας, γιὰ νὰ τὴν φοβερίση ἄρπαξε τὰ πέτα τῆς ζακέτας ποὺ φοροῦσε, καὶ τὰ τράνταξε δυνατά. Ἀμέσως τὴν εἶδε νὰ σωριάζεται ἀναίσθητη. Ἡ πίεσι ἐκείνη στὸ λαιμό της τὴν εἶχε σκοτώσει! Τρομοκρατημένος, ὁ δράστης σήκωσε τὸ πτῶμα καὶ τὸ ἐγκατέλειψε σ' ἕνα ἔρημο σημεῖο.

Ὁ τρόπος ποὺ εἶχε τακτοποιήσει τὸ πτῶμα της καὶ τὰ φορέματά της, ἔδειχνε εὐαισθησία καὶ μεθοδικότητα. "Ἐπρεπε νἄναι μορφωμένος ἄνθρωπος, ἴσως βιβλιοθηκάριος ἢ κάτι παρόμοιο.

Ἀφοῦ ἔγραψε αὐτὸ τὸ διήγημα, ὁ Γκόντφρεϋ διατύπωσε μιὰ πρόβλεψι στοὺς φίλους του:

— Μέσα σὲ 10 μέρες ἀπὸ τὴ δημοσίευσί του, θὰ μοῦ στείλη κάποιος ἕνα ἀνώνυμο γράμμα καὶ θὰ μοῦ λέη ὅτι ἔχει πληροφορίες πὼς ὁ φονιὰς ἔφυγε γιὰ τὸ ἐξωτερικό. Τὸ γράμμα αὐτὸ θἄχη ταχυδρομηθῆ ἀπὸ μιὰ περιφέρεια ἐντελῶς ἀντίθετη ἀπὸ κείνη ὅπου γράφω στὸ διήγημά μου πὼς ἔμενε ὁ φονιάς.

Οἱ φίλοι του χαμογέλασαν δύσπιστα. Ὕστερα κάποιος ἀπ' αὐτοὺς τοῦ σύστησε:

— Γράψε αὐτὴ τὴν προφητεία σου καὶ κλεῖσε την σ' ἕνα σφραγισμένο φάκελλο. Κι' ἂν ἐπαληθέψη, δῶσε την στὴν ἀστυνομία, μαζὶ μὲ τὸ ἀνώνυμο γράμμα.

Ἔτσι κι' ἔγινε πραγματικά. Καί, σὲ μερικὲς μέρες, ἔφτασε τὸ ἀνώτερο γράμμα! Ἦταν σὲ ὅλα ἀκριβῶς, ὅπως τὸ πρόβλεψε ὁ Γκόντφρεϋ! Ὁ δημοσιογράφος τὸ παρέδωσε στὴν ἀστυνομία, μαζὶ μὲ τὴν προφητεία του.

Ἀπὸ τότε, οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Γιοχάνεσμπουργκ ψάχνουν διαρκῶς. Εἶναι δὲ βέβαιοι πὼς θὰ βροῦνε μιὰ μέρα τὸν ἀκούσιο φονιὰ τῆς «Σαπουνόφουσκας».

«Ὅταν συνάντησα τὸν πρῶτο πελάτη μου, ἤμουν ἀφάνταστα ταραγμένη...

Ἡ γυναίκα ποὺ χώρισε

ΕΚΑΤΟ ΑΝΤΡΟΓΥΝΑ!

Ἡ Ἀγγλίδα Ρούθ Κ. ἀποκαλύπτει ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ παράξενα ἐπαγγέλματα τοῦ κόσμου

ΣΤΗΝ Ἀγγλία, ὅταν ἕνας σύζυγος θέλη νὰ χωρίση τὴ γυναίκα του καὶ δὲν βρίσκει ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ τὸ πετύχη, μπορεῖ νὰ καταφύγη στὸ ἑξῆς ἀσφαλέστατο κι' ἀποτελεσματικὸ μέσον: Νὰ χρησιμοποιήση μιὰ «εἰκονικὴ τρυφερὴ φίλη», ποὺ θὰ δεχτῆ ἐπὶ πληρωμῆ νὰ ὑποδυθῆ στὰ μάτια τῆς κοινωνίας αὐτὸ τὸν ρόλο, ὥσπου ἡ σύζυγος νὰ ζητήση μόνη της τὸ διαζύγιο.

Τὸ καινούργιο αὐτὸ ἐπάγγελμα, ποὺ τὸ ἐξασκοῦν κάπου ἑκατὸν πενῆντα γυναῖκες στὴν Ἀγγλία, ἔχει παρουσιαστῆ ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια.

Μιὰ ἀπ' αὐτές, ἡ Ρούθ Κ. δημοσίευσε τελευταία, σ' ἕνα περιοδικὸ τοῦ Λονδίνου, τὸ πάρα κάτω ἄρθρο ὅπου ἐκθέτει μὲ πολλὴ εἰλικρίνεια τὸ παράξενο ἐπάγγελμά της:

«Ὅταν διαβάσετε στὴν ἐφημερίδα σας, ὅτι ἡ Τάδε σύζυγος παραχώρησε στὸν ἄντρα της διαζύγιο, γιατὶ ὁ τελευταῖος εἶχε συνδεθῆ ἐρωτικὰ μὲ μιὰ "ἄγνωστη γυναῖκα», αὐτὴ ἡ ἄγνωστη γυναῖκα, νὰ ξέρετε ὅτι μπορεῖ νὰ εἶμαι ἐγώ! Μέχρι τώρα στάθηκα ἀφορμὴ γιὰ χωρίσουν περίπου ἑκατὸ ἀνδρόγυνα. Ἡ δουλειά μου εἶναι νὰ παριστάνω στὰ μάτια τοῦ κόσμου τὴν τρυφερὴ φίλη ἐγγάμων ἀνδρῶν.

»Γιὰ ὀγδόντα λίρες κάθε φορά, παρέχω τὶς ἀναγκαῖες ἀποδείξεις, ὥστε νὰ δοθῆ ἡ ἀπαιτουμένη ἀφορμὴ γιὰ διαζύγιο μὲ αἰτία τὴν ἀπιστία. Οἱ ἄντρες, μὲ τοὺς ὁποίους ἔμεινα στὸ δωμάτιο κάποιου ξενοδοχείου, ἤξεραν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἁπλῆ σκηνοθεσία, στὴν ὁποία δὲν χωροῦσε καμμιὰ αἰσθηματικὴ παρένθεσι.

»Ἐπὶ ἕξη χρόνια πάλεψα μὲ τὴ συνείδησί μου, γιατὶ καταλάβαινα, ὅτι ἡ δουλειά μου ἦταν βασισμένη στὴν ἀπάτη καὶ στὸ ψέμμα. Διάλεξα ὅμως αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὸ ἀκολούθησα γιὰ τὸ καλὸ τῶν παιδιῶν μου. Ἐδῶ κι' ἕξη χρόνια, χώρισα ἀπὸ τὸν ἄντρα μου, ποὺ εἶχε ἀπότομο χαρακτῆρα, κι' ἀπόμεινα μὲ τὶς δυὸ κόρες μου χωρὶς πεντάρα. Δὲν εἶχα ἐρωτευθῆ ποτὲ πρὶν παντρευτῶ καὶ δὲν ἤξερα καμμιὰ δουλειά. Ἀπελπισμένη, ἄρχισα νὰ ψάχνω γ

"ΜΑΤΙΑ" ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Η νέα αμερικανική συσκευή τηλεοράσεως, εφωδιασμένη με ειδικούς φακούς και προβολείς, μπορεί να εφαρμοσθή πάνω σε μια σωληνωτή τηλεσκοπική κεραία του υποβρυχίου, που έρευνά το βυθό της θάλασσας για την ανέλκυσι ναυαγίων και θησαυρών...

Η νέα λυχνία τηλεοράσεως, «Βιντικόν», που έχει διάμετρο 2 πόντων μονάκα, πρόκειται να φέρη άληθινή επανάστασι στον υποθρυχιακό πόλεμο και να συμβάλη ανυπολόγιστα στις ανθρώπινες γνώσεις της ύδροβιολογίας και της ωκεανογραφίας. Θα εφοδιάση τα «τυφλά» υποβρύχια με μάτια σαν των φαριών, και θα επιτρέψη στους επιστήμονες ν' ανακαλύψουν εύκολα τα μυστικά των άβυσσων του ωκεανού.

Η υποβρύχιος φωτογραφία δεν άποτελεί ώστόσο κάτι τό καινούργιο. Πρίν άπό 20 χρόνια ό δόκτωρ Ούίλλιαμ Μπήμη, της Ζωολογικής Έταιρείας της Νέας Υόρκης, είχε καταδυθή σέ βάθος 500 μέτρων περίπου, στήν Καραϊβική θάλασσα, μέσα στή χαλύβδινη «βαθύσφαιρά» του. Και είχε φωτογραφίσει και κινηματογραφήσει, μέσα άπό στρογγυλα κρύσταλλα άπό χαλαζία πάχους 7½ πόντων, τις σκηνές της ζωής του θαλασσίου βυθού. Οι ίσχυροί προβολείς, που είχε ή «βαθύσφαιρα», τού έπέτρεψαν νά άποτυπώση μέ τό φακό του ένα ωρό παράξενα φάρια κι' άλλα θαλασσινά όντα, άγνωστα ώς τότε.

Άργότερα, ό γνωστός καθηγητής Πικάρ κατασκεύασε ένα μεγαλύτερο καί τελειότερο τύπο βαθυσφαίρας καί κατέβηκε μ' αύτόν άκόμη βαθύτερα.

Άπό τότε, έπινοήθηκαν διάφορα μοντέλα ύποβρυχίων φωτογραφικών καί κινηματογραφικών μηχανών, πού μπορούσαν νά χρησιμοποιηθούν άπ' εύθείας μέσα στό νερό, άλλά σέ μικρότερα βάθη. Ήταν στεγανές, άνθεκτικές στήν πίεσι καί έφωδιασμένες μέ προβολείς. Τις κατέβαζαν μέσα στόν ώκεανό δύο τέσ ή βατραχάνθρωποι άλλ' ό χειρισμός τους γινόταν έξ άποστάσεως, άπό τήν έπιφάνεια.

Είχαν λοιπόν λυθή έτσι τά προβλήματα της ύποβρυχίου φωτογραφίας, άπλής ή έγχρωμης. Πρώτο τό Βρεταννικό Ναυτικό τογραφίας, άπλής ή έγχρωμης. Πρώτο τό Βρεταννικό Ναυτικό συνέλαβε τήν ιδέα ένός ύποβρυχίου πομπού τηλεοράσεως, ικανού νά μεταδίδη στήν έπιφάνεια μιά συνεχή καί κινουμένη εικόνα της πραγματικής ζωής του βυθού. Χρησιμοποίησε δέ μιά τέτοια συσκευή γιά τήν έπισημανσι ένός ναυαγισμένου άγγλικού ύποβρυχίου.

Άλλά, ό πομπός αύτός — γιά τόν όποίο είχαμε γράψει λεπτομερώς — ήταν έγκώβιος καί δυσκολοχρησιμοποίητος. Άπό τότε, έχουν γίνει διάφορες τελειοποιήσεις του καί μελετώνται συστηματικά οί δυνατότητές του στόν ύποβρυχιακό πόλεμο.

Άπ' τό άλλο μέρος, οί Βρεταννοί επιστήμονες δέν πορέλειαν νά έκμεταλλευθούν τή νέα αύτή τεχνική. Ή Έταιρεία Ύδροβιολογίας της Σκωτίας χρησιμοποιεί γιά τις έρευνές της μιά τέτοια συσκευή τηλεοράσεως, εφωδιασμένη μέ έξη διάφορους φακούς, πού έναλλάσσονται αύτομάτως καί άναλόγως της άνάγκης. Όλοι οί χειρισμοί γίνονται άπό μακρυά, άπό τήν έπιφάνεια. Καί ή συσκευή, μαζί μέ τον ίσχυρό προβολέα της, κρέμεται άπο ένα συρματόσχοινο ειδικής κατασκευής, πού δέν «στρίβει».

Έλλείπει ότι ή νέα αύτή συσκευή θά βοηθήση στή λύσι ένός προβλήματος, πού ένδιαφέρει πολύ τή βιολογία, την ώκεανογραφία καί την όργανωμένη άλιεία. Πρόκειται γιά τό λεγόμενο «Στρώμα — φάντασμα», πού φέρνει άνωμαλίες στήν άνταρκάλασι των κυμάτων των «ήχοβολιστικών» μηχανημάτων των πλοίων. Στή Βόρειο θάλασσα, τό στρώμα αύτό βοίακεται σέ βάθος 15 μέτρων περίπου. Τή νύχτα άνεβαίνει κάπως καί τήν ήμέρα κατεβαίνει βαθύτερα. Τό ίδιο φαινόμενο παρατηρήθηκε στις πολικές θάλασσες καί σέ πολλά άλλα μέρη του κόσμου σέ διάφορα βάθη. Ή άνωμαλία αύτή προκαλεί σφάλματα στις ύδρογραφικές μετρήσεις καί ξεγελάει τά άλιευτικά σκάφη, πού άναζητούν μεγάλα κοπάδια φαριών μέ τά «ήχοβολιστικά» μηχανήματα.

Στήν άρχή, την άπέδιδαν οί ειδικοί σέ φυσικά αίτια: φυσαλλίδες άέρος, διαφορά της άλμυρότητος του νερού, διακυμάνσεις της θερμοκρασίας, κλπ. Σήμερα όμως ύποπτεύονται ότι τό «Στρώμα—φάντασμα» άποτελείται άπό τεράστιους σωρούς, άπό μικροσκοπικούς θαλασσίους όργανισμούς (μικρά καλαμαράκια, γαρίδες, ψαράκια καί πλαγκτόν). Μέ την ύποβρύχιο τηλεόρασι λοιπόν θά έξακριβωθή ή άλήθεια.

Συγχρόνως, οί Άμερικανοί τεχνικοί άσχολούνται μέ τό πρόβλημα της ύποβρυχίου τηλεοράσεως, άπό την πλευρά του περιορισμού των διαστάσεων του πομπού, γιατί, όπως είπαμε, τό άγγλικό μοντέλο είναι όγκώδες.

Ό δόκτωρ Ζβορύκιν, των έργαστηρίων έρευνών της γνωστής έταιρείας R.C.A., έχει έπιτύχει άξιόλογα άποτελέσματα, μέ τή νέα λυχνία τηλεοράσεως «Βιντικόν». Ή λυχνία αύτή είναι μικρή καί έξαιρετικά ευαίσθητη. Έχει διάμετρο 2 πόντων καί άνάλογο βάρος. Είναι κλεισμένη μέσα σ' ένα «κουτί» τελείως στεγανό καί άνθεκτικό στή μεγάλη πίεσι του νερού. Μαζί μ' αύτην βρίσκονται καί μερικές ήλεκτρικές λάμπες νέου τύπου, πού δέν είναι μεγαλύτερες άπό ένα σπειρί σταριού, κι' όμως ή λάμψι τους έπισκιάζει τόν ήλιο!

Ό τελειοποιημένος αύτός άμερικανικός πομπός τηλεοράσεως συνοδεύεται καί άπό έναν βελτιωμένο σύστημα χειρισμού του έξ άποστάσεως. Έγκατεστημένο στό πλοίο πού ένεργεί τις έρευνες.

Ό δόκτωρ Ζβορύκιν θεωρεί τεραστία τή σημασία της ύποβρυχίου τηλεοράσεως στις μελλοντικές γαυτικές έπιχειρήσεις. Χάρις σ' αύτήν, τά ύποβρύχια θ' άποκτήσουν «μάτια» καί θά μπορούν νά περνάνε μέ άσφάλεια άνάμεσα στά έχθρικά ναρκοπέδια, ή νά άναζητούν κεννά καί σκισμές στά άνθυποβρυχιακά δίκτυα. Έπίσης θά βρίσκουν τή λεία τους, μέ τά ήλεκτρονικά μάτια καί αύτιά τους.

Ή άμερικανική συσκευή είναι έφωδιασμένη μέ ειδικούς φακούς καί προβολείς πού έξασφαλίζουν όρατότητα 180 μοιρών. Μπορεί δέ νά έφαρμοσθή πάνω σέ σωληνωτές τηλεσκοπικές κεραίες, πού θά συμπτύσσωνται καί θά κρύβωνται μέσα στό ύποβρύχιο, ή θά έκπτύσσωνται όταν χρειάζεται νά τό προστατέψουν άπό τους διαφόρους κινδύνους συγκρούσεων, κλπ.

Έπίσης θά χρησιμοποιήται στά άνθυποβρυχιακές έπιχειρήσεις, έπιτρέποντας στά σκάφη έπιφανείας καί στά αεροπλάνα νά «βλέπουν» τά έχθρικά ύποβρύχια, όπως τώρα τά «όκούνε».

Μ' άλλα λόγια, ή ύποβρύχιος τηλεόρασις θ' άποτελέση ένα σπουδαίο νέο όπλο. Άλλη σημαντική έφαρμογή της θά είναι γιά την άνέλκυσι ναυαγίων καί θησαυρών άπ' το βυθό της θάλασσας. Όπως είπαμε χρησιμοποιήθηκε ήδη άπό τους Βρεταννούς γιά τόν καθορισμό της θέσεως όπου είχε βουλιάξει ένα ύποβρύχιο. Στό έξής, οί μηχανικοί δέν θά βασίζωνται άναγκαστικά μόνο στις άόριστες πληροφορίες πού τους δίνουν οί δύτες γιά ένα βυθισμένο σκάφος. Οί καθαρές εικόνες της τηλεοράσεως θά άποκαλύπτουν την έκτασι των ζημιών καί θά διευκολύνουν τις έπισκευές καί την άνέλκυσι. Έμπειροι ειδικοί, πού ή ήλικία τους δέν τους έπιτρέπει πιά νά βουτήξουν οί ίδιοι, θά χρησιμοποιούν την πείρα τους καί τις γνώσεις τους γιά νά καθοδηγούν στό έργο τους τους νέους δύτες. Τέλος, οί κυνηγοί θησαυρών θά μπορούν νά έφοδιάσουν τά πλοία έπιφανείας τους ή τά ύποβρύχιά τους μέ τέτοιες συσκευές τηλεοράσεως. Έτσι, οί δύτες θά κάνουν πολύ εύκολότερα καί συστηματικώτερα τή δουλειά τους, γιά ν' άνεβάσουν στήν έπιφάνεια τά χρυσά νομίσματα καί τά πολύτιμα πετράδια, πού κρύβονται άπό αίώνες στά βάθη του ώκεανού.

Ή ύποβρύχιος τηλεόρασις στόν πόλεμο καί στήν είρήνη

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα ύπό Ζύλ Μαρί

Ερωτική τραγωδία

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ή Μαργαρίτα όμολογεί στόν πατέρα της πώς άγαπάει τό Ρενώ, έκείνος όμως άρνείται νά της δώση γιά σύζυγο ένα τόσο άσθενικό άντρα, μέ κλονισμένη ύγεία. Της τονίζει δέ ότι, άν ό Ρενώ είναι τίμιος, δέν θά ζητήση ποτέ νά την παντρευτή. Όταν ό Σαβινιέν πληροφορήται άπ' τό Ρισαρντιέ την άρνητική άπάντησι της κόρης του, προσποιείται τόν άπελπισμένο. Καταστρώνει δέ έν' άλλο, σατανικό σχέδιο, γιά νά την κατακτήση. Της στέλνει δηλαδή ένα γράμμα, προερχόμενο δήθεν άπ' τή φτωχή χήρα Σεζαρίν Μπαρμπαντέ, πού ζητάει τή συνδρομή της. Ή Μαργαρίτα συγκινείται καί πηγαίνει μονάχη της στό έρημικό καλυβόσπιτο της Σεζαρίν. Έκεί όμως είναι κρυμένος ό Σαβινιέν καί της έπιτίθεται. Έκείνη άμύνεται άπελπισμένα, άλλά νοιώθει τόν έαυτό της χαμένο.

9ον

— Άνάνδρε!

— Πέστε με όπως θέλετε!...

— Σάς διατάζω γιά τελευταία φορά νά μ' άφίσετε νά φύγω.

— Φαντάζεσθε, λοιπόν, πώς σάς έφερα έδώ μόνο καί μόνο γιά την εύχαρίστησι νά κουβεντιάσω λιγάκι μαζί σας, νά σάς δώ θυμωμένη καί ν' άκούσω τις βρισιές πού προφέρουνε τά ώραία σας χειλάκια;

»Σάς άγαπώ, καί σείς μέ περιφρονείτε. Είναι, λοιπόν, μιά ύπέροχη έκδίκησι γιά μένα νά σάς κρατάω έδώ, στή διάθεσί μου... Γιατί είσαστε δική μου, τ' άκούτε; Είμαι ό άφέντης σας... είμαι ό άφέντης σου!...

Της έπιασε τά χέρια καί την τράβηξε πιό κοντά του. Έκείνη, ξετρελλαμένη, προσπάθησε ν' άμυνθή...

— Όχι, όχι, είναι φριχτό... τραύλιζε. Είν' ένα έγκλημα άνήκουστο... Βοήθεια!...

— Σ' άγαπώ!

— Βοήθεια! Βοήθεια!... Θεέ μου, δέν θάρθη, λοιπόν, κανείς;

— Είσαι όμορφη στό θυμό σου, έκατό φορές πιό όμορφη παρά στην άπελπισία σου... Σ' άγαπώ... Γιατί δέν θέλησες νά μ' άγαπήσης καί σύ;

— Καλύτερα νά πεθάνω!

— Κι' όμως θά με δεχθής μέ χαρά καί θά παρακαλής νά ζήσης, όταν σέ μερικές μέρες θάρθώ νά ζητήσω τό χέρι σου άπ' τόν πατέρα σου.

— Κι' έγώ σάς λέω πώς δέν θά γυρίσω πιά στό σπίτι μου... Θά μέ βρούνε νεκρή, πνιγμένη στό ποτάμι...

— Δέν τό πιστεύω... Ό έρωτάς μου θά σ' έμποδίση!

Κι' ό τυχοδιώκτης τραβούσε την κοπέλλα πιό κοντά του, όλοένα πιό πολύ.

— Βοήθεια!... Βοήθεια! φώναξε έκείνη όσο πιό δυνατά μπορούσε.

— Σ' άγαπώ καί θά γίνης γυναίκα μου... της έλεγε. Έκείνος σιγανά, λαχανιασμένος. Θά εύτυχήσουμε... Θά μ' άγαπήσης καί σύ, ναί, θά μ' άγαπήσης...

Ή νέα ξέσπασε σ' ένα τρελλό, ύστερικό γέλιο. Μέ μιά δυνατή προσπάθεια, τού ξέφυγε καί τραβήχτηκε ώς τό βάθος της κάμαρας.

Έκείνος έμεινε σάν παραζαλισμένος γιά μερικές στιγμές.

Μέσα στην άπελπισία της Μαργαρίτας, πέρασαν ξαφνικά άπ' τή μνήμη της όλες οί κρυφές όνειροπολήσεις της. Ένα όνομα άνέβηκε στά χείλη της — ένα όνομα πού δέν είχε τολμήσει ποτέ νά τό προφέρη δυνατά.

Καί τ' όνομα αύτό άνάβλυσε άπ' την παρθενική καρδιά της, σάν μιά τελευταία έλπίδα στην άπόγνωσί της:

— Ρενώ! Ρενώ!

Ό Σαβινιέν, πού ήταν σάν μεθυσμένος, δέν φάνηκε νά τ' άκουσε. Είχε όρμήσει πρός την κοπέλλα. Της άρπαξε τά χέρια, τά στρίψε βάναυσα. Ήταν τόσος ό πόνος της, ώστε άνασταλθε βαθειά, έκλεισε τά μάτια της καί σωριάστηκε λιπόθυμη μπροστά στά πόδια του δημίου της.

Την ίδια στιγμή, όμως, δυνατά χτυπήματα, τράνταξαν την πόρτα κι' άκούστηκε άπ' έξω μιά άντρική φωνή:

— Άνοίχτε! Άνοίχτε!...

Ό Σαβινιέν μούγκρισε άπό μανία. Είχε άναγνωρίσει τή φωνή αύτή: Ήταν τού κόμητος ντ' Άλμπαρόν!

Δέν άπάντησε ώστόσο... Ίσως, άν δέν άκουγε πιά τίποτε, ό Ρενώ θά φανταζότανε πώς είχε γελαστή καί θάφευγε, άφίνοντάς τον μονάχο καί πάλι.

Μά ό κόμης έπέμενε, χτυπούσε πιό δυνατά.

— Κάποια γυναίκα ζητούσε βοήθεια... Άνοίχτε, άλλοιώς θά σπάσω την πόρτα!...

Παρ' όλο τό ξεχαρβάλωμά της, ή πόρτα άντεχε άκόμα. Όχι όμως καί τά παντζούρια. Αύτά θά ύποχωρούσαν, στην παραμικρή προσπάθεια τού Ρενώ — όσο κι' άν δέν ήταν χειροδύναμος.

Τό πρόσωπο τού Σαβινιέν είχε μιά τρομερή έκφρασι θυμού κι' άπογοητεύσεως. Ήταν άναγκασμένος τώρα νά φύγη, τή στιγμή άκριβώς, πού θεωρούσε έξασφαλισμένο, τό θρίαμβό του!...

Ό κόμης έσπρωχνε τώρα τά παντζούρια.

Άν δέν ήθελε ό Σαβινιέν νά τον πιάση έπ' αύτοφώρω ό ξάδερφός του, έπρεπε νά φύγη άμέσως.

Όρμησε στό διπλανό δωμάτιο, τή στιγμή άκριβώς πού σπάζανε τά σκοινιά πού συγκρατούσαν τά παντζούρια, καί παρουσιαζότανε στό άνοιγμα ό Ρενώ, χλωμός, κουρασμένος, άνήσυχος άλλ' άποφασισμένος.

Ένα παράθυρο της δεύτερης κάμαρας έβλεπε πρός τό δάσος. Ό Σαβινιέν το δρασκέλισε, πήδησε έξω καί χώθηκε στούς ψηλούς θάμνους. Κρυμμένος έκεί μέσα, περίμενε νά δή τί θά συνέβαινε.

Ό Ρενώ είχε πάει σέ μιά φέρμα τού Μπεναρντιέρ, γιά νά περιποιηθή κάποιον έργάτη πού τον είχε δαγκάσει ένα άλογο. Άφού τελείωσε, ξεκίνησε γιά νά γυρίση στό σπίτι του.

Μά έκαιγε τόσο ό ήλιος, ώστε, άντι νά πάρη τό γυμνό καί σκονισμένος δρόμο τού Νουάν, είχε προτιμήσει έναν άλλον, πού έκοβε μέσ' άπ' τό δάσος καί περνούσε σέ μικρή άπόστασι άπ' τό Γκαλαρύ.

Κοντά στό έρημικό σπίτι, λοιπόν, είχε άκούσει φωνές άπελπισμένες. Τού φάνηκε πώς ζητούσε βοήθεια μιά γυναίκα, κι' έτρεξε άμέσως.

Όταν είχε φτάσει κοντά, άκουσε τ' όνομά του, πού τό πρόφερε πνιγμένα ή γυναικεία έκείνη φωνή. Καί τότε χτύπησε την πόρτα.

Έπειδή δέν τού άνοιγαν, έσπασε τά παντζούρια. Καί πήδησε μέσα στην καλύβα, νομίζοντας πώς θάβρισκε τή Σεζαρίν νά παλεύη μέ κάποιον άλήτη.

Άντίκρυσε όμως μέ κατάπληξι τή Μαργαρίτα, σωριασμένη χάμω, σάν πεθαμένη, μέ κλειστά τά μάτια της καί τά χείλη μισανοιχτά.

— Ή δεσποινὶς Ρισαρντιέ!... ψιθύρισε

Ή Μαργαρίτα προχωρούσε δίκως νά προσέξη κι' ό κόμης σεβόταν τή σιωπή της καί τις όνειροπολήσεις της...

ὁ νέος. Αὐτὴ φώναζε!... Τί γυρεύει ἐδῶ; Τί συνέβη, λοιπόν;...

Κύτταξε γύρω του, ἀλλὰ δὲν εἶδε κανένα.

Πέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Τὸ παράθυρο ἦταν ἀνοιχτό. Σίγουρα, ἀπὸ κεῖ θἄχε φύγει ὁ κακοποιός.

Ὁ Ρενὼ μάντεψε τὴν ἀλήθεια.

— Τὴν καῦμένη τὴν κοπέλλα! Τὴν ἔσωσα!... ψιθύρισε.

Τὴν ἀνασήκωσε καὶ τὴν ἀκούμπησε στὸν τοῖχο. Πῆρε μιὰ στάμνα μὲ νερό, ποὺ βρισκότανε σὲ μιὰ γωνιά, καὶ τῆς ἔβρεξε τὸ μέτωπο, τὰ μάτια, τὰ χέρια.

— Τί χλωμὴ ποὺ εἶναι!... Μὰ ποιὸς νάταν, ἀρα γε αὐτὸς ὁ ἄθλιος;...

Ἡ Μαργαρίτα μισάνοιξε ξαφνικὰ τὰ μάτια της. Οἱ σκέψεις της μπῆκαν σὲ κάποια τάξι.

Θυμήθηκε τὴ φοβερὴ σκηνὴ ποὺ εἶχε προηγηθῆ... τὰ μάτια τοῦ Σαβινιέρ, ποὺ τὴν κύτταζαν κυνικὰ καὶ προκλητικά... τὰ χέρια του ποὺ τὴν ἅρπαζαν βάναυσα... τὸ στόμα του ποὺ ἔγερνε ἄπληστα πρὸς τὸ δικό της...

Θυμήθηκε πῶς ἀπαντοῦσε μὲ εἰρωνικὰ γέλια στὶς ἀπελπισμένες φωνές της, γιατὶ ἦταν βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ τὶς ἄκουγε κανείς.

Κατάλαβε ἐπιτέλους πὼς εἶχε σωθῆ, πὼς ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος δὲν εἶχε προλάβει νὰ πραγματοποίηση τὸ ἄτιμο σχέδιό του...

— Ποῦ εἶναι... αὐτός; Τί ἔγινε; τραύλισε.

— Ποιὸς ἦταν; Δὲν τὸν εἶδα!

— Μὲ τράβηξε ἐδῶ, σὲ μιὰ ἐνέδρα, καὶ μοῦ ἐπιτέθηκε... Μὲ σώσατε ἀπ' τὴν καταστροφή!

— Εἶμαι εὐτυχισμένος γι' αὐτό... Μὰ ποιὸς ἦταν λοιπόν;

Ἡ Μαργαρίτα ἦταν ἕτοιμη νὰ προφέρη τ' ὄνομα τοῦ Σαβινιέρ, ὅταν σκέφθηκε πόσο μεγάλη θλῖψη θὰ προκαλοῦσε στὸ Ρενώ.

Τί ὠφελοῦσε νὰ τοῦ φανερώση τ' ὄνομα τοῦ ἐνόχου; Καλύτερα νὰ μὴ τὸ μάθαινε κανεὶς ποτέ!...

Τώρα ποὺ εἶχε γλυτώσει κι' ἦταν βέβαιη πὼς δὲν θἄχε πιὰ στὸ ἑξῆς νὰ φοβηθῆ τίποτε ἀπ' τὸ Σαβινιέρ, σκεπτότανε μονάχα τὸ θαῦμα ἐκεῖνο τῆς σωτηρίας της ἀπ' τὸν ἄνθρωπο ἀκριβῶς ποὺ εἶχε ἀναζητήσει μέσ' στὴν ἀπελπισία της...

— Δὲν τὸν ξέρω! ἔσπευσε ν' ἀπαντήση.

Ὁ Ρενὼ δὲν τόλμησε νὰ ἐπιμείνη. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐξαναγκάση σὲ ὁμολογίες ποὺ θὰ τὴν ἔκαναν νὰ κοκκινίση.

Μιὰ χαρὰ ἀπέραντη πλημμύριζε τὴν καρδιὰ τῆς Μαργαρίτας, γιατὶ τὴν εἶχε σώσει α ὐ τ ὸ ς !

Τῆς φαινότανε κάποτε πὼς ὀνειρευότανε... πὼς ἦταν ἕνας ἐφιάλτης ἡ ἐγκληματικὴ ἐκείνη ἀπόπειρα ἐναντίον της.

Κι' ὕστερα ἀπ' τὸν ἐφιάλτη αὐτόν, νὰ ποὺ ἔβλεπε τώρα ἕνα ὄνειρο γλυκό... ἕνα ὄνειρο τόσο παράξενο, τόσο ἀπίθανο., ὥστε ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της:

«Μήπως εὐλόγησε ὁ Θεὸς τὸν ἔρωτά μου, στέλνοντάς μου τὸ Ρενώ;... Θὰ γνωρίσω ἐπιτέλους τὴν εὐτυχία;...».

Μὲ κλειστὰ τὰ μάτια της, μ' ἕνα χαμόγελο ἐκστατικὸ στὰ χείλη της, δίχως νὰ ξέρη πιὰ τί ἔλεγε καὶ τί ἔκανε, ψιθύρισε μ' ἀπέραντη τρυφερότητα:

— Ρενώ!... Ὦ, Ρενώ!...

Ἡ ἁπλὴ αὐτὴ λέξι ἔφτασε ὣς τὴν καρδιὰ τοῦ νέου καὶ τὸν ἀναστάτωσε.

Τοῦ φάνηκε πὼς ἕνας πέπλος εἶχε ξεσκιστῆ μπροστά του καὶ πὼς διάβαζε τώρα πράγματα ἀόρατα ὣς τὴν ἡμέρα αὐτή.

Τὴν κύτταζε, βουβὸς καὶ κατασυγκινημένος.

Πόσο γλυκὰ εἶχε προφέρει τ' ὄνομά του! Γιατί εἶχε φωνάξει αὐτόν; Γιατί εἶχε ἀνεβῆ στὰ ὡραῖα της χείλια τὸ δικό του ὄνομα, κι' ὄχι κανένα ἄλλο;

Ἡ κοπέλλα τοῦ πρόσφερε ντροπαλὰ τὰ χέρια της. Βρισκόταν ἀκόμα σὲ τέτοια ὑπερέντασι, ὥστε ὁ Ρενὼ προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάση.

— Ποτὲ δὲν θὰ τολμήσω νὰ γυρίσω μονάχη μου στὸ Λαντπερές... τοῦ εἶπε ἐκείνη. Ὦ, μὴ μ' ἀφίσετε, κύριεντ' Ἀλμπρόν! Ἐλᾶτε μαζί μου... Εἶμαι βεβαία πὼς αὐτὸς ὁ ἄθλιος βρίσκεται κάπου ἐδῶ κοντά... πὼς παραμονεύει... Ἂν μὲ δῆ μόνη...

Ἀνατρίχιασε σύγκορμη. Ἀλλ' ὁ Ρενὼ τὴν καθησύχασε, λέγοντάς της:

— Πῶς φαντασθῆκατε, ὅτι μποροῦσα νὰ σᾶς ἀφίσω;... Ἀκουμπῆστε στὸ μπράτσο μου... Δὲν εἶμαι, δυστυχῶς, πολὺ δυνατός. Μάλιστα, ἐδῶ καὶ λίγο καιρό, νοιώθω νὰ ἐξασθενῶ κάθε μέρα καὶ πιὸ πολύ... Ὡστόσο, νάσαστε βέβαιη, ὅτι δὲν θἄχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε, μαζί μου...

Βγῆκαν ἀπ' τὸ σπίτι. Ὅταν βρέθηκαν στὸ μονοπάτι ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ Μπεναρντιέ, ὁ κόμης ἔνοιωσε νὰ τρέμη τὸ μπράτσο τῆς κοπέλλας. Ἕνα χαμόγελό του δμως τὴν καθησύχασε καὶ πάλι.

Ἡσυχία ἀπόλυτη ἁπλωνόταν γύρω τους. Ὁ φλογερὸς ἥλιος ἔκανε νὰ σωπαίνουν ἀκόμα καὶ τὰ πουλιά, ποὺ φτερουγίζανε στὰ δέντρα.

Ὅσο ἀπομακρύνονταν ἀπ' τὸ Γκαλαρύ, ἡ ἀνατνοὴ τῆς Μαργαρίτας γινότανε πιὸ ἐλεύθερη. Τὸ πρόσωπό της δὲν ἦταν πιὰ τόσο χλωμό. Τὰ μάτια της παίρνανε ξωή.

Τώρα ποὺ κανεὶς κίνδυνος δὲν τὴν ἀπειλοῦσε πιά, παραδινότανε ὁλόψυχα σὲ μιὰ κρυφὴ χαρά, σ' ἕνα μεθῦσι τῆς καρδιᾶς, στηριγμένη στὸ μπράτσο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ λάτρευε... Προχωροῦσε, δίχως νὰ προφέρη λέξι. Κι' ὁ κόμης σεβότανε τὴ σιωπή της καὶ τὶς ὀνειροπολήσεις της.

Εἶχαν βγῆ πιὰ ἀπ' τὸ δάσος τοῦ Γκαλαρύ. Δὲν ἄργησαν ν' ἀντικρύσουν τὸν πύργο. Ὁ Ρενὼ σταμάτησε τότε.

— Θέλετε νὰ σᾶς συνοδέψω ἀκόμα, ὡς τὸ σπίτι σας; ρώτησε.

Θὰ τόθελε πολὺ ἡ Μαργαρίτα. Μὰ ὁ νέος πρόσθεσε:

— Εἶμαι στὶς διαταγές σας. Σᾶς εἶδαν ὅμως νὰ φεύγετε μονάχη... Βέβαια, θἄ ἦταν φυσικὸ νὰ συνάντηθοῦμε τυχαίως... Ὡστόσο, μοῦ φαίνεται προτιμότερο νὰ χωριστοῦμε ἐδῶ...

Ἡ κοπέλλα τὸν εὐχαρίστησε, γέρνοντας τὸ κεφάλι της. Ἦταν βαθειὰ θλιμένη. Τί γρήγορα ποὺ εἶχε περάσει ἡ ὥρα ἐκείνη τῆς εὐτυχίας!

Χωρίστηκαν. Μὰ ὁ κόμης τὴν παρακολούθησε πολλὴ ὥρα μὲ τὰ μάτια.

Ἦταν ταραγμένος ὣς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του ἀπ' αὐτὴ τὴ συνάντησι — τόσο ταραγμένος, ὥστε, ὅταν ἔφτασε στὸ Μπὰς-Μπρυγιέρ, ἡ ἀδελφὴ του ἀντελήφθη τὴ συγκίνησί του καὶ τὸν ρώτησε τί τοῦ συνέβαινε.

Αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ τῆς κρύψη τίποτε. Τῆς διηγήθηκε ὅ,τι συνέβη.

Ἡ Ἑλένη δὲν δυσκολεύθηκε νὰ μαντέψη πὼς ὁ δράστης τῆς ἐνέδρας ἦταν ὁ Σαβινιέρ. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τῆς ἔκαμε προπάντων ἐντύπωσι, ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ Ρενώ, ποὺ εἶχε προφέρει ἔτσι αὐθόρμητα ἡ Μαργαρίτα.

Ἀποτελοῦσε μιὰ ὁμολογία ἐκ μέρους της, μιὰ εὔγλωττη ὁμολογία.

«Τὸν ἀγαπάει! Αὐτὸν ἀγαπάει!», σκέφθηκε ἡ Ἑλένη.

Κύτταξε μὲ σκληρὴ περιφρόνησι τὸν ἀσθενικὸ ἐκεῖνον ἄνθρωπο, ποὺ, μὲ τὴν τιμιότητά του καὶ τὴν ἀδυναμία του, γινόταν ἐμπόδιο στὰ σχέδιά της.

Ὕστερα, ἔσφιξε τὰ δόντια της κι' εἶπε μὲ τὸ νοῦ της:

«Θὰ τὴν παντρευτῆ!».

Ζ΄.

Ἀκούγοντας τὸ ὄνομα ἐκεῖνο «Ρενώ! Ρενώ!», ποὺ εἶχε προφέρει ἡ Μαργαρίτα μέσα στὴν ἀπογνωσί της, ὁ Σαβινιὲν εἶχε ἐκπλαγῆ στὴν ἀρχή, κι' ὕστερα εἶχε ταραχθῆ βαθειά.

Γιατί εἶχε φωνάξει τὸ Ρενὼ ἡ κοπέλλα; "Ἤξερε, λοιπόν, πὼς βρισκόταν ἐκεῖ; Μήπως εἶχαν δώσει ραντεβού;

Ὁ Σαβινιὲν τοὺς παρακολούθησε ἀπὸ μακρυά; φροντίζοντας νὰ μὴ τοὺς χάση ἀπ' τὰ μάτια του καὶ προσέχοντας πολὺ νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθοῦνε.

Ὅταν χωρίστηκαν ὁ Ρενὼ κι' ἡ Μαργαρίτα, αὐτὸς δὲν ἐγύρισε ἀμέσως στὸ Μπὰς-Μπρυγιέρ. Περιπλανήθηκε πολλὴ ὥρα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γεμάτος μῖσος, ἀπογοήτευσι κι' ἀδεβαιότητα γιὰ τὰ αἰσθήματα τῶν δυὸ νέων...

Μόνο τὸ βράδυ ἀποφάσισε ἐπιτέλους νὰ ξαναφανῆ στὸ σπίτι τοῦ ξαδέρφου του.

Εἶχε φύγει ἀπὸ κεῖ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. μὲ τὴν πρόφασι πὼς θὰ πήγαινε νὰ μείνη τρεῖς μέρες στὸ Μπλουά. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, εἶχε περάσει ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες κρυμμένος στὸ Σαὶν-Λωράν.

Στὸ γυρισμό του, εἶδε τὴν Ἑλένη κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἐκείνη τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει ἀπὸ μακρυά. Ὅταν ἔφτασε κοντά της, τοῦ ἔκαμε ἕνα νόημα καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Ἔλα! Ἔχω νὰ σοῦ πῶ νέα!

Μόλις κάθησαν μαζὶ στὸ σαλόνι, ἡ Ἑλένη εἶπε:

— Ἔκαμες μιὰν ἀνοησία...

Ὁ Σαβινιὲν ἀνασκίρτησε καὶ τὴν κύτταξε μ' ἀπορία.

— Τί θὲς νὰ πῆς; ρώτησε.

— Θέλω νὰ πῶ, ὅτι ἐσύ, ὁ δυνατὸς ἄντρας, ἔφερες καὶ τοὺς δυό μας σὲ μιὰ πολὺ λεπτὴ θέσι, ποὺ μπορεῖ νὰ καταστρέψη τὰ σχέδιά μας, κι' ἀπ' τὴν ὁποία δὲν ξέρω πῶς θὰ ξεμπλέξουμε!

— Ἐξακολουθῶ νὰ μὴν καταλαβαίνω τί ἐννοεῖς...

Ἡ Ἑλένη ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της κι' ἀπάντησε:

— Μά, ἀγαπητέ μου, ὅταν δίνη κανεὶς μιὰ τέτοια ἀποφασιστικὴ μάχη, πρέπει νὰ τὴν κερδίζη. Τότε μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ μεγάλος ἄνθρωπος. Ἂν ὅμως τὴ χάση, δὲν εἶναι παρὰ ἕνας παληάνθρωπος...

— Ἄ, σοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα ὁ Ρενώ;

— Ναί.

— Μάντεψε πὼς ἤμουν ἐγὼ πού...

— Ὄχι, εὐτυχῶς... κι' ἔτσι δὲν χάθηκε τίποτα ἀκόμη. Μὰ ὑπάρχει κάτι ἄλλο...

— Ναί, καταλαβαίνω...

— Τί καταλαβαίνεις δηλαδή;

— Ὁ Ρενὼ κι' ἡ Μαργαρίτα εἶχαν δώσει ραντεβού. Δὲν περίμενε νὰ βρῆ ἐμένα, στὸ σπίτι τῆς Σεζαρίν, ἀλλὰ τὸ Ρενώ.

— Ὄχι, φίλε μου. Γελιέσαι!

— Πῶς λοιπὸν τὸν φώναξε, ἂν δὲν ἤξερε πὼς βρισκότανε κοντά της;

— Θὰ καταλάβης ἀμέσως. Μοῦ εἶχες πῆ ἐσὺ ὁ ἴδιος πὼς σοῦ εἶχε κάμει ἐντύπωσι ἐπανειλημμένως ἡ μελαγχολία τῆς Μαργαρίτας.

— Ναί, φαινότανε σὰν ἐρωτευμένη. Καὶ πίστεψε...

— Μοῦ εἶπες ἀκόμη πὼς τὴν εἶχες δῆ ἀρκετὲς φορές, ἔξω ἀπ' τὸ πάρκο, νἄχη καρφωμένα τὰ μάτια της σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο... καὶ πὼς κύτταζε συγκεκριμένα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μπὰς-Μπρυγιέρ...

— Τελείωνε λοιπόν! πρόφερε ὁ Σαβινιὲν μὲ ὑπόκωφη φωνή.

— Ἄ, φαίνεται πὼς κατάλαβες...

— Πιστεύεις ὅτι...

— Ὅτι ἀγαπάει τὸ Ρενώ... Ναί, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία!

Ὁ Σαβινιὲν σκούπισε τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του.

— Μὰ τί ἔπαθες; τὸν ρώτησε ἡ Ἑλένη, μὲ ἔκπληξι. Μοιάζεις σὰν ν' ἀδιαθέτησες ξαφνικά... Πρέπει, ἀγαπητέ μου, νὰ φανῆς δυνατὸς καὶ νὰ τὸ πάρης ἀπόφασι... Ἡ Μαργαρίτα ἔχει ἐρωτευθῆ τὸ Ρενώ. Δὲν πρόκειται ν' ἀγαπήση ποτὲ ἐσένα.

— Ποτέ, τὸ ξέρω.

— Ὡστόσο, στὴν οὐσία, δὲν ἔχει χαθῆ τίποτε. Ἂν ὁ Ρενὼ παντρευτῆ τὴν κόρη τοῦ Ρισαρντιέ, θὰ περάση στὴν οἰκογένειά μας ἕνα μέρος τῆς περιουσίας τοῦ πατέρα της. Καὶ τὰ λεφτὰ αὐτά, ποὺ θὰ βρίσκωνται στὰ χέρια τοῦ ἀδύνατου καὶ ἄβουλου Ρενώ, θἄναι καὶ δικά μας.

»Ἂν παντρευόσουνα τὴ Μαργαρίτα, θὰ με προίκιζες πλούσια. Τώρα ποὺ θὰ τὴν παντρευτῆ ὁ Ρενώ, θἄναι δική μας ἀκόμα καλύτερα αὐτὴ ἡ περιουσία...Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ γίνη ὁ γάμος αὐτός!

Βλέποντας τὸ Σαβινιὲν νὰ κάνη μιὰ ἀπότομη κίνησι, σὰν νἄθελε νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἡ Ἑλένη συνέχισε, ἀλύγιστη:

— Πρέπει νὰ γίνη! Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα!... Μά, πρὶν ἀπ' ὅλα, προτοῦ ἀκόμη κουβεντιάσω μὲ τὸν ἀδελφό μου, γιὰ νὰ μάθω ἂν μάντεψε τὸν ἔρωτα τῆς Μαργαρίτας καὶ τί σκοπεύει νὰ κάνη, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ξανανοίξουμε τὴν πόρτα αὐτὴ ποὺ ἔκλεισε μὲ τὴ σημερινή σου γκάφα...

»Δὲν θέλω ν' ἀποκλεισθῆς ἀπ' τὸ Λαντπερές. Ἴσως νὰ μᾶς ἐξυπηρετήση μιὰ μέρα ἡ παρουσία σου ἐκεῖ, κοντά μου... Εἶμαι βέβαιη πὼς ἡ Μαργαρίτα δὲν θὰ φανερώση τὴν ἀλήθεια... τὰ κατορθώματά σου! Δὲν θὰ πῆ τίποτε οὔτε στὸν πατέρα της...

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Τὸ μαντεύω. Δὲν θὰ θελήση νὰ ἐξευγείρη τὸν πατέρα της ἐναντίον σου... Μὰ κι' ὁ Ρενὼ θὰ σωπάση, μὲ τὴ συνηθισμένη του διακριτικότητα.

»Σοῦ συνιστῶ, λοιπόν, νὰ γράψης ἁπλῶς ἕνα γράμμα στὴ Μαργαρίτα. Θ' ἀναλάβω ἐγὼ νὰ τῆς τὸ πάω καὶ νὰ σὲ ὑποστηρίξω... ὅσο μπορεῖ μιὰ κοπέλλα νὰ ὑποστηρίξη μιὰ τέτοια ὑπόθεσι.

— Καὶ τί θὰ τῆς γράφω;

— Ὅτι ἤσουν τρελλὸς κι' ὅτι τῆς ζητᾶς συγγνώμη. Θὰ σοῦ ὑπαγορέψω ἐγὼ τὸ γράμμα σου.

— Πιστεύεις, λοιπόν, πὼς θὰ φτάση αὐτὸ; εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Σαβινιέρ.

— Ναί, γιατί θὰ διαλέξω τὴν εὐνοϊκώτερη στιγμὴ γιὰ νὰ τῆς δώσω τὸ γράμμα. Θἄναι τότε τόσο εὐτυχισμένη, ὥστε δὲν θὰ τῆς κάνη καρδιὰ νὰ σοῦ ἀρνηθῆ τὴ συγγνώμη της.

— Ἐννοεῖς τὴν ἡμέρα ποὺ θἄχη δεχθῆ τὴν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι τοῦ Ρενώ;

— Ἀκριβῶς. Κι' ἐπειδὴ θὰ φροντίσω νὰ μὴν ἀργήση αὐτὴ ἡ ἡμέρα, κάθησε τώρα ἀμέσως σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι καὶ γράφε!

Ὁ Σαβινιὲν ὑπάκουσε. Κι' ἡ ξαδέρφη του τοῦ ὑπαγόρεψε:

«Σᾶς ζητῶ συγγνώμη κι' εἶμαι ἕτοιμος γιὰ τὸ κάθε τι, γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴ μεταμέλειά μου!... Συχωρέστε με!».

— Αὐτὸ μονάχα; ρώτησε ὁ Σαβινιέν.

— Ναί, αὐτό. Ἐλπίζω νὰ μὴν παρέλειψες τὰ θαυμαστικά. Εἶναι ἀπαραίτητα, γιὰ νὰ δίνουν μεγαλύτερη ἔμφασι.

Μὰ ὁ Σαβινιὲν δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ γελάση μὲ τὸ χιοῦμορ τῆς Ἑλένης. Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ ἔκφρασι στυγνὴ ἀπελπισίας.

— Εἶσαι λυπημένος; τὸν ρώτησε ἐκείνη.

Δὲν τῆς ἀπάντησε. Ἀνέβηκαν ὅμως στὰ μάτια του δυὸ δάκρυα ἀνίσχυρης λύσσας.

Τὰ σκούπισε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ δακτύλου του καὶ γύρισε ἀπότομα τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ ντρεπότανε γι' αὐτὸ τὸ δεῖγμα ἀδυναμίας του — αὐτὸς ποὺ καυχιότανε πὼς δὲν ἐμοιαζε καθόλου μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους...

Ἡ Ἑλένη τὸν κύτταξε πολλὴν ὥρα. Τὰ μεγάλα καὶ ὡραῖα μάτια της — τὰ φτιαγμένα γιὰ νὰ νικοῦνε κάθε ἀντίστασι καὶ νὰ ξετρελλαίνουν ὅλες τὶς καρδιές — εἶχαν πάρει μιὰν ἔκφρασι περιφρονητικῆς εἰρωνείας γιὰ τὸν ξάδερφό της.

— Κάνεις σὰν μικρὸ παιδί! τοῦ εἶπε. Εἶσαι ἕτοιμος νὰ ἐρωτευθῆς αὐτὴν τὴν κοπέλλα!

Ἐκεῖνος πῆγε ὣς τὸ παράθυρο, ἀκούμπησε τὸ μέτωπό του στὸ τζάμι καὶ κύτταξε ἀφηρημένα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λαντπερές.

— Ἀφησέ με νὰ σὲ συμβουλέψω, τοῦ εἶπε ξαφνικὰ ἡ Ἑλένη.

Στράφηκε ἐκεῖνος καὶ πρόφερε ξερά:

— Μίλησε!

— Δὲν εἶσαι σὲ θέσι νὰ ἐπιδιώξης ὡς τὸ τέλος τὸ σκοπὸ ποὺ χαράξαμε. Σοῦ συνιστῶ ἐπομένως νὰ φύγης ἀπὸ δῶ, νὰ ξαναγυρίσης στὰ μέρη ἀπ' ὅπου ἦρθες, γιὰ νὰ δαπανήσης ἐκεῖ τὰ νειάτα καὶ τὴ δύναμι ποὺ σοῦ ἀπομένουνε.

Ὁ Σαβινιὲν ἀνατρίχιασε.

— Ὄχι, ὄχι! διαμαρτυρήθηκε. Ἀρκετὴ μιζέρια πέρασα! Δὲν ἀντέχω πιά...

— Σκέψου καλά.

— Δὲν ἔχω νὰ σκεφθῶ τίποτα.

— Δὲν διαλύθηκε, λοιπόν, ἡ συμφωνία μας;... Θὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ συνενώνουμε τὶς προσπάθειές μας, τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν ἐνεργητικότητά μας, γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε;

— Ναί! Μὰ τί φοβᾶσαι; Καὶ γιατί μοῦ κάνεις ὅλες αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις; Δὲν σοῦ ἔχω πῆ πὼς δὲν μὲ σταματάνε ἠθικοὶ δισταγμοί; Ξέρεις πὼς δὲν πολυλογαριάζω τὴ ζωή, τόσο τῶν ἄλλων, ὅσο καὶ τὴ δική μου.

— Ναί, μοῦ τόχεις πῆ, ἀπάντησε ἡ Ἑλένη μὲ τραχύτητα. Μά, ὅταν μοῦ τὸ εἶπες, δὲν ἤσουν ἀδύνατος, ὅπως φαίνεται πὼς εἶσαι σήμερα, μπροστὰ σ' ἕνα γυναικεῖο χαμόγελο.

— Τί σὲ νοιάζει, αὐτό;

Ἡ Ἑλένη κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Δὲν ὑπάρχει πιὰ ἡ ἐμπιστοσύνη μου σὲ σένα. Φτάνει νὰ σοῦ χαμογελάση αὐτὴ ἡ κοπέλλα, νὰ σοῦ δώση τὸ χέρι της, νὰ σὲ κυττάξη λίγο πιὸ γλυκά, γιὰ νὰ μείνης ἀδύνατος κι' ἀνυπεράσπιστος μπροστά της... Μὲ μιὰ λέξι της, μὲ μιὰ ματιά της, μπορεῖ νὰ καταστρέψη ὁλόκληρο τὸ σχέδιο ποὺ κατάστρωσα... Βρίσκομαι στὸ ἔλεος κάθε καπρίτσιου της... καὶ σὺ ἔχεις γίνει σκλάβος της! Θὰ μὲ θυσίαζες, στὴν ἀνάγκη, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσης, γιὰ νὰ σφίξη τὸ χέρι της λίγο τρυφερώτερα τὸ δικό σου, γιὰ νὰ γλυκάνη κάπως ἡ ματιά της...

»Νά γιατί σοῦ προτείνω νὰ χαλάσουμε τὴ συμφωνία ποὺ κλείσαμε, ὅταν ἔφτασες ἐδῶ. Τίποτε ἀπ' ὅσα εἴπαμε τότε, δὲν ὑπάρχει πιά... Ἂς ἀφίσουμε τὴν Τύχη νὰ κανονίση τὸ βίο μας... Ξαναγύρισε ἐσὺ στὴν τυχοδιωκτικὴ ζωή σου κι' ἐγὼ θὰ θαναγυρίσω στὴ φτώχεια μου...

Ὁ Σαβινιὲν πῆγε κοντά της, τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τόσφιξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Ἐκείνη χλώμιασε ἀπ' τὸν πόνο, ἀλλὰ δὲν ἔβγαλε οὔτε μιὰ φωνή.

— Σὲ καταλαβαίνω... τῆς εἶπε. Ἡ Μαργαρίτα ἀγαπάει τὸ Ρενώ... Μποροῦν μιὰ χαρὰ νὰ παντρευτοῦνε... Τώρα, λοιπόν, ποὺ σοῦ ἔρχεται ἀπ' ἀλλοῦ τὸ ψητό, μὲ παραπετὰς ἐμένα καὶ προτιμᾶς ν' ἀποφύγης τὴ μοιρασιά... Ἐγὼ ὅμως δὲν ἐννοῶ νὰ παραιτηθῶ! Τ' ἀκοῦς; Θὰ μείνω!

— Μεῖνε, ἀφοῦ τὸ θέλεις... καὶ πᾶψε νὰ μοῦ φέρνεσαι βάναυσα καὶ νὰ μὲ προσβάλλης. Ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνη στὴν εἰλικρίνειά μου, κι' ἐγὼ πάλι φοβᾶμαι μήπως ὁ ἔρωτας ποὺ δὲν τολμᾶς νὰ ὁμολογήσης σὲ κάνη τόσο ἀδύνατο, ὥστε νὰ μὲ θυσιάσης μιὰ μέρα, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ δυσπιστοῦμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, θὰ σοῦ προτείνω ἕνα μέσον γιὰ νὰ ξαναγεννηθῆ ἡ χαμένη ἐμπιστοσύνη μας... ἕνα μέσον ποὺ θὰ βάζη τὸν καθένα μας στὴ διάθεσι τοῦ ἄλλου...

— Τί θὲς νὰ πῆς;

— Πές μου, τὸ δέχεσαι;

— Ναί, ὅποιο κι' ἂν εἶναι...

— Θὰ καταλάβης λοιπὸν ἀμέσως...

Ἡ Ἑλένη κάθησε μπροστὰ στὸ ἴδιο τραπέζι, ὅπου εἶχε γράψει ὁ Σαβινιὲν πρὶν ἀπὸ λίγο τὸ γράμμα ποὺ τοῦ εἶχε ὑπαγορέψει.

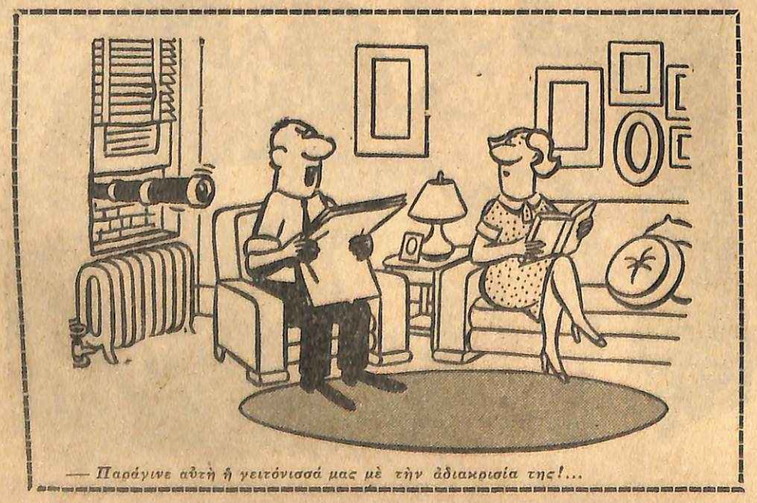
Καὶ χάραξε βιαστικὰ μερικὲς γραμμὲς σ' ἕνα χαρτί.

Ὁ Σαβινιὲν τὴν κύτταζε μὲ ἔκπληξι.

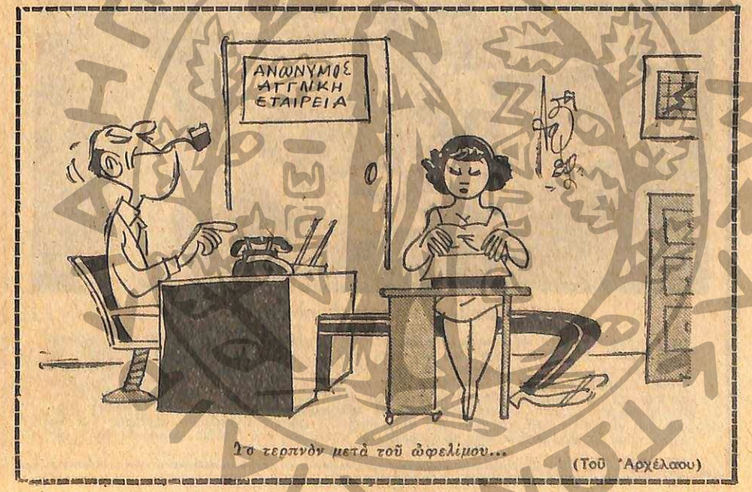
Κάθε τόσο, ἡ Ἑλένη ἀνασήκωνε τὸ κεφάλι της, σὰν νὰ σκεπτότανε. Ὕστερα ἔσκυβε πάλι καὶ συνέχιζε τὸ γράψιμο. Στὸ τέλος, ὁ Σαβινιὲν πρόσεξε πὼς ὑπέγραφε ἐκεῖνο ποὺ εἶχε γράψει.

Τοῦ ἔδωσε ἔπειτα τὸ χαρτί. Ἦταν κατάτζλωμη καὶ τὰ μάτια της λάμπανε παράξενα.

— Διάβασε... τοῦ εἶπε. Ἔπειτα γράψε καὶ σὺ ἕνα παρόμοιο γράμμα γιὰ μένα, ὑπογραφὲ τοῦ καὶ δός μου το... Ἔτσι θἄμαστε δεμένοι γιὰ πάντα, ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ, καὶ καταδικασμένοι σὲ ἀμοιβαία

— Παράγινε αὐτὴ ἡ γειτόνισσά μας μὲ τὴν ἀδιακρισία της!...

Το τερπνὸν μετὰ τοῦ ὠφελίμου... (Τοῦ Ἀρχέλαου)

ἐμπιστοσύνη, ὥσπου νὰ ἐπιτύχουν τὰ σχέδιά μας.

Ὁ Σαβινιὲν πῆρε τὸ γράμμα καὶ διάβασε:

«Σαβινιέν. Χρειάζεται νὰ ὑπάρχη κάτι ποὺ νὰ μᾶς δένη καὶ ποὺ νὰ μπορῆ ν' ἀποτελέση, στὴν ἀνάγκη, μιὰ ἀπειλὴ τοῦ ἑνὸς κατὰ τοῦ ἄλλου. Φύλαξε αὐτὸ τὸ γράμμα μου, κι' ἂν ποτὲ φοβηθῆς πὼς θὰ παραβῶ τὸ λόγο ποὺ σοῦ ἔχω δώσει, μεταχειρίσου το ἐναντίον μου. Ἔτσι, δὲν θὰ μπορῶ ν' ἀρνηθῶ αὐτὸ ποὺ ὁρκισθήκαμε νὰ κάνουμε, ὁπωσδήποτε, ὅποια ἐμπόδια κι' ἂν συναντήσουμε, κι' ὅποια ἐγκλήματα κι' ἂν χρειαστῆ νὰ κάνουμε γιὰ νὰ ὑπερνικήσουμε τὰ ἐμπόδια αὐτά.

»Τόσο ἐσὺ ὅσο κι' ἐγὼ δὲν ἀνεχόμαστε πιὰ τὴ φτώχεια καὶ τὴ μιζέρια μας, ποὺ μᾶς ἔχει κάνει κακούς. Ἐδῶ κοντά, στὸ Λαντπερές, βρίσκεται μιὰ κολοσσιαία περιουσία, πού, ἂν τὴν ἀποκτούσαμε, θὰ ξαναγυρίζαμε στὴν κοινωνικὴ θέσι ποὺ μᾶς ταιριάζει. Μᾶς χρειάζεται αὐτὴ ἡ περιουσία. Θέλομε νὰ τὴν ἀποκτήσωμε. Θὰ μὲ βοηθήσῃς ἐσὺ μὲ τὴν ἀντρικὴ δύναμι καὶ ἐξυπνάδα σου, κι' ἐγὼ θὰ σὲ βοηθήσω μὲ τὴ γυναικεία πονηρία μου».

— Γράψε μου καὶ σὺ ἕνα τέτοιο γράμμα καὶ ὑπόγραψέ το, ξαναεῖπε ἡ Ἑλένη.

Ὁ Σαβινιὲν χαμογέλασε.

—Βλέπω πὼς τὰ πρόβλεψες ὅλα! εἶπε.

—Ἔχεις ἀντίρρησι;

—Ὄχι, καμμία. Εἶμαι ἀπολύτως σύμφωνος.

Καὶ, δίχως νὰ περιμένη νὰ τοῦ τὸ ξαναπῇ ἡ ξαδέρφη του, ὁ Σαβινιὲν κάθησε στὴν ἴδια θέσι, μπροστὰ στὸ τραπέζι, κι' ἀντέγραψε τὸ γράμμα.

Ἔκαμε μόνο δυὸ ἀναγκαῖες τροποποιήσεις: Στὴν ἀρχή, ἔγραψε τ' ὄνομα τῆς Ἑλένης ἀντὶ γιὰ τὸ δικό του. Καὶ ἄλλαξε τὴν τελευταία φράσι, ὥστε νὰ λέῃ: «Θὰ σὲ βοηθήσω ἐγὼ μὲ τὴν ἀντρικὴ δύναμι καὶ ἐξυπνάδα μου, κι' ἐσὺ θὰ μὲ βοηθήσῃς μὲ τὴ γυναικεία πονηρία σου».

Καθένας ἀπ' τοὺς δύο συνενόχους πῆρε τὸ γράμμα ποὺ προοριζότανε γι' αὐτόν, τὸ δίπλωσε προσεχτικὰ καὶ τὸκρυψε.

Ὕστερα δώσανε τὰ χέρια.

— Καὶ τώρα, εἶπε ἡ Ἑλένη, πρέπει πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ ἐπιτύχω νὰ σὲ συχωρέσῃ ἡ Μαργαρίτα. Σὲ συμβουλεύω, λοιπόν, νὰ ἐξαφανισθῆς γιὰ λίγον καιρό... Πήγαινε ὅπου θέλεις. Πάντως, ἡ παρουσία σου ἐδῶ μπορεῖ νὰ βλάψη τὴν ὑπόθεσι τῆς συμφιλιώσεώς σας καὶ τοῦ γάμου τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Εἶχε δίκηο ἡ Ἑλένη. Ὁ ξάδερφός της τὸ κατάλαβε κι' ἀπάντησε:

— Θὰ φύγω, αὔριο κιόλας, καὶ δὲν θὰ ξανάρθω πρὶν μὲ καλέσῃς.

Πραγματικά, τ' ἄλλο πρωΐ, ἔφυγε γιὰ τὸ Μπλουά. Δὲν ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῇ περισσότερο, ὥστε νάναι ἕτοιμος νὰ τρέξη, στὴν πρώτη εἰδοποίησι τῆς Ἑλένης.

Τὴν ἴδια μέρα, ἡ νέα ἀποφάσισε νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὸν ἀδελφό της, γιὰ τὴ Μαργαρίτα.

Τὸν ἔβλεπε συλλογισμένο διαρκῶς, ἀπ' τὴν ἡμέρα τῆς συναντήσεώς του μὲ τὴν κοπέλλα στὸ δάσος τοῦ Γκαλαρύ. Στὸ πρόσωπό του διάβαζε, ἄλλοτε τὸ ὄνειρο μιᾶς ὑπέρτατης εὐτυχίας, ποὺ τὸν μεθοῦσε γιὰ λίγο καὶ τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ τὴ θλιβερὴ πραγματικότητα, κι' ἄλλοτε τὴν ἀπέραντη ἀπελπισία,ποὺ διαδεχότανε τὸ ἄφθαστο ἐκεῖνο ὄνειρο.

«Σκέπτεται τὴ Μαργαρίτα... Θὰ τὴν ἀγαπήσῃ... Ἴσως νὰ τὴν ἀγαπάῃ κιόλας», ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της ἡ Ἑλένη.

Ἀποφάσισε νὰ τὸν ρωτήσῃ. Καί, πραγματικά, τοῦ μίλησε τὸ ἴδιο βράδυ.

Καθότανε κοντὰ σ' ἕνα τραπεζάκι, ἀμίλητος, καὶ φαινότανε ἀπορροφημένος ἀπ' τὸ διάβασμα ἑνὸς βιβλίου. Μὰ ἡ ἀδελφή του, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε, εἶχε προσέξει πὼς δὲν εἶχε γυρίσει καθόλου φύλλο, ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα. Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ νοῦς του ταξίδευε κάπου ἀλλοῦ, μακρυά...

— Θὰ τ' ἀποστηθίσῃς, Ρενώ; τοῦ εἶπε κάποια στιγμή.

Ἐκεῖνος ἀνασκίρτησε, σὰν νἄχε ξυπνήσει ἀπότομα.

— Ποιὸ ν' ἀποστηθίσω; ρώτησε.

— Αὐτὸ τὸ κείμενο ποὺ διαβάζεις καὶ ξαναδιαβάζεις τόση ὥρα.

Ὁ Ρενὼ ταράχθηκε, κοκκίνισε.

— Τί σκεπτόσουνα; πρόσθεσε ἡ Ἑλένη. Ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες, μοῦ φαίνεσαι ἀκόμα πιὸ μελαγχολικὸς ἀπ' ὅ,τι ἤσουνα συνήθως... Κι' ὕστερα, ὥρες-ὥρες, σὲ πιάνει ἕνας παράξενος ἐκνευρισμός. Μήπως νοιώθεις νὰ χειροτερεύῃ ἡ ὑγεία σου;

— Μὰ ὄχι, δὲν ἔχω τίποτε. Εἶμαι πολὺ καλά. Ἀδίκως ἀνησυχεῖς.

— Ἴσως νὰ σκέπτεσαι τὴ συνάντησι ποὺ εἶχες στὸ δάσος τοῦ Γκαλαρύ, εἶπε χαχογελῶντας ἡ Ἑλένη.

Ὁ Ρενὼ ταράχθηκε καὶ πάλι.

— Ἐγὼ τὴ σκέφθηκα, πρόσθεσε ἡ ἀδελφή του. Εἶσαι περίεργος νὰ μάθῃς τὸ συμπέρασμα τῶν σκέψεών μου;

— Ἂς μὴ μιλᾶμε πιὰ γι' αὐτὸ τὸ περιστατικό, ἀδελφή μου, εἶπε ὁ Ρενὼ μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη.

— Γιατί;

— Γιατὶ θέλω νὰ τὸ σβύσω ἀπ' τὴ μνήμη μου, σὰν νὰ μὴ συνέβη ποτέ.

— Βλέπεις, λοιπόν, πὼς τὸ σκέπτεσαι;

— Ἑλένη, σὲ ἱκετεύω!...

Ὁ Ρενὼ σηκώθηκε νὰ φύγη.

— Γιατί φεύγεις; τοῦ εἶπε μὲ τραχύτητα ἡ ἀδελφή του. Μήπως τυχὸν σὲ πρόσβαλα, μιλῶντας σου γι' αὐτὴ τὴν κοπέλλα; Ἤ μήπως πιστεύεις πὼς θἠγεται, ὁταν ἀναφέρω τ' ὄνομά της;

Ὁ Ρενὼ ξανάπεσε στὸ καθισμά του κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του.

— Ναί, σκέφθηκα... καὶ θυμήθηκα! πρόσθεσε ἡ Ἑλένη. Θυμήθηκα πρῶτα ὅτι, κάθε φορὰ ποὺ ἔτυχε νὰ συναντηθῆς μπροστά μου μὲ τὴ δεσποινίδα Ρισαρντιέ, πρόσεξα πὼς σὲ κύτταζε κρυφά, δειλὰ στὴν ἀρχὴ κι' ἔπειτα μὲ πολλὴ τρυφερότητα.

»Αὐτὸ προκάλεσε τὴν προσοχή μου. Πίστεψα στὴν ἀρχὴ πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἁπλὴ περιέργεια μιᾶς πλούσιας κοπέλλας, ποὺ κύτταζε μ' ἐνδιαφέρον τί ἐμφάνισι ἔχει ὁ ἀριστοκράτης ποὺ τοῦ γκρέμισε τὸ σπίτι του ὁ πατέρας της.

»Μὰ δὲν ἄργησα νὰ βρῶ μιὰν ἄλλη ἐξήγησι, ποὺ δὲν τολμοῦσα νὰ τὴν ὁμολογήσω ἀκόμη οὔτε στὸν ἑαυτό μου. Ἀργότερα, ὅταν ἡ Μαργαρίτα πλήρωσε ὅλα τὰ χρέη μας στοὺς κλητῆρες, ποὺ μᾶς κυνηγούσανε, βεβαιώθηκα πὼς ἐνδιαφερότανε γιὰ μᾶς, γιὰ σένα πρὸ πάντων. Τί εἶδους ὅμως ἦταν αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον της; Ἕνας οἰκτος προσδλητικὸς γιὰ τὴ φτώχεια μας; Ἡ ἕνα γλυκύτερο αἴσθημα γιὰ σένα;

»Δίσταζα νὰ βγάλω ἕνα συμπέρασμα... Μὰ σήμερα δὲν διστάζω πιά. Μ' ἔπεισε ἀπόλυτα ἡ περιπέτεια τοῦ δάσους τοῦ Γκαλαρύ: ἡ Μαργαρίτα σ' ἀγαπάει!

— Ἑλένη!

— Τί φυσικώτερο κι' ἁπλούστερο ἀπ' αὐτό; Γιατί νὰ ἐξευγείρεσαι; Δὲν εἶν' ἐλεύθερη νὰ σ' ἀγαπάῃ, αὐτὴ ἡ κοπέλλα;

— Ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς;

— Πιστεύεις πὼς μπορῶ νὰ μείνω ἀδιάφορη στὴν εὐτυχία ποὺ προοιωνίζεται γιὰ σένα αὐτὸς ὁ ἔρωτας;

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω ἀκόμη.

— Ἡ κοπέλλα αὐτὴ σοῦδωσε τὴν καρδιά της. Ὅταν ζητήσῃς τὸ χέρι της, δὲν θὰ σοῦ τὸ ἀρνηθοῦνε.

— Ποτὲ δὲν θὰ τὸ κάνω αὐτό!

Ἡ Ἑλένη ἀνασκίρτησε, σὰν νἄχε δεχθῆ ἕνα ξαφνικὸ χτύπημα.

— Μήπως ἀγαπᾶς καμμιὰ ἄλλη; ρώτησε.

— Μπορῶ ν' ἀγαπήσω, ἐγώ;... ψιθύρισε μ' ἀπελπισία ὁ Ρενώ.

— Γιατί ὄχι; Ἐπειδὴ εἶσαι φτωχός; Τί σημασία ἔχει ἡ φτώχεια μας; Δὲν πρόκειται νὰ προσδληθῆ ἡ ἀξιοπρέπειά σου, ἐφ' ὅσον ἡ Μαργαρίτα ἔρχεται σὲ σένα, κι' ὄχι ἐσὺ σ' ἐκείνη...

Ὁ Ρενὼ ἀπάντησε τότε, ἐπαναλαμβάνοντας τὰ λόγια ποὺ εἶχε πῆ μιὰ μέρα ὁ Ρισαρντιέ, ὅταν ἡ Μαργαρίτα τοῦ ὡμολόγησε τὸν ἔρωτά της γιὰ τὸ Ρενώ:

— Θἄμουν ἄτιμος, ἂν δεχόμουνα νὰ γίνω ἄντρας αὐτῆς τῆς κοπέλλας...

Καὶ πρόσθεσε, ζωηρότερα:

— Κύτταξέ με, λοιπόν, καϋμένη μου Ἑλένη. Κύτταξε τὸν ἄρρωστο ἀδελφό σου!...

»Δὲν θἄταν ἕνα ἔγκλημα, μιὰ ἱεροσυλία ἐκ μέρους μου, ἂν ἕνωνα τὴ ζωή μου, ποὺ τρεμοσβύνει, μὲ τὸ νεανικὸ σφρίγος καὶ τὴν ὁμορφιὰ αὐτῆς τῆς νέας;... Σοῦ μιλάω σὰν γιατρός, ποὺ ξέρω τὴν πραγματικότητα.

»Ἑλένη, Ἑλένη! Κύτταξέ με! Ἂν ζῶ ἀκόμα, ἂν στέκωμαι στὰ πόδια μου, τὸ ὀφείλω στὸ τελευταῖο ὑπόλοιπο ἐνεργείας ποὺ μοῦ ἀπομένει. Μὰ τὸ καντῆλι τῆς ζωῆς μου κοντεύει νὰ σβύσῃ! Καὶ μοῦ λὲς νὰ παντρευτῶ αὐτὴ τὴν κοπελλίτσα, ποὺ ξεγελιέται καὶ νομίζει γιὰ ἔρωτα ἕνα αἴσθημα, ποὺ δὲν εἶναι, παρὰ οἶκτος γιὰ τὴν ἀδυναμία μου;

»Μὰ πῶς μὲ νομίζεις ἱκανὸ γι' αὐτὸ ποὺ ἐγὼ θεωρῶ ἀτιμία;...

Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται νευρικὰ μέσ' στὸ μικρὸ σαλόνι.

Ἡ Ἑλένη, ἤρεμη καὶ ἀπαθής, περίμενε νὰ περάσῃ αὐτὸ τὸ ξέσπασμά του. Δὲν τῆς ἔκανε ἐντύπωσι, ἄλλωστε, γιατὶ τὸ περίμενε.

— Εἶναι πολὺ πλούσια! εἶπε σὲ λίγο, μαλακά.

— Σώπα! Εἶναι τερατῶδες αὐτὸ ποὺ σκέπτεσαι... Σώπα!

— Εἶναι πολὺ πλούσια, κι' ἐμεῖς εἴμαστε φτωχοί!

— Δὲν πάψαμε ὅμως νἄμαστε τίμιοι καὶ περήφανοι, στὴ φτώχεια μας...

Ἡ Ἑλένη ἄφησε νὰ περάσουν μερικὰ λεπτά, δίχως ν' ἀπαντήσῃ, σὰν νἄθελε ἔτσι νὰ δώσῃ περισσότερο βάρος σ' ἐκεῖνο ποὺ θἄλεγε. Ὕστερα πρόφερε ἤρεμα:

— Μίλησες γιὰ τὴν κακὴ κατάστασι τῆς ὑγείας σου, Ρενώ! Ἐλπίζω ὅμως πὼς γελιέσαι καὶ πὼς, μὲ τὶς φροντίδες μου καὶ τὴν τρυφερότητά μου, θὰ μείνῃς γιὰ πολὺ ἀκόμη κοντά μας... Ἂν ἤθελα ὡστόσο νὰ σὲ πιστέψω, ἂν συμμεριζόμουνα κι' ἐγὼ τοὺς φόβους σου, τὶς τρέλλες σου... ἂν ἐπρόκειτο πραγματικὰ νὰ μ' ἀφίσῃς μονάχη, σκέφθηκες τί θὰ γινόμουνα τότε, ἀδελφέ μου;...

Ὁ Ρενὼ σταμάτησε ἀπότομα καὶ τὴν κύτταξε.

Ἕνοιωσε πόσο ἀπελπισμένη καὶ ἄθλια θἄταν ἡ ζωή της, ὅταν δὲν θὰ τὸν εἶχε πιὰ ἐκεί, γιὰ βοήθεια, γιὰ στήριγμα...

Τὴν ἔπηρε στὴν ἀγκαλιά του, τὴ φίλησε στὰ μαλλιά, κλαίγοντας, καὶ τῆς εἶπε:

— Καϋμένη μου Ἑλένη, ἄτυχη ἀδελφούλα μου! Ἀληθεια, τί θὰ γινόσουνα τότε; Ποιὰ θἄταν ἡ ζωή σου;...

— Ἄ, τὸ σκέφθηκες, λοιπόν; Ὅσο θὰ βρίσκεσαι ἐσὺ κοντά μου, θὰ ζοῦμε, ὅπως εἶπες καὶ μόνος σου, περήφανα μέσ' στὴ φτώχεια μας. Μὰ τί θὰ γίνω, ἂν μοῦ λείψῃς; Πῶς θὰ ζήσω πιά;... Δὲν ξέρω νὰ κάνω καμμιὰ δουλειά... Τὸ πολὺ-πολύ, μπορεῖ νὰ δίνω κανένα μάθημα πιάνου ἢ ζωγραφικῆς, σὲ ἀρχαρίους... Γιατὶ δὲν ἔχω μορφωθῆ ἀρκετά.

»Δὲν φταίω ἐγὼ γι' αὐτό. Εἶναι μιὰ συνέπεια τῆς ἀκατάστατης ζωῆς ποὺ μᾶς εἶχε συνηθίσει ὁ πατέρας μας...

»Καὶ μήπως ξέρω κἂν ἂν θὰ ἔχω ἔστω κι' αὐτὰ τὰ λίγα μαθήματα; Ἡ μήπως, γιὰ νὰ μὴν πεθάνω τῆς πείνας, θ' ἀναγκασθῶ νὰ γίνω γκουβερνάντα τῶν παιδιῶν καμμιᾶς πλούσιας οἰκογενείας, ποὺ θὰ μὲ σπλαχνιστῆ, ἢ ἀκόμα καμαριέρα;...

— Ὄχι, ὄχι, μὴν τὸ λὲς αὐτό!

— Λέω τὴν ἀλήθεια, ἀδελφέ μου. Νὰ γιατί χάρηκα τόσο πολύ, ὅταν ἀνακάλυψα τὸ βαθὺ ἔρωτα τῆς Μαργαρίτας γιὰ σένα... Εἶναι ἡ σωτηρία μας, αὐτὸς ὁ ἔρωτας!... Εἶναι ἡ ἀσφάλεια γιὰ μένα!

»Τί μιλᾶς γιὰ ἔγκλημα καὶ γιὰ ἱεροσυλία; Μήπως ἔχεις τὴ δύναμι νὰ προβλέπῃς τὸ μέλλον;... Βέβαια, εἶσαι γιατρὸς καὶ παρακολουθεῖς στὸν ἑαυτό σου τὴν πορεία τῆς νευρικῆς παθήσεώς σου. Μὰ εἶσαι βέβαιος πὼς δὲν γελιέσαι, ὅταν αὐτοκατα-δικάζεσαι;

»Μήπως ὁ ἔρωτας αὐτῆς τῆς κοπέλλας, ἡ εὐτυχισμένη, πλούσια καὶ ἄνετη ζωή, θὰ σὲ τονώσουν ἀπεναντίας καὶ θὰ σοῦ ξαναδώσουν ἄγνωστες δυνάμεις; Δὲν θὰ σὲ γιατρέψῃ, ἄρα γε, αὐτὸς ὁ ἔρωτας;

— Ὦ, καϋμένη μου, δὲν ξέρεις πόσο ἄρρωστος εἶμαι!...

— Ἀρνιέσαι, λοιπόν, αὐτὴ τὴν εὐτυχία ποὺ σοῦ προσφέρεται; Περιφρονεῖς αὐτὴ τὴν ἀνέλπιστη, τὴν ἀπίστευτη τύχη;

Ἡ ἀπάντησε σταθερὰ ὁ Ρενώ.

— Ναί, ἀπάντησε σταθερὰ ὁ Ρενώ.

— Κι' ἐμένα;... ἐμένα δὲν μὲ λογαριάζεις;

Ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, μὴ βρίσκοντας τί ν' ἀπαντήσῃ στὸ παράπονό της.

— Φαίνεται πὼς δὲν τὴν ἀγαπᾶς, αὐτὴ τὴν κοπέλλα, μ' ὅλο ποὺ εἶναι τόσο ὁμορφη καὶ γοητευτική, συνέχισε ἐκείνη. Δὲν τὴν ἀγαπᾶς... γιατί, ἂν τὴν ἀγαποῦσες, δὲν θὰ μιλοῦσες ἔτσι!...

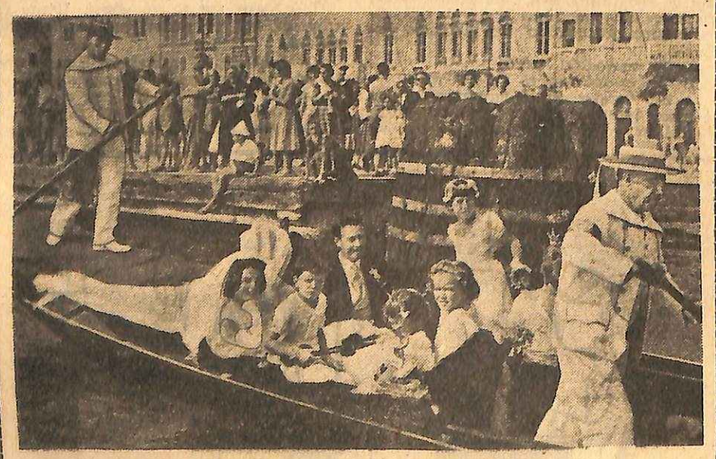
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Κοινωνικὰ

Γάμοι

Ἕνα ταιριαστὸ ζευγάρι, ὁ κ. Γεώργιος Αὐγουστᾶτος καὶ ἡ δίς Βαρβάρα Δ. Λυκούδη ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Εὐχόμεθα βίον μακρὸν καὶ εὐδαίμονα.

Ε. Φ. Κ.

Ο ΓΑΜΟΣ ΜΙΑΣ 15ΧΡΟΝΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑΣ

Ὁ παγκόσμιος τύπος ἀφιέρωσε ὁλόκληρες σελίδες στὸν γάμο τῆς νεαρᾶς πριγκηπίσσης Ἴρα Βιρτζίνια Φὼρστεμπεργκ μὲ τὸν πρίγκηπα Ἀλφόνσο Μασσιμιλιάνο ντὶ Χόχενλόε, ποὺ ἔγινε στὶς 21 Σεπτεμβρίου στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ τῆς Βενετίας. Καὶ τὶ δυὸ σύζυγοι ἀνήκουν σὲ δυὸ παλαιὲς ἀρχοντικὲς οἰκογένειες τῆς Γερμανίας, γι' αὐτὸ καὶ τὴν τελετὴ παρακολούθησαν ἐκπρόσωποι ὅλων τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν τῆς Εὐρώπης. Μετὰ τὴν τελετή, οἱ νεόνυμφοι καὶ οἱ καλεσμένοι τους ἔκαναν μιὰ γραφικὴ παρέλασι μὲ γόνδολες στὰ κανάλια τῆς Βενετίας. Τὸ ζεῦγος ἀνεχώρησε κατόπιν γιὰ ἕνα ναμήλιο ταξίδι ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ Παρίσι. Θὰ καταλήξῃ στὸ Μεξικό, ὅπου καὶ θὰ μείνῃ.

"Οταν εἶδε τὴ νεκρὴ ν' ἀνασηκώνεται, ὁ κακοποιὸς τόδαλε στὰ πόδια...

Οἱ νεκροὶ ξαναγυρίζουν ΣΤΗ ΖΩΗ!..

"Οταν οἱ συγγενεῖς δὲν βιάζωνται νὰ τοὺς θάψουν!...

Μπαίνοντας στὸ γραφεῖο τοῦ συζύγου της, ἡ Ἀμερικανίδα κυρία Τζὼνς βρῆκε τὸν ἄνδρα της σκυμένο καὶ ἀκίνητο πάνω στὸ γραφεῖο του. Ὁ γιατρός, ποὺ εἰδοποίησε, δὲν μπόρεσε νὰ κάνη τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ πιστοποιήσῃ τὸν θάνατο τοῦ Χάρρυ Τζώνς σὰν μία ἀπὸ τὶς συνηθισμένες περιπτώσεις καρδιακῆς προσβολῆς.

Μερικοὶ πονόψυχοι γείτονες ἀνέλαβαν νὰ παρηγορήσουν τὴν χήρα, ἐνῶ ἕνας ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς προθυμοποιήθηκε νὰ συνοδεύσῃ τὸ φέρετρο μὲ τὸν νεκρὸ στὸ κοιμητήριο.

Ἀλλὰ ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο βρισκόταν στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, ὁ ὁδηγὸς καὶ ὁ συνοδὸς τοῦ νεκροῦ ἄκουσαν ἕναν ἐλαφρὸ ἀναστεναγμὸ νὰ βγαίνῃ μέσα ἀπὸ τὸ φέρετρο. Ἀνασήκωσαν τὸ σκέπασμα καὶ εἶδαν κατάπληκτοι ὅτι ὁ «νεκρὸς» Τζὼνς ἀνέπνεε. Χωρὶς καθυστέρησι τὸν μετέφεραν στὸν πιὸ κοντινὸ νοσοκομεῖο.

Ἐκεῖ, ὁ Χάρρυ Τζὼνς ἔμεινε ἐπὶ 48 ὧρες σὲ κωματώδη κατάστασι καὶ μετὰ ξαναγύρισε στὴ ζωή, σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ βαθὺ ὕπνο. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἔκανε, ὅταν πληροφορήθηκε τὶς λεπτομέρειες τῆς νεκροφανείας του καὶ μπόρεσε νὰ μιλήσῃ, ἦταν νὰ... ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὸν συγγενῆ του, ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ τὸν συνοδεύσῃ στὸ κοιμητήριο.

—Θαντάζομαι τὸν τρόμο σου, ὅταν ἄκουσες τοὺς στεναγμούς μου, εἶπε στενοχωρημένος ὁ Τζώνς.

Μετὰ πληροφόρησε τοὺς δικούς του ὅτι στὸ διάστημα ποὺ ἦταν ("νεκρός") δὲν εἶχε δῆ κανένα ὄνειρο καὶ δὲν ἄκουγε τίποτα. Ἀλλὰ μόλις συνῆλθε, νόμισε ὅτι ζοῦσε στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο καὶ ὅτι βρισκόταν στὸ γαλλικὸ μέτωπο...

Ἡ περίπτωσι τοῦ Χάρρυ Τζὼνς μοιάζει λίγο ἀπίστευτη, ἀλλὰ εἶναι αὐθεντική. Δὲν εἶναι ἄλλωστε καὶ ὁ μόνος πού, ἐνῶ ὅλα τὰ συμπτώματα — κυρίως ἡ καρδιὰ καὶ οἱ πνεύμονές του — ἔδειχναν ὅτι εἶχε φτάσει στὸν Ἄλλο Κόσμο, αὐτὸς ξαναγύρισε στὴ ζωή.

Ἐδῶ καὶ τρία περίπου χρόνια, πέθανε ἀπὸ καρδιακὴ προσβολὴ ὁ Ἀμερικανὸς Οὐίλλιαμ Μπλόσσομ, σὲ ἡλικία 70 ἐτῶν. Μετὰ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ πιστοποιητικοῦ τοῦ θανάτου, οἱ συγγενεῖς του φρόντισαν νὰ καλέσουν ἕναν εἰδικὸ ταριχευτὴ γιὰ νὰ ταριχεύσῃ τὸ πτῶμα τοῦ Μπλόσσομ, σύμφωνα μὲ τὶς τελευταῖες του θελήσεις.

Ἀλλά, λίγο πρὶν ἀρχίσῃ τὸ ἔργο του, ὁ ταριχευτὴς εἶδε τὰ μάτια τοῦ νεκροῦ νὰ ("παίζουν") καὶ εἰδοποίησε τοὺς συγγενεῖς του, ποὺ μὲ τὴ σειρά τους εἰδοποίησαν τὸν γιατρό. Ὅστιο νὰ φθάσῃ ὁ γιατρός, ὅμως, ὁ Μπλόσσομ εἶχε ξαναγυρίσει στὴ ζωή καὶ εἶχε μάλιστα τὸ κουράγιο νὰ εἰρωνευθῆ ἐκείνους ποὺ ἦταν ἕτοιμοι νὰ τὸν θάψουν!

Σήμερα, ὁ Μπλόσσομ εἶναι γερός, ἔχει ξαναγυρίσει στὴ δουλειά του καὶ γελάει ὅταν θυμᾶται τὸν... πρόωρο θάνατό του.

Δὲν ἔχουν ὅμως πάντοτε εὐνοϊκὸ τέλος ὅλες αἱ περιπτώσεις νεκροφανείας. Σὲ ἕνα ἰατρικὸ συνέδριο, μάλιστα, ἕνας Γάλλος γιατρὸς ἰσχυρίσθηκε ὅτι ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν οἱ συνάδελφοί του ἐκδίδουν τὰ πιστοποιητικὰ θανάτου, καταδίκαζει ἕναν στοὺς πεντακοσίους Γάλλους νὰ ὑφίστανται τὸ τρομερὸ μαρτύριο τοῦ νὰ ταφῇ ζωντανός.

Τὸ ποσοστὸ αὐτό, βέβαια, εἶναι μᾶλλον ὑπερβολικό. Πάντως, ὑπάρχουν ἀρκετὲς περιπτώσεις ἀνθρώπων, γιὰ τοὺς ὁποίους ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων ὅτι εἶχαν ταφῇ ζωντανοί.

Λίγες ὧρες μετὰ τὴν ταφὴ ἑνὸς νεαροῦ φοιτητοῦ, ὁ νεκροθάφτης ἑνὸς νεκροταφείου στὴν Κωνσταντινούπολι ἄκουσε ἀδύνατες φωνὲς νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸν νεοσκαμμένο τάφο. Νομίζοντας ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸ φάντασμα τοῦ νεκροῦ, τόβαλε στὰ πόδια.

Ἐπὶ ἕξη μέρες δὲν μίλησε σὲ κανέναν γιὰ τὸ παράξενο αὐτὸ περιστατικό. Ὅταν ὅμως ἔλυσε τὴ γλῶσσα του, τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἐφθασε στὰ αὐτιὰ τῶν γονέων τοῦ φοιτητοῦ, ποὺ ζήτησαν ν' ἀνοιχθῇ ὁ τάφος του καὶ νὰ γίνῃ νεκροψία.

Ὅταν λοιπὸν ἀνοίχθηκε τὸ φέρετρο τὸ πτῶμα βρέθηκε μπρούμυτα καὶ τὰ τραύματα ποὺ εἶχε σὲ ἀρκετὰ σημεῖα τοῦ σώματός του ἀπέδειξαν ὅτι ὁ φοιτητὴς εἶχε ταφῇ ζωντανὸς καὶ ὅτι εἶχε καταβάλει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν τάφο του!

Παρόμοιες περιπτώσεις νεκροφανείας, δὲν γίνονται συνήθως γνωστές, γιατὶ τὶς πιὸ πολλὲς φορές, ἡ νεκροφάνεια ἀποκαλύπτεται πρὶν ὁ νεκρὸς τοποθετηθῇ στὸν τάφο. Ἀλλοιῶς, κανεὶς δὲν καταλαβαίνει ὅτι ὁ («νεκρὸς») εἶναι ζωντανὸς καὶ τὸ θῦμα ταξιδεύει στὸν "Αλλο Κόσμο.

Κάπου κάπου, ὡστόσο ἡ τύχη δὲν παραλείπει νὰ βάλη τὸ δακτυλάκι της γιὰ νὰ ἀποκαλυφθῇ μία νεκροφάνεια.

Ἐνῶ μία νεκρώσιμη πομπή, πήγαινε πρὸς τὸ νεκροταφεῖο σὲ μία πόλι τοῦ Μεξικοῦ, ἕνα ἀπὸ τὰ λάστιχα τῆς νεκροφόρου ἔσκασε καὶ τὸ ὀχημα ἔπεσε πάνω σ' ἕνα δένδρο.

Τὰ ἄλλα αὐτοκίνητα τῆς ἀκολουθίας σταμάτησαν καὶ μερικοὶ συγγενεῖς ἔτρεξαν νὰ βοηθήσουν τὸν ὁδηγὸ τῆς νεκροφόρου. Διαπίστωσαν τότε ὅτι ἦταν νεκρός. Ἐνῶ, ὅμως, προσπαθοῦσαν νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὴν θέσι του, ἄκουσαν ἐλαφροὺς κρότους ἀπὸ τὸ φέρετρο, ποὺ τοὺς ἀκολούθησε μία ἀδύνατη φωνή.

—Δὲν εἶμαι νεκρός, ἔλεγε ἡ φωνὴ ἐκείνη, μὴ μὲ θάψετε!

Πραγματικά, μόλις ὁ πιὸ θαρραλέος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ ἄνοιξε τὸ φέρετρο, ἐμφανίστηκε ὁλοζώντανος ὁ («νεκρός»), πού, ἂν δὲν εἶχε μεσολαβήσει ἡ σύγκρουσι, δὲν θὰ εἶχε συνέλθει καὶ θὰ ζυπνοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα, ὅταν δηλαδὴ θὰ ἦταν ἀργὰ πιὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν.

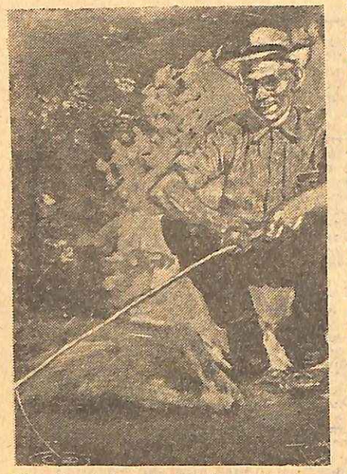
Δὲν εἶναι ὅμως μόνο ἡ τύχη ἐκείνη ποὺ βοηθᾶ ὡρισμένους ἀνθρώπους νὰ ξαναγυρίσουν στὴ ζωὴ μέσα ἀπὸ τὸν τάφο. Καμμιὰ φορά, τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ ἀναλαμβάνουν, ἀθελά τους βέβαια, οἱ κακοποιοί.

Ὁ ζαφνικὸς θάνατος μιᾶς νέας καὶ ὄμορφης κοπέλλας, βύθισε σὲ βαρὺ πένθος μιὰ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῆς συμγυρικῆς πρωτευούσης ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία ποὺ εἶχε ἐκφράσει πρὶν πεθάνῃ, οἱ γονεῖς της τὴν ἔθαψαν μαζὶ μὲ τὰ βαρύτιμα δακτυλίδια της, ποὺ στοίχιζαν μιὰ ὁλόκληρη περιουσία.

Ἡ παράξενη αὐτὴ ἐπιθυμία τῆς νεαρῆς ἀριστοκράτισσας ἔγινε ἀμέσως γνωστὴ καὶ ἕνας τολμηρὸς κακοποιὸς ἀποφάσισε νὰ παραβιάσῃ τὸν οἰκογενειακὸ τάφο καὶ νὰ κλέψῃ τὰ κοσμήματα.

Μόλις νύκτωσε, ὁ κακοποιὸς αὐτὸς μπῆκε στὸν τάφο τῆς νεκρῆς, ἔβγαλε τὴν πλάκα τοῦ κενοταφίου ὅπου τὴν εἶχαν τοποθετήσει καὶ ξεσκεπάζοντας τὸ φέρετρο, ἄρχισε νὰ βγάζῃ ἕνα-ἕνα τὰ δακτυλίδια ἀπὸ τὰ δάκτυλα τῆς νεκρῆς.

Ἡ ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐξασφάλιζε μιὰ νερὴ (μπάζα) τοῦ ἐδίνε ἀσο κουράγιο χρειαζόταν γιὰ νὰ ἀντέξη στὴ θέα τοῦ πτώματος. Ἀλλὰ ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ νεκρὴ κινήθηκε καὶ ἄρχισε νὰ ἀνασηκώνεται, ὁ κακοποιὸς τό

Ἡ τρίτη ἡμέρα ἀργίας θά εὐεργετήσῃ τίς βιομηχανίες, ποὺ παράγουν σύνεργα ψαρικῆς, κυνηγιοῦ κλπ.

Τρεῖς ἐργάσιμες ἡμέρες ΘΑ ΕΙΝΕ ΑΡΚΕΤΕΣ!

Ἂν συνεχιστῇ ὁ σημερινὸς ρυθμὸς τῆς «αὐτοματοποιήσεως»

Σήμερα, στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, συζητεῖται, ἀνάμεσα στά ἐργατικά συνδικάτα, τά ἱνστιτοῦτα ἐπιστημονικῶν καί κοινωνικῶν ἐρευνῶν καί τούς ἐκπροσώπους τῶν μεγάλων βιομηχανιῶν, ἕνα θέμα, πού πρίν ἀπό εἴκοσι χρόνια θά γινόταν καταγέλαστος ἐκεῖνος πού θά τολμοῦσε ἁπλῶς καί νά τό ἀναφέρῃ.

Συζητεῖται, ἂν εἶναι δυνατόν, οἱ ἐργάσιμες ἡμέρες νά περιοριστοῦν σέ τέσσερες μόνον τήν ἑβδομάδα καί, ἐκτός ἀπό τό Σαββατοκύριακο, νά καθιερωθῇ ἐπίσης καί ἡ Τετάρτη ὡς ἡμέρα ἀργίας!

Συγχρόνως, σοβαροί ἐπιστήμονες βγῆκαν νά ὑποστηρίξουν, ὅτι ὄχι μόνον ἡ ἐργασία τῶν τεσσάρων ἡμερῶν θά καθιερωθῇ πολύ σύντομα, ἀλλά, σέ δέκα χρόνια τό ἀργότερο ἀπό σήμερα, τήν ἴδια περίπου ἐποχή ποὺ ὁ πλανήτης μας θά ἀποκτήσῃ τόν πρῶτο τεχνητό δορυφόρο του, τρεῖς ἡμέρες ἐργασίας τήν ἑβδομάδα θά εἶναι ἀρκετές!

Ὅπως εἶναι ἑπόμενο, τά σχέδια αὐτά, πού τείνουν στό νά καταστήσουν τήν ζωή ἕναν ἀληθινό παράδεισο γιά τήν ἐργατική τάξη, προκρούουν στήν ἐπίμονη ἀντίδρασι τῶν μεγαλοβιομηχάνων. Τελευταία, ὅμως, ἀκόμη καί μεταξύ τους, ἀκούστηκαν ὡρισμένες φωνές, πού ὑποστηρίζανε, ὅτι ἡ καθιέρωσι καί τρίτης ἡμέρας ἀργίας στή μέση τῆς ἑβδομάδος, θά ἀσκήσῃ εὐεργετική ἐπίδρασι στό σύνολο τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, μέ ἄμεσο ἀντίκτυπο καί γιά τήν ἴδιο τήν βιομηχανία.

Τά εὐεργετικά αὐτά ἀποτελέσματα θά εἶναι τά ἀκόλουθα:

Πρῶτον, ἡ τρίτη ἡμέρα ἀργίας θά αὐξήσῃ σέ σημαντικό βαθμό τήν γενική κατανάλωσι.

Δεύτερον, θά αὐξηθῇ εἰδικώτερα ἡ κατανάλωσι καύσιμης ὕλης καί θά ἐπιταχυνθῇ ὁ ρυθμός θφορᾶς τῶν αὐτοκινήτων, μέ ἀποτέλεσμα ἕνα ἀμεσο κέρδος γιά τίς αὐτοκινητοβιομηχανίες.

Τρίτον, θά εὐεργετηθοῦν ἐξαιρετικά οἱ βιομηχανίες, πού παράγουν εἴδη χρησιμοποιουμένα κυρίως στό (γουήκ ἔντ): Ἀπό σύνεργα κυνηγιοῦ καί ψαρικῆς ὡς φίλμ καί φωτογρφικές μηχανές.

Ὑπωσδήποτε, ἀνεξαρτητα ἀκόμη καί ἀπό τό ἂν τά παραπάνω ἐπιχειρήματα θά πείσουν τούς βιομηχάνους, πού ἀντιδροῦν, ὅτι ὄχι μόνο δέν θά ἔχουν ζημία, ἀλλά θά ποκύψῃ καί γιά τούς ἴδιους ἕνα θετικό κέρδος ἀπό τήν καθιέρωσι τῶν τριῶν ἡμερῶν ἀργίας, θεωρεῖται βέβαιο, ὅτι καί ἡ μάχη αὐτή θά τελειώσῃ μέ τήν ἐπικράτησι τῶν ἀπόψεων τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων.

Ἕνα ἀναδρομικό βλέμμα στήν πρόσφατη ἱστορία θά μᾶς πείσῃ, ὅτι ὁ ἀριθμός τῶν ἐργασίμων ὡρῶν δέν παύει νά μειώνεται σταθερά, στό πεῖσμα ὅλων τῶν ἀντιδράσεων.

Τό ἔτος 1907, καθιερώθηκε γιά πρώτη φορά (γιά νά περιοριστοῦμε στό παράδειγμα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν) ἡ ἑβδομάδα τῶν 55 ἐργασίμων ὡρῶν.

Τό 1910, ὁ χρόνος ἐργασίας περιωρίστηκε σέ 52 ὧρες τήν ἑβδομάδα.

Τό 1916 μειώθηκε καί πάλι στίς 49 ὧρες.

Τό ἔτος 1918 ὑπῆρξε γιά τούς Ἀμερικανούς ἐργάτες ἕνας ἱστορικός σταθμός. Καθιερώθηκε ἡ «ἀμερικανική ἑβδομάς» τῶν 44 ὡρῶν μέ διήμερη ἀνάπαυσι τό Σαββατοκύριακο.

Τέλος, ἐπί τῆς προεδρίας τοῦ Ρούζβελτ, ἡ ἐργατική ἑβδομάδα περιωρίστηκε στίς 40 ὧρες ἐνῶ ἀρκετές βιομηχανικές ἐπιχειρήσεις τήν περιώρισαν στίς 35.

Πέντε ἐργάσιμες ἡμέρες τήν ἑβδομάδα μέ 7 ὧρες ἐργασίας ἡμερησίως ἐναντι ἑξῆ ἐργασίμων ἡμερῶν μέ 10 ὧρες ἐργασίας ἡμερησίως — αὐτή ὑπῆρξε ἡ τεραστία ἐξέλιξι στό ὡράριο τῶν Ἀμερικανῶν ἐργατῶν μέχρι σήμερα!

Πῶς ἔγινε, ὅμως, δυνατό νά πραγματοποιηθῇ αὐτή ἡ ἐξέλιξι καί νά δημιουργηθοῦν στήν ἐποχή μας οἱ προϋποθέσεις γιά μιά ἀκόμη μεγαλύτερη μείωσι τοῦ χρόνου ἐργασίας;

Τό γεγονός, ὅτι ἡ ἐργατική τάξι ἀπέκτησε ἀσύγκριτα μεγαλύτερη δύναμι μέσα στά 50 αὐτά χρόνια ὥστε νά μπορέσῃ νά ἐπιβάλλῃ τίς ἀπαιτήσεις της γιά ἀνθρωπινώτερους ὅρους ζωῆς, δέν εἶναι μόνο του ἀρκετό γιά νά δώσῃ τήν ἀπάντησι.

Γιά νά ἱκανοποιηθοῦν τά δίκαια αὐτά αἰτήματα τῶν ἐργατῶν, ἔπρεπε νά συντρέξουν καί οἱ ἀντικειμενικές συνθῆκες. Καί οἱ ἀντικειμενικές συνθῆκες συνέτρεξαν, χάρις στή μηχανοποίησι καί στόν ἐξηλεκτρισμό τῆς βιομηχανίας.

Ἐδῶ καί ἕναν αἰῶνα — ἀποδεικνύουν οἱ στατιστικές — ἡ παγκόσμια παραγωγικότης αὐξάνει κατά 2 ἕως 2,5% κάθε χρόνο. Καί ἀπό τό 1929, ἡ ἀγοραστική δύναμις τοῦ μέσου ἀνθρώπου — στήν Ἀμερική, ὅμως, αὐτό ἀποκλειστικά — ἔχει αὐξηθῇ κατά 50%, ἐνῶ ὁ χρόνος ἐργασίας του ἔχει μειωθῇ κατά 15%.

Τήν τελευταία εἰκοσαετία, ἡ ραγδαία ἐξέλιξι τῶν τεχνικῶν μέσων ἔκανε ἀκόμη ταχύτερο τόν ρυθμό τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς. Ἀπό τό 1937 μέχρι τό 1955, ἡ παγκόσμια παραγωγή πετρελαίου αὐξήθηκε κατά 141%, ἡ παραγωγή ἠλεκτρικοῦ ρεύματος κατά 141% ἐπίσης, ἡ ναυπήγησις πλοίων κατά 93%, ἡ παραγωγή χάλυβος κατά 65% καί ἡ παραγωγή αὐτοκινήτων κατά 61%.

Ὑπό τίς συνθῆκες αὐτές, θά ἦταν, ὄχι μόνο ἀσκοπ., ἀλλά καί παράλογη ἡ διατήρησι τῶν ὡρῶν ἐργασίας στό ἴδιο ἐπίπεδο. Γιατί τό ἀποτέλεσμα θά ἦταν ἡ γενική αὐξησι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνέργων.

Ὡστόσο, ἂν σήμερα δημιουργοῦνται οἱ προϋποθέσεις γιά μιά νέα μείωσι τοῦ χρόνου ἐργασίας σέ τέσσερες μόνον ἡμέρες τήν ἑβδομάδα, ἡ ἐξήγησι γι' αὐτό περιέχεται σέ μιά καί μόνη λέξι: Τήν μαγική λέξι «αὐτοματοποίησι».

Ἡ αὐτοματοποίησι τῆς παραγωγῆς στίς μεγάλες βιομηχανικές ἐπιχειρήσεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἔχει περιορίσει στό ἐλάχιστο τήν ἀνάγκη τῶν ἐργατικῶν χεριῶν. Σέ ὡρισμένα ἐργοστάσια, δέν χρησιμοποιοῦνται παρά μόνον εἰδικοί τεχνίτες, ποὺ ἡ ἀποκλειστική ἀποστολή τους εἶναι νά ἀποκαθιστοῦν τήν λειτουργία τῶν ἠλεκτρονικῶν ἐγκεφάλων, ποὺ διευθύνουν τήν παραγωγή, σέ περίπτωσι βλάβης!

Φυσικά, ἡ αὐτοματοποίησι δέν βρίσκεται ἀκόμη, παρά στά πρῶτα της βήματα, γι' αὐτό καί ὁ περιορισμός τῆς ἐργασίας σέ 4 ἡμέρες τήν ἑβδομάδα συζητεῖται μόνο γιά τίς μεγάλες βιομηχανικές ἐπιχειρήσεις.

Ὅσο γιά τήν Εὐρώπη, ποὺ καθυστερεῖ σημαντικά ἀπέναντι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν σέ τεχνική ἐξέλιξι, θά χρειαστῇ νά περιμένῃ ποιέρωση τήν ἐργατική ἑβδομάδα, ὁ-χι τῶν τεσσάρων, ἀλλά τῶν πέντε ἡμερῶν

— Εἶναι ὁ μοναδικός κρυψώνας ποὺ δέν ἀνακάλυψε ἀκόμα ἡ γυναίκα μου!...

— Εἶναι εὐγενικό ἐκ μέρους του, ὅτι χτυπάει πάντα στό μάτι. Φοβόμουν, ξέρετε, μὴ μοῦ σπάση τά δόντια!...

— Γιά κυττάξτε τον, γιατί λαλεῖ μιά ὥρα νωρίτερα!...

Χωρίς λόγια.

ΓΙΝΕΤΕ ΦΙΛΟΙ μέ τά παιδιά

Πολύτιμοι βοηθοί σας εἶνε ἡ συζήτησι, τό γέλιο κι' οἱ ἱστορίες

Ἡ ἀγνή καί ἀνυπόκριτη ἀγάπη ποὺ τά παιδιά μέ τήν ἄδολη ψυχή τους εἶναι πρόθυμα νά χαρίσουν σ' ὅλον τόν κόσμο, εἶναι κάτι πολύτιμο καί ἀναντικατάστατο. Καί δέν ὑπάρχει ἴσως μεγαλύτερη ἀπόλαυσι, ἀπό τό νά εἶναι κανείς φίλος μέ τά παιδιά.

Γιά νά κερδίσετε, ὅμως, τή φιλία καί τή συμπάθεια τῶν παιδιῶν, πρέπει πρῶτα-πρῶτα καί κυρίως οἱ ἴδιοι οἱ μικροί νά σᾶς θεωρήσουν ἄξιο τῆς φιλίας τους. Χρειάζεται δηλαδή, νά «κατεβῆτε» στό δικό τους ἐπίπεδο, νά καταλάβετε τί ἐκτιμοῦν καί τί ἀποδοκιμάζουν, νά νοιώσετε τόν ψυχικό τους κόσμο καί τίς ἀνάγκες τους.

Ὅσο δύσκολο καί ἂν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως, τό νά νοιώσουν τά παιδιά ὅτι εἰστε φίλους τους, μπορεῖτε νά τό πετύχετε. Ἔχοντας ὑπ' ὄψι σας καί ἀκολουθώντας πάντα μία ἁπλή ἀρχή: γίνετε ἕνα μαζί τους. Μή θελήσετε νά δείξετε ἀνωτερότητα καί ὑπεροχή, ἀλλά κάνετέ τα νά νοιώσουν ὅτι βρίσκονται μαζί μέ κάποιον δικό τους, κάποιον συνομήλικό τους, ποὺ δέν διαφέρει ἀπό αὐτά, παρά μόνο στό ἀνάστημα.

Σάν ἀσφαλή μέσα γιά νά πλησιάσετε τήν ψυχή τῶν παιδιῶν, μπορεῖτε νά χρησιμοποιήσετε τήν κουβέντα, τό γέλιο καί τήν ἀφήγησι διαφόρων ἱστοριῶν — τρία ἀλάνθαστα μέσα ποὺ ἡ πεῖρα τά ἔχει διδάξει στούς παπούδες καί τίς γιαγιάδες.

Στίς κουβέντες σας μέ τά παιδιά ἔχετε πάντα ὑπ' ὄψι σας τούς παρακάτω κανόνες.

Μιλᾶτε σάν νά εἰστε καί σεῖς παιδί. Μέ τό ἀλάθητο ἐνστικτό τους, τά παιδιά κλείνονται στόν ἑαυτό τους, μόλις νοιώσουν ὅτι ὁ «φίλος» τους — ἀκόμη κι' ἂν ἔχη τά δεκαπλάσια χρόνια ἀπό αὐτά — τά θεωρεῖ κατώτερα ἢ μικρότερα καί τούς μιλᾶ προστατευτικά, συγκαταβατικά. Στά ἀγόρια, μιλᾶτε σάν ἄνδρας πρός ἄνδρα ἢ μᾶλλον σάν παιδί πρός παιδί, καί στά κορίτσια, σάν νά τά θεωρῆτε γνητευτικές κοπέλλες, ποὺ σᾶς ἐλκύουν. Ὁ Ἀμερικανός Ἄρτ Λίνκλετερ, ποὺ διευθύνει μία ἀπό τίς πιό ἀγαπητές στά παιδιά ἐκπομπές τῆς τηλεοράσεως, ἀκολουθεῖ αὐτή τή μέθοδο μέ τούς μικρούς προσκεκλημένους του.

Μήν ξεχνᾶτε ὅτι τά παιδιά εἶναι εὐπιστα καί δέχονται κάθε ἐρώτησι καί δηλῶσί σας, ὅπως πραγματικά εἶναι. Ἔχουν τήν ἐντύπωσι πώς κάθε τι ποὺ λέτε, τό πιστεύετε καί εἶσθε σίγουρος γι' αὐτό. Ἀλλοίμονο ἂν σᾶς τσακώσουν νά τούς λέτε ψέμματα. Χάσατε τήν ἐμπιστοσύνη καί τή φιλία τους.

Συζητᾶτε μαζί τους γιά πράγματα ποὺ τούς εἶναι γνωστά καί ἀγαπητά. Θἄκετε πάντα τό κεφάλι σας ἥσυχο καί τή φιλία τους ἐξασφαλισμένη, ἂν στρέφετε τή συζήτησι σέ θέματα ποὺ τά κατέχουν, ὅπως εἶναι οἱ γονεῖς, τά ἀδέλφια καί οἱ φίλοι τους. Χωρίς καμμία δυσκολία μπορεῖτε νά μάθετε τί τά ἐνδιαφέρει, κάνοντας τους ἀπ' εὐθείας ἐρωτήσεις. Τά παιχνίδια τους π. χ. εἶναι κάτι ποὺ ὑπωσδήποτε τό θεωροῦν σημαντικό καί ἄξιο νά ἀπασχολήσῃ τίς συζητήσεις τους.

Ἂν θέλετε νά μήν καταλάβουν τίποτ' ἀπό ὅ,τι τούς λέτε ἢ νά κουρασθοῦν γρήγορα καί νά σᾶς βαρεθοῦν, μεταχειριστῆτε στή συζήτησί σας δύσκολες λέξεις, ἀκατανόητες φράσεις καί πολύπλοκα σχήματα λόγου. Ἂν, ἀντίθετα, ἔχετε τήν κοινή λογική νά χρησιμοποιῆτε πάντα ἁπλές καί νοητές λέξεις, καί φράσεις ποὺ δέν τό κουράζουν, τό παιδί μπορεῖ νά σᾶς ἀκοῦ μέ εὐχαρίστησι νιά ὁλόκληρες ὧρες. Ἂν δῆτε ὅτι κάθε τόσο ζητάει νά τοῦ ἐξηγήσετε κάτι ποὺ εἴπατε, προσέξτε τίς λέξεις σας. Τό κουράζουν καί δέ μπορεῖ νά σᾶς παρακολουθήσῃ.

Τό νά προκαλῆτε τό γέλιο στά παιδιά, σᾶς διευκολύνει νά τά πλησιάσετε ἀκόμη περισσότερο. Δύο, κυρίως, στοιχεῖα, κάνουν τά παιδιά νά γελᾶνε: ἡ ὑπερβολή καί τό γελοῖο. Ὅταν μιά διήγησι, μιά χειρονομία, ἕνα ἀστεῖο σας περιέχη αὐτά τά στοιχεῖα — ἢ ἕστω καί ἕνα ἀπό τά δύο — φέρνει αὐτομάτως τό γέλοιο στούς μικρούς θεατάς ἢ ἀκροατάς.

Ὁποιαδήποτε ἱστορία καί ἂν ἀφηγῆσθε, μπορεῖτε νά τήν κάνετε ἀστεία στά μάτια τῶν παιδιῶν, ἀλλάζοντας τόν τόνο τῆς φωνῆς σας, δίνοντας στό πρόσωπό σας διαφορετικές ἐκφράσεις ἢ ἀκόμη καί ρωτῶντας κάθε τόσο τά παιδιά: «Δέν εἶναι ἀστεῖο;».

Μήν ξεχνᾶτε ἐπίσης ὅτι τά παιδιά ἀγαποῦν τήν κίνησι καί τή δράσι καί εἶναι ἔτοιμα νά ξεσπάσουν σέ γέλια μόλις δοῦν μιά ἕστω καί ἁπλή χειρονομία ἢ γκοινιάτσα.

Ἕνας ἀπό τούς λόγους ποὺ κάνει τά παιδιά νά ἀγαποῦν τούς παπούδες καί τίς γιαγιάδες καί νά μένουν ὧρες ὁλόκληρες μαζί τους, εἶναι τό ὅτι ἡ πεῖρα ἔχει διδάξει τούς ἡλικιωμένους πῶς ἱστορίες ἀγαποῦν τά παιδιά.

Ὅσον ἀφορᾶ τίς ἱστορίες, δέν ὑπάρχει λόγος νά ἀναγκάσετε τό παιδί νά ἀκούσῃ μιά ἱστορία ποὺ ἐσεῖς μόνο τήν θεωρεῖτε ἐνδιαφέρουσα. Γιά νά κερδίσετε τή συμπάθειά του, πρέπει νά πῆτε κάτι ποὺ νά ἀρέσῃ στό ἴδιο τό παιδί.

Ἀπό ὅ,τι ξέρουν οἱ ψυχολόγοι, ὑπάρχουν τριῶν εἰδῶν ἱστορίες, μέ τίς ὁποῖες εἶναι σίγουρο ὅτι θά κινήσετε τό ἐνδιαφέρον τῶν παιδιῶν:

1) Ἱστορίες γύρω ἀπό τόν ἑαυτό σας, ποὺ θά τόν ἐμφανίζετε νά κάνη ἄλλοτε ἀστεῖα καί ἄλλοτε θαυμαστά πράγματα — πάντοτε ὅμως ἀληθινά. Ἔτσι τά παιδιά βλέπουν ὅτι καί σεῖς ὑπῆρξατε κάποτε σάν κι' αὐτά, νοιώθατε ὅπως νοιώθουν κι' αὐτά καί παθαίνατε τά ἴδια πράγματα μ' αὐτά.

2) Πραγματικές ἱστορίες γύρω ἀπό τήν μικρή ἡλικία τῶν ἴδιων τῶν παιδιῶν, οἱ ὁποῖες ἔχουν τό καλό ὅτι κάνουν τά παιδιά νά μελετοῦν καί νά γνωρίζουν τόν ἴδιο τόν ἑαυτό τους.

3) Τέλος, μπορεῖτε νά τούς λέτε πραγματικές ἤ φανταστικές ἱστορίες γιά ὑπαρκτά ἢ ἀνύπαρκτα ζῶα.

Πάντως, ὁποιο καί νάναι τό περιεχόμενο τῆς ἱστορίας φροντίστε νά μήν τήν ἀλλάξετε αὐτή καί στήν παραμικρή λεπτομέρεια, ὅταν σᾶς ζητήσουν νά τήν ἐπαναλάβετε — κάτι ποὺ ὑπωσδήποτε θά γίνῃ πολλές φορές.

Μή βιάζεσθε νά φτάσετε στό τέλος καί χρησιμοποιῆτε ὅσο τό δυνατόν πιό ἀργή, χαμηλή καί μελωδική φωνή.

Γιά νά δῆτε ἂν τό παιδί παρακολουθῇ καί ἐνδιαφέρεται γιά ὅσα λέτε, δοκιμάστε τό ἑξῆς: Σταματῆστε τήν ἀφήγησι σέ ἕνα σημεῖο. Ἂν κάνη ἐρωτήσεις καί παρατηρήσεις πάνω σέ ὅσα εἴπατε, αὐτό δείχνει ὅτι τοῦ τραβᾶτε τό ἐνδιαφέρον. Ἀλλοιῶς, πρέπει νά ἀλλάξετε θέμα — καί τρόπο — συζητήσεως.

ΙΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ARIETTE
Ριζική ἀποτρίχωσις - Γενική αἰσθητική ὑπό τῆς Γαλλίδος κ. ΑΡΙΕΤ.
ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ & ΦΕΙΔΙΟΥ 2

Ἐνθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ο ΑΘΩΟΣ ἀδελφοκτόνος

Ἀνέκαθεν ἀπέφευγα τά μπλεθίματα μέ ἀστυνομίες καί δικαστήρια.

Καί κατάφερα νά τ' ἀποφύγω ὄχι μόνο σάν κατηγορούμενος, ἀλλά καί σάν μάρτυρας.

— Ξέρεις καμμιά φορά τί γίνεται; συλλογιζόμουν. Ἐκεῖ ποὺ δέν τό περιμένεις, μπορεῖ νά βρεθῇς μπερδεμένος καί τρέχα νά ξεμπερδέψῃς.

Αὐτή τή φορά, ὅμως, τό πρᾶμα ἀλλάζει. Ἐδῶ πρόκειται νά ὑπερασπίσω ἕναν ἀθῶο ποὺ κινδυνεύει ν' ἀντιμετωπίσῃ τό ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα.

Συγκεκριμένα πρόκειται γιά τόν φίλο μου τόν Μανώλη Κλωτσοσκουφόπουλο ποὺ κατηγορεῖται γιά ἀδελφοκτονία. Καί, πραγματικά, σκότωσε τόν ἀδελφό του. Ἐν τούτοις, ὅμως, εἶνε ἀθῶος.

Θά μοῦ πῆτε πῶς μποροῦν νά συμβιβαστοῦν αὐτά τά δύο; Δηλαδή καί ἀδελφοκτόνος καί ἀθῶος;

Ἔ! νά ποὺ συμβιβάζονται! Κι' ἂν ἔχετε τήν περιέργεια νά μάθετε τό πῶς, παρακολουθῆστε μέ τή δέουσα προσοχή τήν πάρα κάτω μαρτυρική κατάθεσι ποὺ θά κάνω τήν ἡμέρα τῆς δίκης τοῦ ἄτυχου Μανώλη Κλωτσοσκουφόπουλου.

*

— Κύριε πρόεδρε, κύριε εἰσαγγελεῦ, κύριοι σύνεδροι, κύριοι ἔνορκοι!

Ἔτσι θ' ἀρχίσω τήν κατάθεσί μου. Ὕστερα θά ρίξω μιά θριαμβευτική ματιά στό ἀκροατήριο καί θά συνεχίσω:

— Γνωρίζω πολύ καλά τά αἴτια ποὺ ὡδήγησαν τόν κατηγορούμενο στό ἔγκλημα καί ἐπειτα τόν καθήλωσαν σ' αὐτό τό ἐδώλιο.

»Ἐπιτρέψτε μου λοιπόν νά πιάσω ἀπό τήν ἀρχή τήν ἱστορία.

»Ὁ Μανώλης Κλωτσοσκουφόπουλος εἶνε, ὅπως ξέρετε, γιατρός. Καί μάλιστα καλός γιατρός. Ἐν τούτοις, ἐλάχιστοι εἶχαν ἀναγνωρίσει τήν ἐπιστημονική του ἀξία. Συνεπῶς στό ἰατρεῖο του δέν εἶχε παρατηρηθῇ ποτέ συνωστισμός.

»Ἀλλά ὁ Κλωτσοσκουφόπουλος, ἄνθρωπος ὀλιγαρκής, καρτερικός καί μοιρολάτρης, οὔτε παραπονιόταν, οὔτε καταριόταν τήν ἀδικη μοῖρα του. Καί πάσχιζε νά θεραπεύσῃ τούς λιγοστούς ἀρρώστους του.

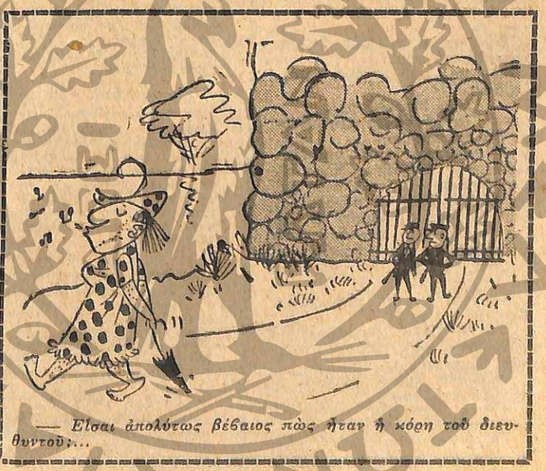
»Τίς ὧρες δέ ποὺ τοῦ ἔμεναν ἐλεύθερες τίς διέθετε μελετώντας μαθηματικά, μέ τά ὁποῖα ἐσκόπευε νά ἀμυνθῇ ἐναντίον τῶν λογαριασμῶν ποὺ μέ συγκινητική εὐσυνειδησία τοῦ ἔστελνε κάθε τόσο ἡ Ἐφορία.

»Καί ἴσως λόγῳ ἐπιστημονικῆς ἀλληλεγγύης, ὁ γιατρός μοιραζόταν τά ἀξιοθρήνητα εἰσοδήματά του μ' ἕνα δικηγόρο, ποὺ εἶχε ἀναλάβει νά ξεφουγκίζῃ τίς φορολογικές ἐνστάσεις τοῦ Κλωτσοσκουφόπουλου.

»Ἔτσι, ἀμέριμνα κι' εὐχάριστα κυλοῦσε ἡ ζωή του. Ὥσπου μέ τίς τελευταίες φορολογικές μεταρρυθμίσεις, μέ κάτι «τεκμήρια», μέ κάτι περιπεπλεγμένες ἐρωτήσεις καί τά παρόμοια, τά πράγματα ζορίσανε.

»Κι' ἐπειδή ὁ δυστυχής ὁ γιατρός δέν κατώρθωσε νά προσδεύσῃ στά μαθηματικά, ἐπειδή ἔλαβε ἔκρυβε πολλές ἀπειλές καί περισσότερους κινδύνους, ἐπειδή στίς δύσκολες περιστάσεις πάντα πιό χρήσιμος σοῦ δείχνεται ὁ συγγενής ἀπό τόν ξένο, διά ταῦτα ὁ Κλωτσοσκουφόπουλος κατέφυγε στόν ἀδελφό του, ποὺ εἶνε ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.

»— Ἀμάν, ἀδελφέ μου, σῶσε

— Εἶσαι ἀπολύτως βέβαιος πὼς ἦταν ἡ κόρη τοῦ διευθυντοῦ;...

με! τοῦ εἶπε λαχανιασμένος.

— Τί σοῦ συμβαίνει, Μανώλη; τὸν ρώτησε.

— Νά! μοῦ στείλανε ἀπὸ τὴν Ἐφορία αὐτὴ τὴν δήλωσι γιὰ νὰ τὴν συμπληρώσω. Ἀλλὰ ἐγώ, ὅπως ξέρεις, δὲ σκαμπάζω ἀπὸ τέτοια. Πάρτη λοιπὸν ἐσὺ ποὺ τὸ κατέχεις τὸ θέμα καὶ συμπλήρωσέ τηνε τὴ ρημάδα. Τὴν ἔχω ὑπογράψει ἐν λευκῷ.

— Καλά, ἄστηνε, τοῦ εἶπε ἀδιάφορα ὁ ἀδελφός του.

— Νὰ μείνω, ἤσυχος; Φαίδων; τὸν ρώτησε γεμάτος ἀνησυχία.

— Νὰ μείνης, Μανωλάκη, τὸν διαβεβαίωσε.

— Ἀπ' τὸ Θεὸ καὶ στὰ χέρια σου. Φαίδων, μουρμούρισε ὁ δύστυχος Κλωτσοσκουφόπουλος.

Καὶ γύρισε στὸ ἰατρεῖο του, ὅπου ξεχάστηκε μέσα σὲ πενηκιλλίνες, ατρεπτομυκίνες, ἀκρίβειες, ἀνατιμήσεις καὶ ἄλλα... ἀντιβιοτικά!

★

Σὲ λίγο καιρὸ πῆρε τὴν ἀπάντησι τῆς Ἐφορίας στὴ δήλωσί του. Κανονικὰ θἄπρεπε νὰ χαρῇ γιατὶ ὁ Ἔφορος ἐβεικνε πὼς τὸν ἐκτιμοῦσε τόσο, ὥστε τὸν κατάταξε σὲ μία ἀπὸ τὶς ἀνώτερες φορολογικὲς κλίμακες.

Ξετρελλαμένος ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἀγωνία πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸ δικηγόρο του.

— Τρέχα! τὸν θερμοπαρακάλεσε.

— Τρέχω! τὸν καθησύχασε.

Καὶ πραγματικὰ ἄρχισε τὶς τσεχάλες, χάρις στὶς ὁποῖες ξεκαθαρίστηκε ἡ ὑπ θεσις. Ἡ δήλωσις τοῦ Κλωτσοσκουφλου ἦταν τόσον εἰλικρινής, ὥστε ὁ κατηγορούμενος ἀνεκηρύχθη ὡς «ὁ ἰδεωδέστερος φορολογούμενος πολίτης».

Μὲ τὴ σειρά του πῆρε ὁ δικηγόρος τὸ γιατρὸ στὸ τηλέφωνο.

— Κάηκες!

— Δηλαδή:

— Μὲ τὴ δήλωσι ποὺ συμπλήρωσες δὲ γλυτώνεις!

— Δὲν τὴ συμπλήρωσα ἐγώ.

— Ἄμ ποιὸς τὴν συμπλήρωσε;

— Ὁ ἀδελφός μου.

— Ἐ! ὁ ἀδελφός σου σ' ἔκαψε!

— Δηλαδὴ τί ἔκανε;

— Γράφει στὴ δήλωσι ὅτι κερδίζεις ἕνα κάρο πενηντοχίλιαρα ἀπὸ τὴ δουλειά σου!

— Αὐάν!

Ἔξαλλος ὁ γιατρὸς ἔτρεξε στὸν ἀδελφό του.

— Γιατί μοῦ τὄκανες αὐτό, Φαίδων;

— Ποιό, Μανωλάκη;

— Γιατί ἔγραψες στὴ δήλωσι ὅτι θησαυρίζω;

— Ἄκουσε,ἀγαπητέ μου Μανώλη, τὸν ἀποπῆρε. Ἐγὼ εἶμαι οἰκονομικὸς ὑπάλληλος καὶ μὲ ξέρουν ὅλοι οἱ συνάδελφοί μου. Ντρέπουαι λοιπὸν νὰ λέω ὅτι ἔχω ἀδελφὸ ἕνα ἀσήμαντο γιατρουδάκο ποὺ ἀγοράζει μὲ δ σεις τὸ ἰδιο, τὶς γάζες καὶ τὸ μπαμπάκι!

— Καὶ τί θὰ γίνη τώρα, Φαίδων;

— Τί ἄλλο, Μανώλη; Θὰ πληρώσης τοὺς φόρους χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας μου!

Μάλιστα, κύριοι ἔνορκοι!" Ἐτσι ἔγινε ὁ φόνος!

Ποιὸς ἀπὸ σᾶς μπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ τὸ γιατρό;

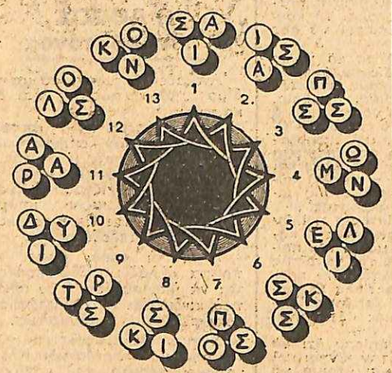
Ἐγὼ τουλάγιστον φωνάζω μ' ὅλη μου τὴ δύναμι: Ἀθῷος!

Γ. ΓΙΑΝ.–

Παιχνίδια

Ἡ κρυμμένη παροιμία

Σὲ κάθε ἀριθμὸ τοῦ σχεδίου μας ἀντιστοιχοῦν ἕξη πιόνια μὲ γράμματα, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὶς λέξεις ποὺ ἐπεξηγοῦμε κατωτέρω. Τὸ τρία φαίνονται στὸ σχέδιο, τὰ ἄλλα τρία ὅμως εἶναι κρυμμένα κάτω ἀπ' αὐτά. "Αν βρῆτε τὴ σωστὴ λύσι, τὰ τρία κρυμμένα γράμματα, ποὺ εἶναι σ' ὅλες τὶς λέξεις συνεχόμενα, θὰ σᾶς

δώσουν, βαλμένα στὴ σειρά, μιὰ γνωστὴ ἑλληνικὴ παροιμία.

1) Τὸ χρῆμα εἶναι γι' αὐτὸν μεγάλος πειρασμός.
2) Βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, διώκτης τοῦ Ἰάσωνος.
3) Πηγάζουν ἀπὸ φωτιά.
4) Λέγεται καὶ λειδάδι.
5) Θὰ βρῆτε ἐκεῖ ἄφθονα σταφύλια.
6) "Ακρον τοῦ σώματος.
7) Πόλις τῆς Πελοποννήσου.
8) Δρομάκι (τουρκ.).
9) Βρίσκεται μεταξὺ τῶν πρώτων.
10) Ξηρὸς καρπός.
11) Ἕνα κομμάτι τῆς Ἀσίας.
12) Μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ταξιδεύουμε.
13) Τίτλος εὐγενείας (δημοτ.).

Δ.

Μικρὰ προβλήματα

1) Ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τοῦ 8 φορὲς 19 καὶ 9 φορὲς 18;

★

2) Τέσσερις ἄνδρες πρόκειται νὰ περάσουν ἕνα ποτάμι καὶ ἔχουν στὴ διάθεσί τους μόνο μιὰ βάρκα ποὺ μπορεῖ νὰ μεταφέρῃ βάρος 100 κιλῶν. Δεδομένου ὅτι ὁ Γιάννης καὶ ὁ Πέτρος ζυγίζουν ἀπὸ 50 κιλὰ ὁ καθένας, ἐνῶ ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ἀντώνης ἀπὸ 100, πόσες φορὲς θὰ ὑποχρεωθῇ ἡ βάρκα νὰ διασχίσῃ τὸ ποτάμι γιὰ νὰ περάσουν καὶ οἱ τέσσερις στὴν ἀπέναντι ὄχθη;

★

4) Χωρίσετε τὸν ἀριθμὸ 418 σὲ δύο μέρη, οὕτως ὥστε τὸ διπλάσιο τοῦ ἑνὸς νὰ εἶναι ἴσο μὲ τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἄλλου.

★

4) Ἡ ἡλικία τοῦ κυρίου Κώστα εἶναι σήμερα ἴση μὲ τὴ διαφορὰ ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὸ πενταπλάσιο τῆς ἡλικίας ποὺ εἶχε πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια καὶ τὸ πενταπλάσιο ἐκείνης ποὺ θὰ ἔχῃ ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνια. Ποιὰ εἶναι ἡ σημερινὴ του ἡλικία;

★

5) "Ενας διψήφιος ἀριθμὸς εἶναι ἀκριβῶς ἴσος μὲ τὸ πενταπλάσιο τοῦ συνόλου τῶν ψηφίων του. "Αν τώρα τοῦ προσθέσετε 9 θὰ ἔχετε τὸν ἴδιο ἀριθμὸ ποὺ θὰ βρίσκατε ἂν ἀντιστρέφατε τὰ ψηφία του. Ποιὸς εἶναι ὁ ζ-πόνεινος ἀριθμός;

Σωστὸ — λάθος

Ἀπὸ τὶς δύο λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω φράσεις, διαγράψετε ἐκείνη ποὺ δὲν ταιριάζει.

1) Τὰ κουκιὰ ἦσαν γνωστὰ στοὺς ἀρχαίους Ρωμαίους: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
2) "Ενα μπουκάλι γεμάτο ὑδρογόνο ζυγίζει περισσότερο ἀπὸ ἄδειο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
3) Ὁ Ἰησοῦς ἔκανε τὰ κηρύγματά του στὴν ἑβραϊκὴ γλῶσσα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
4) Οἱ Νέγροι ἀγνοοῦσαν τὴν γραφὴ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀφιξι τῶν Εὐρωπαίων στὶς χῶρες τους: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
5) Οἱ ἱερεῖς τοῦ Βουδδισμοῦ μποροῦν νὰ πάρουν πολλὲς γυναῖκες: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
6) Πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου ἦσαν ἄλλοτε αἱ Θῆβαι: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
7) Κατὰ τὸν ὕπνο ἀναπνέομε περισσότερο ἀέρα παρὰ ξύπνιοι: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
8) Δὲν ὑπῆρχαν ἄλογα στὴν Αὐστραλία πρὸ τῆς ἀνακαλύψεώς της: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
9) Οἱ φῶκες κοιμοῦνται μέσα στὴ θάλασσα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
10) Οἱ ἀοχαῖοι Ρωμαῖοι φοροῦσαν μεταξωτὰ φορέματα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Στοιχειόγριφος

Ἐπίρρημα εἶμαι χρονικόν,
ὡς ἔχω ἂν μ' ἀφήσης,
καὶ στολισμὸς τῆς κεφαλῆς,
ἂν μ' ἀποκεφαλίσης.

Κινηματογραφικὸ παιγνίδι

Τὰ τρία στοιχεῖα ποὺ σᾶς δίνομε πρέπει νὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ βρῆτε τὸ ὄνομα ἑνὸς διασήμου κινηματογραφικοῦ ἀστέρος.

1) Τὸ μάμπο εἶναι στενὰ συνδεδεμένο μ' αὐτήν.— Παντρεύτηκε ἕναν Ἰταλὸ παραγωγὸ τοῦ κινηματογράφου.—Ἔπαιξε σ' ἕνα ἔργο τὸν ρόλο τῆς Κίρκης.

2) Δὲν γύρισε κανένα φίλμ μετὰ τὸν πόλεμο.— Ἐπεσκέφθη προσφάτως τὴν Ἑλλάδα. Γεννήθηκε στὴ Σουηδία στὶς 18 Σεπτεμβίου 1905.

3) Θεωρεῖται ὁ βασιλεὺς τοῦ Χόλλυγουντ.— Ἦταν κατὰ τὸν πόλεμο ἀξιωματικὸς τῆς ἀεροπορίας.— Μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες του σκοτώθηκε σὲ ἀεροπορικὸ δυστύχημα.

4) Γεννήθηκε κόκκινομάλλα, μὰ ἔγινε διάσημη ὡς ξανθειά.—Παντρεύτηκε τὸν Ταρζάν.—Ἡ «Μέτρο» τὴν θεωρεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ λαμπερὰ ἀστέρια της.

5) "Επαιξε τὸν ρόλο τοῦ Δαυΐδ.— Πρόκειται νὰ παντρευτῇ μιὰ Γαλλίδα δημοσιογράφο.—Χωρὶς νὰ εἶναι ὅμορφος γοητεύει τὶς γυναῖκες.

6) "Αν καὶ πολὺ νέος—γεννήθηκε τὸ 1918— ἔχει σχεδὸν κάτασπρα μαλλιά.— Τὸ πρῶτο του φίλμ ἦταν τὸ «Σπαθὶ στὴν ἔρημο».— Τὸ πραγματικό του ὄνομα εἶναι "Ιρα Γκρόσελ.

7) Θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηριστῇ ἡ «γοργόνα τοῦ Χόλλυγουντ».—Εἶναι μητέρα 3 παιδιῶν κι' ὅμως διατηρεῖ μιὰ γραμμὴ ποὺ ζηλεύουν πολλὲς νέες.—Ὅλα της τὰ φίλμ εἶναι ἔγχρωμα.

8) Εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ ψηλοὺς ἄνδρες τοῦ Χόλλυγουντ.— Τὸ φίλμ «Μάρκο Πόλο» ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιτυχίες του.—Τὸ ἔργο «Τὸ τραῖνο θὰ σφυρίξῃ τρεῖς φορὲς» τοῦ ἐξασφάλισε ἕνα δεύτερο «Ὄσκαρ».

9) Γεννήθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη τὸ 1918.—"Εγινε πριγκήπισσα.—Ἐγκατέλειψε πρὸ ὀλίγου τὸν τέταρτο σύζυγό της.

10) Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γοητευτικοὺς ἄνδρες τοῦ Χόλλυγουντ.—Ὑπῆρξε σύζυγος τῆς Ἀναμπέλλα.— Ὁ Ἔντμοντ Παρντομ θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός του.

Οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου

Τὰ 16 ἀντικείμενα ποὺ συμπεριλαμβάνει τὸ σχεδιό μας, ἀνήκουν ὅλα σὲ θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποιο θεὸ σᾶς θυμίζει τὸ καθένα ἀπ' αὐτά; Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψι σας ὅτι στὸν ἴδιο θεὸ μποροῦν νὰ ἀνήκουν δύο ἢ καὶ περισσότερα ἀντικείμενα.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 82

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Προδότης ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΤΟΥ!

ΟΤΑΝ ὁ Τζὼρτζ Μπλαὶρ βγῆκε ἀπὸ τὴν Τράπεζα ἀπὸ μιὰ πλαϊνὴ πόρτα, πετοῦσε κυριολεκτικὰ ἀπ' τὴ χαρά του. Ἐπὶ τέλους, ἡ στιγμὴ ποὺ γι' αὐτὴν ἐργάστηκε ὑπομονητικὰ ἕξη ὁλόκληρα χρόνια, εἶχε φτάσει πιά.

Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα ὁ Τζὼρτζ εἶχε κάνει μιὰ τέλεια κλοπή, ποὺ τὴν ἑτοίμαζε ἕξη ὁλόκληρα χρόνια καὶ ποὺ γι' αὐτὴν δὲν ἐπρόκειτο ποτὲ νὰ τιμωρηθῇ, ἀφοῦ ὁ δράστης της, ὁ Τζὼρτζ Μπλαὶρ στὴν ποαγματικότητα δὲν ὑπῆρξε ποτέ!...

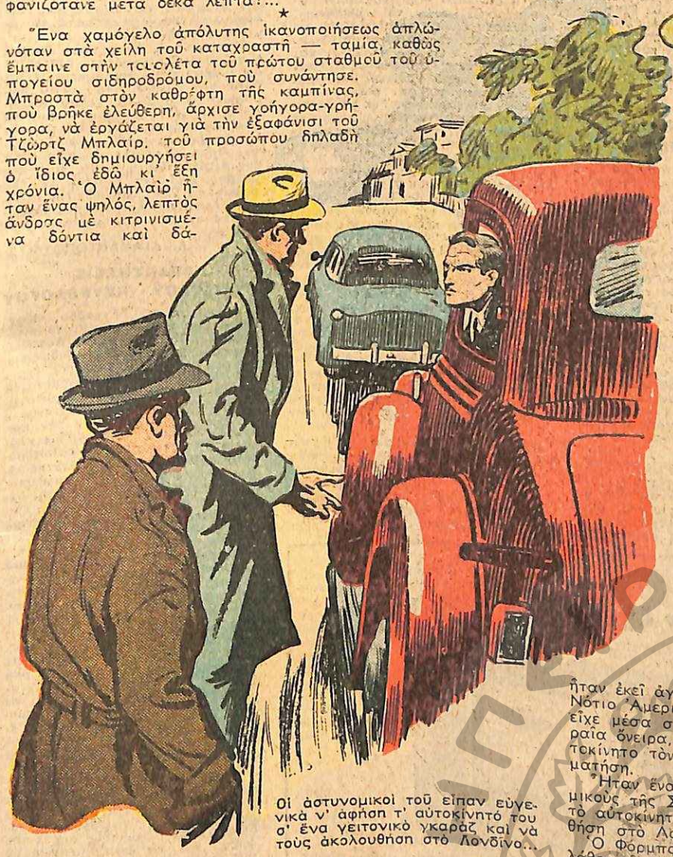
Ὁ ὀγκώδης χαρτοφύλακας, ποὺ κρατοῦσε στὸ δεξί του χέρι, εἶχε μέσα 20.000 λίρες σὲ μετρητά, ἀπὸ τὰ χρήματα τῆς Τράπεζας, κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες ἀξίες, ποὺ ὁ Τζώρτζ, διεχειριζόταν ὡς ταμίας.

Ὅλα αὐτὰ τὰ χρήματα ὁ Τζὼρτζ Μπλαὶρ τὰ ἔκλεψε μ' ἕνα ἁπλούστατο τρόπο.

Δὲν ἔκανε οὔτε τὴν παραμικρὴ προσπάθεια γιὰ νὰ κρύψῃ τὸ ἔγκλημά του καὶ τὰ ἴχνη του. Σὲ λίγες ὧρες, ὅλος ὁ κόσμος θὰ τὸν ἀναζητοῦσε παντοῦ. Αὐτὸς ὅμως θὰ γινόταν ἀφαντος, σὰν νὰ τὸν εἶχε καταπιῇ ἡ γῆ. Πραγματικὰ ὁ Τζὼν Μπλαὶρ θὰ ἐξαφανιζόταινε μετὰ δέκα λεπτά!...

★

"Ενα χαμόγελο ἀπόλυτης ἱκανοποιήσεως ἁπλώνόταν στὰ χείλη τοῦ καταχραστῆ — ταμία, καθὼς ἔμπαινε στὴν τελειλέτα τοῦ πρώτου σταθμοῦ τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου, ποὺ συνάντησε. Μπροστὰ στὸν καθρέφτη τῆς καμπίνας, ποὺ βρῆκε ἐλεύθερη, ἄρχισε γοήγορα-γοήγορα, νὰ ἐργάζεται γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Τζὼρτζ Μπλαίρ. τοῦ προσώπου δηλαδὴ ποὺ εἶχε δημιουργήσει ὁ ἴδιος ἐδῶ κι' ἕξη χρόνια. Ὁ Μπλαὶρ ἦταν ἕνας ψηλός, λεπτὸς ἄνδρας μὲ κιτρινισμένα δόντια καὶ δάχτυλα ἀπὸ τὴ νικοτίνη. Εἶχε ξανθὰ μαλλιά, φοροῦσε γυαλιὰ καὶ κούτσαινε λιγάκι...

Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ εἶπαν εὐγενικὰ ν' ἀφίση τ' αὐτοκίνητό του σ' ἕνα γειτονικὸ γκαράζ καὶ νὰ τοὺς ἀκολουθήση στὸ Λονδῖνο...

Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ὁ Τζὼρτζ ἔβγαλε τὴν ξανθειὰ περοῦκα του καὶ τὴν ἀκούμπησε κάτω στὸ πάτωμα πλάϊ στὰ γυαλιὰ καὶ τὰ κιτρινισμένα δόντια του. Ἔπειτα ἔλυσε τὰ παπούτσια του κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τοὺς χοντροὺς λαστιχένιους πάτους, ποὺ τοῦ ἔδιναν πέντε πόντους ὕψος καὶ τὸν ἔκαναν — ἐπειδὴ ὁ δεξιὸς πάτος ἦταν πιὸ λεπτὸς ἀπ' τὸ ἀριστερὸ — νὰ φαίνεται πὼς κούτσαινε ἀπὸ τὸ δεξιὸ πόδι.

Ἔπειτα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ «ντοὺμπλ φὰς» ἀδιαβρόχου του τὰ πραγματικά του δόντια, ποὺ τὰ ἐφύλαγε γι' αὐτὴ τὴ στιγμή, καὶ τὰ ἐπέρασε στὸ στόμα του. Ὅ,τι τοῦ ἀπόμεινε νὰ κάνῃ ἀκόμη, ἦταν νὰ καθαρίσῃ κι' ἀπ' τὰ δάχτυλά του τὸ κιτρίνισμα τῆς νικοτίνης. Ἔπειτα, ἀφοῦ ἔκαμε ἕνα δέμα τὴν ἀχοπτη πιὰ περοῦκα του, μαζὶ μὲ τὰ γυαλιά, τὰ κιτρινισμένα δόντια καὶ τὸ ἀδιάβροχό του, μέτρησε τὶς λίρες καὶ τὶς ἀξίες, ποὺ εἶχε μέσα στὸ χαρτοφύλακα καὶ ἱκανοποιημένος ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν καθρέφτη, γιὰ νὰ διορθώσῃ τὴ γραβάτα του. Ἀπὸ ἐκεῖ τὸν κύταζε πιά, παράξενη, ἡ μορφὴ τοῦ Ἄλμπερτ Φόρμπς, ποὺ δὲν εἶχε ἀντικρύσει περισσότερο ἀπὸ ἕξη φορὲς κατὰ τὶς ἕξη τελευταῖα χρόνια. Τῆς χαμογέλασε ὅμως, διαισθάνοντας ἀρκετὰ τὰ χείλη του, κατὰ τὸν τρόπο ποὺ συνήθιζε ὁ Ἄλμπερτ Φόρμπς,— ὄχι ὅμως καὶ ὁ Τζὼρτζ Μπλαὶρ — γιὰ νὰ φαίνωνται τὰ κατάσπρα δόντια του.

Ἔπειτα, πῆρε κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του τὸ δέμα καὶ ἀφοῦ τὸ ταχυδρόμησε ἀπὸ πιὸ κοντινὸ ταχυδρομικὸ παράρτημα, γιὰ τὸν κ. Ἄλμπερτ Φόρμπς, φώναξε ἕνα ταξὶ καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Κίνγκς Κρός, ὅπου δυὸ ἡμέρες ἐνωρίτερα, ὡς Ἄλμπερτ Φόρμπς, εἶχε ἀφίσει στὴν αἴθουσα τῶν ἀποσκευῶν νὰ τοῦ φυλάξουν δυὸ ἄδειες βαλίτσες.

Μόλις τὶς παρέλαβε λοιπόν, ἔβαλε μέσα στὴ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὸ χαρτοφύλακα μὲ τὶς λίρες καὶ τὶς ἀξίες κι' ἔπειτα πῆρε ἕνα ταξί, γιὰ νὰ πάη στὸ γκαράζ, ὅπου ὁ Ἄλμπερτ Φόρμπτς πάλι εἶχε συμφωνήσει πρὸ δυὸ ἡμερῶν τὸ νοίκιασμα ἑνὸς μικροῦ αὐτοκινήτου.

Ἡ ὑπάλληλος τοῦ γκαράζ, μόλις τὸν ἀντίκρυσε, τὸν θυμήθηκε ἀμέσως κι' ἔσπευσε κοντὰ του χαμογελῶντας καὶ χαιρετῶντας τον μὲ τ' ὄνομά του.

— Θὰ ἔχετε λίγη ὑπομονὴ κ. Φόρμπς; τοῦ εἶπε. Θὰ δώσω ἀμέσως ἐντολὴ νὰ σᾶς βγάλουν ἔξω τὸ ἀμάξι.

Τὴν ἴδια στιγμὴ πῆρε τὸ τηλέφωνο κι' ἀφοῦ διεβίβασε τὴ σχετικὴ ἐντολή, γύρισε πάλι στὸν κ. Φόρμπς καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύτταξα τὸ δίπλωμά σας κ. Φόρμπς; Ἐκεῖνος ἔκαμε μιὰ καταφατικὴ κίνησι μὲ τὸ κεφάλι, γελῶντας ευγχρόνως ἀπὸ ἱκανοποίησι, γιατὶ δὲν τοῦ εἶχε ξεφύγει οὔτε κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ λεπτομέρεια.

Ἡ ὑπάλληλος πῆρε ἔπειτα ἕνα ἔντυπο ἀπ' τὸ γραφεῖο της καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

— Εἶναι γιὰ τὴν ἀσφάλεια, κ. Φόρμπς, τοῦ ἐξήγησε. "Αν ἔχετε τὴν καλωσύνη, βάλτε μιὰ ὑπογραφή...

Τὴν ἴδια στιγμή, ποὺ ὁ Φόρμπς ὑπόγραφε, τὸ τηλέφωνο τῆς δεσποινίδος χτύπησε, γιὰ νὰ τὴν εἰδοποιήσουν, πὼς τὸ αὐτοκίνητο ἦταν κι' ὅλας ἕτοιμο.

—Τὸ ἀμάξι εἶνε ἔξω, κ. Φόρμπς... τοῦ εἶπε ἡ ὑπάλληλος, ἐνῶ ἐκείνος τῆς παρέδιδε ὑπογραμμένο τὸ ἔντυπο τῆς ἀσφάλειας. Ἐλπίζω νὰ περάσετε ὅμορφα. Ποῦ πᾶνε ἀλήθεια; Στὴ Σκωτία μήπως;

—Ἐκεῖ βέβαια! Τ' ὄνομα Φόρμπς ἄλλωστε τὸ προδίδει... Εἶναι γνήσιο σκωτσέζικο! τῆς ἀπάντησε.

Τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἀργότερα ὁ Φόρμπς ἔτρεχε μὲ τὸ μικρὸ αὐτοκίνητο πάνω στὸ μεγάλο αὐτοκινητόδρομο, ποὺ ὁδηγεῖ ἀπ' τὸ Λονδῖνο στὸ Νιουκέηστλ.

Ἀπ' τὸ σημεῖο, ποὺ βρισκόπανε τώρα, φαινόταν καθαρὰ τὸ λιμάνι μὲ τὰ μεγάλα ὑπερωκεάνεια, ποὺ ἦταν ἐκεῖ ἀγκυροβολημένα. Ἕνα ἀπ' αὐτὰ θὰ τὸν μετέφερε στὴ Νότιο Ἀμερική. Ἐνῶ ὅμως χαίδευε τὸ ἀτμοπλοϊκὸ εἰσιτήριο, ποὺ εἶχε μέσα στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του κι' ἔκανε ἕνα σωρὸ ὡραῖα ὄνειρα, γιὰ τὴν εὐχάριστη ζωή, ποὺ τὸν περίμενε, ἕνα αὐτοκίνητο τὸν ξεπέρασε κι' ἕνα χέρι τοῦ ἔκανε νόημα νὰ σταματήσῃ.

Ἦταν ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο μὲ δυὸ μυστικοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς Σκότλαιδ Γυάρντ, ποὺ τοῦ εἶπαν εὐγενικὰ ν' ἀφίση τὸ αὐτοκίνητό του σ' ἕνα κοντινὸ γκαράζ καὶ νὰ τοὺς ἀκολουθήση στὸ Λονδῖνο, γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ κάποιο μικρὸ ζήτημα.

Ὁ Φόρμπς ἔσπασε κυριολεκτικὰ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βρῇ τί λάθος εἶχε κάνει, ὥστε νὰ βροῦν τόσο γρήγορα τὰ ἴχνη του οἱ ἀστυνομικοί, ἐνῶ ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος, πὼς εἶχε πάρει ὅλα τὰ μέτρα ποὺ ἦταν ἀπαραίτητα, γιὰ νὰ μὴ ἀνακαλυφθῇ ἡ κατάχρησί του.

Γιὰ νὰ δώσῃ μάλιστα ἕνα τέλος στὸ ψυχικό του μαρτύριο, γύρισε στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν συνώδευαν καὶ τοὺς ρώτησε, προσπαθῶντας νὰ φαίνεται ψυχραίμος:

— Μὰ τί ἔκανα καὶ μὲ κυνηγᾶτε;... Δῶστε μου μιὰ ἐξήγησι γιὰ νὰ ἡσυχάσω.

— Ὅταν ὑπόγραφες τὸ χαρτὶ τῆς ἀσφαλείας, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, ἀντὶ νὰ βάλῃς ὡς ὑπογραφὴ τ' ὄνομα Φόρμπς, ἔβαλες τ' ὄνομα Τζὼρτζ Μπλαίρ. Ἡ ὑπάλληλος τοῦ γκαράζ, ποὺ σὲ λίγο διάβασε στὶς ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς καταχρήσεώς σου, μᾶς τηλεφώνησε ἀμέσως γιὰ τὸ λάθος σου!...

Ὁ Ἄλμπερτ Φόρμπς ἔτριξε τὰ δόντια του ἀπὸ τὴ λύσσα του, μὰ ἦταν ἀργὰ πιά. Ὁ Τζὼρτζ Μπλαίρ, ὁ ὑποστεκτικὸς τραπεζίτικος ὑπάλληλος, ποὺ εἶχε δημιουργήσει ὁ ἴδιος, γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν σκεπτῶν του, τὸν εἶχε προδώσει τελικά! Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη εἶχε χρησιμοποιήσει, ἀπὸ συνήθεια, τὴν ὡραία ὑπογραφή του, ποὺ ἔβαλε στὰ τραπεζιτικὰ ἔγγραφα.

ΒΙΒΙΑΝ ΣΤΙΟΥΑΡΤ

Ο γιατρός σας

Απαντήσεις επιστολών

Νεαρόν Έπαρχιώτην: Διάβασα το γράμμα σας και μετά προσοχής μάλιστα, γιατί μου έκαμε έντύπωσι το περιεχόμενό του. Μπορείτε νά επιτύχετε αύτό που θέλετε διά της μεθόδου της ήλεκτροπηξίας, άλλά άπαιτείται μακρό χρονικό διάστημα.

Άναγνώστη Π. Ω. 4: Τό φαινόμενο πού περιγράφετε, έχει πολλά τά αίτια. Ένα άπ' αύτά είναι καί ή έπίμονος άποχή. Έπίσης μιά περίπτωσις είναι ό προστάτης. Γι' αύτο είναι άνάγκη νά έξετασθήτε άπό ένα είδικό ούρολόγο γιατρό καί έν άνάγκη άπό ένα παθολόγο.

Έλενίτσα Κ.: Τό άντιαισθητικό φαινόμενο δέν έξαλείφεται μέ διάφορες άλοιφές, παρά μόνον διά μιάς μεθόδου, μέ τήν οποία γίνεται τοπική καταστροφή της μελανίνης. Αύτά όμως, όπως καταλαβαίνετε, δέν είναι δυνατόν νά γίνουν έκεί που μένετε. "Οσον άφορά τήν πομάδα σας, θά έξακολουθήσετε τήν crème Phyllis.

Περίεργον Ε. Μ.: Έχω τή γνώμη ότι γιά τό πρώτο περίστατικό, πού μού περιγράφετε, δέν έχετε τίποτα άπολύτως νά φοβάστε. Μπορείτε θαρρώντας νά παντρευθήτε καί νά τεκνοποιήσετε μάλιστα. "Οσον άφορά τό δεύτερον, νομίζω ότι θά πρέπη νά προηγηθή μιά σχετική έξέτασι άπό γιατρό καί μάλιστα χειρουργό. Γίνεται σχετική θεραπεία μέ ένέσεις. Καλόν θά ήταν νά άνθαπτήτε καί στόν γυναικολόγο τού περιοδικού μας.

Λευκή πεταλουδίτσα: Δέν πρέπει νά άποδίδετε εύθύνην, ούτε καί νά ζητάτε ψυχική όδύνη άπό έκεί που δέν έχουν καμμιά ύποχρέωσι, δεδομένου ότι ούδεμίαν εύθύνην φέρουν γιά σκευάσματα, πού πωλούνται έλευθέρως άπό τά φαρμακεία. Στό μέλλον ν' άρκεστήτε στήν crème Phyllis σέ συνδυασμό μέ τήν Mousse Phyllis κατά τήν όδηγία.

Βασανισμένη: "Ολα τά συμπτώματα καί αί διάφοροι έκδηλώσεις ήταν καί είναι συνέπειες τής χρονίας άμοιβαδώσεως τής οποίας ή έργαστηριακή έπιβεβαίωσις δέν είναι πάντοτε εύχερής, έκτός έάν ό μικροβιολόγος κατά τίς έξετάσεις έπιδείξη ύπομονή καί έπιμονή. Μέ τήν συμπτωματική θεραπευτική άγωγή, άναστέλλονται τά ένοχλήματα καί ό άρρωστος άνακουφίζεται. Τά φάρμακα πού παίρνετε είναι τά ένδεδειγμένα.

Γ. Γρηγόρην, Άστυπάλαιαν: Νά γράφετε μέ ψευδώνυμο. Τό γόνσμά σας άσφαλώς είναι άποτέλεσμα φύσεως. Έχει άνάγκην μακράς καί έπιστεμένης θεραπευτικής άγωγής. Θά έπαναλάβετε πάλιν τίς ένέσεις Multi B. καί N. Multi B. σταγ. 3—4 ήμερησίως μετά τό φαγητό. Θά κάνετε έντριβές μέ τήν άλοιφη Algesal ή Liniment Chropi, ό,τι βρήτε έκεί. Άν έξακολουθήση ή αύτή κατάστασις, πράγμα άμφίβολον, τότε θά κάμετε 10 ένέσεις Bedoc B. 12 τών 1000 γ., δύο τήν έβδομάδα. Μού ξαναγράφετε.

Θράκη, Ο. Π.: Σάς άπάντησα άπολύτως συγκεκριμένα στό έρώτημά σας. Καί σάς έπαναλαμβάνω ότι ή ήλικία σας δέν μάς παρέχει τήν πιθανότητα ότι θά έπιτύχετε βελτίωσι τής παρούσης καταστάσεώς σας. Πάντως δέν σάς άποκλείεται τό δικαίωμα νά άσχοληθήτε σέ ό,τι σχετίζεται μέ τή γυμναστική, καί πιθανώς τότε νά παρουσιάσετε κάποια βελτίωσι.

Παληό άθλητή Κ.: Άπό τήν σκωληκοειδίτιδα, άσφαλώς έγίνατε καλά, έφ' όσον πραγματοποιήθηκε σκωληκοειδεκτομή. Γιά τό άλλο νόσημα γίνατε καλά κλινικώς, άλλά παραμένουν μάρτυρες τής άποδραμούσης παθήσεως. Ούτε τό ένα, ούτε τό άλλο έχουν καμμιά σχέσι μέ τήν τρίτη κατάστασι γιά τήν οποίαν θά κάμετε 15 ένέσεις Arenorm τών 25 μλγρ. 2 τήν έβδομάδα. Κατόπιν θά παίρνετε έπί 15 μερών 3 χαπάκια άπό τό ίδιο φάρμακο τών ένέσεων, μετά δίμηνον δέ διακοπήν θά έπαναλάβετε τήν αύτήν θεραπείαν μέχρις εύχαρίστου άποτελέσματος.

Δυστυχισμένο Θεσσαλόπουλο: Φάρμακα γιά τή θεραπεία τών κάλων δέν υπάρχουν. Έφόσον, λοιπόν, μεταχειρισθήκατε άλλα τά σχετικά, χωρίς νά έχετε άποτέλεσμα, θά σάς συνεβούλευα νά άκολουθήσετε τόν άπλούστερον τρόπο. Νά κάμετε ένα ποδόλουτρο καί νά τούς κόβετε μέ προσοχή. Έπίσης νά μεταχειρίζεστε εύρύχωρα παπούτσια.

Α. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Μ. Άλεξ — Καραϊσκ — 103, Πάτρας: Ή σπαστική κωλίτις καί ή πτώσις τών σπλάγχνων, δέν είναι άμεσον έμπόδιον γιά τήν τεκνοποίησι, άλλά δύναται νά έπιδράση έμμέσως, δι' έλαττώσεως τής ζωτικότητος τού όργανισμού καί νευροψυχικής κοπώσεως. Πρός τό παρόν νά σταματήσετε τίς πλύσεις τής σόδας καί νά έπαλείφεστε δίς τής ήμέρας τό μέρος έκείνο, μέ τό φάρμακο Gelée - Soventol. Οί άποβολές δυνατόν νά προέρχωνται καί έξ ώθητικής άνεπαρκείας. Δέν μού γράφετε όμως τίποτα σχετικό μέ τό ζήτημα αύτό. Πρέπει πάντοτε νά χρησιμοποιήτε τήν είδική ζώνη σπλαχνοπτώσεως.

Εύαγγελίαν Τσελέντη, Κεφαλληνία: Σάς γράφω λεπτομερώς στήν διεύθυνσι πού μού στείλατε.

Ψυχή άμαρτωλή Α. Β.: Στήν περίπτωσί σας νομίζω πώς τά πράγματα παρέμειναν στή φυσιολογική των κατάστασι, όφοϋ άλλωστε άπό πενταετίας άπηλλάγητε τής έξεως. Ή τεκνοποίησις πραγματοποιείται πολυ συχνά μέ τόν τρόπο πού μέ ρωτάτε.

Άθηνᾶ Πολυχρονίου, Σέρρες: Πρόκειται περί κολπίτιδος έκ τριχομονάδων. Λόγω τοϋ θέματος, σάς γράφω λεπτομερώς στή διεύθυνσι που μοϋ στείλατε.

Μιμόζα: Εΐσθε άπολύτως φυσιολογικός τύπος. Καί αύτή άκριβώς ή συνήθεια που άποκτήσατε άπό μερικών μηνών, τό άποδεικνύει. Φροντίστε όμως τό ταχύτερον νά ξερριζώσετε τή νέα αύτή συνήθεια.

Γ. Μ. Γ.: Οί δυό άποβολές καί οί έπεμβάσεις που έπακολούθησαν σέ τόσο μικρό χρονικό διάστημα πιθανόν νά έπέφεραν κόπωσιν καί μικράν άνεπάρκειαν. Γιά τή βελτίωσι τής καταστάσεως θά κάμετε άμέσως μετά τήν περίοδο πέντε ένέσεις καί μιά κάθε δυό ήμέρες έκ τοϋ φαρμάκου Amp. Ovormol B. τών 10.000 μον. Έν συνεχεία θά παίρνετε τρία δισκία τήν ήμέρα έκ τοϋ φαρμάκου Tabl. E - Vit. Όχτώ δέ ήμέρες πρό τής άναμενομένης άδιαθέσιας θά κάμετε τρεις ένέσεις καί καθημερινώς μιά έκ τοϋ φαρμάκου Amp. Luteol τών 10 μλγρ. Έπαναλάβετε τή θεραπεία καί τόν προσεχή μήνα.

4) Ν. Ε. Χ., Ήράκλειον: Έφόσον ό ένας λειτουργεί κανονικώς, ή τεκνοποίησι είναι άπολύτως δυνατή. Γιά τήν βελτίωσι καί τόνωσιν θά κάμετε δίς τής έβδομάδος καί έπί ένα μήνα μιάν ένεσιν Amp. Teston, τών 10 μλγρ. Έν συνεχεία έπί ένα άκόμη μήνα θά παίρνετε έσωτερικώς τρία δισκία τήν ήμέρα έκ τοϋ φαρμάκου Tabl. Teston τών 10 μλγρ.

Μικρό παραπονιάρικο 916, Πάτρας: Μόνον ή γυμναστική καί ή δίαιτα θά σάς βοηθήση. Βοηθητικώς σάς γράφω τό φάρμακο Tabl. Preludin, έκ τοϋ οποίου θά παίρνετε κάθε πρωί μισή ώρα πρό τοϋ πρωϊνοϋ προγεύματος ένα χάπι καί τήν μεσημερία μισό χάπι, μισή ώρα πρό τοϋ γεύματος. Νά περιορισθήτε αύστηρώς στίς δόσεις που σάς γράφω.

Πολυγονητευμένη καστανούλα, Κεφαλλωνιά: Σύμφωνα μέ τήν έπιθυμία σας, σάς γράφω λεπτομερώς στήν διεύθυνσι που μοϋ στείλατε.

Ζουμπούλι μαραμένο Β. Κ., Ένταϋθα: Τό φλέγον ζήτημα που σάς άπασχολεί θά τακτοποιηθή μετά τήν έμφάνισι τής περιόδου κατά τό 13ον—14ον έτος τής ήλικίας ένίοτε καί άργότερα. Έχετε λίγη ύπομονή.

Άκόμα ελπίζω: Δέν πρέπει νά χάσετε τίς έλπίδες σας. Θά κάμετε 18 ένέσεις καί κάθε δυό ήμέρες μιά έκ τοϋ φαρμάκου Sol Jacobson's, έσωτερικώς δέ θά παίρνετε τρία δισκία τήν ήμέρα έκ τοϋ φαρμάκου Tabl. E - Vit., καθ' όλην τήν διάρκεια τής θεραπείας, τήν οποίαν θά διακόπτετε κατά τίς ήμέρες τής άδιαθεσίας.

Παιωνία, Ένταϋθα: Συχνά ή σεξουαλική ψυχρότης όφείλεται στήν ώθητικήν άνεπάρκειαν, είναι όμως καί νευροψυχικά αίτια πού άπαιτούν γιά τήν νεαρά σας ήλικία μποροϋν νά προκαλέσουν τά ίδια φαινόμενα. Σχετικά μέ τήν έμμηνο ροή δέν μοϋ γράφετε τίποτα. Πρός τό παρόν άμέσως μετά τήν περίοδο θά παίρνετε τρίς τής ήμέρας άπό ένα δισκίον έκ τοϋ φαρμάκου Tabl. Ormonal No 1 flacon. Άναμένω περισσότερες πληροφορίες σχετικά μέ τήν κατάστασί σας.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Α. Α. Α. 13, Ένταϋθα: Κατ' άρχήν γιά όλα εύθύνεται τό οινόπνευμα. Τότε είχατε γίνει άλκοολικός. Οί πρωϊνοί έμετοί, ή διόγκωσις στό σηκότι καί ό ίκτερος (χρυσή), μαζί μέ όλα τά φαινόμενα έκ τοϋ νευρικοϋ συστήματος, αύτό άκριβώς δείχνουν. Προστίθενται νευρωτικές έκδηλώσεις άπό τήν κοιλιά, τό στομάχι, τήν καρδιά κλπ. Οί φοβίες, τό αίσθημα κατωτερότητος, ή σεξουαλική άνικανότης, άκολουθοϋν σάν φυσική συνέπεια. Ή θεραπεία σας είναι δυνατή, όχι όμως δι' άλληλογραφίας. Νά έπισκεφθήτε άμέσως ένα ψυχίατρο καί ν' άκολουθήσετε τίς όδηγίες του.

Α. Δ. Θ., Πάτρας: Τό ζήτημά σας είναι καθαρώς ψυχικής αίτιολογίας. Άσφαλώς θεραπεύεσθε. Νά συμβουλευθήτε ένα ψυχίατρο, ό οποίος θά σάς προσφέρη πολλά.

Μαραμένο κρίνο 482: Ή έντύπωσις, ότι χαθήκατε άμέσως, όταν θά μείνετε μόνη μέ όλες τίς νευροψυχικές άντιδράσεις, ένώ όλα φεύγουν διά μαγείας, όταν έχετε συντροφιά, άσφαλώς όφείλεται σέ ψυχικό τραύμα παλαιό καί λησμονημένο. Λόγω τής ήλικίας αύτά έχουν έπιδεινωθή. Μέ ψυχανάλυσι καί τήν σχετική ψυχοθεραπεία θά περάσουν όλα αύτά.

Μικρή φοβισμένη, Ν. Ίωνία: Θέλω περισσότερες πληροφορίες γιά τήν ήλικία, τήν περίοδο καί γενικώς τίς νευροψυχικές έκδηλώσεις σέ όλους τούς τομείς τής ζωής καί όχι άποκλειστικώς σέ μιά έκδήλωσι, όπως τό πιάνο. Τό πιό καλό βέβαια είναι νά έξετασθήτε νευρολογικώς.

Άστρίτσι - Καρδίτσας: Νά γράφετε μέ ψευδώνυμο. Καί σείς θέλω νά μοϋ γράφετε λεπτομέρειες γιά τήν άρνόσταια σας, τήν ήλικία, τήν περίοδο. Δέν έχετε άνάγκη άπό λουτρά. Νά κάμετε Amp. Calcibromine No 10, Amp. Multi - B. No 10 καί έσωτερικώς Calmonevrine fl. No 1. Μετά τό τέλος τής θεραπείας αύτής νά μέ πληροφορήσετε έπί τής πορείας μέ τίς λεπτομέρειες πού σάς γράφω πιό πάνω.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΜ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΣΕΚΕΡΗ 8 — ΤΗΛ. 612.006
ΑΘΗΝΑΙ

"Οταν έχετε ένα

WEGA

Έχετε τό μουσικώτερο Γερμανικό ραδιόφωνο

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΓΚΡΕΚΑ

Κάθισες Ναύλον 22
Ναύλον έξτρα 27
Αμερικής Νιυόρκ 35
περπάτου 10

ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

Ερωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Άνάγκη είλικρινείας

Μοδιστρούλα: Μέ κάνετε ν' άπογοητεύωμαι γιά τήν είλικρίνεια καί τήν άγνότητα τοϋ αίσθήματός σας, μέ τά όσα μοϋ γράφετε στήν έπιστολή σας: Πείσατε, λέτε, τούς γονείς σας νά σάς άρραβωνίσουν μέ τόν άνθρωπο πού άγαπάτε, μ' όλες τίς έπιφυλάξεις πού είχαν αύτοί γιά τήν οίκονομική κατάστασι τοϋ μνηστήρος σας, πού είναι σωφέρ. Καί ένώ πετύχατε τήν συγκατάθεσί τους καί έχει ήδη όρισθή ό γάμος σας μέ τόν νέο πού άγαπάτε, τώρα νοιώθετε νά μετανοήτε, γιατί γνωρίσατε κάποιον άλλον, «ύπάλληλο μέ καλό μισθό, πού σάς τραβάει περισσότερο». Καί θέλετε νά διαλύσετε τόν άρραβώνα σας γιά νά πάρετε τό δεύτερο. Νά είσαστε είλικρινέστερη μέ τόν ίδιο τόν έαυτό σας καί νά μήν κρύβεστε κάτω άπό άστοχες δικαιολογίες. Νομίζω ότι δέν είναι άγάπη αύτή, άλλά ύπολογισμός συμφέροντος πού σάς κάνει νά βάζετε αύτές τίς ίδέες. Γιατί μέσα σέ δυό μήνες καί ένώ κάνατε τόση φασαρία μέ τούς δικούς σας γιά νά άρραβωνιασθήτε, δέν άλλάξουν έτσι βιαστικά κι' έπιπόλαια τά αίσθήματά σας γιά έναν άνθρωπο, παρά μόνον άν ποτέ δέν τόν είχατε άγαπήσει. Πάντως φανήτε τουλάχιστον τώρα είλικρινής. Έξηγήστε με θάρρος καί σταράτα στό μνηστήρα σας τί σάς συμβαίνει καί ζητήστε του νά φανή μεγαλόψυχος καί νά σάς... παρατήση. Αύτό είναι τό άξιοπρεπέστερο.

Άννα: Στείλατε καί γραμμοτόσημα γιά νά σάς άπαντήσω ίδιαιτέρως. Λυπάμαι πολύ, που δέν θά σάς εύχαριστήσω. Άπαντώ άπό δώ καί ξέρω ότι θά μέ διαβάσετε. Σείς, λοιπόν, που καμαρώνετε πώς είσθε αμία τίμια καί μυαλωμένη κοπέλλα», πώς πηγαίνετε σ' αύτά τά κρυφά ραντεβού μαζί του; Άν είχε καλό σκοπό, κι' άν ήθελε νά σάς παντρευτή, θά σάς σεβόταν καί δέν θά σάς έξευτέλιζε σέ τέτοιο βαθμό. Άπομακρυνθήτε, λοιπόν, γιατί κινδυνεύετε. Αύτό δέν είναι άγάπη, είναι έξευτελισμός τής άξιοπρεπείας σας.

Δισταχτική: Μοϋ γράφετε ότι κάποιος καλός καί σοβαρός νέος, πού τόν έκτιμοϋν πολύ καί οί δικοί σας, σάς ζήτησε τελευταία σέ γάμο. Άλλ' έσείς διστάζετε νά δεχθήτε αύτή τήν πρότασι, μόνο καί μόνο γιατί θέλετε τόν άνθρωπο μέ τόν οποίο θά ένώσετε τή ζωή σας, νά τόν άγαπήσετε προηγουμένως. Βρίσκω πολύ λογική καί μάλιστα συγκινητική τήν έπιθυμία σας αύτή. Τί ώραιότερο, άλήθεια, άπ' τό νά νοιώθετε άμοιβαία άγάπη καί άφοσίωσι γιά τόν άνδρα πού σάς προορίζει ή μοίρα σας! Άλλά, άγαπητή μου, νομίζετε πώς είναι τόσο εύκολο νά άπαρνηθήτε σήμερα αύτή τήν τύχη τής άποκαταστάσεώς σας, περιμένοντας μέ τό όνειρο τής άγάπης τόν νυμφίο; Καί άν ό άνθρωπος πού θά σάς άγαπήση καί θά τόν άγαπήσετε, γιά πολλούς καί σοβαρούς λόγους δέ μπορέση ή καί δέν θελήση νά σάς παντρευτή, τότε τί θά κάνετε; Δέν θά γίνετε δυστυχισμένη καί δέν θ' άπογοητευθήτε άπό τή ζωή; Γι' αύτό θά πρέπη νά σκεφθήτε πολύ, πρίν άποφασίσετε νά πήτε τό όχι στόν νέο πού σάς ζητάει σέ γάμο. Βέβαια δέν σάς ύποχρεώνει μεγάλο έρωτα. Άλλ' άντιθέτως, σάς προσφέρει μιά σίγουρη άποκατάστασι, μιάν έξασφάλισι ζωής, άξιοπρεπή θέσι στήν κοινωνία, στοργή καί κατανόησι, δηλαδή βάσεις άρκετά σοβαρές γιά νά στηρίξετε καί νά έμπιστευθήτε σ' αύτές τό μέλλον σας. Τό έχετε όπολογίσει αύτό; "Επειτα άποκλείετε, μαζί μέ τή στοργή καί τή συζυγική όμόνοια, ν' άναπτυχθή άνάμεσά σας καί τό τρυφερό αίσθημα τής άγάπης, πού δέν είναι ίσως ό φλογερός έρωτας, μά δέν θά είναι, βέβαια, καί λιγώτερο εύχάριστο καί ικανοποιητικό αίσθημα, πού δέν θά σβΰση όσο περνοϋν τα χρόνια;

Πονεμένη θεατρίνα: Τό γραμμα σας φανερώνει χαρακτήρα δυνατον καί πνεύμα με στόχασι. Αύτά τά ήθικά σας πλεονεκτήματα μοϋ δίνουν τήν τόλμη νά μιλήσω μαζί σας ξεκάθαρα καί, άφοϋ θέλετε τή γνώμη μου, νά σάς τήν πω, έστω καί αν πρόκειται νά σας πικράνη: Λοιπόν, όσο καί άν έκτιμώ αύτο τό βαθύ αίσθημα που τρέφετε γιά τόν άνθρωπο αύτό, πού έχει άναστατώσει τή ζωή σας, τό γεγονος ότι έχει σύζυγο καί οίκογένεια, είναι αίτιες που πρέπει νά σάς κανουν, άν όχι νά τον ξεχάσετε, πάντως νά άποτραθηχθήτε άπό κοντά του. Νά μήν τον ξανοιδήτε ποτέ, άν θέλετε νά σταθήτε άξιοπρεπής καί έντιμος. Καί νά αναλογήσει, που ό ίδιος θά σάς κανη τυχόν ότι σάς άγαπάει. Αύτός, άλλωστε, δέν θά έχη καί καμμιά δυσκολία νά σάς πη κάτι τέτοιο. Άντρας είνε, συνηθισμένος άπ' τό θέατρο, καί μέ τή θέσι που κατέχει σ' αύτό, καθώς μοϋ λέτε, κολακεύεται νά έμφανίζεται ώς κατακτητής γυναικών. Τό ζήτημα είναι έσείς τί πρέπει νά κάνετε. Νά κάνετε, δηλαδή, αύτό που σάς συνιστώ. Όσο γιά τό ζήτημα τής θεατρικής σας καρριέρας, δέν νομίζω πώς στήν έξέλιξί της θά σάς πρόσφερε αύτός πολλά πραγματα. Τό νά γίνουμε κάτι, νά δημιουργήσουμε κάτι, άπό μάς τούς ίδιους κυρίως έξαρτάται, άπό τό ταλέντο μας, τήν πίστι μας, τήν εργατικότητά μας. Άν έχετε αύτές τις προϋποθέσεις, προχωρήστε μόνη!

Όρφανή: Είναι πραγματικά δραματική ή οίκογενειακη κατάστασί σας. Καί δέν μέ έκπλήσσει ή στάσι καί ή συμπεριφορά τής μητρυιάς σας. Είναι εύεξήγητο νά μήν σάς άνέχεται μιά άξεστη κι' άνόητη γυναίκα, που δέν έχει καμμιά ψυχικό δεσμό μαζί σας. Άλλα ή επιφυλακτική καί χλιαρή στάσι τοϋ ίδιου σας τοϋ πατέρα μέ κάνει νά άγανακτώ. Πώς δέν άντιλαμβάνεται τό χρέος, που έχει νά φανή στοργικός στό ίδιο του τό παιδί, τό σπλάχνο του; Αύτό είνε άπό τά άκατανόητα που συμβαίνουν όταν τό τυφλό πάθος καί ή άνοησία όδηγοϋν τούς άνθρώπους. Ώστόσο νομίζω ότι δέν πρέπει καί μ' όλ' αύτά νά σάς πεφτη ή κάτω βόλτα καί νά άπελπισθήτε. Ίσα ίσα, πρέπει νά τό πάρετε άπόφασι ότι είσθε μόνη στή ζωή καί ότι έχετε χρέος νά άγωνισθήτε μέ πεῖσμα καί αύτοπεποίθησι, γιά νά δημιουργηθήτε, έστω καί μόνη σας. Πρέπει κυρίως νά κατευθύνετε τίς προσπάθειές σας στήν έξεύρεσι μιάς βιοπριστικής έργασίας, γιά νά έξασφαλίσετε έτσι έναν θετικό πόρο ζωής. Καί τότε δέν θά έχετε άνάγκη κανέναν, ούτε καί τόν πατέρα σας, άφοϋ πρώτος αύτός σάς άποξένωσε άνόητα άπό τή στοργή του, ύποταγμένος στήν άδυναμία του γιά τή δεύτερη γυναίκα του...

Γαρδένια — Α: Πολύ καλά κάνατε νά χωρίσετε άπό τόν πρώτο σας άρραβωνιαστικό, πού καί όίκηο άκόμη νά είχε σχετικώς μέ τίς άξιώσεις τής προίκας, δέν έπρεπε νά φέρεται άπέναντί σας καί τόν μέλλοντα πεθερό του μέ τόσο σατραπικό ύφος. Ή όλη του στάσι φανερώνει ότι έβαλε τό ύλικό συμφέρο του πάνω άπό κάθε ώραίο αίσθημα, μέ τό οποίον ώστόσο σάς είχε προσεγγίσει στήν άρχή. Πάντως, άφοϋ ήρθαν έτσι τά πράγματα, ό χωρισμός ήταν άσφαλώς ή μόνη σωστή λύσι. Έξ άλλου, τώρα που άρραβωνιαστήκατε, καθώς μοϋ γράφετε, μέ ένα άλλο καλό κι' εύγενικό παλληκάρι, τακτοποιείται το ζήτημά σας περίφημα. "Οσα γιά τό φόβο που έχετε καί τίς άπειλές τοϋ πρώτου σας άρραβωνιαστικοϋ, ότι θά σάς έξευτελίση στόν καταγγείλη σας σείς. Δυστυχώς, ή μητέρα σας έχει άντιληφθεί, πού έχουν βέβαια ύγιείς άρχές, άλλά κατανοτών σέ μεγάλη άδικία, όταν σάς άπαγορεύη κάθε άθώα διασκέδασι, συντροφιά καί ψυχαγωγία. Έξ άλλου, είναι πολύ άνακόλουθη άπέναντί σας: Ένώ σάς έπιτρέπει καί σάς άναγνωρίζει τό δικαίωμα νά έργάζεστε καί νά λείπετε έτσι άπό τό σπίτι, συνάμα σάς άπαγορεύει στήν ώρα τής σχολής σας νά βγήτε έξω γιά έναν περίπατο ή νά πάτε στόν κινηματογράφο! Καί στό κάτω-κάτω, δέν καταλαβαίνει, ότι άν θέλετε έσείς νά κάνετε ό,τι φοβάται, έχετε κάθε εύκαιρία νά τό κάνετε όπως καί όπου θέλετε; Αύτό νά τής έξηγήσετε καί νά τής δώσετε νά καταλάβη, γιά νά μήν είναι άδικη άπέναντί σας.

ΕΡΗ

Η εύτυχία τής άγάπης

Η Ζανίνα μοϋ γράφει πώς σήμερα είναι μιά εύτυχισμένη σύζυγος καί μητέρα. Κάποτε είχε ζητήσει τή συμβουλή μου. Τότε άγαποϋσε ένα νεαρό, τόν οποίο οί γονείς της δέν τής τόν έδιναν, καί τήν μεσημερία μισό χάπι, μισή ώρα πρό τοϋ γεύματος. Νά περισσεύετε αύστηρώς στίς δόσεις που σάς γράφω.

Πολυγονητευμένη καστανούλα, Κεφαλλωνιά: Σύμφωνα μέ τήν έπιθυμία σας, σάς γράφω λεπτομερώς στήν διεύθυνσι που μοϋ στείλατε.

Ζουμπούλι μαραμένο Β. Κ., Ένταϋθα: Τό φλέγον ζήτημα που σάς άπασχολεί θά τακτοποιηθή μετά τήν έμφάνισι τής περιόδου κατά τό 13ον—14ον έτος τής ήλικίας ένίοτε καί άργότερα. Έχετε λίγη ύπομονή.

Άκόμα ελπίζω: Δέν πρέπει νά χάσετε τίς έλπίδες σας. Θά κάμετε 18 ένέσεις καί κάθε δυό ήμέρες μιά έκ τοϋ φαρμάκου Sol Jacobson's, έσωτερικώς δέ θά παίρνετε τρία δισκία τήν ήμέρα έκ τοϋ φαρμάκου Tabl. E - Vit., καθ' όλην τήν διάρκεια τής θεραπείας, τήν οποίαν θά διακόπτετε κατά τίς ήμέρες τής άδιαθεσίας.

Παιωνία, Ένταϋθα: Συχνά ή σεξουαλική ψυχρότης όφείλεται στήν ώθητικήν άνεπάρκειαν, είναι όμως καί νευροψυχικά αίτια πού άπαιτούν γιά τήν νεαρά σας ήλικία μποροϋν νά προκαλέσουν τά ίδια φαινόμενα. Σχετικά μέ τήν έμμηνο ροή δέν μοϋ γράφετε τίποτα. Πρός τό παρόν άμέσως μετά τήν περίοδο θά παίρνετε τρίς τής ήμέρας άπό ένα δισκίον έκ τοϋ φαρμάκου Tabl. Ormonal No 1 flacon. Άναμένω περισσότερες πληροφορίες σχετικά μέ τήν κατάστασί σας.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Α. Α. Α. 13, Ένταϋθα: Κατ' άρχήν γιά όλα εύθύνεται τό οινόπνευμα. Τότε είχατε γίνει άλκοολικός. Οί πρωϊνοί έμετοί, ή διόγκωσις στό σηκότι καί ό ίκτερος (χρυσή), μαζί μέ όλα τά φαινόμενα έκ τοϋ νευρικοϋ συστήματος, αύτό άκριβώς δείχνουν. Προστίθενται νευρωτικές έκδηλώσεις άπό τήν κοιλιά, τό στομάχι, τήν καρδιά κλπ. Οί φοβίες, τό αίσθημα κατωτερότητος, ή σεξουαλική άνικανότης, άκολουθοϋν σάν φυσική συνέπεια. Ή θεραπεία σας είναι δυνατή, όχι όμως δι' άλληλογραφίας. Νά έπισκεφθήτε άμέσως ένα ψυχίατρο καί ν' άκολουθήσετε τίς όδηγίες του.

Α. Δ. Θ., Πάτρας: Τό ζήτημά σας είναι καθαρώς ψυχικής αίτιολογίας. Άσφαλώς θεραπεύεσθε. Νά συμβουλευθήτε ένα ψυχίατρο, ό οποίος θά σάς προσφέρη πολλά.

Μαραμένο κρίνο 482: Ή έντύπωσις, ότι χαθήκατε άμέσως, όταν θά μείνετε μόνη μέ όλες τίς νευροψυχικές άντιδράσεις, ένώ όλα φεύγουν διά μαγείας, όταν έχετε συντροφιά, άσφαλώς όφείλεται σέ ψυχικό τραύμα παλαιό καί λησμονημένο. Λόγω τής ήλικίας αύτά έχουν έπιδεινωθή. Μέ ψυχανάλυσι καί τήν σχετική ψυχοθεραπεία θά περάσουν όλα αύτά.

Μικρή φοβισμένη, Ν. Ίωνία: Θέλω περισσότερες πληροφορίες γιά τήν ήλικία, τήν περίοδο καί γενικώς τίς νευροψυχικές έκδηλώσεις σέ όλους τούς τομείς τής ζωής καί όχι άποκλειστικώς σέ μιά έκδήλωσι, όπως τό πιάνο. Τό πιό καλό βέβαια είναι νά έξετασθήτε νευρολογικώς.

Άστρίτσι - Καρδίτσας: Νά γράφετε μέ ψευδώνυμο. Καί σείς θέλω νά μοϋ γράφετε λεπτομέρειες γιά τήν άρνόσταια σας, τήν ήλικία, τήν περίοδο. Δέν έχετε άνάγκη άπό λουτρά. Νά κάμετε Amp. Calcibromine No 10, Amp. Multi - B. No 10 καί έσωτερικώς Calmonevrine fl. No 1. Μετά τό τέλος τής θεραπείας αύτής νά μέ πληροφορήσετε έπί τής πορείας μέ τίς λεπτομέρειες πού σάς γράφω πιό πάνω.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Έπιστημονικά Καλλυντικά
LYDIA P
ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ: Γιά ξηρό δέρμα Νο 1. Γιά κανονικό Νο 2 Γιά λιπαρό Νο 3.
ΚΡΕΜΑ βιταμίνης Α γιά κανονικό καί ξηρό δέρμα. Πωλοϋνται είς τά φαρμακεία.
Παρακαταθήκη Σέκερη 4.— Τηλ. 612-450.

ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Τριανταεπτά ώραίες Ίταλίδες πήραν μέρος πρό ήμερών στήν τελική φάσι τοϋ διαγωνισμοϋ που έγινε στό Ρίμινι, γιά τήν έκλογή τής «Μίς Ίταλίας 1955». Φαβορί των καλλιστείων ήταν ή «μίς Ρώμη», Μαρία Τζιαδανίνι, μέ τό ρυζ μαγιό, ή οποία όμως άποκλείστηκε τήν τελευταία στιγμή έπειδή πρό μηνός είχε ύπογράψει ένα κινηματογραφικό συμβόλαιο. Κατόπιν τούτου, μίς Ίταλία, έξελέγη ή «μίς Καλαθρία» Μπρουνέλλα Τότσι. Ή έκλογή της όμως δέν τής έφερε τύχη γιατί ή 17ετις Μπρουνέλλα, ή οποία είχε μείνει μεταξύτατος άπέτυχε στίς έπαναληπτικές έξετάσεις καί έμεινε τελικά στήν ίδια τάξι.

γιατί ἦταν φτωχὸς καὶ ἀδημιούργητος καὶ μοῦ παραπονιόταν, πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζήση μὲ κάποιον ἄλλο, ποὺ τῆς προξένευαν, ἕναν πολὺ συμπαθητικὸ νέο, κατὰ πέντε ἔτη μεγαλύτερό της καὶ μὲ κεντρικὸ μαγαζὶ στὴν Ἀθήνα. Δὲν τὸν ἀγαποῦσε.

Τὴ συμβούλεψα λοιπὸν νὰ τὸν πάρη, γιατί, ἂν ἐπέμενε νὰ περιμένη τὸν δεκαοκτατετῆ ἀδημιούργητο νεαρό, ἡ ζωή της θὰ καταντοῦσε πολὺ δυστυχισμένη. Μ' ἄκουσε καὶ σήμερα μοῦ γράφει:

«Εἶχατε δίκηο! Ἐκεῖνος παντρεύτηκε, ἀφοῦ ἔκλεψε μιὰ χωριανή μου, καὶ σήμερα αὐτὴ περνᾶ πολὺ ἄσχημα, γιατὶ αὐτὸς ζῆ εἰς βάρος τῆς περιουσίας της. Ἐγὼ ἐγώ, στενοχωρήθηκα στὴν ἀρχή, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρό, ὅταν ἤρθαμε ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, παρετήρησα ὅτι ὁ ἄνδρας μου ἦταν πολὺ περιποιητικός, γελαστός, καὶ πρόθυμος νὰ μοῦ προσφέρη κάθε τί, ποὺ μοῦ ἄρεσε. Αὐτὰ ὅλα μ' ἔκαναν νὰ τὸν συμπαθήσω, νὰ ἐκτιμήσω τὴν ἀγάπη του καὶ τὸ σεβασμό του γιὰ μένα κι' ὅταν πιὰ κάναμε καὶ τὸ πρῶτο παιδί, νὰ τὸν ἀγαπήσω πολύ. Σήμερα εἶμαι μιὰ εὐτυχισμένη σύζυγος καὶ μητέρα».

Ἀμφίβολη στὴν ἀγάπη: Τὸ ν' ἀγαπήση μιὰ νέα ἕναν ξένο, δὲν εἶναι κακό. Τὸ κακὸ εἶνε ὅτι δὲν τὸν ξέρει. Δηλαδή, δὲν ξέρει οὔτε τί κάνει στὸν τόπο ποὺ ζῆ, αὐτός, οὔτε τί εἴδους χαρακτῆρα ἔχει. Ἀφοῦ ἔδῶ, ποὺ τοὺς ἔχομε κοντά μας, τοὺς δικούς μας, ποὺ τοὺς βλέπομε κάθε μέρα καὶ μᾶς εἶναι δυνατὸν νὰ πάρωμε ὅσες πληροφορίες θέλομε, δὲν μᾶς εἶναι δυνατὸν νὰ κατατοπιστοῦμε καὶ νὰ μάθουμε ὡρισμένα πράγματα, ποὺ θ' ἀποτελέσουν γιὰ τὸ μέλλον τὴ συζυγικὴ εὐτυχία;

Θὰ σᾶς συμβούλευα λοιπόν, νὰ μὴν εἶσθε τόσο πολὺ ἐνθουσιώδης. Ἂν ὁ σκοπός του εἶναι νὰ σᾶς κάνη γυναῖκα του, αὐτὸ θὰ τὸ δείξη μόνος του. Θἀρθῆ γιὰ τὸ πῆ στοὺς γονεῖς σας. Ἀλλά, καὶ πάλι σᾶς λέγω: Πῶς θὰ συνηθίσετε στὴ δική του νοοτροπία, στὰ ἔθιμά του, στὶς ἰδέες του, ποὺ θὰ εἶναι πολὺ διαφορετικὲς ἀπὸ τὶς δικές σας, στὸ περιβάλλον ποὺ ζῆ;

Ροζάγα Κ.: Σᾶς βλέπω ἐξαγριωμένη καὶ ἕτοιμη νὰ στῆσετε πόλεμο γιὰ ἕνα ζήτημα πολὺ ἁπλό. Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι ἡ νέα αὐτὴ ἀγαπᾶ τὸν ἀδελφό σας, καὶ μεταχειρίστηκε αὐτὸ τὸ μέσον νὰ μάθη τὴ διευθυνσί του. Τί τὸ κακὸ βλέπετε σὲ μιὰ ἀνταλλαγὴ ἀλληλογραφίας, ὅπως ἐπίσης σὲ μιὰ ἀγάπη; Ἂν ὁ ἀδελφός σας τὴ συμπαθῆση, τὴν ἀγαπήση, εἶναι κι' αὐτὸ κακό; Μοῦ γράφετε ὅτι εἶνε καλὴ κι' ἀπὸ πλουσία οἰκογένεια.

Ὅσο γιὰ τὰ γράμματα, ποὺ βρήκατε καὶ γιὰ τὸ μέσον ποὺ μεταχειρίστηκε γιὰ νὰ πάρη τὴ διεύθυνσι, δὲν εἶναι ἀνάγκη γὰ τὸ πῆτε σὲ κανένα. Κρατῆστε το μυστικό. Καὶ ἀκόμη μιὰ συμβουλή: Νὰ μὴ σταματήσετε τὴν ἀλληλογραφία μαζί της.

Μπλοῦ ταγκό: Νομίζω ὅτι πρέπει ν' ἀκούσετε τὶς συμβουλές του, γιατὶ οἱ συμβουλὲς αὐτὲς εἶνει ἀνθρώπου ποὺ ἀγαπάει. Γιατί γὰ ἐκτίθεστε ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ παντρευθῆτε μ' αὐτὸ τὸ νέο; Ἡ πραγματικὴ ἀγάπη βασίζεται στὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησι ποὺ τρέφει ἕνας νέος γιὰ μιὰ κοπέλλα. Ἐπομένως, ἀφοῦ ἐκεῖνος ἀς συμβουλεύει ὅτι δὲν πρέπει γὰ ἐκτίθεστε μαζί του, γιατὶ δὲν πρόκειται νὰ τὸν παντρευθῆτε γιὰ διαφόρους λόγους, πρέπει νὰ τὸν ἀκούσετε, καὶ γὰ κρατήσετε μιὰ φιλία, γιὰ ἕνα πρόσωπο ποὺ πραγματικὰ σᾶς ἀγαπᾶ, καὶ δὲν θέλει νὰ ἐξευτελίζεστε.

Ἰουλιέττα: Τὸ τί πρέπει νὰ κάνετε, εἶναι ἁπλὸ καὶ εὐνόητο. Νὰ σταματήσετε κι' ἐσεῖς νὰ τοῦ γράφετε καὶ νὰ ἐνδιαφερθῆτε πιὸ πολὺ γιὰ τὸν ἑαυτό σας. Ἦταν ἕνας νεανικὸς ἐνθουσιασμὸς ὁ δικός του, ποὺ χάθηκε γιὰ σᾶς, θἄχη ὅμως φουντώσει γιὰ διάφορες ἄλλες, ἐκεῖ ποὺ ἔχει πάει. Ἐπομένως τέτοια αἰσθήματα δὲν εἶναι γιὰ νὰ τὰ ἐκτιμοῦμε, γιατὶ κακὸ μᾶς φέρουν ψυχικῶς καὶ ἠθικῶς, καλὸ ὅμως κανένα.

Μελανούρι τῆς στεριᾶς: Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί δημιουργεῖτε μόνη σας ζητήματα καὶ δυσκολεύετε τὴ θέσι σας. Ὅταν βλέπετε ὅτι εἶναι τόσο καλὸς καὶ σᾶς συγχωρεῖ τὸν ἐλεεινό σας χαρακτῆρα, ἐσεῖς γιατὶ ἐπιμένετε νὰ λέτε πῶς εἶσθε ἐγωίστρια; Ἂν πραγματικὰ τὸν ἀγαπᾶτε — ποὺ ἀμφιβάλλω μ' αὐτὸν τὸν τρόπο σας — πῶς τολμᾶτε νὰ ταπεινώνετε σὲ τέτοιο βαθμὸ τὸν μέλλοντα σύντροφο τῆς ζωῆς σας; Θὰ σᾶς συμβούλευα — καὶ πρέπει γὰ τὸ κάνετε — νὰ τοῦ ζητήσετε συγγνώμη, νὰ ἐξηγηθῆτε, καὶ νὰ σκεφθῆτε πῶς θὰ τὰ καταφέρετε γὰ πείσετε τοὺς δικούς του καὶ τοὺς δικούς σας νὰ σᾶς παντρέψουν. Δὲν εἶναι εὔκολο πρᾶγμα ἕνας γονιὸς νὰ δώση τὸ παιδί του στὸν πρῶτο τυχόντα, ποὺ δὲν μπορεῖ γὰ τὸ ζήση.

Αὐτὰ νὰ κυττάξετε καὶ ὄχι τοὺς ἐγωϊσμούς. Δὲν ὑπάρχουν ἐγωϊσμοὶ ὅταν ὑπάρχη πραγματικὴ ἀγάπη.

ΜΙΡΑΝΤΑ

★ Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ

★ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 15. Τηλ. 55.638

Ἡ Ἀλληλογραφία μας

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Παναγ. Πορτούλαν, Πειραιάς: Ἀπὸ τὰ 11 σταυρόλεξα ποὺ μᾶς στείλατε τὰ τέσσερα θὰ δημοσιευθοῦν ὡς ἔχουν, δεδομένου ὅτι εἶναι πολὺ καλά. Στὰ ὑπόλοιπα ὅμως ὑπάρχουν λέξεις ὅπως λ.χ. ΑΝΑΔΙΟΔΑΡΗΣ, ΑΣΟΣ (δυὸ ῥῶρες στὸ ἴδιο σταυρόλεξο), ΑΡΟΜΑ, ΗΛΥΛΟΣ, ΠΑΜΕΜ, ΝΕΡΟΝ καὶ ἄλλες παρόμοιες, τῶν ὁποίων θὰ ἐπιθυμούσαμε πολὺ νὰ μᾶς διαλογήσετε τὴν παρουσία. Ἀρχὴ σας νὰ εἶναι πάντα ποιότης καὶ ὄχι ποσότης. Γεώργιον Γαζῆ: Καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας. Θὰ δημοσιευθῆ μὲ δυὸ ἐλαφρὲς διορθώσεις. Λέξεις ὅπως Νικ. Κουλαδοῦρον: ΚΟΜΙ, ΝΟΕ καὶ πολλὲς ἄλλες παρόμοιες μᾶς ἀναγκάζουν νὰ παραμερίσωμε τὸ σταυρόλεξό σας. Στείλατε μας κανένα πιὸ περιποιημένο, ἂν θέλετε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε. Ἀποφύγετε ἐπίσης ὅσο τὸ δυνατὸν τὶς λέξεις τῶν δυὸ καὶ τριῶν γραμμάτων καὶ τέλος φροντίστε το ὀχεῖλιο, που θὰ συμπληρώσετε νὰ εἶναι ἀπολύτως συμμετρικό. Παναγ. Γιαννόπουλον: Οἱ λέξεις τῆς λύσεως δὲν συμφωνοῦν μὲ τὸ σχεῖλιο τοῦ σταυρολέξου, ποὺ μᾶς στείλατε. Ἔχομε τονίσει κατ' ἐπανάληψιν ὅτι πρέπει τὰ σχεῖλια νὰ μᾶς ἀποστέλλωνται συμπληρωμένα. Γράψετέ μας νὰ μᾶς ἐξηγήσετε τί συμβαίνει. Γιάννην Γρηγορίου, Χαλάνδρι: Θὰ δημοσιεύσωμε τὸ σταυρόλεξό σας ἀν κατορθώσουμε ν' ἀντικαταστήσουμε τὶς λέξεις ΤΑΦ, ΜΟΡ, ΗΝΤ, ΑΝΙΣ, ΚΟΟΛΕΝ κλπ. Ἐλένη Παπαπάσχου, Πάτρας: Πολὺ καλὸ τὸ σταυρόλεξό σας, τὸ σχεῖλιο ὅμως εἶναι ἀκατάλληλο γιὰ τὸ περιοδικό μας. Συμπληρώσετε ἕνα σχεῖλιο τῶν 17Χ17 τετραγωνιδίων καὶ γὰ εἶσθε βεβαία πὼς, ἂν εἶναι

Malkolm Avenue Gringilla, N.S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν «Φρόσω Βέρρα». Ὁ Efthimios Zaganis, ὁ Athanasios Fourlas καὶ ὁ Christos Mihalopoulos, Niagara Cafe, Scone, N.S.W., Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες (20—25 χρόνων), μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Gerasimos Cosmetatos (25 χρόνων), καὶ ὁ Dimitrios Givras (22 χρόνων), Cannes, Calypso A)M France, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Andreas Colovos (29 χρόνων), C)o Delmonico Rest, Charlotte W.C. U.S.A., ὁ Peter Harakas (30 χρόνων), 701 Mt. Vernon Av. Charlotte, W.C., U.S.A., καὶ ὁ George Tracas (34 χρόνων), 1005 W. Mauney Street, Castonia W.C., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες καλῶν οἰκογενειῶν. Ὁ Paul Cupulis (24 χρόνων), 40 High Street, Corrimal N.S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνοπούλες.

Ὁ Ἕλλην ναυτικὸς Efstratios Vrountzos (22 χρόνων), S)S Evimar C)o Starboard Ship Co 1. N.C. 11 Broadway, New York, 4 N.Y., U.S.A., ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ (18—21 χρόνων), στὴν ἑλληνική, γαλλική, ἀγγλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ollias Stamatopoulos, 133 Grattan Street Carlton Vic, Melbourne, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, ἀνεξαρτήτου ἡλικίας, μὲ σκοπὸ μιὰ ἁπλὴ γνωριμία· ποὺ ἴσως καταλήξη σὲ γάμο. Ὁ Harry Haropoulos, No 20 Gang 501 Room B. 25 Union Station, Toronto, Ontario, Canada, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, καὶ παρακαλεῖ ὅσες τοῦ γράψουν νὰ στείλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Michel Michellis (25 χρόνων), καλῶς ἐγκατεστημένος στὴν Αὐστραλία, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ διεύθυνσίς του εἶναι: 45 Moore Street, Moonnee Ponds, Melbourne, Australia. Ὁ George Antonidis, P.O. Nowa Nowa, Vic, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Δυὸ φίλοι, ὁ Emilios Sideridis καὶ ὁ Thomas Petridis, P.O. Box 7, Kumkapi Istanboul, Turkey, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, 18—22 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ὁ John Maroudas (21 χρόνων), 58 Kembla, Street, Port Kembla N.S.W., Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος, 18—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Nicolaos Konestos P.O. Box 359 Djibouti, Somalie Française, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες.

Ὁ Emmanuel Sykianakis, S)T John P.G. C)o Orion Shipping Co, 80 Broad Street, New York 4, U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ Ἑλληνίδα καλῆς οἰκογενείας 20—24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὁ Basile Boumas, ὁ Alex Arapandjis καὶ ὁ Dim Hadpinakis, S)S Astron, Triton Shipping Inc. 80 Broad Street, New York 4, N.Y., U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Christo Verry (27 χρόνων), ὁ Alex Scant (22 χρόνων) καὶ ὁ Nick Veco (25 χρόνων), S)T «Chrysis» C)o Orion Ship. Co, 80 Broad Street, New York 4, N.Y. U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νεαρὲς Ἑλληνίδες στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Δυὸ φίλοι, ὁ Athanasios Athanasopoulos καὶ ὁ Dimitrios Dintas, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τῆς Ἑλλάδος, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ διεύθυνσι καὶ τῶν δύο εἶναι, Lorray Guest House Port Kembla, N.S.W., Australia. Ὁ Stefos Patunas (29 χρόνων), Imrahr Caddesi Inam, Asir, Sohoh No 15 Yedihus. Istanbul Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες. Ὁ George Spridakis (25 χρόνων) καὶ ὁ Emmanuel Samios (25 χρόνων), καλῶς ἐγκατεστημένοι στὴν Αὐστραλία, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες (18—22 χρόνων) ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἀμερική, τὴν Ἀφρική, τὸν Καναδᾶ καὶ τὴν Αὐστραλία, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ διεύθυνσι καὶ τῶν δύο εἶναι 99 Talbragar Street Dubbo N.S.W., Australia.

Ὁ Φώτιος Μαλτέζος, 2001 Ε.Α., Κ.Ε.Σ., Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Κων)νος Καραπιπέρης (23 χρόνων) καὶ ὁ Ἱερόθεος Ἀϊνατζῆς (20 χρόνων), 28ον Ἀρχηγεῖον Τακτικῆς Ἀεροπορίας, Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Πάνος Κωνσταντόπουλος (17 χρόνων), ὁ Ἡρακλῆς Βίκτωρας (20 χρόνων) καὶ ὁ Τζάνος Παπαδόπουλος (21 χρόνων), Ἑρμοῦ 118, Βαρώσια, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Στέφανος Στεφανόπουλος, Τ.Κ. 83, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Πάνος Γιαννάκου, Ἑρμοῦ 120, Βαρώσια, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μαθητρίες τοῦ Γυμνασίου. Ὁ Γεώργιος Στελλάνης, Τ.Κ. 83, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Παρακαλοῦνται ὅσες θὰ τοῦ γράψουν νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Φίλιππος Ἀρέστης, Ἐσπερίδων 46, Ἄγιος Μέμνων, Βαρώσια, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—21 χρόνων. Ὁ Μάϊκ Παπαχριστοφόρου (17 χρόνων), Μπότσαρη 12, Ακρόπολις - Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ Πειραιῶς. Ὁ Ἀνδρέας Χατζηπαύλου, Περιστερώνα, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἀθήνας, τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς Ρόδου. Ὁ Ἀνδρέας Κωνσταντίνου (16 χρόνων), Παλαιόμυλος Μαραθάσης, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ἐπιφάνειος Κωνσταντίνου, Περιστερώνα Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

★

Ἡ Ἔφη Ἀποστολίδου (20 χρόνων), Κ. Γέρμα 92, Πειραιᾶς, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἡ Βάνα Τζουρᾶ (24 χρόνων), Πεσματζόγλου 23, Νέον Φάληρον, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Ἡ Κριστιαν Μακρίδου, Πόντου 12, Πάτρα, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Οἱ δυὸ φίλοι Τάκης Φωτόπουλος (23 χρόνων) καὶ Μάκης Γεωργούλας 22 χρόνων), Δημάρχου Ἀστεριάδου 3, Λάρισα, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 16—20 χρόνων. Ὁ Ἐλισσαίος Μουρατίδης, φοιτητής, Βασ. Ὄλγας 5, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ εὐκατάστατες καὶ μορφωμένες νέες. Ὁ Ἐλευθέριος Γαλανός (22 χρόνων), Ἁγίου Δημητρίου 17Α, Ρόδος, Grèce, ὁ Ἐμμανουὴλ Τσαγκάρης (22 χρόνων), Ἀγίου Δημητρίου 7Β, Ρόδος, Grèce, ὁ Μιχαὴλ Σιφωνιὸς (21 χρόνων) καὶ ὁ Κωνν)νος Χατζηστεφανίδης (20 χρόνων), Ἁγίου Δημητρίου 11Γ, Ρόδος, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Οἱ κάτωθι στρατιῶτες μας ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες: Ἰωάννης Καράμπελας, Ε.Σ.Ε.)Δ.Π., ΧV Μεραρχία, Σ.Τ.Γ. 917. Λάκης Χρ)νης καὶ Πέτρος Παπαδογιαννάκης, Κ.Ε.Δ.)Τ.Β.Ε., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Θεόδωρος Καλαματιανός, Κ.Ε.Δ.)Τ.Β.Ε., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Ντίνος Γεώργιος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 13ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Στέφανος Δημόπουλος καὶ Κων)νος Ριτόπουλος, Τ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 903. Τάκης Παπακωνσταντίνου, Τάκης Παπαδόπουλος, Δημήτριος Καλαματιανός, Κων)νος Καλογερόπουλος, Τάκης Κωστάκης καὶ Σταῦρος Μουσιώκης, ΙΧ Τεθ)νη Μεραρχία, 392 Σ.Α., 3η Ἴλη, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Παναγιώτης Μαυροσκούφης, Σ.Φ.Μ., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 902Β. Μίμης Μαρτίνης, Κ.Ε.Δ.)Τ.Β.Ε., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Χρῆστος Σακκᾶς καὶ Γεράσιμος Λαχανᾶς, 695 Α.Β.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908. Λάκης Πολυχρονόπουλος, 724 Τ.Μ., Ὄρχος, Σ.Τ.Γ. 904Α. Εὐάγγελος Παΐσιος, 658 Π.Α.Π., Β.Σ.Τ. 901. Πέτρος Νικολινάκος, Γεώργιος Παπαβασιλείου καὶ Φίλιππος Σαραντάκης, 174 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Κων)νος Πούλης, Μάριος Εὐαγγελίου, Χρῆστος Ζαμάνης, Νικόλαος Γλαστρῆς καὶ Μίμης Ἰατρίδης, 573 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 917Α. Γεώργιος Ἀβραμίδης, Ἰωάννης Καραπαναγιωτίδης, Κ. Βαμβατσούλης, Ἀναστάσιος Τοπτσίδης, Σταῦρος Παγώνης καὶ Κλέαρχος Καπνίγας, 50 Ε.Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 920Γ. Παναγιώτης Λαδᾶς, Ἰωάννης Βαστάγος καὶ Εὐάγγελος Καψοκαβάδης, Α.Υ.Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 912Β. Κων)νος Δροσόπουλος, Ἀναστάσιος Παυλίδης, Ἐπαμεινώνδας Στυλόπουλος καὶ Γεώργιος Μπλαντζᾶρας, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 927. Γεώργιος Ἀτλανίδης, Λάκης Παπαϊωάννου, καὶ Μάκης Θεοδωρίδης, Κ.Ε.Ν.Τ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928. Σπυρίδων Νικολάου, 573 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 917Α. Σταῦρος Βεργόπουλος, 512 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 914. Ἀθανάσιος Γκουβρίκος, 711 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914. Μάκης Οἰκονομίδης καὶ Αἰμίλιος Χάλαρης, Κ.Ε.Π., ΙΙ Μοῖρα, V Πυρ)χία, Σ.Τ.Γ. 902Α. Τάκης Ἀλεξανδράκης καὶ Γεώργιος Πυλαρινός, Κ.Ε.Π., ΙΙ Μοῖρα, VI Πυρ)χία, Σ.Τ.Γ. 902Α. Ἰωσὴφ Μιχαηλίδης, Χρῆστος Τάτσης, Παράσχος Τρυφωνόπουλος καὶ Κων)νος Κύπραιος, Κ.Ε.Π., IV Μοῖρα Σ.Τ.Γ. 902Α. Χαράλαμπος Ἀντωνιάδης, Ἀρτέμιος Κουσαδᾶνος Ζήσης Ρότσικος, Ἀλέξανδρος Δάρρας, Νικόλαος Δαβούλης καὶ Θεόφιλος Χαρτονιάδης, 809 Μ.Λ.Μ., Σ.Τ.Γ. 917. Ἄλκης Βγενόπουλος 573 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 917Α. Χρῆστος Νικολόπουλος, Κων)νος Πονηράκης, Γεώργιος Κανελλόπουλος, Ἰωάννης Ρουμπελάκης καὶ Ἀνδρέας Χαραλαμπόπουλος, 411 Γ.Σ.Ν.Α.Π., Σ.Τ.Γ. 928. Χριστόφορος Καραλῆς, 565 Τ.Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 916Β. Σπυρίδων Πράπας, Ἀθανάσιος Σάββας Χρηστίσιος Μπολώτης, Δικάκης, Γεώργιος Νικόλαος Στέφανος Ἀνδρέου, Ἀδαμίδης, Κουργιατάκης, Ἰωάννης Ἐμμανουὴλ Χαράλαμπος Σούνης Κιτσάκης, Δημήτριος Δήμου, 652 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Α.

Ὁ Μάριος Μαρινάκης (18 χρόνων), Κ.Ε.Ν., Κορίνθου, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Κύπρου. Ὁ Ἀθανάτιμησιν τῆς Κύπρου, Ὁ Ἀθανάσιος Κατσιούλης, 622 Ε.Τ. Π., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 913, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Νικόλαος Σακαπέτης, ὁ Ἀθανάσιος Παντρεύτης καὶ ὁ Σπυρίδων Τσόλκας, Λόχος Δ)σεως, 1ον Τάγμα Πεζικοῦ, Σ.Τ.Π. 912Β, Σύνταγμα Πεζικοῦ, Σ.Τ.Π. 912Β, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Σεβαστος Κουλούρης, 3ον Σμῆνος Μ.Ε., 125 Σ.Ε.Δ.Ε., Τ.Γ.Α. 1010, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τῆς Κύπρου.

Ὁ Γεώργιος Ἀϊβαλιώτης καὶ ὁ Χαράλαμπος Μυγάκης, 496 Τ.Δ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ ὑπαξ)κὸς Ἡλίας Θεοδωρόπουλος, Κ.Ε.Ν.Τ., 6ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ ὑπαξ)κὸς Ἰωάννης Γλεντῆς, Κ.Ε.Ν. Καλαμῶν, 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ κατὰ προτίμησιν τῆς Τουρκίας, στὴν ἑλληνικὴ ἢ τουρκικὴ γλῶσσα.

Οἱ ὑπαξ)κοὶ Παναγιώτης Στεργιούλας, Εὐάγγελος Χασιώτης, Λεωνίδας Ἀργυρᾶς, Παναγιώτης Τερζῆς, Χαρίλαος Ἀνδριανός, Δημήτριος Μαντζος, Παναγιώτης Νιαβῆς, Γεώργιος Χαραλαμπίδης, Εὐθύμιος Παπαγεωργίου καὶ Ἀθανάσιος Μπαργιώτας, Σ.Φ.Μ., Λόχος Διοικήσεως, Σ.Τ.Γ. 902Β, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες τῆς Κύπρου. Ὁ Γεώργιος Καψούλάκης καὶ ὁ Αἰμίλιος Χατζόπουλος, 46ον Κ.Ε., Β.Σ.Τ. 904, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Παναγιώτης Δανιήλ, Σ.Φ.Μ., Λόχος Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 902Β, Grèce, ὁ Μιχαὴλ Φωρέντζης, 514 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914Β, Grèce, ὁ Κων)νος Βαΐτσος, Σ.Φ.Μ., Λόχος Δ) σεως, Σ.Τ.Γ. 902Β, Grèce, ὁ Πασχάλης Ἀλεξόπουλος, 605 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Γ, Grèce, ὁ Κων)νος Κολαζῆς, ὁ Ἰωάννης Παπαδόπουλος καὶ ὁ Νικόλαος Κωνσταντόπουλος, Α.Λ. Λ.)Γ4) Σ.Κ.Ε., Σ.Τ.Γ. 908, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Οἱ ὑπαξ)κοὶ Σάκης Θεοδωρόπουλος καὶ Μίμης Βρόντος, Κ.Ε.Π., 2α Μοῖρα, Σ.Τ.Γ. 902Α, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Νικόλαος Κόκορας, ὁ Ἰωάννης Ἰωάννου, ὁ Πέτρος Νικολάου καὶ ὁ Πολυζώης Κεχαγιόπουλος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 12ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, ὁ Ἀθανάσιος Ζιώγας καὶ ὁ Κων)νος Κυριακόπουλος, 11ον Σ. Τ.Ι., ΙΙ Ἴλη, Β.Σ.Τ. 903, Grèce, καὶ ὁ λοχίας Γεώργιος Διαμαντῆς, Κ.Ε.Μ.Κ., 1ον Λ.Ο.Κ., Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

★

Ἡ Ἑκάβη Στεργίου καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα Χρυσοῦ, Ἀρτέμιδος 58, Καλάμαι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 30—40 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ Λίζα Σοφιανοῦ, Ῥωμανοῦ 25, Μυτιλήνη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἕναν νέον μορφωμένον, ἡλικίας 30—35 χρόνων. Οἱ δυὸ φίλες Νίτσα Γεωργιάδου (25 χρόνων) καὶ Ῥέα Δημητριάδου (23 χρόνων), Παράσχου 10, Καβάλα, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ἡ Νόρα Σολωμάτα, Ἁγίων Ἀποστόλων 23, Ξάνθη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ καρτ-ποστάλ.

Οἱ τρεῖς φίλες Ἑλλη Ντόση (15 χρόνων), Θεσσαλονίκης 35, Πειραιεύς, Grèce, Φιλίτσα Διαμαντῆ (15 χρόνων) καὶ Ἀμαλία Σενεμίση (16 χρόνων), Θεσσαλονίκης 37, Πειραιεύς, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἡ Σμαρούλα Ζησοπούλου (17 χρόνων), Πεχλιβάνου 14, Νάουσα, Μακεδονία, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἡ Ἰουλιέττα Καρίπιου, Εὐρώπης 11, Καβάλα, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας ἄνω τῶν 30 χρόνων.

LAIT VELOUTÉ "LADAS"
(ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛ. ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ)
★ Γαλακτοῦχος τονωτικὴ κρέμα
★ Δροσίζει καὶ ξεκουράζει τὸ πρόσωπο
★ Συγκρατεῖ θαυμασίως τὴν πούδρα

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
ΝΑΣΙΑΣ ΤΣΙΑΝΤΗ
Διπλωματούχου ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Θέλετε νὰ κόβετε καὶ νὰ ράβετε ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος μὲ τὸ τελειότερον σύστημα τῶν Παρισίων; Ἐγγραφῆτε εἰς τὸν γνωστὸν οἶκον μὲ τὴν ταχείαν ἐκμάθησιν δίχως πρόβες.
ΝΑΣΙΑ ΤΣΙΑΝΤΗ
Δεκελείας 15, Νέα Φιλαδέλφεια. Τηλ. 89-519

Ἀκορντέον MARINO PIGINI
Τὸ καλλίτερο τοῦ κόσμου ΔΙΟΤΙ:
Εἶναι τὸ μόνο μὲ ΤΡΕΜΟΛΟ
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΜΕΤΑΛΛΙΚΟ ΤΑΣΙ
ΤΟ ΜΟΝΟ ΜΕ ΠΛΗΚΤΡΑ ΣΕ ΚΟΥΖΙΝΕΤΑ
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕ ΡΕΤΖΙΣΤΡΑ ΕΠΙ ΜΕΤΑΛΛΟΥ
Ζητεῖτε ἐφ' ὅμοιόν Ἀκορντέον MARINO PITZINI
Πωλεῖται ὁ'ὁλα τὰ καλὰ καταστήματα
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΝΙΚ. ΛΑΓΓΟΥΣΗΣ 7ΟΔ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ 27

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΣΑΣ

Μητέρες,

Ἂν ἐτοιμάσετε ὁτιδήποτε ἐσεῖς γιὰ τὸ ντύσιμο τοῦ παιδιοῦ σας, θὰ σᾶς κοστίση πολὺ πιὸ ἀκριβὰ καὶ δὲν θὰ ἔχη τὴν χάρη, τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴν τελειότητα ποὺ ἔχουν αὐτὰ ποὺ ἐμεῖς ἑτοιμάζουμε γιὰ τὸ παιδί σας

Ἐμεῖς δὲν συμβουλευόμαστε ἕνα δύο φιγουρίνια, ἀλλὰ χιλιάδες ὁλη τὴν Εὐρώπη βρισκόμαστε συνεχῶς σ' ἐπαφὴ μὲ τὰ πιὸ ἐξελιγμένα κέντρα καὶ ἀναζητοῦμε διαρκῶς τὴν τελειοποίησι. Μελετᾶμε ὅλα τὰ εἰδικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ βιβλία καὶ περιοδικὰ γιὰ τὸ τέλειο, πρακτικὸ καὶ ὑγιεινὸ ντύσιμο τοῦ παιδιοῦ

Ἐπὶ 55 χρόνια ἔχουμε τὸ προβάδισμα στὴν ἀνάπτυξι τῆς παιδικῆς μόδας "Ἔχουμε ντύσει ἑκατομμύρια παιδιὰ ὁ ὁλοκλήρη τὴν Ἑλλάδα

Διαθέτουμε ὅλα τὰ μέσα Δικα μας ἐργοστάσια μὲ τέλειες ἐγκαταστάσεις καὶ νεώτατες μηχανὲς Εἰδικὰ σχεδιαστήρια μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς ἀριστεῖς τῆς παιδικῆς μόδας

Εἴμαστε οἱ ἴδιοι ἀπ εὐθείας εἰσαγωγεῖς χωρὶς τὴν μεσολαβήσιν τρίτων

Ἡ παραγωγή μας διατίθεται ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν καταναλωσιν χωρὶς μεσάζοντας καὶ χονδρεμπόρους μέσω τῶν δικῶν μας καταστημάτων.

Γι' αὐτὸ ὅλα τὰ εἴδη μας προσφέρονται μὲ τὶς φθηνότερες τιμές

Παρὰ τὴν αὐξησιν τοῦ τιμαρίθμου, παρὰ τὴν αὔξησιν τῶν ὑλικῶν καὶ τῶν ἀμοιβῶν χάρις στὴν μεγάλην καταναλωσιν ὅλα μας τὰ εἴδη εἶναι φθηνότερα ἀπὸ πέρυσι κατὰ 10 — 20 %.

Μητέρες, προσέξετε τὸ ντύσιμο τοῦ παιδιοῦ Αἰσθάνεται μεγάλη ἱκανοποίησι καὶ αὐτοπεποίθησι τὸ παιδὶ ὅταν εἶναι ντυμένο καλλίτερα ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιά

Εἶναι ἕνας σταθμὸς γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ τὸ καλὸ ντύσιμο

Ὁ Ἀντρὲ Μωρουὰ λέγει πὼς τὸ ντύσιμο. πλάθει καὶ διαμορφώνει τὴν προσωπικότητα τοῦ παιδιοῦ. Τὸ ντύσιμο τοῦ δίνει τὸ πρῶτο ἀτομικό του ὕφος

Τὸ ντύσιμο τοῦ παιδιοῦ εἶναι ὁλοκληρη ἐπιστήμη, ποὺ τὴν κατέχει μόνον τὸ Μπεμπὲ Ροζ.

Bébé Rose
ΑΘΗΝΑΙ - Ἑρμοῦ 54 καὶ 55
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ - Γεωργίου τοῦ Α' 6

ΣΧΟΛΗ ΜΟΡΙΑΝΩΒ
ΡΥΘΜΙΚΗ & ΜΠΑΛΛΕΤΟ
Ἐγγραφαὶ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ
Γ. Γενναδίου 7
Τηλ. 29.721

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

"Αρη, Ἐνταῦθα: Γιατί ὄχι; Ὁ... θεὸς τοῦ πολέμου, παίζει τὸν πρῶτο ρόλο. Θεοδόσιον Μ. Α., Θεσ)νίκην: Λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπολύτως τίποτα. Γεώργιον Γρηγοριάδην, Ἀλεξάνδρεια: "Οχι, δὲν μοῦ λέει ἀπολύτως τίποτα. Νικόλαον Βουτσαράν, Γύθειον: "Ηταν μιὰ ὁμάδα ἡρωϊκῶν ἀνθρώπων. Πέθαναν πάνω στὸ καθῆκον τους. Ὅταν θάρθῃ ἡ σειρά τους, θὰ γράψω. Ἐμμ. Λυμπεράκην, Χανιὰ - Κρήτη: "Ηταν φίλος μου. Πόσα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε; Δημήτριον Ζερβουδάκην, Χανιὰ - Κρήτη: "Οταν θέλετε στὴν Ἀθήνα, θὰ τὰ πούμε. Πρὸς τὸ παρὸν δὲ γίνεται τίποτε. Στυλιανὸν Ἡλιάδην, Μυτιλήνη: Δὲν πρέπει νὰχετε παράπονα. Γιὰ τὸ νησί σας ἔγραψα πολλὰ σὲ προηγούμενα τεύχη. Ἰωάννην Χρυσόπουλον, Ποταμόν, Εὔβοια: Ἡ εὐθύνη βαραίνει ὁλόκληρη τὴν ὁμάδα. Ὅλοι τους ὅμως ὑπῆρξαν πολλὴ ἡρωϊκοί. Ὁ θάνατός τους ἡρωϊκός. Μ. Γουσγουδέλην, Μυτιλήνη: Θὰ σᾶς ἀπαντήσω ταχυδρομικῶς, ἀφοῦ διασταυρώσω τὰ στοιχεῖα. Ἰορδάνην Μπούραν, Καστορία: Δὲν συμβαίνει τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτά. Κι' αὐτοί, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, ἦταν ἄξιοι τῆς τύχης τους. Ἐκείνοι ποὺ ἀκολούθησαν τοὺς Γερμανούς, εἶναι ἄγνωστο τί ἀπέγιναν. Ἀλέξανδρον Παπαβασιλείου, Ῥόδον: Νὰ μοῦ γράψετε. Χωρὶς στοιχεῖα πῶς νὰ ἐνεργήσω; Δημοσθένην Σωτηρίου, Λεχαινά: "Ηταν μιὰ χαρὰ γιὰ μένα τὸ γράμμα σας. Τώρα γνωρίζω ποῦ θὰ βρῶ καὶ τοὺς ἄλλους. Π. Κότσιραν, Γαστούνη: Γιὰ τὸ «Ἀεροπλάνο - φάντασμα» δὲν ἔχω ἰδέα. "Ισως ἐννοεῖτε τὸ «Β.Β. 22», ποὺ ἔφτασε στὸ Αἰγαῖο καὶ ἐξηφανίσθη. "Αν εἶναι αὐτό, εἶναι μιὰ πολὺ συνηθισμένη ἱστορία. Γαβριὴλ Λουκίσα, Ἀντίς· Ἀμπέπα: "Ηταν καιρός. Μὲ τὰ «Φλογισμένα φτερά», οἱ ἀφανεῖς ἥρωες τῆς Ἀεροπορίας ξαναδίνουν τὸ μεγάλο παρών τους. Κυριάκο Εὐαγγελινίδην, Ῥάμνες, Ροδεσία: Καὶ σὲ σᾶς τὸ ἴδιο. Πόσο χαίρομαι γι' αὐτό! Παῦλον Σ. Μεταλλίδην, Λάρισα:

Οἱ λωλάδες τῆς Ἐφταλίας

Στὸ τμῆμα

Ὁ Νικολάκης, ποὺ ἐρωτικὰ ἦταν τόσο ὑποθερμικὸς ὥστε ποτὲ δὲν κατάφερε κι' αὐτός, σὰν παλληκάρι, νἄχη στὴ Σμύρνη, μιὰ γιαβουκλού, ἡ τύχη τἀφερε νὰ πάρη γυναίκα τὴν Ἐφταλία ποὺχε τὸ διάβολο μέσα της! Κι' ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τοῦ γάμου, τοὔδωσε νὰ καταλάβη τί θὰ πῆ νεανικὲς λωλάδες, ταμάχι, λάβα κι' ἐρωτικὸ γιαγκίνι!

Ἡ ζήλεια της ἦτανε ἐπιθετική. Τοὔκανε ἕνα γκερεμὲ αἰφνιδιαστικὲς ἐφόδους, τὸν γιουρουντάριζε στὸν καφενέ, στὸ ντουρσέκι, στὸ παστιτσιέρικο, κι' ὁ φουκαρᾶς περίμενε καταιγισμὸ ἀπὸ γροθιές. Καὶ τσ' ἤδινε ἡ κακοῦργα μὲ δύναμι, γιατὶ ἦταν χειροδύναμη καὶ νταβραντισμένη.

— Βρέ, τέτοια πιπεράτη ἀγάπη ἐξὶκ-ὁλσούν! μονολογοῦσε καὶ βλαστημοῦσε ὁ Νικολάκης.

«Ταραξανδρία» φωνάζανε τὴν Ἐφταλία, καὶ «ἀνασείστρα» ἦταν τὸ παρατσούκλι τση.

Πράγματι, ὁ Θεὸς ποὺ νἄχη δόξα, ἤδωσε στὰ βώδια κέρατα, στὴ γάτα νύχια, στὸ λαγὸ σβελτάδα, στὸ λιοντάρι δόντια, στὰ πουλιὰ φτερὰ καὶ στὴν Ἐφταλία γλῶσσα κι' ὁμορφιά, κι' ὅπως λέει τὸ τραγούδι:

«Κοντάρι νὰ τῆς γίνη
γιὰ νὰ νικᾶ τὰ σίδερα
καὶ τὴ φωτιὰ νὰ σβύνη...».

— "Αχ, αὐτὴ ἡ Ἐφταλία! ἤλεγε ἡ δασκάλα τοῦ μαχαλᾶ, μιὰ φαρμακόστομη γεροντοκόρη. Συνδυάζει μαζὶ μὲ τὴ γυναικεία εὐαισθησία κι' ἕνα κυρίαρχο ἀνδρισμό!

— "Αχ, βρὲ καταφερτζοῦ Ἐφταλία, μὲ κατάφερες! τῆς γουδοκοπανοῦσε ὁ Νικολάκης. Μὲ γέλασες καὶ σὲ παντρεύτηκα, πανοῦργα!...

— Μωρέ, ἀγαθοξούρα, ἐγὼ σὲ γέλασα; Ὁ γάμος, ἄντρα μου, εἶναι λαχεῖο! Κατάλαβες;...

— Αὐτὰ τ' ἀκούω βερεσέ! Μ' ἐσένα ἐγὼ μονάχα μιὰ μέρα τὰ πέρασα ἑξτρα-πρίμα, σὰν μοῦρθες νύφη... Καὶ τώρα, μὲ τὰ τόσα ποὺ τράθηξα καὶ τραβῶ ἀκόμα ἀπὸ σένα, πριμένω τὴ μέρα πῶς καὶ πῶς, σὰν θὰ σὲ πάνε οἱ τέσσερις στὰ μνῆμα, γιὰ νὰ γλυτώσω μιὰ καὶ καλή!...

— Τί εἶπές, μωρέ; ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία.

Καί, σὰν ἀγριεμένο λιοντάρι, χύμηξε νὰ τοῦ φάη τὸ λαρυγγάκι. Ξύλο, γροθιές, κατακεφαλιές, τὸ σύμπαν σείστηκε. Ἤτρεξε ἡ γυναικογειτονιά, κόσμος καὶ ντουγιάς, ὡς κι' ἕνας περαστικὸς ἀστυφύλακας καί, κακὴν κακῶς τὴν πῆγε στὸ Τμῆμα.

— Ντροπή σου, κερά μου, τῆς εἶπε αὐστηρὰ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας, γιὰ κάνης τὸν ἄντρα σου, τέτοια χαλία...

Μὰ ἡ Ἐφταλία, μ' ὅλο τση τὸ σανφρουά, τοὔπε:

— Ἄκουσε, κύριε πολιτσμάνε μου, ἀδίκημα δὲν ὑπάρχει, γιατὶ σύμφωνα μὲ τὴν εὐχὴ ποὺ μᾶς διάβασε ὁ παπᾶς στὸ γάμο μας, εἴμαστε οἱ δυὸ ἑνα!...

— Ἄσε τὰ δικηγορίστικα, κερά μου... Ἐμπρός, πάρτε την μέσα!...

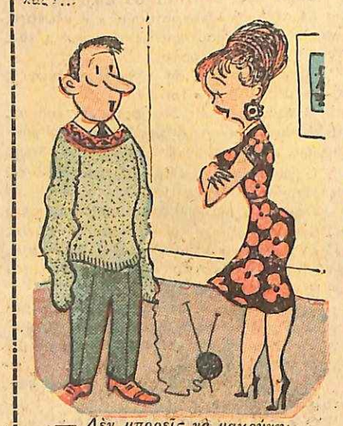
Μὰ ἡ Ἐφταλία τὰ βιολί τση:

— Μὴ μὲ φοβερίζης, καπετάνιε μου, γιατὶ δὲν φοβᾶμαι ἀπὸ κουβουνάτοι. Σοὔπα, ἀδίκημα δὲν ὑπάρχει, μπορῶ καὶ νὰ τὸν σκοτώσω ἀκόμα καὶ νὰ πῶ ὅτι αὐτοκτόνησε, ἀφοῦ εἴμαστε σάρκα μία!...

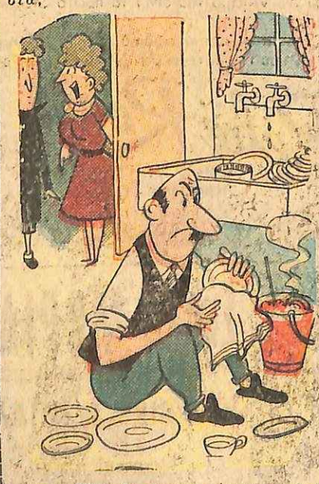
ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— *Εἶναι καταπληκτικό! Μοῦ εἶπε ἡ Λίτσα νὰ τὸ κρατήσω μυστικὸ καὶ ὅλες σ' ὅσες τὸ εἶπα, τὸ ἤξεραν κιολας!...*

— *Δὲν μπορεῖς νὰ μακρύνη λίγο τὰ γερια σου, καϋμένε Κώστα;*

— *Εἶν' ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ πλένη τὰ πιάτα, χωρὶς νὰ τὰ σπάη!...*

Πῶς γίνονται ΤΑ ΠΑΓΩΤΑ

Ἡ θρεπτικὴ ἀξία τους ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ὑλικά τους

Τὰ παγωτὰ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο, παρὰ παγωμένα μίγματα ἀπὸ γάλα καὶ αὐγὰ ἢ πολτὸ φρούτων, ζάχαρη καὶ διάφορα ἄλλα ὑλικά, ἀνάλογα μὲ τὸ εἶδος ποὺ πρόκειται νὰ κατασκευασθῆ.

Εἶναι πολὺ θρεπτικὰ καὶ ὠφέλιμα στὸν ὀργανισμό, ὅταν τὰ ὑλικὰ ποὺ περιέχουν δὲν εἶναι χαλασμένα ἢ μπαγιάτικα.

Πρὸ παντὸς τὰ αὐγὰ πρέπει νὰ εἶναι φρέσκα καὶ τὸ γάλα βρασμένο καλά.

Γάλα παστεριωμένο ποὺ φυλάσσεται σὲ ψυγεῖο εἶναι ἐπίσης κατάλληλο γιὰ παγωτό.

Πολλοὶ νομίζουν πὼς ἀπὸ τὰ παγωτὰ δὲν ὑπάρχει φόβος δηλητηριάσεως, ἐπειδὴ διατηροῦνται σὲ πολὺ χαμηλὴ θερμοκρασία.

Αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό, γιατὶ ὅταν τὸ αὐγὸ π. χ. εἶναι χαλασμένο, πρέπει νὰ ξέρουμε ὅτι μὲ τὴν ἀποσύνθεσι τοῦ λευκώματος του, δημιουργοῦνται δηλητηριώδη προϊόντα.

Ἡ χαμηλὴ θερμοκρασία μπορεῖ νὰ ἐμποδίζη τὴν παραπέρα ἀποσύνθεσι του δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ κάνη ἀκίνδυνα τὰ δηλητήρια, ποὺ σχηματίσθησαν μὲ τὴν ἀποσύνθεσι πρίν τὸ χαμηλώσουμε στὸ ψυγεῖο.

Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ συμβῆ καὶ στὴ περίπτωσι ποὺ τὸ γάλα δὲν εἶναι καλὸ ἢ προέρχεται ἀπὸ ζῶα ἄρρωστα.

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς πὼς ἡ ἀξία τῶν παγωτῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ὑλικά, ποὺ χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὴν παρασκευή τους. Φυσικά, ἀνάλογα μὲ τὰ ὑλικά, ποὺ χρησιμοποιοῦμε, ὑπάρχουν πολλὰ εἴδη παγωτῶν.

Ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι τὸ παγωτὸ κρέμα, ποὺ παρασκευάζεται ἀπὸ ἀγνὸ παστεριωμένο ἢ βρασμένο γάλα ζάχαρη καὶ αὐγά, στὶς ἑξῆς ἀναλογίες:

Ζάχαρη 50 δράμια, τέσσερα αὐγὰ φρέσκα, 250 δράμια γάλα καὶ λίγη βανίλλια. Τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ παγωτοῦ πρέπει νὰ περιέχη λίπος τουλάχιστον 4% καὶ νὰ εἶνε γάλακτος. Ἀπαγορεύεται μὲ ἀγορανομικὴ διάταξι νὰ περιέχουν τὰ παγωτὰ κρέμα ξένο λίπος καὶ νὰ χρωματίζωνται μὲ διάφορες χρωστικὲς οὐσίες.

Ἄλλο εἶδος εἶναι τὸ παγωτὸ γάλακτος ποὺ περιέχει μόνο γάλα καὶ ζάχαρη ἢ σκόνη γάλα χωρὶς αὐγά. Ἐδῶ τὸ λίπος δὲν πρέπει νὰ εἶναι λιγώτερο ἀπὸ 3,5%.

Πολλὲς φορὲς ὅμως συμβαίνει τὸ ἑξῆς: ἀποβουτυρώνουν τὸ γάλα καὶ μετὰ προσθέτουν ἄλλο φθηνότερο λίπος φυτικὸ ἢ ζωικὸ στὴν ἀναλογία 5,5% γιὰ νὰ μὴ φαίνεται.

Ἡ πρᾶξι ὅμως αὐτὴ θεωρεῖται μεγάλη ἀπάτη καὶ τὰ παγωτὰ νοθευμένα.

Τέλος, ἔχουμε τὰ παγωτὰ ἀπὸ φροῦτα χωρὶς αὐγὰ καὶ γάλα, ποὺ παρασκευάζονται ἀπὸ πολτὸ διαφόρων φρούτων μὲ ζάχαρη.

Τέτοιο εἶδος παγωτοῦ εἶναι τὸ βερύκοκο ποὺ παρασκεύζεται ἀπὸ 150 δράμια πολτὸ ἀπὸ καλογινωμένα βερύκοκα, 150 δράμια σιρόπι, δυὸ λεμόνια καί, μερικὲς φορές, λίγο γάλα.

Σήμερα κυκλοφοροῦν παγωτὰ τυποποιημένα διαφόρων βιομηχανιῶν γάλακτος ποὺ φέρνουν ἐξωτερικῶς ἕνα ἐπίχρισμα σοκολάτας. Σ' αὐτὰ προσθέτουν κατ' ἐξαίρεσι λίγο ξένο λίπος (ὑδρογονωμένα λάδια, ἢ λίπος τοῦ κακάου).

Ἐπίσης στὰ παγωτὰ γενικὰ ἐπιτρέπεται ἡ προσθήκη καθαρῆς ζελατίνης ἢ ἀμύλου σὲ ποσότητα μέχρι 0,6% μόνο.

Τὰ παγωτὰ ἔχουν τὸ πλεονέκτημα, ὅταν βέβαια τὰ ὑλικὰ εἶναι καλά, νὰ μὴν ἐπιτρέπουν τὴν ἀνάπτυξι καὶ δράσι μικροβίων.

Μειονεκτοῦν ὅμως στὸ ὅτι ἡ πολὺ χαμηλὴ θερμοκρασία ποὺ ἔχουν μπορεῖ νὰ προκαλέση διαταραχὲς στὰ δόντια, στὶς ἀμυγδαλὲς καὶ ἀκόμα στὸ στομάχι.

Ὅπως τὸ πολὺ ζεστὸ φαγητὸ εἶναι ἐπικίνδυνο καὶ μπορεῖ νὰ προκαλέση διάφορες διαταραχὲς στὸν ὀργανισμό, τὸ ἴδιο καὶ τὰ πολὺ παγωμένα φαγητὰ βλάπτουν.

Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις πρέπει νὰ μὴ τρῶμε βιαστικὰ ἀλλὰ σιγὰ-σιγά, καὶ νὰ κανονίζουμε μικρὲς δόσεις σὲ κάθε μπουκιά.

Κατὰ κανόνα ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νὰ λαμβάνη τὶς τροφές του σὲ θερμοκρασία τέτοια, ποὺ νάναι γύρω στοὺς 35 βαθμούς, δηλαδὴ περίπου στὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος καί νὰ ἀποφεύγωμε τὶς πολὺ χαμηλὲς ἢ πολὺ ὑψηλὲς θερμοκρασίες γιατὶ ἡ ἀπότομη μεταβολὴ ἔχει σοβαρὲς συνέπειες στὴν κανονικὴ λειτουργία του.

Κ. ΖΕΡΒΟΣ
χημικὸς

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΚΗΓΜΑ

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

Οἱ φρουροὶ σπάσανε τὴν κλειδωμένη πόρτα καὶ βρήκανε τὸν ὑπολοχαγὸ νεκρό...

Ἀφοῦ ἐξέτασε τὰ χαρτιά μου καὶ βεβαιώθηκε πὼς ἤμουν Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος, ὁ Πέρσης ταγματάρχης Ἀμπντὲλ μοῦ πρόσφερε τὴ φιλία του. Καὶ μοῦ ἔδωσε πολύτιμες πληροφορίες γιὰ τὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις, γιὰ νὰ τὶς τηλεγραφήσω στὴν ἐφημερίδα μου.

"Ενα πρωί, ἐνῶ κάναμε μαζὶ ἕνα περίπατο, ὁ ταγματάρχης σταμάτησε ξαφνικὰ καὶ μὲ ρώτησε, χαμογελώντας παράξενα:

— Πιστεύετε σεῖς στὰ φαντάσματα; Πιστεύετε πὼς μπορεῖ ἕνας νεκρὸς νὰ ξαναγυρίση γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ;

— Ὑπάρχουν τόσα πράγματα ποὺ ἀγνοοῦμε!... ἀπάντησα μ' ἐπιφύλαξι.

— Θὰ σᾶς διηγηθῶ λοιπὸν κάτι... μιὰ ἱστορία μυστηρίων καὶ τρομακτικῆ. Ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες, τὸ σύνταγμά μου σταθμεύουσε ἕνα βράδυ κοντὰ σὲ κάποια πόλι. Πέρασα τὴ νύχτα σὲ μιὰ ὡραία βίλλα, μαζὶ μ' ἕνα ὑπολοχαγὸ καὶ πέντε στρατιῶτες. Ὁ οἰκοδέσποινα κι' ἡ κόρη της ἦταν πολὺ δόμορφες... καὶ μᾶς πρόσφεραν ἕνα περίφημο κρασί! Ζαλιστήκαμε, δὲν ξέραμε τί κάναμε... καὶ φεράθηκαμε σὰν κτήνη! Ὅστόσο, δὲν φταίξαμε καθόλου. Στὸν πόλεμο, δὲν ξέρει κανεὶς ἂν θὰ ζῆ τὴν ἄλλη μέρα...

»Τ' ἄλλο πρωί, ἡ γυναῖκα ἐκείνη αὐτοκτόνησε, μαζὶ μὲ τὴν κόρη της, ἀφοῦ ἔγραψε ἕνα γράμμα γιὰ τὸν ἄντρα της. Ἐκεῖνος γύρισε σὲ μιὰ - δυὸ μέρες, ὅταν μιὰ εἴχαμε φύγει ἀπὸ κεῖ. Τέμαθε ὅλα, ἀπ' τὸ γράμμα κι' ὁρκίσθηκε πὼς, ὅσοι εἴχαν περάσει τὴ νύχτα ἐκείνη στὸ σπίτι του, θὰ πέθαιναν ἀπ' τὸ χέρι του!

»Ἀρχισε νὰ τριγυρίζη κοντὰ στὶς γραμμές μας, ὁπλισμένος μ' ἕνα πιστόλι. Γιὰ νὰ γλυτώσουμε ἀπ' αὐτόν, τὸν περικυκλώσαμε σ' ἕνα μέρος ὀρεινό. Τοῦ ρίξαμε ὡς εἴκοσι γιουφέκια καὶ τὸν εἴδαμε νὰ κατρακυλάη σ' ἕνα γκρεμό. Δὲν εἴχαμε καιρὸ ν' ἀναζητήσουμε τὸ πτῶμα του. Μάθαμε μόνο, τὴν ἄλλη μέρα, πὼς τὸν εἶχαν θάψει οἱ χωρικοί. Ὅστόσο...

Ὁ ταγματάρχης σταμάτησε λίγο, κι' ὕστερα συνέχισε, μὲ φωνὴ βραχνή:

— Ὅστόσο οἱ στρατιῶτες ποὺ εἴχαμεζὶ μου ἐκείνη τὴ νύχτα, βρέθηκαν τώρα τελευταῖα στραγγαλισμένοι, ἕνας - ἕνας, ἀπὸ συνθῆκες μυστηριῶδεις, στὸν ὕπνο τους ἢ ἐνῶ φύλαγαν σκοποί! Δὲν ἀπομένουν παρὰ ὁ ὑπολοχαγὸς Μασά, ὁ λοχίας Μωχαμὲτ κι' ἐγώ!

— Ἴσως νὰ πρόκειται γιὰ ἀλλεπάλληλες συμπτώσεις, παρατήρησα. Πῶς μπορῶσε νὰ στραγγαλίση τοὺς ἄνδρες σας ἕνας δυστυχισμένος ποὺ σκοτώθηκε;

Γυρίζοντας στὴν κατασκήνωσι, εἴδαμε μερικοὺς στρατιῶτες γύρω ἀπ' τὸ πτῶμα ἑνὸς ὑπαξιωματικοῦ. Ὁ νεκρὸς εἶχε γουρλωμένα τὰ μάτια του ἀπ' τὸν τρόμο καὶ διατηροῦσε γύρω στὸ λαιμό του σημάδια στραγγαλισμοῦ. Εἶχε πεθάνει ἀπὸ ἀρκετὲς ὧρες.

— Ὁ λοχίας Μωχαμὲτ! τραύλισε ὁ ταγματάρχης, ἀσπρος σὰν πανί.

Τὶς ἑπόμενες μέρες, ὁ Μασὰ κι' ὁ Ἀμπντὲλ δὲν ἀφιναν πιὰ τὴν κατασκήνωσι, ἂν δὲν συνοδεύονταν ἀπὸ τρεῖς - τέσσερες στρατιῶτες. Τὴ νύχτα, δὲν μποροῦσαν νὰ κλείσουν μάτι... Τοὺς φαινόταν ἀδύνατο ν' ἀμυνθοῦν ἐναντίον ἑνὸς ἐχθροῦ, ποὺ ἤξερε νὰ εἰσχωρῆ στὶς γραμμές τους μὲ τέτοια ἱκανότητα καὶ τόλμη, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανείς.

Ὅστόσο, σιγὰ - σιγὰ ὁ ὑπολοχαγὸς ξανασβρῆκε τὴν ἡσυχία του. Ἕνα βράδυ, ἦταν μονάχος στὴν κάμαρά του. Τρέξανε ἀμέσως, σπάσανε ἕνα θύρυδο πάλης καὶ μιὰ πνιγμένη φωνή. Τρέξανε σπάσανε τὴν κλειδωμένη πόρτα... καὶ βρῆκαν τὸν ὑπολοχαγὸ νεκρό, στραγγαλισμένο κι' αὐτόν!

Εἶχε στὸ λαιμό του τὰ ἴδια σημάδια μὲ τ' ἄλλα θύματα — σὰν ἀπὸ ἕνα σκοινὶ χοντροπλεγμένο. Ὁ δράστης εἶχε φύγει πιθανώτατα ἀπ' τὸ παράθυρο. Οἱ ἀνακρίσεις δὲν ἔχυσαν κανένα φῶς στὴν καινούργια αὐτὴ δολοφονία.

Σὲ λίγο, ὁ ταγματάρχης μὲ φώναξε καὶ μοῦ εἶπε, τρέμοντας σύγκορμος:

— Δὲν μένω παρὰ ἐγώ... ἐγὼ μονάχα!...

Τὸν ἀποχαιρέτησα, γιατὶ ἐπρόκειτο νὰ φύγω τὴν ἄλλη μέρα.

— Φεύγω κι' ἐγὼ αὔριο! μοῦ εἶπε. Σήμερα εἶναι ἡ τελευταία μέρα ποὺ περνάω ἐδῶ! Ἀπόψε ὅμως, δὲν μπορῶ νὰ μείνω μόνος! Ἐλᾶτε σπίτι μου, μετὰ τὸ φαγητό. Θὰ κοπνίσουμε, θὰ φλυαρήσουμε... κι' ἔτσι θὰ περάση ἡ ὥρα πιὸ γρήγορα!

Τὸ βράδυ, εἶχε ἀρχίσει νὰ βρέχη καὶ νὰ φυσάη παγωμένος ἄνεμος. Ὁ ταγματάρχης ἔμενε σ' ἕνα παλιὸ ἐξοχικὸ σπίτι. "Ἀνοιξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὲ δεχτῆ, κι' ὕστερα τὴ διπλοκλείδωσε πάλι. Μείναμε μονάχοι οἱ δυό μας.

— Εὐχαριστῶ ποὺ ἤρθατε! μοῦ εἶπε μ' εὐγνωμοσύνη ὁ Ἀμπντέλ. Δὲν νοιώθω καλὰ τὸν ἑαυτό μου ἀπόψε... Θέλετε νὰ πῆτε κάτι;

Ἀρνήθηκα εὐγενικά. Ὁ ταγματάρχης ρούφηξε ἕνα γεμάτο ποτήρι ροσκή.

— Μοῦ δίνει δύναμι τὸ πιστό, μοῦ ἐξήγησε. Δὲν ξέρω γιατὶ φοβᾶμαι τόσο... Εἶναι ἠλίθιο νὰ ἐπηρεάζωμαι ἔτσι ἀπὸ μιὰ ἀνόητη ἱστορία...

Πήδησε ξέφαφνα βρίσος, οὐρλιάζοντας:

— Ποιός εἶναι;...

Ὁ ἄνεμος κι' ἡ βροχὴ εἶχαν χτυπήσει, ἀπλούσταια, τὸ παντζοῦρι.

Βλέπετε πόσο ἔχω ἐκνευριστῆ; μοῦ εἶπε ὁ ταγματάρχης. Τὸ ἴδιο μοῦ συμβαίνει ἀπὸ τότε ποὺ νοιώθω γύρω μου μιὰ μυστηριώδη παρουσία!... Πρατιμῶ ὅστόσο τὸν ἀπομονὸ ἄνεμο καὶ τὸ σκοτάδι, ἀπ' τὶς νύχτες μὲ φεγγάρι... Οἱ ἀχτῖδες τοῦ φεγγαριοῦ γλυστράνε ἀνάμεσα στὰ παντζούρια καὶ δημιουργοῦνε γύρω μου φρικτὲς ὑπαστάσεις!...

"Ηπιε δεύτερο ποτῆρι ρακῆ καὶ συνέχισε:

— Φοβοῦμαι διαρκῶς πὼς θ' ἀντικρύσω ἐκεῖνον, τὸν ἐκδικητή! Νοιώθω πὼς παραφυλάει, περιμένοντας τὴν εὐκαιρία... Μὰ δὲν θὰ τοῦ τὴ δώσω! Πέτυχα μιὰ μετάθεσι. Φεύγω αὔριο γι' ἄλλου, μακρυά. Δὲν πιστεύω νὰ μ' ἀκολουθήση κι' ἐκεῖ ὁ ἐχθρός μου!

— Ποιὸς ξέρει; εἶπα. Ἡ ἐκδίκησι εἶναι ἐπίμονη... Δὲν προσβάλλει κανεὶς τὴ φιλοξενία, τὸ σπίτι τοῦ ἄλλου, τὴ γυναίκα του καὶ τὴν κόρη του, δίχως νὰ τιμωρηθῆ!

— Μὰ ἔκαμα ὅ,τι καὶ τόσοι ἄλλοι!...

— Ἐκεῖνοι πλήρωσαν, ταγματάρχα Ἀμπντέλ!

Σπὴ μαπιά του, καρφωμένη στὴ δική μου, διάβασα τὴν ὑποψία. "Ωρμησα ἀμέσως καὶ τὸν πέταξα χάμω, μ' ἕνα κάλπο τοῦ «ζιου - ζίτσου», ποὺ τὸ ἤξερα καλά. "Υστερα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ τὸν εἶχα φιμώσει καὶ τὸν κρατοῦσα ἀκίνητο κάτω ἀπ' τὸ γόνατό μου.

— Μὲ νόμισες Ἀμερικανό, μωλὲ! τοῦ εἶπα. Σὲ ξεγέλασαν τὰ χαρτιά μου, ποὺ τάχα πλαστογραφήσει μὲ τέχνη... Εἶμαι ὁ πατέρας, ὁ σύζυγος, ὁ ἐ κ δ ι κ η τ ή ς!... Δὲν σκοτώθηκα τότε, στὸ βουνό. Κάποιοι χωρικοὶ μὲ περιμαζέψανε, περιποιήθηκαν τὶς πληγές μου. Φρόντισα νὰ διαδοθῆ πὼς μ' εἶχαν θάψει.

»Χύρισα ὕστερα τὰ γέλεια καὶ τὰ μουστάκια μου, ἄλλαξα φυσιογνωμία καὶ παρουσιάστηκα ἐδῶ ὡς ξένος δημοσιογράφος. Ἐπωφελήθηκα ἀπ' τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ ἐνέπνεα σὲ ὅλους, γιὰ νὰ τιμωρήσω τοὺς συνενόχους σου. Ἐσένα, τὸν ἀρχηγό, σ' ἄφησα τελευταῖο, γιὰ νὰ βασανίστης περισσότερο, ἀπ' τὴν ἀγωνία. Μὰ τώρα ἔφτασε πιὰ κι' ἡ διική σου ὥρα!...

»Σὲ λίγο, ἡ ἀντιπάντασα σου, ποὺ μὲ συνάβεμε ὡς ἐδῶ, θὰ μὲ πάρη πάλι στὸ σπίτι μου. Θὰ τοῦ πῶ πὼς κοιμόσαι, κι' ἔτσι δὲν θὰ μπῆ ἐδῶ παρὰ αὔριο τὸ πρωί, ὅτσυ ἐγὼ θὰ βρίσκωμαι πιὰ μακρυά. Ἔχω ἑτοιμάσει κι' ὅλας τὰ χαρτιά μου...

»Βλέπεις αὐτὸ τὸ μικρὸ σκοινί; Εἶναι πλεγμένο ἀπ' τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τῆς ἀμοιρης κορούλας μου! Μ' αὐτὸ ἔπιπεξα καὶ τοὺς ἄλλους ἐγκληματίες... Μὴν προσπαθῆς τοῦ κάκου νὰ μοῦ ξεφύγης... Τὸ σφίγγω γύρω στὸ λαιμό σου... ἀκόμη, κι' ὅλο... Τὰ μάτια σου γίνονται σὰν γυάλινα!... Ἡ μοναδικὴ χαρὰ ποὺ μοῦ ἀπομένει, εἶναι νὰ νοιώσω τοὺς τελευταίους σπασμούς σου, αἰματοβαμένο κτήνος!...

Κι' ἔσφιξα ἀκόμη πιὸ πολὺ τὸ σκοινὶ γύρω στὸ λαιμό του...

Μ. ΧΕΛΙΕΤ

✪✪

Οἱ «μῦλοι» καὶ τὰ «ντίγκο»

Οἱ χάρτινοι «μῦλοι», τὸ συνηθισμένο καὶ φτηνὸ αὐτὸ παιδικὸ παιχνίδάκι, προσφέρουν τώρα πολύτιμες ὑπηρεσίες στοὺς Αὐστραλοὺς κτηνοτρόφους.

Τοὺς βοηθοῦν δηλαδὴ στὴν ἐξόντωσι τῶν «ντίγκο», τῶν ἀγριόσκυλων ποὺ σκοτώνουν περὶ τὰ μισὸ ἑκατομμύριο πρόβατα κάθε χρόνο. Βλέποντας ἀπὸ μακρυὰ τοὺς πολύχρωμους χάρτινους μύλους νὰ γυρίζουνε γρήγορα, μὲ τὸν ἀέρα, τὰ «ντίγκο» πλησιάζουν, ἀπὸ περιέργεια, γιὰ νὰ ἰδοῦν περὶ τίνος πράκειται. Τότε οἱ κτηνοτρόφοι ποὺ παραμονεύουν, τοὺς φυτεύουνε μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά.

Ἀνατολίτικο

ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὰ διφορούμενα

Κάποτε ὁ Νασταρδὶν Χότζας, ξέροντας τὶς ἐπιθυμίες τῆς γυναίκας του Φατμέ, γιὰ νὰ τὴν καλοκαρδίση καὶ νὰ μὴν τὸν γκρινιάζη, κουβάλησε μὲ τὸ γάιδαρό του στὸ σπίτι ἕνα ἀσκὶ μέλι.

Ἡ Φατμέ, μόλις τὸ εἶδε πετάχτηκε καὶ τοῦπε:

—Μωρὲ ἀχαΐρευτε, ποῦ πᾶς καὶ χαραμίζεις τοὺς παράδες μας; Δὲν σ' ἔφτανε ν' ἀγοράσης ἕνα βάζο, παρὰ πῆγες καὶ κουβάλησες ὁλόκληρο ἀσκί;...

Γιὰ νὰ πάψη τὴ μουρμούρα της ὁ Χότζας τῆς ἀποκρίθηκε:

—Καλή μου Φατμέ, μιὰ καὶ πέτυχα σήμερα τόσο εὐωδιαστὸ μέλι, τὸ πῆρα γιὰ λόγου σου!

— Βλέπω, Χότζα, πὼς ἔχεις πολὺ κέφι σήμερα! τοῦ εἶπε ἐκείνη.

—Ἂμ τὸ κέφι εἶνε, μπρὲ γυναῖκα, ποὺ κάνει καλὲς δουλειές! Καὶ τώρα κύτταξε ἂν εἶναι τὸ πιθάρι μας καθαρὸ καὶ βοήθησέ με ν' ἀδειάσουμε μέσα τὸ μέλι.

—Μπρὲ ἀτρόκοφτε, γιὰ ποιὰ μὲ πέρασες; τοῦ λέει ἡ Φατμέ. Μήπως νόμισες πὼς ἔχεις καμμιὰ γυναῖκα τεμπέλα; Λὲς καὶ τόζερα πὼς θὰ τὸ χρειαζόμουν καὶ τώρα πεντακάθαρο ἀπὸ προχτές.

Στὸ τέλος, ἀφοῦ γέμισαν τὸ πιθάρι, ὁ Χότζας λέει:

Γυναίκα, αὐτὸ τὸ μέλι δὲν εἶν' ὅλο γιὰ μᾶς. Τὸ πῆρα ὅμως γιατὶ τὸ βοῆκα κελεπούρι καὶ λογάριασα πὼς, ἂν δώσω τὸ μισὸ μὲ τὴν τιμὴ ποὺ πουλιέται στὴν ἀγορά, θὰ μᾶς μείνη τὸ ἄλλο μισὸ τζάμπα. Ὅποιος ἔρθη ν' ἀγοράση μέλι, θὰ τοῦ λές: «Μόνο ὁ Χότζας τὸ πουλάει. Ἐλάτε τὴν ὥρα ποὺ θὰ εἶναι ἐδῶ τοῦ λόγου του».

Κι' ἀφοῦ στάθηκε λίγο συλλογισμένος, ξαναεῖπε:

—Φατμέ, πρόσεξε καλά, μὴν σὲ κάνη ὁ πειρασμὸς καὶ πουλήσης κρυφὰ μέλι, γιατὶ θάχουμε κακὰ ξεμπερδέματα!

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, πῆγε ὁ Χότζας τὸ ἀπόγεμα στὸ σπίτι του, ὥρα ποὺ δὲν τὸν περίμενε καθόλου ἡ γυναίκα του.

Μόλις μπῆκε στὴν κάμαρά του, πῆρε τὸ μάτι του, ἀπὸ τὴ μισάνοιχτη πόρτα τῆς κουζίνας, μιὰ γειτόνισσα ποὺ κρατοῦσε ἕνα βάζο καὶ τὴ Φατμὲ νὰ τῆς τὸ γιομίζη μέλι.

Μὴ θέλοντας νὰ δείξη πὼς τὸ πρόσεξε, πισοπλάτισε καὶ ξεφώνισε:

—Πῶ, πῶ, τί ἔπαθα, ξέχασα τὸ μεταξωτό μου μαντῆλι στὸν καφενέ, πάω νὰ τὸ βρῶ!

Ἔπειτα ἔκλεισε τὴν πόρτα κι' ἔφυγε.

Ἡ Φατμέ, ὅταν ἄκουσε τὰ ξεφωνητὰ τοῦ ἀντρός της, ζώστηκε τὰ φίδια.

Ἀργὰ τὸ βράδυ, ὅταν γύρισε ὁ Νασταρδὶν στὸ σπίτι του, γδύθηκε ἀμέσως καὶ χωρὶς νὰ βγάλη τσιμουδιά, ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἔκανε τὴν κοιμισμένη, πρόσεξε μέσα ἀπὸ τὰ μισόκλειστα ματόκλαδά της, πὼς ὁ ἀντρας της δὲν τσίμπησε καθόλου ἀπὸ τὸ φαΐ ποὺ τοῦ τὸ εἶχε στὸ τραπέζι, κι' ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισε μάτι ἀπ' τὴ συλλογή: Τὴν εἶχε δῆ που ἔβοσκε τὸ μέλι ἢ δὲν τὴν εἶχε δῆ;

Ἔτσι ἡ Φατμὲ σηκώθηκε πρωῒ-πρωῒ νὰ ταΐση τὰ ζωντανά της. Μπαίνοντας στὸν στοῦλο εἶδε πὼς ἡ σκύλλα τους εἶχε κάνει τέσσερα σκυλάκια.

Πῆρε στὴν τσολιά της τὰ νεογέννητα κι' ἔτρεξε στὸ νυεβάνι τ' ἀντρός της:

Ἀχαλτέμερα, Χότζα μου, ἡ σκύλα μας ἀπόψε εἶχε γενιητούρια. Ἔκανε τέσσερα κουταβάκια καὶ τάφερα νὰ τὰ ὀνοματίσουμε.

Κι' ἀραδιάζοντάς τα στὸ ντιβάνι, ξεχώρισε τὸ πρῶτο καὶ εἶπε:

—Σὲ τοῦτο θὰ βάλουμε τὸ ὄνομα «Εἶδε καὶ δὲν εἶδε».

Σύμφωνα, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας, ποὺ κατάλαβε τί γύρευε νὰ μαθη μὲ τὴν κομπανιὰ της. Τὸ δεύτερο ὅμως, γυναίκα, θὰ τὸ βγάλουμε «Εἶδε καὶ δὲν τὸ μαρτυράει».

Τοῦτο θὰ τὸ λέμε, εἶπε ἡ Φατμὲ μὲ τὴ σειρά της«Τόκανε, μὰ δὲν θὰ τὸ ξανακάνη».

Ὁ Νασταρδὶν ὅμως ποὺ ἤξερε τὶ ἀγύριστο κεφάλι εἶχε ἡ γυναίκα του εἶπε γιὰ τὸ τέταρτο κουταβάκι:

—Τοῦτο θὰ τὸ φωνάζουμε «Μαθημένη εἶναι, τὸ βρόμο της δὲν τὸν ἀλλάζει».

Ἔτσι τὸ ἀνιβόγκωνο ξεκαθάρισε μιὰ χαρὰ τὸ ζήτημά του καὶ ἡ Φατμὲ δὲν ξαναπείραξε τὸ μέλι.

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ

ΕΝΙΑΙΟΣ

Κουζούμ, τί κακὸ εἶναι τοῦτο; Ἐνιαῖος φόρος ἐσὺ ἱπληρωμένος ἔκανες; Γιατὶ ὅλο τὸ κόσμος μὲ λέει:

—Καραμπέτ, ἔκανες δήλωσι;

—Τί δήλωσις, γιαβρούμ; λέω.

—Δήλωσι τοῦ ἐνιαίου φόρου, μὲ λένε.

Γιαβρούμ ἐνιαῖος ἀπὸ ἐδῶ, ἐνιαῖος ἀπὸ ἐκεῖ, ἐνιαῖος-μενιαῖος, φελιὰν φιστίκ, πέρα πέρα, ὅλο τὸ κόσμος αὐτὸ τὸ ἐνιαῖος συζητημένο ἐκάνει. Μπὶρ κόλλα ἀπαίρνεις ἀπάνω ὅ,τι ἔχεις καὶ δὲν ἔχεις γραμμένα ἐκάνεις. Στὸ φορία πηαίνεις, λέει, τὸ ἔφορος φόρο σὲ βάζει. Καὶ ἂν δὲν πηαίνης, λέει, φυλακὴ σέ ἰβάζουν.

—Σοὺς μπέ!

—Καὶ βέβαια.

—Ἐμένα νὰ ἐβάλουν φυλακή;

—Καὶ βέβαια. Ἄμα δὲν ὑποβάλης δήλωσι τοῦ ἐνιαίου φόρου, φυσικά!

Ἀμάν! Τί μπελιᾶς εἶναι πάλι τοῦτο ἰστέ; Ἐγὼ ἕνα μικρὸ μαζάκι ἔχω, φιλικὰ πουλημένα ἐκάνω, ταταάρες ματαάρες, καρφίτσες μαρφίτσες φελιὰν φιστίκ, χίτς τίποτα σπουδαῖα ντουλειὰ ντὲν ἐκάνω ὀγλούμ! Ἄμα, λένε, πιρέπει ντήλωσις νὰ ἐκάνω ἀλλέως φυλακὴ νὰ πηαίνω.

Τί νὰ ἴνη γιαβρούμ; Στὸ χέρι μου ἕνα χαρτὶ ἰπαίρνω; στὸ ἐφορία πηαίνω. Καὶ τί νὰ ἰδῶ, κουζούμ! Βάι, βάι, βάι, τί κόσμος εἶναι τοῦτος, ἀμάν! Μία οὐρὰ τιρία ἰλιόμετρα ἔνεται, ἀντιρες, ὑναίκες, μανάβηδες, χασάπηδες, μπακάληδες, ὅλο τὸ εἰτονιὰ ἐκεῖ ἦτανε. Καὶ μαζὶ ἰστυφύλακες ἦτανε, τὸν κόσμος στὸ οὐρὰ ἰβάζανε.

—Κουζούμ, τί εἶναι ἐδῶ; λέω.

—Δηλώσεις λένε.

—Τί δηλώσεις, γιαβρούμ;

—Δηλώσεις γιὰ τὸν ἐνιαῖο φόρο.

Βά, βάι, βάι! Ἐγὼ χίτς τίποτα ντὲν ἤξέρω, στὸν ἰστυφύλακα πηαίνω.

—Ἰστυφύλακα ἐφέντη λέω. ἰδῶ μιὰ κόλλα ἔχω, ἄμμα τί θὰ γράψω ἐπάνω ντέν ἤξέρω.

—Καὶ τί θέλεις ἀπὸ μένα;

—Φόρος, φελιὰν φιστίκ, ἐπάνω στὸ κόλλα μου νὰ ἐγράψης.

—Ἐγὼ νὰ σοῦ τὰ γράψω;

—Ἀμὲ ποίος νὰ μοῦ τὰ γράψη;

—Βρὲ ἄντε, ἀφισέ με ἥσυχο νὰ κάνω τὴν δουλειά μου.

—Καὶ τί δουλειὰ ἐκάνεις; λέω. Ἀφοῦ ἐδῶ ἰστέκεσαι, χίτς ἄλλο τίποτα ντουλειὰ ντὲν ἰβλέπω νὰ ἐκάνης. Ἄϊντε γράφε μου τὸ δήλωσις.

Τὸ κόσμος ποὺ περίμενε οὐρά, ἐλια ἐκάνει.

—Τί ἐλᾶτε μπέ; λέω.

—Μὰ ἀπ' τὸν ἀστυφύλακα ζητᾶς νὰ σοῦ κάνη τὴ δήλωσι;

—Καὶ ἀπὸ ποιὸν νὰ ζητήσω γιάχο; Τί δουλειὰ ἔχει τὸ ἀστυφύλακα;

Τότε τὸ ἀστυφύλακα θυμωμένο ἔνεται:

— Ἄντε, βρέ πήαινε ἀπὸ κεῖ! Ἀστεία κάνεις ἐδῶ πέρα;

—Κουζούμ, λέω, ἐγὼ φόρος πιληρωμένος θὰ ἐκάνω, ἐσὺ ἀστεία τὸ λὲς αὐτό; Χίτς ἀστεία μὲ τὰ λεφτὰ ἴνονται;

Τότε τὸ ἀστυφύλακας μὲ σπιρώχνει, τὸ κόσμος ἄλλα ἄλια ἐκάνει καὶ ἐγὼ θυμωμένος ἔνομαι:

—Βάϊ ντινίνι ἰμανινί, λέω, ὅποιος ἐλάει μαζί μου ἀσκημα θὰ ἰπληρώση! Ἐσεὶς ὅλοι πῶς τὸ ἐκάνατε τὸ δήλωσις, μπέ; Ἐγὼ χίτς γράμματα ντὲν ἤξέρω ἄμα λεφτὰ πιρέπει ἰπληρωμένα νὰ ἐκάνω

Τότε ὅλοι ἐλᾶνε:

—Χό, χό, χό, ἐκάνουν.

Μὰ τὸ ἀστυφύλακας πάλι σπιρωγμένο μὲ ἐκένει.

—Ἄντε φύγε ἀπὸ κεῖ!

Τότε αἶμας μου κιφάλι μου ἀνεβασμένο ἔνεται.

—Βρέ τί σπιρώχνεις; λέω. Ἐγὼ φόρο ἤρθα νὰ ἰπληρώσω, ἐνῶ ἐσὺ τίποτα ντὲν πιληρώνεις καὶ σπιρώχνεις κι' ἀπὸ πάνω; Ἄϊντε μὴ μὲ πιάσουν σκολειανά μου!

—Θὰ σὲ πάω μέσα! λέει τὸ ἰστυφύλακας.

—Ἄ, ἔτσι εἶσαι; λέω. Τὸ λοιπὸν κι' ἐγὼ οὔτε δήλωσις ἐκάνω, οὔτε ἐνιαῖος πιληρωμένο ἐκάνω. Καὶ ὅταν μὲ ρωτήσουν: Καραμπέτ γιατὶ δὲν ἰπλήρωσες; θὰ λέω ἐπῆα νὰ ἰπληρώσω, ἄμα κόσμος πολὺς ἦτανε καὶ τὸ ἰστυφύλακας ἐμένα σπιωγμένο ἐκάνε. Ἀντίο σας, κιοπόγλου κιοπεκλέρ!

Καὶ ἔφυα! Καλὰ ντὲν ἔκανα; Ποιὸς εἶναι ζημιωμένος, ἐ; Ποίος;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὰ πενήντα

Ἄλλος ἐτοῦτος πάλι. Καὶ τί θὰ ἰδοῦν τὰ μάτια μου ἀκόμα. Ἕως τώρα ἤξερα ἐκείνους τοὺς ἐλαφρόμυαλους τύπους, ποὺ δηλώνουν ὑπερηφάνως καὶ μὲ ὕφος στρατηγοῦ καταγαγόντος μεγάλην νίκην ὅτι ἔκοψαν τὸ τσιγάρο ἢ τὸ περιώρισαν καὶ ἀπὸ τριάντα, νὰ ποῦμε, τὸ κατέβασαν στὰ δώδεκα ἢ στὰ ὀχτὼ καὶ περιμένουν τὰ συγχαρητήρια τῶν κεχνότων. Καὶ τώρα ἰδοὺ καὶ ὁ ἀκριβῶς ἀντίθετος τύπος. Τοῦ λόγου σου, ἀνθρωπέ μου, ἡ ἀφεντιά σου. Εἶναι ἡ εἰκοστὴ ἢ τριακοσιοστὴ φορὰ ποὺ, λόγου γινομένου περὶ καπνίσματος, ἐπιλαμβάνεσαι τῆς εὐκαιρίας καὶ δηλώνεις μὲ ὕφος ἐπίσημον καὶ κατηγορηματικόν:

—Ἐγὼ ποτὲ δὲν πέφτω κάτω ἀπὸ τὰ πενῆντα ἡμερησίως.

Καὶ τὸ διακηρύσσεις μὲ τέτοια πόζα, σὰν νὰ πήδησες, νὰ ποῦμε, πενῆντα μέτρα ἄλμα εἰς ὕψος, ἢ νὰ ἔρριξες πενῆντα μέτρα τὴ σφαῖρα, ἢ νὰ διέπραξες, τέλος πάντων κανένα σπουδαῖο καὶ καταπληκτικὸ κατόρθωμα, ποὺ ἀξίζει νὰ ἀναγραφῆ μὲ χρυσὰ γράμματα στὴν ἱστορία.

—Ποτὲ δὲν πέφτω κάτω ἀπὸ πενῆντα τσιγάρα ἡμερησίως. Μάλιστα! Πενῆντα τὸ λιγώτερο.

Καὶ λοιπόν; Τί ἔγινε δηλαδή; Ποῦ ἔγκειται τὸ κατόρθωμα γιὰ νὰ καταλάβω κι' ἐγὼ καὶ νὰ τὸ ἐκτιμήσω κατ' ἀξίαν καὶ νὰ καταπλαγῶ καὶ νὰ θαυμάσω καὶ νὰ χειροκροτήσω;

Τί τὸ σπουδαῖο καὶ ἀξιοθαύμαστον, δηλαδή, περιέχει τὸ γεγονὸς ὅτι ἔχεις διαρκῶς ἕνα τσιγάρο στὸ στόμα καὶ πρὶν τελειώσῃ τὸ ἕνα ἀνάβεις τὸ ἄλλο καὶ βγάζεις καπνοὺς ἀράδα κι' ἔχεις μεταβάλει τὸ στόμα σου σὲ καπνοδόχο; Αὐτὸ ὁποιοσδήποτε μπορεῖ νὰ τὸ κάνη, καὶ εἶναι κι' ἄλλοι ποὺ φουμάρουν κι' ἐξήντα ἀλλὰ δὲν βγάζουν τελάλη, καὶ δὲν φωνάζουν «Ἐλᾶτε κόσμε νὰ μὲ θαυμάσετε, καπνίζω πενῆντα τσιγάρα ἡμερησίως».

Μάλιστα. Ἐλᾶτε νὰ καμαρώσετε καὶ νὰ ζητωκραυγάσετε ἕναν ἥρωα, ποὺ καταστρέφει τὰ πλεμόνια του καὶ ἀμολάει διαρκῶς καπνὸ σὰν φουγάρο φάμπρικας.

Μωρὲ μπράβο ἡρωισμός! Τί νὰ σοῦ πῶ κακομοίρη! Ἔχω ἰδῆ ἀνθρώπους νὰ κοκορεύωνται, γιατὶ κολύμπησαν πέντε ὧρες συνέχεια, γιατὶ διέπρεψαν στὸν πόλεμο, γιατὶ ἔμαθαν ὀκτὼ ξένες γλῶσσες καὶ γιὰ ἄλλα ἀξιόλογα κατορθώματα. Ἀλλὰ ἄνθρωπο νὰ ὑπερηφανεύεται καὶ νὰ θεωρῇ τίτλον τιμῆς τὸ ὅτι καπνίζει πενῆντα τσιγάρα τὴν ἡμέρα, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ συναντῶ στὸ βίο μου.

—Ποτὲ δὲν πέφτω κάτω ἀπὸ τὰ πενῆντα!

Καὶ δὲν πάει νὰ μὴν πέσῃς. Καὶ δὲν τ' ἀνεσάζεις καὶ στὰ ὀγδόντα καὶ δὲν τὰ φουμάρεις δύο-δύο;

Τί θέλεις, τώρα δηλαδὴ νὰ γίνη γι' αὐτό; Νὰ πάρῃς τὸ πρωτάθλημα τῆς φουμσς; θ' ἀνοίγα τώρα τὴν παλάμη μου νὰ σοῦ δώσω τὸ σχετικὸ τίτλο, ἀλλὰ σέβομαι τὸ κοινόν, ἁλίθιε τύπε.

Μ' ἐχεις ποπέζει, ἐπὶ τέλους, μ' αὐτὰ τὰ πενῆντα τσιγάρα, ποὺ βάζω στοίχημα μωρέ, ὅτι τὰ καπνίζεις μόνο καὶ μόνο γιὰ νἄκης νὰ τὸ λὲς καὶ νὰ τὸ φωνάζῃς;

—Ἐγὼ ποὺ μὲ βλέπετε καπνίζω πενῆντα τὴν ἡμέρα!

Κόπνιζε. Καὶ πολὺ σύντομα θὰ μάκόπνιζε. Καὶ πολὺ σύντομα θὰ μάθουμε τὰ καμπάρια σου, βλακέντιε. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δικαίωμά σου εἶναι νὰ τὰ φουμάρῃς.

Ἀλλὰ σοῦ συνιστῶ νὰ μὴν τὸ ξανακάνῃς κουβέντα, τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θὰ σοῦ λω, γιατὶ θὰ σὲ βάλω κάτω καὶ θὰ σοῦ τὰ δώσω νὰ τὰ καταπῇς. Ἀναίσχυντε καὶ γελοῖε τύπε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τί φρέθει ΝΑ ΤΡΩΜΕ

Ἡ τροφὴ ποὺ χρειάζονται οἱ ἀδένες σας

Σὲ ἡλικία 64 χρόνων, ὁ Θωμᾶς Ἔδισων μίλησε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ μιὰ δημοσία συγκέντρωσι. Καὶ ἄρχισε ὡς ἑξῆς: «Εἶμαι ἑξήντα τεσσάρων χρόνων, ἀλλά, δόξα σοι ὁ Θεός, αἰσθάνομαι ἀκόμη τὸν ἑαυτό μου σὰ νέον».

Γιατί, λοιπόν, μερικοὶ ἄνθρωποι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, εἶναι γέροι ἀπὸ τὰ τριάντα τους χρόνια, ἐνῶ ἄλλοι διατηροῦνται νέοι ὡς τὰ ἑξήντα;

Σύμφωνα μὲ τὸν δόκτορα Στέϊναχ, ποὺ ἐμελέτησε εἰδικὰ τὸ ζήτημα τῶν γηρατειῶν, ἡ ταχύτης ἢ ἡ βραδύτης μὲ τὴν ὁποίαν ἐξαφανίζονται τὰ νειάτα μας, ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τοὺς ἐνδοκρινεῖς ἀδένες μας, ποὺ ἀπεκλήθησαν ἀπὸ ἕναν ἄλλο βιολόγο, τὸν δόκτορα Μπέρμαν, «ρολόγια τοῦ ὀργανισμοῦ μας» καὶ «δικτάτορες τῶν βιολογικῶν πεπρωμένων μας».

Πραγματικά, οἱ ἐνδοκρινεῖς ἀδένες μας καθορίζουν περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν κληρονομικότητα τὴν ὥρα καὶ τὸν τρόπο τῆς ἐμφανίσεως τῶν γηρατειῶν.

Στὴν πρώτη γραμμὴ μεταξὺ αὐτῶν τῶν ἀδένων, ἔρχονται οἱ σεξουαλικοί. Κι' αὐτὸ εἶναι τόσον ἀληθινό, ὥστε δικαιολογεῖται ἀπόλυτα ὁ ἀφορισμὸς τοῦ Οὐάλτ Οὐάϊτμαν: «Δὲν ὑπάρχει δύναμι χωρὶς σεξουαλικὴ ρώμη». Ὁ δόκτωρ Στέϊναχ ἀπέδειξε, ἐξ ἄλλου, ὅτι οἱ σεξουαλικοὶ ἀδένες ἔχουν δύο εἰδῶν ἐκκρίσεις: τὶς ἐξωτερικές, ποὺ χρησιμεύουν στὴν ἀναπαραγωγὴ τῆς ζωῆς, καὶ τὶς ἐσωτερικές, ποὺ ἀναζωογονοῦν καὶ ἀνανεώνουν τὸν ὀργανισμό.

Ἡ διατροφὴ παίζει σημαντικὸ ρόλο στὴν καλὴ διατήρησι τῶν σεξουαλικῶν ἀδένων. Ἀποδίδουμε συνήθως στὴν ἡλικία τὴ μείωσι τῶν σεξουαλικῶν ἱκανοτήτων, ποὺ ἐμφανίζουν κυρίως γύρω στὰ σαράντα. Αὐτὴ ἡ μείωσι, ὅμως, ὀφείλεται περισσότερο στὴν ἐλαττωματικὴ διατροφὴ καὶ στὴν κούρασι τοῦ ὀργανισμοῦ ἀπὸ τὸν ἀγώνα γιὰ τὴν ὕπαρξι.

Νεώτερα πειράματα ἀπέδειξαν, ὅτι οἱ βιταμίνες Β παίζουν σημαντικὸ ρόλο στὴν κανονικὴ λειτουργία τῶν σεξουαλικῶν ἀδένων. Οἱ βιταμίνες αὐτὲς δὲν πρέπει, λοιπόν, νὰ λείπουν σὲ καμμιὰ περίπτωσι ἀπὸ τὴ διατροφή σας. Ἡ ἔλλειψις μιᾶς ὁποιασδήποτε ἀπ' αὐτές τὶς βιταμίνες — παντοθενικοῦ ὀξέος, παραμινοβενζοϊκοῦ ὀξέος καὶ ἰνοσιτόλης — προκαλεῖ ἀτροφία τῶν σεξουαλικῶν ἀδένων. Τὸ γιαοῦρτι περιέχει ἐπίσης ἕνα πολύτιμο βακτηρίδιο, ποὺ συντελεῖ στὴν παραγωγὴ αὐτῶν τῶν βιταμινῶν. Ἄλλες πηγὲς τους εἶναι τὸ βλαστημένο σιτάρι καὶ ἡ μαγιὰ τῆς μπύρας. Οἱ σεξουαλικὲς ἀδυναμίες, ποὺ ὀφείλονται σὲ ἔλλειψι βιταμινῶν τῆς κατηγορίας Β, εἶναι δυνατὸν νὰ καταπολεμηθοῦν ἀποτελεσματικὰ μὲ τὴν ἀκόλουθη δίαιτα: μισὸ φλυτζάνι βλαστημένο σιτάρι μὲ τὴ μορφὴ πολτοῦ, 3-6 κουταλιὲς τοῦ γλυκοῦ μαγιᾶς μπύρας καὶ τρεῖς κεσσέδες γιαοῦρτι τὴν ἡμέρα.

Εἶναι ἀπαραίτητο, ἐξ ἄλλου, σὲ περίπτωσι σεξουαλικῆς ἀνεπαρκείας νὰ αὐξήσετε τὴν ἡμερησία δόσι πρωτεϊνῶν ποὺ εἰσάγετε στὸν ὀργανισμό σας. Οἱ ζωϊκὲς προελεύσεως πρωτεΐνες ἐπενεργοῦν ἀποτελεσματικώτερα ἀπὸ τὶς φυτικές.

Ἡ βιταμίνη Α ἐπιδρᾷ εὐνοϊκὰ στὸν προστάτη καὶ τὶς ὠοθῆκες. Αὐτὴ κυρίως ρυθμίζει τὴν ἔμμηνο ροή. Πρέπει νὰ εἰσάγετε καθημερινῶς στὸν ὀργανισμό σας μεγάλες ποσότητες ἀπ' αὐτὴ τὴ βιταμίνη, τρώγοντας φρέσκα χορταρικὰ καὶ φροῦτα. Τὸ μουρουνέλαιο ἐπίσης εἶναι πλουσία πηγὴ βιταμίνης Α.

Σημαντικὸ ρόλο παίζει καὶ ἡ βιταμίνη C. Ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ στὶς γυναῖκες ἔντονες καὶ ὀδυνηρὲς αἰμορραγίες.

Ὅσο γιὰ τὴ βιταμίνη Ε, παρὰ τὸ ὅτι ἔχει ἀποκληθῆ βιταμίνη τῆς γονιμότητος, δὲν φαίνεται, ὅτι ἔχει ἄμεση ἐπίδρασι στὶς σεξουαλικὲς λειτουργίες, ἀκόμη καὶ σὲ πολὺ μεγάλες δόσεις. Εἶναι ἀναμφισβήτητο, ὅμως, ὅτι προλαμβάνει τὴ στείρωσι. Στοὺς ἄνδρες, ἐξ ἄλλου, εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴ γονιμότητά τους, ἐνῶ στὶς γυναῖκες προλαμβάνει τοὺς προώρους τοκετοὺς καὶ τὶς ἀποβολές. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βλαστημένο σιτάρι, ἡ βιταμίνη αὐτὴ βρίσκεται ἐπίσης στὸ μαρούλι, στὰ πράσινα μέρη τῶν χορταρικῶν καὶ στοὺς μὴ ἀποφλοιωμένους δημητριακοὺς καρπούς.

Ἔχει παρατηρηθῆ, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ ἔλλειψις ἰωδίου ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ σβύνει τὴν ἐρωτικὴ διάθεσι στὶς γυναῖκες καὶ κάνει τὴν περιοδό τους ἀκανόνιστη καὶ ὀδυνηρή. Τὸ ἰώδιο, λοιπόν, δὲν πρέπει νὰ λείπῃ σὲ καμμιὰ περίπτωσι ἀπὸ τὴ διατροφή σας.

Ὁ πιτυοειδὴς ἀδένας: Βρίσκεται, ὡς γνωστόν, στὴ βάσι τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ἐφορεύει στὴ λειτουργία ὅλων τῶν ἄλλων ἐνδοκρινῶν ἀδένων. Μποροῦμε νὰ τὸν παραβάλουμε μ' ἕνα τηλεφωνικὸ κέντρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαρτῶνται ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀδένες. Εἶναι ἀπαραίτητο ὁ πιτυοειδὴς ἀδὴν νὰ ἐξαποστείλη τὶς ὁρμόνες του στοὺς ἄλλους ἀδένες γιὰ νὰ ἐξασπολυσουν καὶ αὐτοί, μὲ τὴ σειρά τους, τὶς δικές τους. Ὁποιαδήποτε διαταραχὴ τοῦ πιτυοειδοῦς ἀναστατώνει, λοιπόν, βαθειά, τὸν ὀργανισμό.

Ἡ βάσις τῶν ὁρμονῶν εἶναι οἱ πρωτεΐνες. Ἡ ἔλλειψι πρωτεϊνῶν μπορεῖ, συνεπῶς, νὰ διαταράξῃ τὴν κανονικὴ λειτουργία τοῦ πιτυοειδοῦς.

Ὅταν, λοιπόν, οἱ πρωτεΐνες λείπουν κατὰ τὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, ἡ ἀνάπτυξις σταματάει. Ἡ ὑπερλειτουργία τοῦ πιτυοειδοῦς κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, προκαλεῖ, ἀντίθετα, φαινόμενα γιγαντισμοῦ. Σ' αὐτὴ τὴν αἰτία ὀφείλεται τὸ ὑπερβολικὸ ἀνάστημα πολλῶν ροστιῶν, ποὺ δὲν συμβαδίζει, ὅμως, μὲ ταυτόχρονη ἀνάπτυξι τῶν διαφόρων λειτουργιῶν τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ὅπως καὶ προκειμένου γιὰ τοὺς σεξουαλικοὺς ἀδένες, οἱ βιταμίνες Β παίζουν ἐπίσης σημαντικὸ ρόλο καὶ στὴ λειτουργία τοῦ πιτυοειδοῦς.

Ὁ θύμος ἀδένας: Οἱ βιταμίνες τῆς κατηγορίας Β εἶναι ἀπαραίτητες καὶ στὸν θύμο ἀδένα.

Ὁ ἀδὴν αὐτὸς βρίσκεται στὸ στῆθος, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὴν καρδιά. Ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένος κατὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία, ἀτροφεῖ στὸ τέλος τῆς ἐφηβείας καὶ γίνεται ἐξαιρετικὰ μικρός.

Ἐξακολουθεῖ, ὅμως, νὰ παίζῃ καὶ στὰ κατοπινὰ χρόνια ἕνα σημαντικὸ ρόλο, ποὺ συνίσταται κυρίως στὸ ὅτι διατηρεῖ τὴ νεανικότητα τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἀπομακρύνει τὰ γηρατειά.

Κατὰ τὴν παιδικὴ καὶ ἐφηβικὴ ἡλικία, ὅταν ἡ διατροφὴ εἶναι φτωχὴ σὲ βιταμίνες τῆς κατηγορίας Β, ὁ θύμος ἀδὴν ἀτροφεῖ πρόωρος καὶ ἐπέρχεται τότε σταμάτημα τῆς ἀναπτύξεως. Οἱ γονεῖς, λοιπόν, φέρουν βαρυτάτη εὐθύνη ἀπέναντι τῶν παιδιῶν τους στὸ κεφάλαιο αὐτό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ θυρεοειδής, τὸ πάγκρεας οἱ παραθυρεοειδεῖς καὶ οἱ ἐπινεφρίδιοι ἀδένες.

Ἡ ἀνωτέρω ἡμερήσια δίαιτα ἐξασφαλίζει τὶς ἀπαραίτητες βιταμίνες τῆς κατηγορίας Β.

Τὸ γιαοῦρτι περιέχει ἕνα πολύτιμο βακτηρίδιο, ποὺ συντελεῖ στὴν παραγωγὴ τῶν βιταμινῶν τῆς κατηγορίας Β.

Γραφομηχανὲς γιὰ τὸ κοινό

Ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί της στὴν Ἀμερικὴ μιὰ γραφομηχανὴ ποὺ λειτουργεῖ μόνον ὅταν ρίξη κανεὶς σὲ μιὰ σχισμή της ἕνα νόμισμα τὸν 25 σέντς (7 ½ δραχμές). Μπορεῖ τότε νὰ τὴ μεταχειρισθῇ κανεὶς ἐπὶ μισὴ ὥρα. Ὅσο γιὰ τὸ χαρτί, παρέχεται δωρεάν. Ἀρκετὰ ξενοδοχεῖα τῆς Νέας Ὑόρκης ἔχουν ἐφοδιασθῆ ἤδη μὲ τέτοιες γραφομηχανές, τόσο γιὰ τὴν πελατεία τους, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς περαστικούς. Ἐκεῖνοι δὲ ποὺ τὶς χρησιμοποιοῦν, μένουν ἐνθουσιασμένοι μὲ τὴν τόσο ἐξυπηρετικὴ αὐτὴ πρωτοτυπία.

Η εβδ/ς της γυναίκας

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η χειμωνιάτικη μόδα παρουσιάζει κοντά στ' άλλα της πλεονεκτήματα κι' ένα πλεόνασμα πρακτικότητος, είναι πολύτιμο σε κάθε γυναίκα, που θέλει να είναι κομψή, χωρίς να ξοδεύη πολλά. Η πρακτικότητα αυτή εξαρτάται κυρίως από διαφόρους συνδυασμούς ύφασμάτων και χρωμάτων σ' ένα και το αυτό φορεματάκι, ή ταγιέρ ή σύνολον.

Στους συνδυασμούς των ύφασμάτων πρωτεύοντα ρόλο παίζει το σκωτσέζικο, είτε μάλλινο, είτε μεταξωτό, που αναμιγνύεται με ύφασμα μονόχρωμο, πού έχει ένα από τα χρώματα του σκωτσέζικου.

Η μόδα αυτή μας δίνει την ευκαιρία να μεταποιήσωμε ένα περασινό φόρεμα, σε τέτοιο τρόπο, πού νά φαίνεται όχι μόνον εντελώς καινούργιο, αλλά και απολύτως της μόδας.

Το ίδιο μπορεί να επιτύχωμε και με μία μπλούζα, ένα ταγιέρ ή οποιαδήποτε τουαλεττίτσα.

Σε μιά μονόχρωμη περσινή μας μπλούζα π. χ. μπορούμε ν' αντικαταστήσωμε το μπροστινό της μέρος με ένα είδος πλαστρόν καμωμένο από ύφασμα σκωτσέζικο. Από το ίδιο σκωτσέζικο θά κάμωμε και μία μικρή μπάσκα, πού θά περιβάλλη όλο το κάτω μέρος της μπλούζας. Έτσι θά μπορούμε να φορούμε τη μπλούζα έξω από τη φούστα. Ένα γιακαδάκι επίσης σκωτσέζικο και σκωτσέζικο πουανιέ στά μανίκια θά σάς δώσουν την εύχάριστη εντύπωσι ότι έχετε μία καινούργια μπλούζα. Με τον ίδιο τρόπο μπορείτε να μεταποιήσετε ένα μονοκόμματο φόρεμα από λαινάζ, αντικαθιστώντας το επάνω μέρος τού κορσάζ με ένα νωμίτη από σκωτσέζικο ύφασμα και αφίνοντας το γιακαδάκι μονόχρωμο για άντίθεσι. Στη φούστα, είτε είναι κλός με φύλλα, είτε σκηματίζει πιέτες ελεύθερες, θά προσθέσετε οριζόντιες μπάντες από σκωτσέζικο. Η πρώτη μπάντα θά άρχίζη στη μέση των γοφών και θά φθάνη καμπλότερα απ' αυτούς. Θά ακολουθή μία φαρδύτερη μπάντα από το μονόχρωμο ύφασμα και η φούστα θά τελειώνη με μιά φαρδύτερη μπάντα σκωτσέζικη.

Η ζώνη θά είναι μονόχρωμη, ώστε να μη διακόπτεται η όμοιοχρωμία από το νωμίτη ώς την πρώτη μπάντα της φούστας. Ένα σχετικό συνδυασμό μπορείτε να πετύχετε και σε μία αμπιγιέ τουαλεττίτσα άπογευματινή. Άς ποϋμε γιά την ώρα της μαστίχας.

Έχετε μία περσινή ταφταδένια τουαλέττα μονόχρωμη και την βαρεθήκατε. θέλετε να την άντικαταστήσετε. Σκέπτεστε όμως το μεγάλο έξοδο. Νά πάλι το σκωτσεζίκο, πού έρχεται να σάς βοηθήση. θά κάμετε με αυτό ένα σκωτσεζίκο κορσάζ που θά έναρμονίζεται σε χρώματα με το ύφασμά σας και θά το φορέσετε με τη μονόχρωμη ταφταδένια φούστα σας.

Το κορσάζ θά γίνη ντεκολτέ και χωρίς μανίκια και η φούστα, μονόχρωμη, πρέπει με κάποιο τρόπο να θυμίζη το κορσάζ, πράγμα πού θά το επιτύχετε τοποθετώντας της μία στενή οριζόντια μπάντα από τον σκωτσέζικο ταφτά, καμμένη λοξή, πού θά καταλήγη σε φιόγκο δεμένο στο πλάϊ. Με τον ίδιο τοόπο μπορεί ν' άνανεώσετε το ταγιέρ σας, άντικαθιστώντας τη φούστα ή τη ζακέτα μ' ένα σκωτσέζικο λαινάζ ή και απλώς προσθέτοντας ένα σκωτσέζικο γαρνίρισμα στις τσέπες, στα ρεβέρ και στο γιακά. Κάποτε άρκεί και ένα μόνο σκωτσέζικο γιλεκάκι, πού θά φαίνεται λίγο από το άνοιγμα της ζακέττας.

Να λοιπόν πού με λίγα έξοδα μπορείτε να είστε της τελευταίας μόδας.

Η ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Η πραγματικά κομψή γυναίκα δεν προσέχει την εμφάνισί της μόνο στον δρόμο ή στις διάφορες συγκεντρώσεις. Προσέχει και στο σπίτι της να έχη μία εμφάνισι άβρυνη, κομψή, περιποιημένη.

Το πρώτο πού πρέπει να κάμη, μόλις μπή ο χειμώνας, είναι να προμηθευθή κάτι ζεστό, πού να μπορή γυρίζοντας άπ' έξω σπ ώσπου να ντυθή. Επίσης να μπορή να το φορέση τό νυχτικό της ή την πυτζάμα της.

Άς δούμε τί μάς υποδεικνύει η μόδα:

Μία βέστα ριχτή από φανέλλα βαμβακερή ή μάλλινη, αναλόγως, άν το σπίτι είναι θερμασμένο ή όχι. Η φανέλλα αυτή μπορεί να έχη φόντο λευκό ή μπλέ με χρωματιστά πουά, και το ακέφαλό της, θά έχη τη μασκάλη πολύ εύρύχωρη και τα μανίκια φαρδειά με ρεβέρ. Δεν θά κουμπώνη, άλλά θά είνε άρκετά εύρύχωρη, ώστε να μπορή να στουρώνη όσο θέλουμε.

Ένα άλλος είδος βέστας είναι αυτή πού αποτελείται από ένα κομμάτι ύφασμα, πού πιάνει όλη την πλάτη και έχει αρκετό φάρδος, ώστε να σκεπάζη τα μισά μπράτσα. Έμπρός δύο άλλα κομμάτια μέ μικρότερο φάρδος έρχονται και ένώνουν μέ το πίσω, σέ τρόπο πού να σχηματίζουν τούς ώμους και τα μανίκια σέ κοΰπ ζαπονέζ. Στό μέσον άφίνομε ένα άνοιγμα γιά το λαιμό.

Η βέστα αύτή είναι άπλή και χαριτωμένη, γίνεται δε πολύ εύκολα. Κάτι σχετικό μπορείτε επίσης να κάμετε, άλλα μέ κάπως περιωρισμένες διαστάσεις, ώστε το σύνολον να άποτελή άντι βέστας ένα είδος μπολερό. Στην περίπτωσι αύτή καλόν είναι να προτιμήσετε το «ματλασέ» σέ δύο χρωματισμούς, δηλαδή καλή και άνάποδη, ώστε να φορίεται κι' άπό τίς δυό μερίες. Τα πλαϊνά δέν τα ένώνετε με ραφές, άλλά με φιογκάκια άρσιά τοποθετημένα.

Και ένα άλλο μπολερό καμωμένο με ματλασέ σέ δύο χρωματισμούς: Παίρνετε ένα κομμάτι ύφασμα σέ σχήμα τριγώνου τόσο μεγάλου, ώστε ή μία μύτη να φθάνη πίσω στή μέση και οί άλλες δύο μύτες να φθάνουν άπό τα πλάγια ώς έμπρός.

Δύο φιογκάκια πού δένονται κάτω άπό την μασκάλη ένώνουν τίς κοντύτερες πλευρές του τριγώνου, ένώ η μεγαλύτερη πλευρά περιβάλλει τον λαιμό και σχηματίζει το μπροστινό άνοιγμα του μπολερό.

Και αύτό το μπολερό μπορεί να φορίεται άπό την καλή και την άνάποδη κι' έτσι διαλέγετε το χρώμα πού ταιριάζει μέ το ύπόλοιπο ντύσιμό σας.

ΧΡΩΜΑΤΑ

Έκτός άπό το πράσινο χρώμα, πού καθώς σάς είπαμε ήδη, θά είναι έφέτος πολύ της μόδας, θά σάς παρουσιάσωμε σήμερα ένα άλλο χρώμα, πού θά το ίδοΰμε τον χειμώνα σέ όλες του τίς άποχρώσεις. Είναι το πορτοκαλί ή άν προτιμάτε το βερυκοκί, γιατί αύτά τα δυό είναι πολύ σχετικά.

Τα ζεστό αύτό χρώμα συνδυάζεται μέ πολλά άλλα. Πρώτα-πρώτα μέ το πράσινο, μέ το γκρίζο, μέ το μαρόν και ένίοτε μέ το μπλέ. Πάντοτε δέ μέ το μαΰρο.

Σέ μιά μαΰρη μεταξωτή τουαλέττα π. χ. μπορείτε να τοποθετήσετε διάφορα γαρνιρίσματα άπό βερυκοκί σατέν ή άκόμη κι' ένα μπολερό βερυκοκί και δμοια τόκα γαρνιρισμένη μέ μαΰρο βελοΰδο ή τανάπαλιν μαΰρο φετράκι μέ βερυκοκιά κορδέλλα για γαρνίρισμα.

Μέ μιά άπογευματινή τουαλεττίτσα άπό γκρίζα φανέλλα ή γκρίζο ζερζέ μπορείτε να έχετε ένα άρμονικώτατο σύνολον φορώντας ένα καστοράκι πορτοκαλί σέ σχήμα τόκας ή μικρού μπερέτου. Το ίδιο χρώμα θά έχουν τα γάντια σας και κάποια γάζα πού θά χρησιμεύη για εσάρπα.

Το πορτοκαλί χρώμα έπεκτείνεται άκόμη και στα κοσμήματα και βλέπετε βραχιόλια άσημένια μέ κίτρινα ή πορτοκαλιά πετράδια, πορτοκαλιές χάντρες στόν λαιμό, πορτοκαλιούς κρίκους κοκκάλινους στ' αύτιά.

Μή ξεχνοΰμε και τίς ζώνες, πού θά παίξουν κι' αύτές τόν ρόλο τους, στενές ή φαρδειές, δερμάτινες ή άπό ύφασμα.

ΚΑΠΕΛΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ

Τα χειμωνιάτικα καπέλλα δέν θά είναι όσο άνύπαρκτα ήσαν τα καλοκαιρινά, θά είναι όμως πάντα μικρά και πολύ χωστά στο κεφάλι. Μικρά κλός, μικρές τόκες, μικρά μπερετόν και είδος στο κεφάλι. Μικρά κλός, μικρές τόκες, μικρά μπερετόν και είδος μπερέ ώς έπί το πλείστον βελούδινα. Ίδιαιτέρως θά φορεθοΰν βελουτέ καστόρια σέ σκοΰρα χρώματα, άλλα και σέ πιό άνοικτά.

Έκτός άπό το πράσινο χρώμα και το πορτοκαλί θά φορεθοΰν επίσης το κοράλλι, το τυρκουάζ, το μελί, το ταμπά, το γκρίζο σέ διάφορους τόνους και πάντα το μαΰρο.

Γιά τα άμπιγιέ καπέλλα το βελοΰδο είναι έκείνο πού θά χρησιμοποιηθή περισσότερο, σέ χρώματα μαΰρο, πράσινο σκοΰρο, μωβ σκοΰρο.

Θά δοΰμε πολλά τουρμπάν με ίδιότροπα ντραπαρίσματα και μέ συμπλήρωμα ένα κιτρινωπό ή πορτοκαλί κόσμημα.

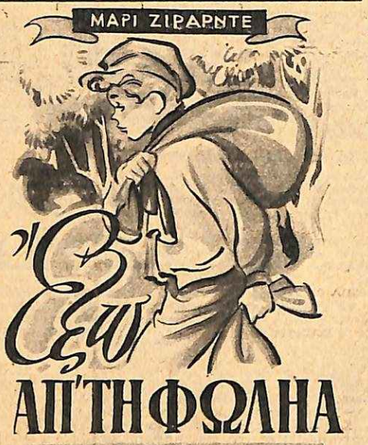
Μή ξεχνοΰμε όμως ότι και το άσπρο χρώμα για σκήματα μπορεί νά συμπληρώνεται μέ ένα έπανωφοράκι σέ κτυπητό χρώμα.

ΤΑ ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ

Άν πιστέψωμε στίς προβλέψεις των βοσκών, πού ώς έπί το πλείστον βγαίνουν άληθινές, θά έχωμε βροχερό χειμώνα. Πολύ φυσικό λοιπόν να μιλήσουμε για τ' άδιάβροχα άλλως τε δέν είναι οΰτε άκατειθροχα. Τα τωρινά άδιάβροχα άλλως τε δέν είναι οΰτε άκατειθρό

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ

ΜΑΡΙ ΖΙΒΑΡΝΤΕ

Ή ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ό μικρὸς Πετράκης ζοῦσε στὴ Χάβρη μὲ τὴ μητέρα του, τὸν ἐτεροθαλῆ ἀδελφό του Ρικέτο καὶ τὸν κακὸ πατρυιό του. Ὁ πατέρας του ὁ Παῦλος Μπερῶ, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε, βρισκόταν στὸ Παρίσι, ὅπου πῆγε νὰ τὸν συναντήσῃ ὁ μικρός. Ἀλλ' ὁ Παῦλος Μπερῶ εἶχε φύγει· χωρὶς ν' ἀφήσῃ διεύθυνσι. Ὁ Πετράκης ὕστερ' ἀπὸ διάφορες περιπέτειες γνώρισε ἕναν ἄγνωστο, ποὺ τὸν πῆρε στὴν ὑπηρεσία του. Μιὰ ἡμέρα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ζήτησε ἀπὸ τὸν Πετράκη νὰ τὸν βοηθήσῃ στὴν κλοπὴ ἑνὸς ἀδαμαντοπωλείου. Ὁ μικρὸς μπῆκε ἀπὸ τὸ φεγγίτη τοῦ μαγαζιοῦ, ἀλλὰ δὲν ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἐκεῖνοι ποὺ περίμεναν ἀπ' ἔξω φοβήθηκαν σὲ λίγο κι' ἔφυγαν. Μέσα στὸ ἀδαμαντοπωλεῖο ὁ Πετράκης βρῆκε τὸν πατέρα του. Ἀπὸ τότε ἄρχισε μιὰ εὐτυχισμένη ζωὴ καὶ γιὰ τοὺς δυό...

15ον

Μάλις ὁ Πετράκης σχολοῦσε ἀπὸ τὸ Λύκειο, ἐγύριζε στὴν ὁδὸ Εἰρήνης, πετάντας ἀπὸ τὴ χαρά του.

Πάνω ἀπὸ τὸ κατάστημα, στὴ σοφίτα σχεδὸν τοῦ σπιτιοῦ, ὁ πατέρας του κρατοῦσε ἕνα μικρὸ διαμέρισμα μὲ δυὸ δωματιάκια.

Ὁ Παῦλος Μπερῶ, μάλις ἔβλεπε νὰ γυρίζῃ ὁ γυιός του, ἀνέβαινε ἀμέσως νὰ τὸν ὑποδεχθῇ, νὰ τὸν φιλήσῃ, καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ τὰ μαθήματά του.

Ἦταν περυσιανὸ κι' οἱ δυό τους ἦμερες εὐτυχισμένες. Ἕνα μόνο Ἐνοιωθαν ὅτι τοὺς ἔλειπε: Ἡ μητέρα!

Ἀλλὰ κι' οἱ δυὸ ἀπέφευγαν νὰ συζητήσουν γιὰ Ἐκείνην, ποὺ τόσο βαθειὰ τοὺς πλήγωνε ἡ ἀπουσία της.

Μιὰ Κυριακή, πατέρας καὶ γυιός, ἐνῶ ἔκαναν τὸν περίπατό τους στὴν προκυμαία, εἶδαν νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος τους ἕνα μικρὸ παιδὶ μὲ καστανὰ μαλλιὰ καὶ μάγουλα κόκκινα σὰν ντομάτες.

Ἀντωνάκη! φώναξε ὁ Πετράκης.

—Πετράκη! φώναξε ὁ μικρός, ποὺ ἦταν ὁ γυιὸς τοῦ καπετὰν Φουσσάρ.

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἀγκαλιάστηκαν καὶ φιλήθηκαν μὲ μεγάλη ἀγάπη. Ἔπειτα ὁ Ἀντωνάκης κύτταξε τὸν κ. Μπερῶ.

—Εἶναι ὁ πατέρας σου, Πετράκη; ρώτησε. Ἂ! πόσο χαίρομαι ποὺ τὸν ξαναβρῆκες! Θυμάσαι τὶς ἀγωνίες σου, τὶς λαχτάρες σου, ὥσπου νὰ μάθῃς κάτι;

Ἀλλὰ τὸ πλοτὺ χαμόγελο ποὺ φώτιζε τὸ στρογγυλὸ πρόσωπό του σβύσθηκε ἀμέσως καὶ μιὰ ἔκφρασι μελαγχολικὴ διαδέχθηκε τὴ χαρούμενη.

—Γιατί εἶσαι λυπημένος, Ἀντωνάκη; ρώτησε ὁ Πετράκης. Τί σοῦ συμβαίνει; Μίλησέ μου.

Ἔ, ναί, ἀπάντησε ὁ Ἀντωνάκης. Ἤρθε καὶ μένα ἡ σειρά μου νὰ μὴν εἶμαι χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος...

Νιπᾶ! Μὰ γιατί; Πές μου γρήγορα γιατί ἀνησυχῶ νὰ μάθω...

—Νά, ὁ μπαμπᾶς μου ἔσπασε τὸ πόδι του... Δὲν ταξιδεύει τώρα πιά... Τὸν ἔχουμε στὸ νοσοκομεῖο.

Κι' ὁ Ἀντωνάκης ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

—Σώπα, Ἀντωνάκη... εἶπε ὁ Πετράκης. Θὰ γίνῃ καλά.. Μήπως κι' ἐγὼ θὰ ζοῦσα σήμερα; Δὲν θυμᾶσαι τοῦ ἔπεσα στὸ ποτάμι; Ἀλλὰ δὲν μοῦ λές, ἐσὺ δὲν ἠγείς τὴ μαούνα τώρα;

—Ἄ, ὄχι... Καθόμαστε στὸ ξενοδοχεῖο «Μπὸν Ρεπὸ» ἡ μαμά μου κι' ἐγώ. Ἦταν πιὸ καλὰ βέβαια, στὴ μαούνα μας καὶ στὸ Σηκουάνα, παρὰ στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Ἀφίνω δὰ καὶ τὴ μαμᾶ μου ποὺ ὅλο κλαίει ἡ καϋμένη. γιατί, ὅπως λέει, βρῆκε τὸν πάτο τὸ πουγγί της...

Δὲν ἔχει δηλαδὴ χρήματα; ρώτησε ὁ Πετράκης.

—Πῶς νάχῃ ἀφοῦ τελείωσαν; Δὲν ἀκοῦς; Βρῆκε τὸν πάτο! ...

Κι' ὁ Ἀντωνάκης σκούπισε μὲ θυμὸ δυο δάκρυα, ποὺ χωρὶς νὰ θέλῃ, κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια του. Γιατὶ ἦταν ὑπερήφανο τὸ καλὸ παιδὶ καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ βλέπουν οἱ ἄλλοι νὰ κλαίῃ τὴ φτώχεια του...

Ὁ Παῦλος Μπερῶ θυμήθηκε τότε ὅτι ἡ οἰκογένεια Φουσσὰρ εἶχε βοηθήσει πολὺ τὸ γυιό του. Ἡ στιγμὴ νιὰ νὰ τοὺς ξεπληρώσῃ τὴν εὐεργεσία τους, εἶχε παρουσιαστῆ. Καὶ ἀκριβῶς, κάποιος φίλος του, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ λείψῃ δυὸ-τρεῖς μῆνες, ζητοῦσε φύλακα γιὰ τὴ βίλλα του, ποὺ ἦταν σὲ μιὰ ἐξοχὴ τοῦ Παρισιοῦ, στὸ Μεντόν.

Ἡ κυρὰ-Φουσσὰρ λοιπόν, ποὺ ὁ Πετράκης τοῦ τὴν εἶχε παραστήσει ὡς καλὴ καὶ δραστήρια γυναίκα, ἦταν κατάλληλη γιὰ τὴ θέσι ἐκείνη.

—Ἄκουσε, μικρέ μου φίλε, εἶπε ὁ κ. Μπερῶ στὸν Ἀντωνάκη, μὴν κλαῖς. Πές μόνο στὴ μητέρα σου νὰ ἔρθῃ νὰ μὲ βρῇ μεθαύριο τὸ ἀπόγευμα. Ἴσως θὰ μπορέσω νὰ τῆς κάνω κάτι τι καλό...

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ μπιλλέτο του.

Πραγματικά, ὁ κ. Μπερῶ σύστησε στὸ φίλο τὴν κυρὰ-Φουσσὰρ γιὰ νὰ τοῦ φυλάῃ τὴ βίλλα. Ἔτσι ὁ Ἀντωνάκης μὲ τὴ μητέρα του πῆγαν κι' ἔμειναν στὸ ὡραῖο ἐκεῖνο χτῆμα, ποὺ βρισκόταν στοὺς κατάφυτους λόφους τοῦ Μεντόν. Ἐκεῖ περίμεναν νὰ ὑποδεχθοῦν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο καὶ τὸν ἄρρωστο πατέρα τους, ἀλλὰ καὶ νὰ γυρίσουν πιὸ εὐτυχισμένες ἡμέρες. Ἔτσι μάθαιναν, ἀκόμη μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ τους, ὅτι ἡ εὐεργεσία δὲν χάνεται ποτέ...

Ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια

Ὁ Πετράκης Μπερῶ πέρασε ὅλες τὶς τάξεις στὸ Λύκειο Κοντορσέ. Τελειώνοντας, ἔδωσε ἐξετάσεις καὶ μπῆκε στὸ Πολυτεχνεῖο. Ἡ ἐπιθυμία του ἦταν νὰ γίνῃ μηχανικός.

Ὁ πατέρας του, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι συνέταιρος τοῦ Οἴκου Καντέν, ἔκαμε μιὰ καλὴ περιουσία. Ὁ Πετράκης ὅμως εἶχε δουλέψει μὲ τόσο ζῆλο, ὥστε ὁ γιατρὸς τοῦ σύστησε νὰ ξεκουραστῇ μερικὲς ἑβδομάδες.

Πατέρας λοιπὸν καὶ γυιὸς πῆγαν νὰ περάσουν μαζὶ αὐτὸν τὸν καιρὸ στὶς ἀκτὲς τῆς Νορμανδίας.

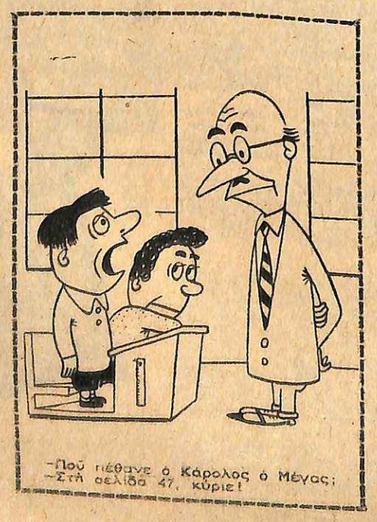
Τοὺς ξαναβρίσκουμε τώρα στὴ Ντωβίλ. Στὴν παραλία κόσμος πολὺς διασχίζει τὴν ὁδὸν Κοιτὼ Μπερῶν, ὅπου ὑπάρχουν πολλὰ καὶ ὡραῖα καταστήματα. Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ὁ Πετράκης ξεχωρίζει καὶ παρακολουθεῖ μὲ τὰ μάτια μιὰ κομψὴ σιλουέττα, ντυμένη μὲ ἄσπρη μουσελίνα. Κάτω ἀπὸ τὸ καπέλλο της φαίνονται ξανθὰ μαλλιά.

—Κύτταξε, μπαμπᾶ, τί ὄμορφο κορίτσι! λέει ὁ Πετράκης.

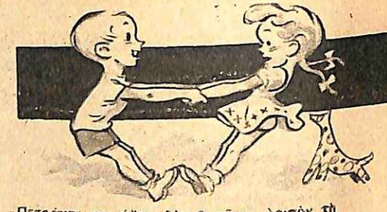
Ἡ ξένη γυρίζει... Μπᾶ! Ποῦ ξαναεῖδε ὁ Πετράκης τὸ λεπτὸ ἐκεῖνο πρασωπάκι καὶ τὰ φωτεινὰ ὁλογάλανα μάτια;

Ἐκείνη ὅμως, μὲ ὅλη τὴν ἀπόστασι, μὲ ὅλα τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν, ξεχωρίζει ἀμέσως ἐκείνον ποὺ ἡ καρδιὰ της δὲν εἶχε ξεχάσει ποτέ.

Προχωρεῖ χαρούμενη κι' ἁπλώνει τὸ χέρι της.

—Ποῦ πέθανε ὁ Κάρολος ὁ Μέγας;
—Στὴ σελίδα 47, κύριε!

—Πετράκη; φωνάζει, δὲν θυμᾶσαι λοιπὸν τὴ Βιολέττα; Τί χαρὰ ποὺ σὲ συναντῶ!

Ὁ Πετράκης σκύβει καὶ τῆς φιλεῖ μὲ εὐσεβασμὸ τὸ χέρι ποὺ τοῦ προσφέρει. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λακρουά, ποὺ εἶχαν σταθῆ λίγο πιὸ πέρα, πλησιάζουν τὴν κόρη τους.

Χρειάσθηκε νὰ τοὺς ξαναπαρουσιάσῃ ἡ Βιολέττα τὸν Πετράκη Μπερῶ, γιατὶ ἦταν ἀδύνατον νὰ ἀναγνωρίσουν στὸν ὡραῖο ἐκεῖνον νέο, τὸ μικρὸ ἐκφορτωτὴ, ποὺ φιλοξένησαν ἄλλοτε στὴν θαλαμηγό τους. Γνωρίστηκαν καὶ μὲ τὸν πατέρα του κι' ὅλοι μαζὶ ἐξακολούθησαν τὸν περίπατό τους.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἦταν πιὰ ἀχώριστοι.

Ὁ Πετράκης κι' ἡ Βιολέττα εὕρισκαν καὶ τώρα τόση εὐχαρίστηση στὴ συντροφιὰ τους, ὅση τότε ποὺ ἔπαιζαν στὸ κατάστρωμα τῆς «Ἀριάδνης». Τὰ παιχνίδια τους εἶχαν ἀλλάξει, ἡ ἀμοιβαία ὅμως συμπάθεια ἔμεινε ἡ ἴδια.

Ἐπὶ τέλους μιὰ μέρα, ὁ Πετράκης Μπερῶ ζήτησε ἀπὸ τὴ φίλη του νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἑνώσῃ τὴν τύχη του μὲ τὴν δική της.

Ἔτσι ἡ Βιολέττα μπόρεσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρο, ποὺ εἶχε ἀπὸ τότε, ἀπὸ παιδούλα φιλάσθενη, ποὺ παρακολοῦσε τὸν Πετράκη νὰ μὴν τὴν ἀφίσῃ ποτέ...

Οἱ ἀρραβῶνες τοῦ Πετράκη καὶ τῆς Βιολέττας ἔγιναν στὴ Ντωβίλ κι' ὁ γάμος τους, ποὺ ἦταν πολυτελέστατος, στὸ Παρίσι.

Ἡ θαλαμηγὸς «Ἀριάδνη» δὲν ὑπῆρχε πιά, ἀλλὰ εἶχαν νοικιάσει μιὰν ἄλλη μεγαλύτερη κι' ὡραιότερη. Τὸ ταξιδάκι γεῦμα ἔγινε μέσα στὸ πλοῖο, γιὰ ἀνάμνησι τῆς μικρῆς ἄρρωστης καὶ τοῦ ἐρημου παιδιοῦ, ποὺ εἶχαν γνωρισθῆ σ' ἕνα κατάστρωμα πλοίου, γιὰ νὰ ἑνωθοῦν κατόπιν σ' ὅλη τους τὴ ζωή.

Ὁ Πετράκης λίγες μέρες πρὶν παντρευτῇ, θεώρησε χρέος του νὰ στείλῃ στὴν ἀγαπημένη του μανούλα ἕνα γράμμα.

Στὸ γράμμα αὐτό, ἀφοῦ πρῶτα τῆς ζητοῦσε τὴν εὐχή του, τῆς ἀνήγγελε τοὺς προσεχεῖς γάμους του μὲ τὴ Βιολέττα Λακρουά, μιὰν ἐξαιρετικὴ κοπέλλα ποὺ τὴν εἶχε γνωρίσει σὲ ἡμέρες σκληρῆς δυστυχίας. Προσέθεσε δὲ ἀκόμα πόσο λυπόταν, ποὺ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τους, δὲν θὰ βρισκόταν κι' ἐκείνη πλάι του, γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ εὐτυχία του.

Ἕνα ὄμορφο ἀπόγευμα τοῦ Σεπτεμβρίου, ἡ νέα θαλαμηγὸς ἔσκισε τὰ νερὰ τοῦ Σηκουάνα, φεύγοντας γιὰ τὴ Μάγχη κι' ἀπὸ ἐκεῖ γιὰ τὴ νῆσο Μαδέρα, ποὺ ἡ Βιολέττα ἤθελε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ πάλι, ἀλλὰ μὲ τὸν ἄντρα της αὐτὴ τὴ φορά, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ γλυκὸ της κλίμα ποὺ τὴν εἶχε γιατρέψει.

Ὁ κυβερνήτης τῆς θαλαμηγοῦ ἦρθε νὰ πάρῃ διαταγές. Ἦταν ἕνας νέος λίγο μικρότερος ἀπὸ τὸν Πετράκη, ψηλός, κατσακάκκινος καὶ μὲ ζωηρὰ μάτια.

Κι' ὁ Πετράκης, ἀφοῦ συμβουλεύθηκε τὴ Βιολέττα, τοῦ εἶπε:

—Θὰ πᾶμε ἴσια ὡς τὴ Ρουέννη, καλέ μου Ἀντώνη!

Κι' ἀλήθεια, γιὰ πλοίαρχο τῆς θαλαμηγοῦ, εἶχε τὸν παλιὸ φίλο του, τὸν Ἀντωνάκη Φουσσάρ.

ΤΕΛΟΣ

Χιοῦμορ

Ὁ Τοτὸς συναντᾶ στὸ δρόμο ἕναν ζητιάνο καὶ τοῦ δίνει ἕνα πενηνταράκι. Ὁ ζητιάνος ὅμως, ἀντὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, τοῦ λέει:

—Καὶ τί νὰ τὰ κάνω αὐτὰ τὰ πενηνταράκια; Κι' ὁ ἐξυπνος Τοτός, τοῦ ἀπαντᾶ:

—Δῶστο σὲ κανένα φτωχό! ...

★

Συζητοῦν δυὸ μικροί:

—Ἔχεις ἀδελφή; ρωτᾶ ὁ ἕνας.

—Ὄχι, ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος.

—Ἀδελφό;

—Οὔτε!

—Ἔ, τότε λοιπόν, ποιὸς σὲ δέρνει;

★

—Γιαννάκη, πάλι ἄκουσα τὴ γάτα νὰ φωνάζῃ. Στὸ ἔχω πῆ πὼς ἂν τῆς τραβήξῃς τ' οὐτιά, θὰ σοῦ τραβήξῃ κι' ἐγὼ τὰ δικά σου, κι' ἂν τὴν χτυπήσῃς, θὰ σὲ χτυπήσω. Ἔλα τώρα, πές μου, τί ἔκανες στὸ δυστυχισμένο αὐτὸ ζῶο;

—Μαμᾶ, τῆς τράβηξα τὴν... οὐρά!

★

Ἡ Ἀννούλα: Μιὰ φίλη τῆς μαμᾶς μου ἔλεγε χτές, ὅτι στὴ Γερμανία ὅταν κάνῃ κρῦο, κλείνουν τὰ σχολεῖα.

Ὁ Γιαννάκης: Αὐτὸ εἶναι κράτος, ποὺ θὰ πάῃ μπροστά!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η σημαδεμένη βασιλοπούλα

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε ἕνας βασιλιὰς ποὺ εἶχε τρεῖς γυιούς. Ἕνα πρωϊνὸ ὁ βασιλιὰς κάλεσε τὰ παιδιά του καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἤρθε πιὰ ὁ καιρὸς νὰ παντρευτῆτε. Θὰ σᾶς δώσω τρεῖς σαῖτες νὰ τὶς ρίξετε ἀπὸ τὸ δῶμα τοῦ παλατιοῦ. Ὅ,τι σημαδέψετε, αὐτὸ θὰ εἶναι καὶ τοῦ καθενὸς τὸ τυχερό!

Ἔτσι, ρίχνει ὁ πρῶτος τὴ σαῖτα κατὰ τὴν Ἀνατολὴ καὶ πέφτει στὰ χέρια μιᾶς βασιλοπούλας. Τρέχει τότε τὸ βασιλόπουλο, τὴν φέρνει στὸ παλάτι καὶ τὴν κάνει γυναῖκα του.

Ρίχνει ὕστερα ὁ δεύτερος τὴ σαῖτα κατὰ τὴ Δύσι καὶ πέφτει στὰ χέρια μιᾶς ἀρχοντοπούλας. Πάει τὸ βασιλόπουλο, τὴν φέρνει στὸν πατέρα του καὶ τὴν κάνει γυναῖκα του.

Τοῦ τρίτου ὅμως ἡ σαῖτα ἔπεσε πολὺ μακρυὰ. Καὶ τὸ βασιλόπουλο, ψάχνοντας ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ γιὰ νὰ τὴ βρῇ, τὴ βλέπει στὸ σπίτι μιᾶς ἀλεπούς.

—Ποῦ τὴ βρῆκες αὐτὴ τὴ σαῖτα; τὴ ρωτᾶει τὸ βασιλόπουλο. Ξέρεις ὅτι εἶναι δική μου; Τὴν ἔρριξα γιὰ νὰ δῶ ποιὰ θἄνε ἡ τύχη μου. Κι' ἀφοῦ ἔπεσε σὲ σένα, ἔλα τώρα νὰ σὲ πάρω μαζί μου!

—Ἂν δὲν ρωτήσῃ τὴ μάνα μου καὶ τὸν πατέρα μου, τοῦ λέει ἐκείνη, δὲν τὸ κουνάω ἀπὸ δῶ!

Μπρὸς λοιπὸν ἡ ἀλεποῦ καὶ πίσω τὸ βασιλόπουλο, κραταντας την οὐρά της, χώθηκαν σὲ μιὰ τρύπα. Ἐκεῖ βλέπει μιὰ μεγάλη σάλα, ὁπου καθόταν ἕνας βασιλιὰς μὲ τὴ βασίλισσα ἔχοντας πλάι τους μιὰν ἀλεποῦ.

—Πατέρα, λέει ἡ σημαδεμένη, τὸ καὶ τό.

—Παιδί μου, ἀφοῦ ἦταν τυχερό σου νὰ γίνῃς γυναῖκα του, νὰ πᾶς μὲ τὴν εὐχή μου. Μὰ πρέπει νὰ πάρῃς καὶ τὴν ἀδελφή σου, γιατὶ αὐτὴ θὰ πεθάνῃ ἂν σὲ χάσῃ.

Ἔτσι τὸ βασιλόπουλο, γυρίζοντας στὸ παλάτι, στάθηκε ὁ ἕνα πολιόσπιτο καὶ λέει στὶς ἀλεποῦδες:

Ἐσεῖς θὰ μεῖνετε ἐδῶ, γιατὶ ντρέπομαι νὰ σᾶς παρουσιάσω στὸν πατέρα μου, καὶ σὲ λίγο θὰ ξαναγυρίσω...

Πάει λοιπὸν στὸν πατέρα του καὶ κλαίγοντας τοῦ λέει ὅ,τι ἔγινε.

—Δὲν πειράζει παιδί μου, τοῦ ἀπαντάει ἐκεῖνος. Τυχερό σου ἦταν νὰ πάρῃς γιὰ γυναῖκα σου μιὰν ἀλεποῦ. Ἀλλοιώτικα δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς παρὰ νὰ κρατήσῃς τὸ λόγο σου.

Τὸ βασιλόπουλο εὐχαρίστησε τὸν πατέρα του καὶ κρύβοντας τὸ μυστικό του, ἐγύρισε κοντὰ στὶς ἀλεποῦδες.

Μὰ ἐλα ποὺ δὲν μένει τίποτα μυστικὸ στὸν κόσμο καὶ οἱ νυφάδες τόμαθαν.

Ζήτησαν τότε ἀπὸ τὸ βασιλιπὰ νὰ κάνῃ μεγάλο τραπέζι γιὰ νὰ γνωρίσουν τὴ νέα τους νύφη.

Τὸ βασιλόπουλο πηγαίνει στὶς ἀλεποῦδες καὶ λέει στὴ γυναίκα του παραπονεμένος:

—Ὁ πατέρας μου, τ' ἀδέρφια μου, κι' οἱ νυφάδες μου σέ καλοῦν στὸ αὐριανὸ τραπέζι. Μὰ πῶς θὰ γίνῃ νὰ πάω ἐγὼ μιὰν ἀλεπού;

—Καὶ γι' αὐτὸ πικραίνεσαι; τοῦ λέει ἐκείνη. Νὰ πῆς στὸν πατέρα σου, ἂν στρώσῃ ἕνα κόκκινο χαλὶ ἀπὸ δῶ ὡς τὸ παλάτι, τότε θὰ πάω νὰ μὲ γνωρίσουν.

Πραγματικὰ ὁ βασιλιπὰς δέχτηκε καὶ διάταξε νὰ στρώσουν τὸ κόκκινο χαλί.

—Τώρα, λέει ἡ ἀλεποῦ στὸ βασιλόπουλο, θὰ φορέσῃς τὰ καλά σου καὶ θὰ πᾶς στὸ παλάτι νὰ περιμένῃς νἄρθω μὲ τὴν ἀδελφή μου. Πρόσεξε ὅμως μὴν ξαναγυρίσῃς ἐδῶ, γιατὶ τότε θὰ μὲ χάσῃς ἀπὸ τὰ μάτια σου!

Ἔτσι τὸ βασιλόπουλο πῆγε στὸ παλάτι καὶ περίμενε. Σὲ λίγο ξεπροβάλλουν ἀπ' τὸ δρόμο δυὸ πανέμορφες βασιλοποῦλες, ποὺ ὅλοι σάστισαν μὲ τὴν ὁμορφιά τους. Ἡ μία, ποὺ ἦταν ἡ σημαδεμένη ἀλεποῦ, προσκυνάει τὸ βασιλιπὰ, χαιρετάει τὰ βασιλόπουλα καὶ τὶς νυφάδες καὶ κάθεται πλάι στὸν ἄντρα της, ἔκοντας κοντὰ της καὶ τὴν ἀδελφή της. Κι' ἀφοῦ ἔφαγαν καλὰ καὶ ἤπιαν, ἄρχισε ὁ χορός. Τὴν ὥρα, ποὺ ὁ χορὸς ἔδινε κι' ἔπαιρνε, τὸ βασιλόπουλο φεύγει κρυφὰ καὶ πάει στὸ παλὸσπιτο. Μπαίνει μέσα καὶ τί νὰ ἴδῃ! Τὰ τομάρια τῶν ἀλεπούδων πεταμένα σὲ μιὰ γωνιά. Τὰ παίρνει ἀμέσως καὶ τὰ ρίχνει στὴ φωτιά.

Ἡ σημαδεμένη βασιλοπούλα, ποὺ εἶχε χάσει ἀπὸ ὥρα τὸν ἄντρα της, ξεκινάει καὶ πάει σπίτι της.

—Ἄχ! τί ἔκανες; ξεφωνίζει. Ποῦ εἶνε τὰ τομάρια μας; Τώρα πιὰ θὰ μὲ χάσῃς γιὰ πάντα. Κι' ἂν μ' ἀγαπᾶς καὶ θέλῃς νὰ μὲ βρῆς, πρέπει νὰ καλάσῃς τρία ζευγάρια παπούτσια καὶ στὸ δρόμο σου νὰ φᾶς μονάχα τρεῖς λειτουργιές...

Δὲν πρόφτασε ν' ἀποσώσῃ τὰ λόγια της κι' οἱ δυὸ ἀλεποῦδες ἔγιναν περιστέρια καὶ χάθηκαν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τὸ βασιλόπουλο δρόμο παίρνει, δρόμο ἀφήνει, γιὰ νὰ βρῇ τὴ γυναῖκα του. Ἔφαγε τὰ δύο ζευγάρια παπούτσια καὶ τὶς δυὸ λειτουργιές. Κι' ὅταν πιὰ πλησίαζε νὰ λυώσῃ καὶ τὸ τρίτο ζευγάρι, στάθηκε σ' ἕνα σταυροδρόμι κατάκοπο.

«Θὰ χτίσω ἐδῶ ἕνα ξενοδοχεῖο! σκέφθηκε. Ὅποιος περνάει θὰ τοῦ δίνω λειτουργιὰ καὶ ὕπνο χωρὶς πληρωμή. Κι' ἴσως ἔτσι καταφέρω νὰ μάθω τίποτα γιὰ τὴ γυναῖκα μου».

Ἔτσι κι' ἔκανε. Καὶ μιὰ μέρα ἔφτασαν στὸ ξενοδοχεῖο ἕνας κουλός, ἕνας στραβὸς κι' ἕνας κουτσός. Ἔφαγαν καλά, ἤπιαν κι' ὁ κουλὸς ἄρχισε νὰ λέῃ:

—Ἐμεῖς, ἀφέντη μου, εἴμαστε τρία ἀδέρφια φτωχὰ καὶ ξεκινήσαμε νὰ βροῦμε τὴν τύχη μας. Στὸ δρόμο μας εἴδαμε ἕνα ποτάμι. Σκύψαμε τότε νὰ βρέξουμε τὸ φωμί μας, μὰ τὸ ρέμμα μᾶς το πῆρε. Ἐγὼ ἔπεσα στὸ νερὸ νὰ τὸ πιάσω. Μὰ τὸ φωμὶ χώθηκε σὲ μιὰ τρύπα. Πλάϊ της εἶχε μιὰ σπηλιὰ γεμάτη φίδια. Παίρνω μιὰ πέτρα νὰ τὰ σκοτώσω, μὰ ἕνα κομμάτι τῆς σπηλιᾶς γκρεμίστηκε. Τότε βλέπω μέσα ἐκεῖ δυὸ βασιλοπούλες. Ἡ μία κρατοῦσε ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά. Κύτταξα νὰ τὶς βοηθήσω, μὰ φοβήθηκα τὰ φίδια καὶ γύρισα στ' ἀδέρφια μου.

—Ξέρεις νὰ μὲ πᾶς σ' ἐκεῖνη τὴ σπηλιά; ρωτάει τὸ βασιλόπουλο.

—Ξέρω, ἀποκρίνεται ὁ κουλός.

Καὶ μαζὶ μὲ τὸ βασιλόπουλο ρίχτηκε στὸ ποτάμι. Ὅταν τὸ βασιλόπουλο εἶδε τὰ φίδια, βγάζει τὸ σπαθί του γιὰ νὰ τὰ σκοτώσῃ. Μὰ ἐνῶ τὸ δάγκωσε τόσο πολύ, που ἔπεσε κάτω ξερό.

Τότε ἡ μιὰ βασιλοπούλα βγάζει δυο μπουκαλάκια. Μὲ τὸ ἕνα ράντισε τὸ φίδια καὶ φίφησαν καὶ μὲ τὸ ἄλλο, που εἶχε μέσα ἀθάνατο νερό, ράντισε τὸ βασιλόπουλο κι' ἀμέσως ἀναστήθηκε.

—Εἶδες πόσα τράβηξες γιὰ νὰ μή μ' ἀκούσῃς; τοῦ λέει ἡ βασιλοπούλα.

Τὸ βασιλόπουλο ἀκούει, φιλάει τὴ γυναῖκα του καὶ παίρνοντας τὸ παιδάκι τους καὶ τὴν ἀδελφὴ της γυρίζουν στὸ παλάτι. Ἔγιναν τότε στεφανώματα, γλέντια, τραπέζια καὶ χαρές, ποὺ κράτησαν μέρες πολλές.

Τὸ βασιλόπουλο ἀπ' τὴ χαρά του, που βρῆκε τὴ γυναῖκα του, χάρισε τὸ ξενοδοχεῖο στὸν κουλό, στὸν στραβὸ καὶ στὸν κουτσό, που ἀπὸ τότε βρήκαν κι' αὐτοὶ τὴν τύχη τους.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τὸ καλὸ παιδί

Μὲ τὸ καλσθάκι καὶ μὲ τὸ βιβλίο
χαίρετ' ὁ καθένας ποὺ θὰ τὸ ἰδῇ,
ἔσια νὰ πηγαίνῃ πάντα στὸ σχολεῖο
μὲ χαρὰ καὶ ζῆλο τὸ καλὸ παιδί.

★

Τί χρυσὸ παιδάκι, μέσ' στὴν τάξι πρῶτο
στὴ σπουδή, στὴν πάστρα, στὴ διαγωγή
καὶ στὸ σπίτι παίζει μὲ τὸ μικρὸ Σῶτο,
κι' οὔτε θέλει ἔξω μοναχὸ νὰ βγῇ.

★

Λέει τὴν προσευχή του, κάνει τὸ σταυρό του
(ρό του
τῶν γονιῶν του ἀκούει κάθε συμβουλή,
σεβασμὸ ἔχει πάντα γιὰ τὸ δάσκαλό
(του
κι' εἶναι οἱ φίλοι του ὅλοι πάντοτε
(κοντά...

★

Ἄρωμα σὲ κάθε πάτημά του ἀφίνει
κι' ὁ Θεὸς τὸ σκέπει καὶ τὸ βοηθεῖ,
ἄξιο παλληκάρι αὔριο νὰ γίνῃ
καὶ μὲ δάφνης κλῶνο νὰ στεφανωθῇ!

Ὁ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ἕνα βαρετὸ βιβλίο

Ὁ πατέρας τοῦ Μάκη ἔχει παράπονα μαζί του:

—Ἄκου, παιδί μου, τοῦ λέει, δὲν φθάνει νὰ διαβάζῃς τὰ βιβλία τοῦ σχολείου μονάχα καὶ νὰ περνᾶς στὶς ἐξετάσεις. Πρέπει σιγὰ σιγὰ ν' ἀρχίσῃς νὰ διαβάζῃς κι' ἄλλα βιβλία...

—Σὰν τί βιβλία μπαμπᾶ; ρωτάει σὰν νὰ μὴν πολυκαταλαβαίνῃ ὁ Μάκης.

—Νά, φιλολογικά, ἱστορικά, τοῦ ἐξηγεῖ ὁ πατέρας του, ποὺ θὰ σὲ κάνουν σιγὰ-σιγὰ πραγματικὰ μορφωμένο ἄνθρωπο.

Ὁ Μάκης δέχεται μὲ κρύα καρδιὰ τὴ συμβουλὴ τοῦ πατέρα του καὶ ζητάει ἕνα βιβλίο γιὰ νὰ διαβάσῃ.

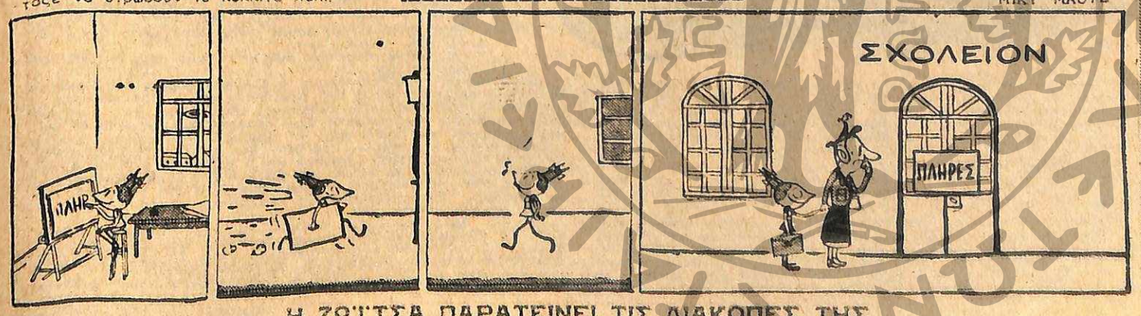
—Θὰ σοῦ δώσω ἕνα ποὺ δὲν τὸ ἀποχωρίθηκα ποτέ μου, τοῦ λέει ὁ πατέρας του συγκινημένος. Κι' αὐτό, γιατί μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ στὸν πόλεμο...

Καὶ πραγματικὰ δίνει στὸ Μάκη ἕνα βιβλίο ποὺ ἡ ἀρχὴ του ἦταν τρυπημένη ἀπὸ μιὰ σφαῖρα.

Σὲ μιὰ ἑβδομάδα ὅμως ὁ Μάκης πηγαίνει μὲ τὸ βιβλίο στὸν πατέρα του καὶ τοῦ λέει μὲ παράπονο:

—Εἶναι τόσο βαρετό, μπαμπᾶ, που δὲν μπορῶ νὰ τὸ διαβάσω... Κι' ἔχω δίκηο, ἀφοῦ κι' ἡ σφαῖρα ἀκόμη δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ πέρα ἀπὸ τὸ... πρῶτο κεφάλαιο!

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Η ΖΩΪΤΣΑ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΙ ΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΤΗΣ

Η Βασίλισσα των Πνευμάτων

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ μέρα που κυνηγούσε ὁ Σὶ Ὁλόρ, ὁ νεαρὸς βασιλιὰς τῆς Κίνας, εἶδε μιὰν ὄσπρη ἐλαφίνα μὲ γαλάζιες βοῦλες καὶ μὲ χρυσοὺς χαλκάδες στὰ πόδια νὰ χάνεται μέσ' στοὺς θάμνους. Τὴν ἀναζήτησε παντοῦ, μὰ τοῦ κάκου. Πεισμωμένος τότε, εἶπε στοὺς αὐλικούς του:

—Θὰ ξενυχτήσω μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ καμόκλαδα, γιὰ νὰ δῶ μήπως πρόκειται γιὰ μιὰ νεράιδα ποὺ κοροϊδεύει τοὺς κυνηγούς.

Πραγματικά, ἔμεινε ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὸν ἔμπιστό του Μπαλέ. Κουρασμένοι ὅμως ἀπ' τὸ κυνήγι, ἀποκοιμήθηκαν κι' οἱ δυό.

Ξαφνικά, τοὺς ξύπνησε μιὰ παράξενη μουσική. Κι' ἀνοίγοντας τὰ μάτια τους ἀντίκρυσαν ἕνα παλάτι ποὺ ἀστραποβολοῦσε ἀπὸ φῶτα. Μπῆκαν μέσα καὶ πέρασαν ἀπὸ ἔρημους διαδρόμους κι' ἀπὸ τρεῖς σάλες, ἀσημένιες, χρυσὲς καὶ διαμαντένιες.

Ἀπ' τὴν τέταρτη σάλλα ὅμως ἐρχότανε μιὰ θεία μελωδία. Οἱ δυό ἐπισκέπτες σταμάτησαν στὸ κατώφλι της, βουβοὶ ἀπ' τὴν κατάπληξι. Κοπέλλες πεντάμορφες, μὲ ρὸζ μεταξωτά, τραγουδοῦσαν κι' ἔπαιζαν ἅρπα καὶ λαγούτο γύρω ἀπὸ ἕναν ἀσημένιο θρόνο, ὅπου καθόταν μιὰ θεὰ μ' ἀπαράμιλλη ὁμορφιά.

Μόλις συνῆλθε κάπως, ὁ νεαρὸς βασιλιὰς προχώρησε πρὸς τὸ θρόνο, λέγοντας:

—Εἶναι τόσο γλυκὸ γιὰ μένα αὐτὸ τὸ ὄνειρο, ποὺ

—Σοῦ ζητῶ χίλιες φορὲς συγγνώμη! εἶπε ὁ Σὶ Ὁλόρ στὴ γυναῖκα του.

Δὲν προφτασε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι της. Μιὰ ὑπηρέτρια ἔτρεξε μέσα καὶ ρίχτηκε στὰ πόδια της.

—Ὁ πατέρας σας πέθανε, τῆς φώναξε, κι' οἱ ὑπήκοοί του σᾶς ζητᾶνε γιὰ νὰ σᾶς κάνουν βασίλισσά τους!

Ἕνας λυγμὸς τῆς πριγκήπισσας ἔκαμε καὶ τὸ Σὶ Ὁλόρ νὰ δακρύσῃ.

—Πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως. Μὰ θὰ ξαναϊδωθοῦμε! τοῦ ὑποσχέθηκε.

Ἀκούστηκε ἕνας φοβερὸς κρότος... κι' ὁ βασιλιὰς ξαναβρέθηκε στὸ κορτάρι, κοντὰ στὸ Μπαλέ.

—Τί ὄνειρο! φιθύρισε. Καιρὸς εἶν' ὅμως νὰ γυρίσουμε στὸ παλάτι. Ἡ νεράιδα μᾶς κορόϊδεψε.

Ἦταν πολὺ λυπημένος ὁ Σὶ Ὁλόρ κι' ἔνοιωθε πὼς δὲν θὰ ξεχνοῦσε ποτὲ τὴ βασιλοπούλα τοῦ ὀνείρου του.

Πάνω στὸ χρόνο, ὁ Σὶ Ὁλόρ χάθηκε ἀπ' τὸ βασίλειό του. Οἱ αὐλικοί του τὸν κλάψανε καὶ ἀκεπάσανε τὸ θρόνο του μὲ τριαντάφυλλα, μουσκεμένα μὲ τὰ δάκρυά τους.

Κι' ὅμως ὁ Σὶ Ὁλόρ ἦταν εὐτυχισμένος! Τὸν εἶχε ἀρπάξει ἕνα πνεῦμα καὶ τὸν πῆγε στὴ βασίλισσα τοῦ Γκαχαριτάνι, ποὺ τὸν ἤθελε γιὰ ἄντρα της.

—Τὸ ἀξίζετε, αὐτό, τοῦ εἶπε. Νὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε ὅμως πὼς δὲν θὰ συζητήσετε ποτὲ τὶς πράξεις μου, ὅσο ἀκατανόητες κι' ἂν σᾶς φανοῦνε. Τ' ὁρκίζεστε;

—Ναί, τ' ὁρκίζομαι. Ὅ,τι κάνετε, θἄναι δίκαιο καὶ σωστό!

Οἱ γάμοι τους ἔγιναν γρήγορα, καὶ σ' ἕνα χρόνο ἀποκτήσανε ἕνα κοριτσάκι ὁμορφο σὰν τὸ φεγγάρι. Ὁ Σὶ Ὁλόρ ἦταν τρισευτυχισμένος.

Μιὰ μέρα ὅμως, γυρίζοντας ἀπ' τὸ κυνήγι, εἶδε τὴ γυναῖκα του νὰ παίρνῃ τὴν κόρη τους ἀπ' τὴν κούνια της καὶ νὰ τὴ ρίχνῃ μέσα στὴ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ!

Ἡ φρίκη κι' ὁ σπαραγμός του δὲν περιγράφονται. Θυμήθηκε ὡστόσο τὸν ὅρκο του καὶ δὲν εἶπε λέξι. Κλείστηκε μονάχα στὴν κάμαρά του κι' ἔκλαψε πικρά...

Τὸν ἄλλο χρόνο, γεννήθηκε ἓν' ἀγοράκι ὁμορφότερο κι' ἀπ' τὴν ἀδικοχαμένη ἀδελφή του. Ὁ βασιλιὰς ἄρχισε νὰ παρηγοριέται. Μά, μιὰ μέρα, ἐπῆκε στὸ παλάτι μιὰ ὄσπρη σκύλα, πῆρε τὸ παιδί, ποὺ τῆς ἔδωνε ἡ βασίλισσα, κι' ἔφυγε.

Ὁ βασιλιὰς πῆγε νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὸν καῦμό του. Ἡ ἀναγκαστικὴ σιωπή του τὸν πείραξε τόσο πολύ, ὥστε ἀποφάσισε σὲ λίγο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ παλάτι.

—Ναί, πήγαινε στοὺς ὑπηκόους σου, τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του. Ξέρω πὼς οἱ Μογγόλοι θέλουν νὰ σᾶς ἐπιτεθοῦνε.

Ὁ Σὶ Ὁλόρ γύρισε στὸ βασίλειό του, ὁδηγούμενος ἀπὸ ἕνα πνεῦμα.

Κι' ἀλήθεια, οἱ Μογγόλοι προχωροῦσαν πρὸς τὴν Κίνα. Ὁ βασιλιᾶς κι' οἱ δικοί του στρατοπέδευσανε κάπου καὶ περίμεναν τὰ τρόφιμα ποὺ θὰ φερνε γιὰ τὸ στρατὸ ἕνας ὑπουργός, ὁ ὁποῖος ἔρχονταν μὲ τὶς φορτωμένες καμῆλες, παρουσιάστηκε ξαφνικὰ ἡ βασίλισσα τῶν Γκαχαριτάνι γεμάτη θυμό, μαζὶ μὲ κάμποσα πνεύματα, ποὺ κατατρέψανε ἀμέσως ὅλα τὰ τρόφιμα.

—Γιατί τόκανες αὐτό; φώναξε τότε μ' ἀπελπισία ὁ Σὶ Ὁλόρ. Δὲν φτάνει ποὺ σκότωσες τὰ παιδιά μας, μὰ θέλεις τώρα νὰ πεθάνουμε τῆς πείνας; Εἶναι μεγάλη ἡ κακία σου!

—Φτωχὲ θνητέ! ἀπάντησε θυμωμένη ἡ βασίλισσα. Πῶς μπορεῖς ἐσὺ νὰ καταλάβῃς;... Ὅλα τελείωσαν μετοῦ μπορεῖς ἐσὺ νὰ καταλάβῃς;... Ὅλα τελείωσαν μετοῦ μας, ἀφοῦ δὲν κράτησες τὸν ὅρκο σου. Πρὶν σ' ἐγκαταλείψω ὅμως, θέλω νὰ σοῦ ἀποδείξω πόσο φάντηκες ὕπουλος καὶ ἄβουλος!

»Κύτταξε! Ἔρχονται τὰ παιδιά μας...

Τὰ δυὸ παιδιά, ὁμορφα καὶ γεμάτα ὑγεία, μπῆκαν στὴ σκηνή. Ὁ βασιλιὰς τ' ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὰ φίλησε κλαίγοντας, ἐνῶ ἡ γυναῖκα του τοῦ ἔλεγε:

—Μέσ' στὸ τζάκι ποὺ ἔρριξα τὴ Μελχίτα, βρισκότανε μιὰ σαλαμάντρα ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ τὴν ἀναθρέψῃ. Κι' ἡ σκύλα, ποὺ τῆς ἐμπιστεύθηκα τὸ Μπελμίσιη, ἦταν μιὰ νεράιδα, παραπάνω του... Ὅσο γιὰ τὰ τρόφιμά σου, τὰ κατάστρεψα γιατὶ τάχε φαρμακώσει ὁ ἄλλος, ὥστε νὰ βεβαιωθῆς, κάδοκιμήσεσ ἀπ' τοὺς Μογγόλους. Γιὰ νὰ βεβαιωθῆς, κάδοκιμήσεσ ἀπ' τοὺς Μογγόλους. Γιὰ νὰ βεβαιωθῆς, κάλεσε τὸν καὶ διάταξέ τον νὰ δοκιμάσῃ τὴ μαρμελάδα ποὺ ἔφερε γιὰ σένα.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ὁ βασιλιᾶς, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, ὑποχρέωσε τὸ ἄλλο νὰ φάῃ ἀπ' τὴ μαρμελάδα. Καί, σὲ λίγο, ὁ προδότης ὑπουργὸς σωριάστηκε νεκρός.

—Σοῦ ζητῶ χίλιες φορὲς συγγνώμη! εἶπε τότε ὁ Σὶ Ὁλόρ στὴ γυναῖκα του.

—Σ' ἀφίνω, δύσπιστε ἄνθρωπε! ἀπάντησε ἐκείνη, κι' ἐξαφανίστηκε.

Ἀφοῦ νίκησε τοὺς Μογγόλους, ὁ Σὶ Ὁλόρ γύρισε στὸ Πεκίνο. κλείστηκε σὲ μιὰ κάμαρα, καὶ δὲν ἤθελε πιὰ νὰ δῇ κανένα.

—Ἐσὺ θ' ἀναλάβῃς τὴν κυβέρνησι τῆς χώρας μου, εἶπε πῆ στὸν πιστότερό του ὑπουργό. Ἐγὼ συλλογίζομαι μονάχα τὴ γυναῖκα μου καὶ τὰ παιδιά μου, κι' ἐπιθυμῶ νὰ πεθάνω...

Δέκα χρόνια κράτησε τὸ μαρτύριό του. Κόντευε πιὰ νὰ πεθάνῃ, ὅταν παρουσιάστηκε μπροστά του ἡ βασίλισσα καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἔρχομαι νὰ βάλω τέλος στὰ βάσανά σου. Δέκα χρόνια μετάνοιες ἐπιεικῶς περισσότερα ἀπ' ὅσα περίμενα ἀπὸ ἕνα ἀπόγονο τοῦ Ἀδάμ... Ἔλα μαζί μου στὸ Γκαχαριτάνι, ὅπου σὲ περιμένουνε τὰ παιδιά μας.

Κι' ὁ Σὶ Ὁλόρ ξαναθρῆκε ἀμέσως τὴν ὑγεία του κι' ἀκολούθησε τὴ γυναῖκα του στὸ μαγικὸ βασιλειό της, ὅπου ὅλα τὰ ὄνειρα μπορεῖσαν νὰ γίνουν πραγματικότης. Ζήσανε ἐκεῖ πάνω ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια, εὐτυχισμένοι. Κι' ὅταν πέθαναν κι' οἱ δυό, τὴν ἴδια μέρα καὶ ὥρα, ἡ κόρη τους ἔγινε βασίλισσα τῆς Κίνας κι' ὁ γυιός τους βασιλιᾶς τοῦ Γκαχαριτάνι.

Τ. ΣΚΕΜΠΙΣΟΥ

σᾶς ἱκετεύω νὰ μὴ μ' ἐμποδίσετε πιὰ νὰ γυρίσω στὴν πραγματικότητα! Ὁ βασιλιᾶς τῆς Κίνας θέλει νὰ μείνῃ στὰ πόδια σας!

—Δὲν ἀγειρεύεστε, ἀπάντησε ἡ θεά. Εἶμαι κι' ἐγὼ ζωντανὸ πλάσμα. Μόνο ποὺ ἔχω τὸ θεῖο χάρισμα νὰ μεταμορφώνωμαι καὶ νὰ γίνωμαι ἀόρατη ὅταν θέλησω... Εἶμαι ἡ ἐλαφίνα ποὺ κυνήγησατε τὸ πρωί, καὶ θέλησα νὰ σᾶς γνωρίσω ἀπὸ κοντά.

Τὸν ἔπιασε ὕστερα ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν πῆγε στὴν πέμπτη σάλλα, ὅπου τοὺς περίμενε ἕνα πλούσιο τραπέζι. Οἱ κοπέλλες μὲ τὰ ρὸζ τοὺς κερνοῦσαν γλυκὸ κρασὶ μέσα σὲ ἀμαραγδένιες κούπες.

—Νοιώθω κι' ἐγὼ γιὰ σᾶς θαυμασμὸ κι' ἐκτίμησι, εἶπε ἡ θεά σας: Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ Μανσερτακάν, ποὺ κυβερνάει ὅλα τὰ πνεύματα τοῦ νησιοῦ Γκαχαριτάνι. Κι' ὅ,τι θέλω, μπορῶ νὰ τὸ πετύχω ἀπ' τοὺς ὑπηκόους τοῦ πατέρα μου. Ζήτησα νὰ μοῦ κτίσουνε τὸ παλάτι αὐτὸ ἐνῶ κοιμόσαστε, γιὰ νὰ γνωριστοῦμε. Ἂν θέλετε...

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

Τὰ διαμάντια τοῦ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Ὁ Ποϊρὸις, ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀστυνομικοῦ πρακτορείου, βάζει τοὺς ἀνθρώπους του νὰ παρακολουθοῦν συνεχῶς τὸ Τζίλλις, τὸν Κὶλ καὶ τὸ Μπέϊρντ. Τὴν πασακολούθησι τοῦ Ρίκο ἀναλαμβάνει ἡ Ζοὲ Νόρτον γιὰ λογαριασμό του Ντάλλας. Ὅταν ὁ Μπέϊρντ συνέρχεται ἀπ' τὴ λιποθυμία του, βρίσκεται στὸ δωμάτιο μιᾶς ἄγνωστης φτωχῆς κοπέλλας, ποὺ ζῇ μονάχη της καὶ ποὺ τὸν λυπήθηκε καὶ τὸν βοήθησε. Εἶναι πολὺ ἐξασθενημένος ἀπ' τὴν αἱμορραγία. Ἡ ἀστυνομία ψάχνει παντοῦ νὰ τὸν βρῇ, ἀλλ' ἡ κοπέλλα κατορθώνει νὰ τὸν σώσῃ, διακινδυνεύοντας ἀκόμα καὶ τὴν τιμή της. Ὕστερα τὸν κρατάει στὸ δωμάτιό της τὴ νύχτα, χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν ἀγγίξῃ καθόλου.

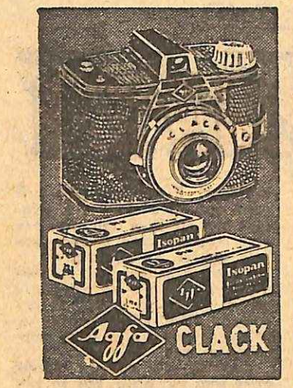
6ον

Τέλος, ἀποκοιμήθηκε κι' αὐτός. Κι' εἶδε στ' ὄνειρό του πὼς ἡ κοπέλλα τοῦ φαρμακείου, μὲ τὴν ὄσπρη μπλούζα της, καθότανε στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ του καὶ τὸν κύτταζε. Μὰ δὲν τρόμαζε καθόλου, βλέποντάς την...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α΄

Ὁ Ρίκο ἄφισε τὸ στυλό του, φκούμπησε στὴ ράχη τῆς πολυθρόνας του κι' ἀνασταλθρόνας του κι' ἀνασταλθρόνας του κι' ἀνασταλ

• ΔΡΑΧ. 250

Κομψή μέ εὔκολον χειρισμόν, μέ συσσωματωμένον φακόν διά portraits, ἐξαιρετικά μεγάλον ἀκοπευτήν καί συγχρονισμόν διά φλας.

ΜΟΝΟΝ ΕΠΙ 3-4 ΗΜΕΡΑΣ..

τόν μῆνα εἶναι δυνατόν νά συλλάβῃ μιά γυναῖκα. Ποιες εἶναι οἱ ἡμέρες αὐτές; Τό εἰδικόν γυναικεῖον θερμόμετρον CYCLOTEST, σᾶς δίδει τήν σπουδαίαν αὐτήν πληροφορίαν. Ὕστερα ἀπό μερικές πρωϊνές θερμομετρήσεις μέ καταπληκτικήν ἀκρίβειαν. Εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύμβουλος κάθε γυναίκας. Φαρμακεῖον Ι. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ, Χαρ. Τρικούπη 79, Ἀθῆναι, Τηλ. 611.694.

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΔΑΚΜΕΣ-ΒΑΛΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΑΝΑΠΑΥΣΗ
ΡΙΖΙΚΗ ΙΔΡΥΣΙΣ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
Mlle KASTRIOTIS
ΗΔΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ Τηλ. 612-010
Επίσκεψις Δωρεάν Ἀπό 2.30-4-8μ.μ.

του, πῆρε ενα τσιγάρο ἀπ' τό κουτί τοῦ Ρίκο, τ' ἄναψε καί τέντωσε ὕστερα τά μακρυά πόδια του.

— Σκάρωσα ἕνα περίφημο ἄλλοθι! ἀπάντησε. Ὁ Ὄλιν δέν κατάφερε νά τό κλονίσῃ, κι' ἔτσι ἀναγκάστηκε νά μ' ἀφίσῃ ἐλεύθερο.

— Δέν ἔχουν λοιπόν τίποτα ἐναντίον σου; ρώτησε βιαστικά ὁ Ρίκο.

— Μά δέν εἶχαν ποτέ τίποτα ἐναντίον μου, εἶπε ὁ Μπέϊρντ μ' ἕνα σαρκαστικό χαμόγελο. Κανείς δέν μέ εἶχε δῆ... Προσπαθήσανε νά μοῦ φορτώσουνε τή δολοφονία τῆς Τζέϊν Μπρούς, ἀλλά δέν εἶχαν ἀποδείξεις.

»Μόλις μπόρεσα νά κυκλοφορήσω, πετάχτηκα ὡς τή Νέα Ὑόρκη καί κανόνισα τά πράγματα. Ἔχω ἕνα σωρό φίλους, ἐκεῖ κάτω. Πέντε - ἕξη ἀπ' αὐτούς λοιπόν καταθέσανε πώς βρισκόμουνα μαζί τους τή βραδυ ποῦ δολοφονήθηκε ἡ Μπρούς. Πῆρα τίς καταθέσεις τους καί τίς πῆγα στόν Ὄλιν, μαζί μέ τό δικηγόρο μου. Τί μποροῦσε πιά νά μοῦ κάνῃ;...

Ὁ Ρίκο ἀναστέναξε βαθειά, μ' ἀνακούφισι. Ἔτριψε τά χέρια του καί εἶπε:

— Ἔτσι μπράβο! Θά μπορέσῃς λοιπόν νά ξαναπιάσῃς δουλειά;

— Φυσικά, ἀπάντησε ὁ Μπέϊρντ μ' ἀδιαφορία. Τί ἔγινε τό βραχιόλι; Τό πασάρισες πουθενά;

Ὁ Ρίκο ἔγνεψε ναί μέ τό κεφάλι του.

— Δέν ἔβγαλα μεγάλα πράγματα, εἶχα ὅμως τήν καλή τύχη νά βρῶ ἕνα ἀγοραστή.

— Ἄσε τίς γαρνιτοῦρες! τόν ἔκοψε ξερά ὁ Μπέϊρντ. Πάντα ὑπάρχουν ἀγοραστές γιά τά καλά πράγματα.

— Μά τί εἶχες πάθει, ἐσύ; Ἄκουσα πώς σ' εἶχανε πληγώσει...

— Ἦταν ἀλήθεια... Ἐμεινα βδομάδες ὁλόκληρες στό κοσεβάτι. Λίγο ἔλειψε μάλιστα νά τά τινάξω.

— Πῶς τούς ξέφυγες; ρώτησε ὁ Ρίκο.

— Μ' ἔκρυψε μιά κοπέλλα, στήν κάμαρά της. Μέ περιποιήθηκε...

Κύτταξε τό τραπέζι, ζαρώνοντας τά φρύδια του, καί πρόσθεσε ἀργά:

— Καλό ἦτανε κι' αὐτό ποῦπαθα!

— Ποιά ἦταν αὐτή ἡ κοπέλλα; ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ὁ Ρίκο. Ὁμορφη;

Ἀ Ὁ Μπέϊρντ τοῦριξε μιά ἄγρια κι' ἀπειλητική ματιά.

— Τί σέ νοιάζει; Νά μοῦ κάνῃς τή χάρι νά κυττᾶς τή δουλειά σου!

Ὁ Ρίκο χαμογέλασε συμφιλιωτικά.

— Καλά, καλά, μή θυμώνῃς... εἶπε.

— Κουτεύω νά μείνω δίχως λεφτά. Ἔχεις καμμιά καλή δουλειά γιά μένα;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ρίκο σκύβοντας μπροστά. Ἔχω κάτι περίφημο! Ἤρθες ἀπάνω στήν ὥρα. Ἄν ἀργοῦσες τρεῖς ἡμέρες ἀκόμη, θά χάνομε τή δουλειά... Κι' ἔχει πολύ φωμί: Ἄν τά καταφέρῃς καλά, θά τσεπώσῃς 10 χιλιάδες δολλάρια.

Ὁ Μπέϊρντ τινάχτηκε στό κάθισμά του.

— Δέκα χιλιάρικα;... Μέ θυσμένος εισαι;

Ὁ Ρίκο ἔτριψε τά χέρια του μ' ἱκανοποίησι κι' ἀπάντησε:

— Κάθε ἄλλο! Ὁ ἐνδιαφερόμενος εἶναι ὁ Πρέστον Κίλ, κάποιος τύπος μέ πολλά λεφτά. Προσφέρει 10 χιλιάδες δολλάρια σ' ὁποιον θ' ἀναλάβῃ τή δουλειά. Τοῦ εἶπα λοιπόν πώς μονάχα σέ σένα μποροῦσε νά ἐμπιστευτῇ.

— Τί εἶν' αὐτή ἡ δουλειά; ρώτησε ὁ Μπέϊρντ μέ δυσπιστία.

— Δέν ξέρω, δέν μοῦ εἶπε. Θέλει νά σέ δῇ πρῶτα, νά σοῦ μιλήσῃ, πρίν νά προχωρήσῃ σέ λεπτομέρειες. Ἔννοια σου ὅμως, τό φυσάει τό παραδάκι, ὁ φίλος! Ἄμα τόν δῇς, θά ζαλιστῇς... Κι' ἔχει μιά φιλενάδα μεγαλεῖο! Μιά πρώην ἀρτίστα τοῦ «Φολί»... Δέν θά βγῇ χαμένος, ὁποιος δουλέψῃ μαζί του!

Μά ὁ Μπέϊρντ δέν φάνηκε νά δίνῃ καθόλου σημασία σ' αὐτούς τούς ἐνθουσιασμούς τοῦ Ρίκο.

— Εἶναι σίγουρα αὐτά τά 10 χιλιάρικα· ρώτησε μονάχα.

— Ὅπως σέ βλέπω καί μέ βλέπεις. Θά τά πάρῃς, ἄν πετύχῃς. Ἄν δέν τά καταφέρῃς πάλι, θά πάρῃς τά μισά. Βλέπεις τί κουβαρντάς ποῦ εἶναι; Πρέπει νά τόν γνωρίσῃς...

Ὁ Μπέϊρντ ἦταν ἕτοιμος ν' ἀπαντήσῃ, ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα καί μπῆκε μιά ὁμορφη κοκκινομάλλα. Φοροῦσε μιά κίτρινη βραδυνή τουαλέτα, μέ τεράστιο ντεκολτέ. Τά πράσινα μάτια της καρφώθηκαν μέ προσοχή στό Μπέϊρντ.

— Τί θέλεις, Ζοέ; τή ρώτησε ὁ Ρίκο. Ἔχω δουλειά τώρα.

— Αὐτός ὁ Ντάλλας ζήτησε νά τοῦ ἐξαργυρώσουμε ἕνα τσέκ.

Ἡ νέα γυναῖκα προχώρησε ὡς τό γραφεῖο κι' ἄφισε ἕνα χαρτί πάνω στό στυπόχαρτο τοῦ Ρίκο.

— Εἶναι γιά 30 δολλάρια, πούσθεσε. Ἴσα - ἴσα ὅσα χρειάζεται γιά νά μέ κεράσῃ σαμπάνια.

Ὁ Ρίκο ζάρωσε τά φρύδια του, πῆρε τό τσέκ καί τό ἐξέτασε. Ἄνοιξε ἕνα συρτάρι καί τόριξε μέσα. Ὕστερα ἔβγαλε ἀπ' τό πορτοφόλι του καί μέτρησε στή Ζοέ μερικά χαρτονομίσματα.

— Αὐτός ἔγινε τακτικός πελάτης μας, τῆς εἶπε. Τί γυρεύει ἐδῶ;

Ἐκείνη κάθησε πάνω στό γραφεῖο καί κούνησε τό ἕνα πόδι της στόν ἀέρα, χωρίς νά πάψῃ νά κυττάζῃ τό Μπέϊρντ.

— Πιστεύω πώς μέ νοστιμεύετσι... ἀπάντησε, χαμογελώντας καί κλείνοντας πονηρά τό μάτι στό Μπέϊρντ, πού ἐμεινε ὅμως ἀπαθής. Δέν πιστεύω νά σᾶς ἔρχεται ἄσχημα, μέ τόσα πού ξοδεύει στό μαγαζί!

— Δέν εἶπα τέτοιο πράγμα... Πήγαινε τώρα, κι' ἄλλη φορά νά χτυπᾶς τήν πόρτα ὅταν ἔρχεσαι ἐδῶ.

Ἡ Ζοέ γούρλωσε τά μάτια της.

— Μά βέβαια, τό ξέχασα! φώναξε. Νά μέ συγχωρῆτε... Δέν μοῦ συστήνετε τώρα τό φίλο σας;

Ὁ Μπέϊρντ ἔκαμε μιά νευρική κίνησι.

— Ἄσε μας ἥσυχους, Ζοέ, εἶπε ὁ Ρίκο μέ μιά χειρονομία. Ἔχομε δουλειά.

Ἡ νέα γυναῖκα κατέβηκε ἀπ' τό γραφεῖο, ἀνασηκώνοντας ἀδιαφορα τούς ὤμους της. Ἔκαμε μιά γκριμάτσα στό Μπέϊρντ κι' ἀπάντησε:

— Δέν πρόκειται νά χολάσω τή ζαχαρένια μου! Στό κάτω - κάτω, δέν χάνω μεγάλα πράγματα...

Προχώρησε πρός τήν πόρτα, κουνώντας προκλητικά τό κορμί της, καί βγῆκε ἀπ' τό δωμάτιο.

— Ποιά εἶν' αὐτή; ρώτησε ὁ Μπέϊρντ, μόλις ἔκλεισε ἡ πόρτα.

— Ἄ, κάποια Ζοέ Νόρτον. Δουλεύει ἐδῶ, στό μαγαζί μου... Πές μου λοιπόν, θές νά σοῦ κλείσω ραντεβοῦ μέ τόν Κίλ; Μπορεῖς ἀπόψε;

Ὁ Μπέϊρντ συμφώνησε. Ὁ ἄλλος πῆρε ἕνα ἀριθμό στό τηλέφωνο καί περίμενε.

— Δῶστε μου, παρακαλῶ, τόν κ. Κίλ, εἶπε ὅταν τοῦ ἀπάντησαν.

Ἄκουσε τήν ἀπάντησι, ζάρωσε τά φρύδια του καί πρόσθεσε:

— Εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νά τόν βρῶ. Μήπως ξέρετε ποῦ εἶναι;

Ἔγραψε σ' ἕνα χαρτί ἕνα ἀριθμό τηλεφώνου κι' ἄφισε τ' ἀκουστικό.

Στράφηκε στό Μπέϊρντ καί τοῦ εἶπε, γελῶντας πονηρά:

— Ἔχει πάει στή φιλενάδίτσα του. Ἐλπίζω νά μήν τούς χαλάσω τά ζαναρώματα!

Μά ὁ Μπέϊρντ ἐξακολούθησε νά τόν κυττάζῃ μέ ἀπάθεια, μ' ἕνα τρόπο πού τοῦ πάγωσε τό γέλιο. Ἔσπευσε νά πάρῃ τόν καινούργιο ἀριθμό τηλεφώνου.

Τοῦ ἀπάντησε ἡ Εὔα Τζίλλις.

— Ἐδῶ Ρίκο, τῆς εἶπε. Μπορῶ νά μιλήσω στόν κ. Κίλ;

— Περιμένετε στ' ἀκουστικό.

Καί τήν ἄκουσε νά φωνάζῃ τόν Κίλ. Ὅταν ἐκεῖνος ἤρθε σέ λίγες στιγμές στό τηλέφωνο, τόν ρώτησε ἐπιθετικά:

— Τί σημαίνει αὐτό; Ποιός σᾶς εἶπε νά μέ πάρετε σ' αὐτό τόν ἀριθμό;

—Βρῆκα τόν ἄνθρωπο ποῦ ζητούσαμε, ἀπάντησε βιαστικά ὁ Ρίκο. Τόν ἔχω τώρα ἐδῶ, κοντά μου.

Ἡ φωνή τοῦ Κίλ ἄλλαξε τόνο.

— Μπορεῖτε νά μοῦ τόν φέρετε, Ρίκο, τώρα ἀμέσως;

— Ἀσφαλῶς. Τοῦ ἐξήγησα πῶς θέλετε νά τόν δῆτε.

— Ἀκοῦστε με! Δέν εἶμαι βέβαιος πῶς θά μοῦ κάνῃ. Δέν μπορῶ ν' ἀποφασίσω τίποτε, πρίν τόν ἰδῶ. Προειδοποιῆστε τόν πῶς μπορεῖ νά κάνῃ ἄδικα τόν κόπο. Δέν θέλω νά μοῦ τόν φέρετε, παρά μονάχα ἄν εἶναι σύμφωνος.

Ὁ Ρίκο γέλασε κι' ἔκλεισε τό μάτι στό Μπέϊρντ.

— Μόλι- τόν δῆτε, θά ἐνθουσιαστῆτε. Πιστέψετέ με, κύριε Κίλ! Ὡστόσο, θά τοῦ τό πῶ...

— Ἐλᾶτε ἀμέσως. Ρόξμπουργκ Χάουζ, διαμέρισμα 200. Ξέρετε ποῦ βρίσκεται;

— Μάλιστα, μάλιστα, κύριε Κίλ. Ξέρω.

Ὁ Ρίκο ἔκλεισε τό τηλέφωνο κι' εἶπε στό Μπέϊρντ:

— Θέλει νά σέ δῇ ἀμέσως. Βρίσκεται στό σπίτι τῆς μίς Τζίλλις... Καλύτερα ὅμως νά ρθῶ κι' ἐγώ μαζί σου.

Ἐκεῖνος σηκώθηκε, ἀποτελείωσε τό οὐΐσκυ του, ἔσβυσε τό τσιγάρο του στό τασάκι κι' ἀπάντησε ἀδιάφορα:

— Ὅπως σ' ἀρέσει.

Ὁ Ρίκο πῆρε τό καπέλλο του ἀπ' τήν κρεμάστρα καί τό φόρεσε λίγο στραβά.

— Ἐμπρός, πᾶμε, εἶπε. Τό νοῦ σου μέ τόν Κίλ! Τ' ἀρέσει νά τοῦ φέρνωνται μέ σεβασμό.

— Μέ τόσα ποῦ πληρώνει, ἔχει αὐτό τό δικαίωμα, ἀπάντησε σαρκαστικά ὁ Μπέϊρντ.

Ἄνοιξε τήν πόρτα καί βγῆκαν στό διάδρομο ποῦ ὁδηγοῦσε στήν κουζίνα καί στήν εἴσοδο ὑπηρεσίας.

Κανείς ἀπ' τούς δυό τους δέν πρόσεξε τή Ζοέ, ποῦ τούς κατασκόπευε μέσα ἀπό μιά μισόκλειστη πόρτα, στήν ἄλλη ἄκρη τοῦ διαδρόμου.

Ὅταν ἔφυγαν, ἡ νέα γυναῖκα ἔκαμε ἕνα νόημα στό Ντάλλας, ποῦ βρισκότανε στήν κάμαρά της. Κι' ἐκεῖνος πῆρε ἀμέσως στό τηλέφωνο τό Χάρμον Πούρβις.

Β΄

Ὁ Κίλ καθότανε στό σαλόνι τῆς Εὔας. Ἀγαποῦσε πολύ τό δωμάτιο ἐκεῖνο, μέ τή «γυναικεία» του ἀτμόσφαιρα, ποῦ τοῦ καταπράϋνε τά νεῦρα.

Τά μεγάλα παράθυρά του ἔβλεπαν πρός τό ποτάμι. Φαίνονταν ἀπ' αὐτά τά φῶτα τῶν βαποριῶν κι' οἱ προβολεῖς τῶν αὐτοκινήτων στήν ἀντικρυνή ὄχθη.

Ἡ νύχτα ἦταν ζεστή, βαρειά. Παρ' ὅλα τά ὀρθάνοιχτα παράθυρα, ὁ Κίλ εἶχε ἱδρώσει.

Κρατοῦσε στόνα χέρι ἕνα ποτῆρι μέ οὐΐσκυ καί στ' ἄλλο ἕνα πούρο.

Ἡ Εὔα καθότανε στό φαρδύ πεζοῦλι τοῦ παραθύρου, ἔτσι ποῦ τοῦ μισογύριζε τήν πλάτη, καί κύτταζε τό ποτάμι. Φαινότανε χλωμή, συλλογισμένη.

Δέν εἶχαν ἀλλάξει οὔτε λέξι, ἀπό τή στιγμή ποῦ ὁ Κίλ τῆς εἶχε ἀναγγείλει πώς θαρχόταν ὁ Μπέϊρντ. Ἦσαν κι' οἱ δυό ἀπορροφημένοι ἀπ' τίς σκέψεις τους.

Ὁ Κίλ δοκίμασε τό δυσάρεστο προαίσθημα πώς ὁ Μπέϊρντ θάταν ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος γιά τήν ἀπίστευτη ἐκείνη ὑπόθεσι. Θά βρισκότανε λοιπόν στήν ἀνάγκη νά προχωρήσῃ στήν ἐκτέλεσι τοῦ σχεδίου του.

Ἀφοῦ εἶχε περάσει ὅμως ὁ πρῶτος ἐνθουσιασμός του, εἶχε ἀρχίσει ν' ἀναρωτιέται ἄν ἕνας λογικός ἄνθρωπος θάδινε ποτέ τήν παραμικρή σημασία σ' ἕνα τέτοιο σχέδιο, κι' ἄν θἄχανε τόν καιρό του γιά νά ἐξετάσῃ τίς δυνατότητές του.

Ἔπρεπε ν' ἀναγνωρίσῃ ὡστόσο πώς δέν εἶχε κάμει μεγάλα πράγματα ἀπ' αὐτή τήν ἄποψι... Εἶχε ἀναλάβει αὐτή τή δουλειά ἡ Εὔα.

Μά πῶς τά κατάφερνε νά μαζέψῃ τίς πληροφορίες της; Ἦταν ἀληθινά ἀσυναγώνιστη!

Βέβαια, ἤξερε πολύ κόσμο. Ὡστόσο, ὁ Κίλ δέν μποροῦσε νά καταλάβῃ πῶς κατώρθωσε νά συγκεντρώσῃ ὅλα ἐκεῖνα τά στοιχεῖα ποῦ τοῦ εἶχε δώσει...

Δέν ἦταν δυνατό νά πετύχῃ αὐτό τό σχέδιο! Εἶχε ἀπολυτη πεποίθησι ὁ Κίλ... Μά ἡ Εὔα δέν ἐννοοῦσε νά τό παραδεχτῇ.

— Τί ἔχομε νά χάσωμε; τοῦ εἶπε. Ἄν μᾶς πῇ αὐτός ὁ ἄνθρωπος πώς δέν γίνεται, θά παραιτηθοῦμε. Ἄν ὅμως ἀναλάβῃ νά φτάσῃ ὡς τό τέλος καί πετύχῃ, θά πέσῃ μισό ἑκατομμύριο στήν τσέπη μας.

Αὐτό μονάχα τό ἐπιχείρημα συγκρατοῦσε τόν Κίλ. Μισό ἑκατομμύριο!

Μά, ἄν ὁ Μπέϊρντ ἀρνιόταν νά ἐκτελέσῃ τό σχέδιο, ὁ Κίλ θἄνοιωθε νά φεύγῃ ἀπό πάνω του ἕνα μεγάλο βάρος... Βέβαια, δέν θ' ἄφινε στά καλά καθούμενα νά χαθῇ μέσ' ἀπ' τά χέρια του ἕνα τέτοιο ποσόν. Μά τόν τρόμαζαν οἱ κίνδυνοι ποῦ θ' ἀντιμετώπιζε, ἄν δεχόταν ὁ Μπέϊρντ.

— Δέν πιστεύω νά δεχτῇ αὐτός ὁ ἄνθρωπος... εἶπε ξαφνικά. Σκέφτηκα τό σχέδιό σου Εὔα. Δέν... δέν μπορεῖ νά πετύχῃ...

Ἐκείνη στράφηκε καί τόν κύτταξε. Φαινόταν κουρασμένη καί κακόκεφη.

Οὔτε κι' αὐτή πίστευε στήν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου. Κατά τήν γνώμη της, ποτέ ὁ ἀδελφός της δέν εἶχε συλλάβει πιό τρελλή καί πιό ἐπικίνδυνη ἰδέα. Μά, ἀφοῦ αὐτός εἶχε ἀποφασίσει νά τή βάλῃ σ' ἐφαρμογή, τίποτα καί κανείς δέν μποροῦσε πιά νά τόν σταματήσῃ.

Ἄν ἀποτραβιότανε τώρα ἡ Εὔα, ἤ ἄν συνιστοῦσε στόν Κίλ ν' ἀποτραβηχτῇ, καταλάβαινε πώς δέν θά ξανάβλεπε ποτέ πιά τόν ἀδελφό της. Ἡ φωνή τῆς λογικῆς τῆς ἔλεγε πώς αὐτό ἦταν τό καλλίτερο ποῦ θά μποροῦσε νά τῆς συμβῇ. Κατά βάθος ὅμως, ἔνοιωθε πολύ καλά πώς, δίχως τόν Ἄνταμ, ἡ ζωή δέν θἄχε πιά νόημα γι' αὐτήν.

— Ἄς ἀφίσουμε νά κρίνῃ ἐκεῖνος... εἶπε. Ὡστόσο, ἀρχίζω νά πιστεύω πώς δέν σᾶς ἐνδιαφέρουν αὐτά τά λεφτά, Πρέστον!

Ὁ Κίλ ἤπιε μιά γουλιά οὐΐσκυ.

— Μέ τρομάζει ὁ κίνδυνος, μουρμούρισε. Φυσικά, τό ποσόν εἶναι δελεαστικό, ἀλλά...

— Δέν βλέπω ποιό κίνδυνο πρόκειται νά διατρέξετε σεῖς. Ἀφοῦ θά τούς φορτωθῇ ὅλους αὐτούς ὁ Μπέϊρντ...

— Φαντάζεστε λοιπόν πώς εἶναι τρελλός ὡς αὐτό τό σημεῖο;

— Μά δέκα χιλιάδες δολλάρια δέν εἶναι γιά πέταμα. Γιά νά τίς κερδίσῃ κανείς, μπορεῖ νά κάνῃ τό κάθε τι...

Τή στιγμή ἐκείνη, χτύπησε τό κουδούνι τῆς πόρτας. Ὁ Κίλ ἀνασκίρτησε τόσο ἀπότομα, ὥστε πιτσίλισε τό παντελόνι του μέ τό περιεχόμενο τοῦ ποτηριοῦ του. Βλαστήμησε σιγανά καί σκούπισε τό λεκέ μέ τό μαντήλι του.

Ὁ Φιλιππίνος ὑπηρέτης τῆς Εὔας μπῆκε καί ἀνήγγειλε:

— Ἦρθε ὁ κ. Ρίκο.

Ἡ Εὔα διάβασε στή φυσιογνωμία του πώς δέν τοῦ ἄρεσε

Η ΥΓΕΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΣΑΣ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΕΣΑΣ

ΖΗΤΗΣΤΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΠΑΚΑΛΗ ΣΑΣ
ΤΙΣ ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΣΟΥΠΕΣ
«ΦΕΝΤΕΛΕ»
ΜΕ ΣΗΜΑ ΤΗΝ ΚΟΤΤΑ
«ΦΕΝΤΕΛΕ»

Ἀντιπροσ.: Κτενᾶ 10. — Τηλ. 22-707

Εἰς ΤΡΙΑ ΜΕΓΕΘΗ καί εἰς ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ.
Ζάντε εἰς 7 φωτεινούς & σταθεροῦς χρωματισμούς.
Τό μοναδικό κραγιόν ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ καί ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ.
Χρησιμοποιήσατε τό Ρούζ κρέμα Ζάντε, Ρούζ compact Zande, Ρίμελ Zande.
Σημ. Τό κραγιόν Zande εἶναι προϊόν τοῦ ἐργοστασίου Zande cosmetic Co New-York καί εἰσάγεται εσν' αὐθείαν ἐξ Ἀμερικῆς.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Αὐτός ὁ θαυμάσιος κηρός τῶν λουλουδιῶν μπορεῖ νά γίνῃ γιά σᾶς ἕνα ἰδεῶδες προϊόν ὑγείας καί ὁμορφιᾶς.

Μπορεῖ νά μήν ἔχετε τήν δυνατότητα νά ἀφιερώνετε πολύ χρόνο γιά τήν περιποίησι τῆς ὁμορφιᾶς σας. Ἀλλά παρ' ὅλες τίς ἀσχολίες σας θά θέλατε ἀσφαλῶς νά σάς βρίσκουν ὁμορφη

Μήν ἀπελπίζεσθε! Σοφοί ἐπέτυχαν νά βγάλουν ἀπό τήν καρδιά σπανίων λουλουδιῶν, ἕνα καθαρό κηρό, ἐκπληκτικά ἁγνόν, πού μπορεῖτε νά τό βρῆτε στό ἐμπόριο, μέ τό ὄνομα CIRE ASEPTINE. Τό βάζετε πρωΐ καί βράδυ στό πρόσωπό σας, στό λαιμό σας, στά χέρια σας. Τά ἀποτελέσματα εἶναι ἄμεσα. Οἱ κοκκινίλες, οἱ ἀγριάδες, οἱ ἀνοιγμένοι πόροι χάνονται. Τά νεκρά κύτταρα τοῦ δέρματος περιορίζονται. Ὡραῖα κύτταρα, ἁπαλά, καινούργια ἐμφανίζονται. Τό δέρμα σας γίνεται ἁπαλό, δροσερό καί βελούδινο σάν τά πέταλλα τοῦ ρόδου. Ἀκόμα ἡ CIRE ASEPTINE προφυλάγει τό πρόσωπό σας καί τά χέρια σας, ἀπό τίς καθημερινές δουλειές τοῦ σπιτιοῦ καί τήν κακοκαιρία.

Δοκιμάστε ἀπό σήμερα, θά μείνετε κατάπληκτη ἀπό τό θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Διά Κεφαλαγίας
Ἄλκα-Σέλτζερ
Ἕνα ἕως δύο δισκία σ' ἕνα ποτῆρι νερό
Alka-Seltzer

καθόλου αὐτὸς ὁ ἐπισκέπτης.

— Ἂς περάσῃ μέσα, εἶπε ὁ Κὶλ προσπαθῶντας νὰ κάμῃ σταθερὴ τὴ φωνή του.

Πλησίασε ὕστερα στὸ τζάκι κι' ἔμεινε ὄρθιος, γυρισμένος πρὸς τὴν πόρτα, μὲ ὕφος σκυθρωπό. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά.

Ἡ Εὔα δὲν κουνήθηκε καθόλου. Φοβότανε. Ἔνοιωθε κι' αὐτὴ πώς, ἀφοῦ θὰ ἐξέθεταν τὸ σχέδιο στὸ Μπέϊρντ, θάταν ἀδύνατο πιὰ νὰ ὑποχωρήσουνε.

Μπῆκε ὁ Ρίκο μαζὶ μὲ τὸ Μπέϊρντ, ποὺ δὲν εἶχε βγάλει κὰν τὸ καπέλλο του. Ὁ τελευταῖος ἔρριξε μιὰ γρήγορη καὶ δύσπιστη ματιὰ γύρω, σ' ὅλο τὸ δωμάτιο. Τὰ μάτια του σταμάτησαν μιὰ στιγμὴ στὴν Εὔα κι' ὕστερα καρφώθηκαν στὸν Κίλ.

Ἐκεῖνος τὸν κύτταξε ἐξεταστικά. Εἶδε εὐθὺς ἀμέσως πὼς ὁ κολοσσὸς ἐκεῖνος, μὲ τὸ τριμένο καφετὶ κοστοῦμι καὶ τὸ καπέλλο φορεμένο πρὸς τὰ πίσω, ἦταν ἐπικίνδυνος τύπος. Ἡ παχυμένη ματιά του τοῦφενε ἕνα ρίγος στὴ ραχοκοκαλιά.

— Ἀπὸ δῶ εἶν' ὁ Μπέϊρντ, εἶπε ὁ Ρίκο προχωρώντας.

Χαμογέλασε φιλοφρονητικὰ καὶ ὑποκλίθηκε ἐλαφρὰ μπροστὰ στὸν Κίλ. Ὕστερα πρόσθεσε:

— Τοῦ εἶπα πὼς θέλετε νὰ τὸν δῆτε καὶ πὼς ἔχετε ἴσως νὰ τοῦ ἀναθέσετε κάποια δουλειά.

Ὁ Κὶλ χαιρέτησε μὲ τὸ κεφάλι τὸ Μπέϊρντ. Ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζῃ ψυχρὰ κι' ὄχι φιλικά. Δὲν τοῦ ἔκανε καθόλου σπουδαία ἐντύπωσι. Τὸν εὕρισκε ἕνα κακομαθημένο καὶ μαλθακὸ πλούσιο, τοῦ τύπου τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ἀπ' τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ φυλάγεται κανείς.

— Καθῆστε... εἶπε ὁ Κίλ, δείχνοντας δυὸ καρέκλες στοὺς ἐπισκέπτες του.

Καταλάβαινε πὼς δὲν εἶχε κάμει μεγάλη ἐντύπωσι στὸ Μπέϊρντ, κι' αὐτὸ τὸν ἐξενεύριζε.

— Φέρε μας οὐΐσκυ, Φίλιπ, κι' ὕστερα ἄφισέ μας μόνους, εἶπε στὸ Φιλιππῖνο ὑπηρέτη του.

Ἐκεῖνος ἀκούμπησε πάνω στὸ τραπέζι ἕνα δίσκο μὲ οὐΐσκυ, σόδα καὶ πάγο.

— Θὰ σᾶς σερβίρω ἐγώ, πρότεινε ὁ Ρίκο. Θὰ πιῆς καὶ σύ, Μπέϊρντ;

Ὁ Μπέϊρντ κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του. Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα τσαλακωμένο πακέτο τσιγάρα, πῆρε ἕνα ἀπ' αὐτά, τὸ κόλλησε στὸ κάτω χεῖλι του καὶ κάθησε ὕστερα σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν Εὔα, ποὺ κύτταζε πάντα ἀπ' τὸ παράθυρο, γυρίζοντάς του τὴν πλάτη. Χάϊδεψε μὲ τὰ μάτια του ὅλο τὸ κορμί της. Σταμάτησε γιὰ λίγο στὶς τορνευτὲς γάμπες της, ἐνῶ ἄναβε συγχρόνως τὸ τσιγάρο του καὶ πετοῦσε μακρυὰ τὸ σβυσμένο σπίρτο.

Ὅταν βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο ὁ ὑπηρέτης, ὁ Κὶλ εἶπε:

— Ἡ πρότασι ποὺ ἔχω νὰ σᾶς κάνω, ἐνδιαφέρει καὶ τὴ μὶς Τζίλλις...

Δὲν τοῦ εἶχε ξεφύγει ἡ λαίμαργη ματιὰ ποὺ ἔρριξε ὁ Μπέϊρντ στὴν Εὔα.

— Ἔχετε τὴν καλωσύνη, Εὔα, ναρθῆτε ἐδῶ, κοντά μας; πρόσθεσε.

Ἐκείνη γύρισε καὶ κύτταξε τὸ Μπέϊρντ. Ἡ ἔκφρασι τῶν ματιῶν του τὴν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ...

Ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ πῆγε νὰ σταθῇ ὄρθια κοντὰ στὸν Κίλ. Ὁ Ρίκο ὑποκλίθηκε βαθειὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Ἔχομε μέρες νὰ σᾶς δοῦμε στὴ Λέσχη, μὶς Τζίλλις. Ἐλπίζω νὰ μὴ μᾶς ἐγκαταλείψετε...

— Ἂς μιλήσουμε γιὰ τὶς δουλειές μας, διέκοψε ὁ Μπέϊρντ μὲ τόνο ψυχρὸ καὶ μετρημένο. Ἔχω ἕνα ραντεβοῦ σὲ μισὴ ὥρα.

Ὁ Κὶλ τὸν κύτταξε προσεκτικά. Ὕστερα κάθησε, ρούφηξε τὸ ποῦρο του καὶ εἶπε:

— Πρέπει νὰ σᾶς τονίσω ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀκόμη τίποτε τὸ ὁριστικό. Βρίσκομαι στὸ προκαταρκτικὸ στάδιο τῶν βολιδοσκοπήσεων. Ἴσως νὰ μὴ βγῇ τίποτε στὸ τέλος...

Ὁ Ρίκο, ποὺ ἔχουνε οὐΐσκυ στὰ ποτήρια, διαμαρτυρήθηκε ἀμέσως:

— Μά, κύριε Κίλ...

— Σκασμός! μούγκρισε ὁ Μπέϊρντ, ἐνῶ ἔσκυβε μπροστὰ γιὰ νὰ κυττάξῃ τὸν Κὶλ μέσα στὰ μάτια. Ὁ Ρίκο μοῦ εἶπε πὼς προσφέρετε 10 χιλιάδες δολλάρια σ' ὁποιον θ' ἀναλάβῃ νὰ σᾶς τελειώσῃ μιὰ κάποια δουλειά. Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ δουλειά;

Ὁ Κὶλ κοκκίνισε. Φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ ξέσπαζε ὁ θυμός του, μὰ ἡ κρύα ματιὰ τοῦ Μπέϊρντ τοῦδωσε νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν θὰ κέρδιζε τίποτε μ' αὐτό...

— Ὑπάρχει ἕνας κατάδικος σὲ κάποια φυλακή, εἶπε. Θέλω νὰ τὸν βγάλουμε ἀπὸ κεῖ...

Ὁ Ρίκο ἀνασκίρτησε. Ὁ Μπέϊρντ ὅμως δὲν ἔδειξε καμμιὰ ἔκπληξι.

— Ἔπειτα;... ρώτησε.

Ὁ Κὶλ ὕγρανε μὲ τὴ γλῶσσα του τὰ στεγνωμένα χείλια του καὶ συνέχισε:

— Θὰ πληρώσω 10 χιλιάδες δολλάρια σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ συγαδεύσῃ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ θὰ μοῦ τὸν φέρῃ ἐδῶ. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρότασί μου... Δὲν θάναι εὔκολο... μὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου τὸ πῶς θὰ τὸ καταφέρετε! "Οταν μοῦ φέρετε ἐδῶ τὸν ἄνθρωπό μου, θὰ σᾶς μετρήσω τὰ λεφτά.

Ἡ σοφὶ ὑγιεινὴ ἀφόγυνου

— Πόσες ὁκάδες κριθάρι δ' ἀγοράσῃ ἡ ΦΙΞ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἀγρότας ὁλοκληρο τὸ 1955;

Ὅποιος πλησιάσῃ πιὸ πολὺ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμό, θὰ λάβῃ δῶρον Δρχ. 25.000. Ἐὰν εἶναι περισσότεροι θὰ γίνῃ κλήρωσις. Ἀπαντήσεις δεκταί, ἐφ' ὅσον ἔχουν σφραγῖδα ταχυδρομείου προγενεστέραν τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ.

Ἀποστείλατε συμπληρωμένο τὸ κατωτέρω ἀπόκομμα στὴν διεύθυνσι:

"ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ„ Α.Ε. Λεωφόρος Συγγρού 53

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ: .....

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: .....

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: .....

Ὁ Μπέϊρντ τίναξε τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου του στὸ χαλί. "Οσο κι' ἂν δὲν ἄφινε νὰ φανῇ ἡ ἔκπληξί του, στὴν πραγματικότητα ἦταν κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε. Κι' ἔψαχνε νὰ βρῇ ποῦ κρυβόταν ἡ παγίδα...

— Εἶναι πολλὰ λεφτά, 10 χιλιάδες δολλάρια, εἶπε, κυττάζοντας στὰ μάτια τὸν Κίλ. Θὰ μπορούσατε νὰ πληρώσετε πολὺ λιγώτερα γι' αὐτὴ τὴ δουλειά... Τί ἔχετε λοιπὸν μέσ' στὸ μυαλό σας;

Ὁ Κὶλ σκούπισε μὲ τὸ μαντῆλι του τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του, πρὶν ἀπαντήσῃ μὲ φωνὴ ὄχι πολὺ σταθερή:

— Ἴσως νὰ μὴ θελήσῃ ὁ ἄνθρωπός μας νὰ δραπετεύσῃ, πρᾶγμα ποὺ θὰ διπλασιάσῃ τὰ ἐμπόδια... Ὕστερα, εἶναι δύσκολο νὰ πλησιάσῃ κανεὶς σ' αὐτὲς τὶς φυλακές... Ὁπωσδήποτε, ὅσο κι' ἂν ἀντισταθῇ, δὲν πρέπει νὰ τοῦ κάνετε καθόλου κακό.

Ὁ Ρίκο ἄκουγε, σαστισμένος. Περίμενε πὼς ὁ Κὶλ θὰ πρότεινε καμμιὰ μεγάλη κλοπὴ κοσμημάτων. Ἡ ἱστορία ἐκείνη τῆς φυγαδεύσεως τοῦ φυλακισμένου δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου...

— Μὲ λίγα λόγια, πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπαγωγὴ μέσ' ἀπ' τὴ φυλακή; εἶπε ὁ Μπέϊρντ.

— Πέστε το ὅπως θέλετε, ἀπάντησε κακόκεφα ὁ Κίλ. Σᾶς τὸ ξαναλέω: "Ισως ν' ἀντισταθῇ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, σὲ καμμιὰ ὅμως περίπτωσι δὲν πρέπει νὰ τὸν κακομεταχειριστῆτε.

Ὁ Μπέϊρντ ἔστειλε πρὸς τὸ ταβάνι τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου του.

— Γιατί σᾶς χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος αὐτός; ρώτησε.

— Εἶναι δική μου δουλειά, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Κίλ. Ἐσεῖς θὰ μοῦ τὸν φέρετε ἐδῶ, ἁπλῶς, χωρὶς νὰ μοῦ κάνετε ἐρωτήσεις.

Ὁ Μπέϊρντ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν Εὔα. Ἐκείνη τὸν κύτταζε ἐπίμονα. Ἦταν χλωμὴ καὶ τὸ στῆθος της ἀνεβοκατέβαινε γοργά, κάτω ἀπ' τὸ κόκκινο ὕφασμα τοῦ φορέματός της.

Βλέποντας τὸ φανερὸ δισταγμὸ τοῦ Μπέϊρντ, ὁ Κὶλ συνέχισε:

— Δὲν εἶν' εὔκολο, βέβαια. "Ισως μάλιστα νὰ φαίνεται ἀδύνατο, ἐκ πρώτης ὄψεως. Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ πληρώσω τόσα λεφτά. "Αν βεβαιωθῶ ἐξ ἄλλου πὼς κάνατε μιὰ σοβαρὴ προσπάθεια κι' ἀποτύχατε, θὰ σᾶς δώσω τὰ μισά.

— Ποῦ βρίσκεται αὐτὸς ὁ φυλακισμένος; ρώτησε ὁ Μπέϊρντ.

— Στὶς φυλακὲς τοῦ Μπέλμορ... τρία μίλια μακρυὰ ἀπ' τοὺς καταρράκτες τοῦ Ρέντ Ράϊβερ, μέσα στοὺς βάλτους.

— Πῶς λέγεται;

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ ὅταν θἄχετε δεχτῇ ν' ἀναλάβετε τὴ δουλειά, κι' ἀφοῦ πειστῶ πρῶτα πὼς τὸ σχέδιό σας εἶναι πραγματοποιήσιμο. Θὰ σᾶς ἐφοδιάσω ἐπίσης μὲ μιὰ φωτογραφία του, γιὰ νὰ τὸν ἀναγνωρίσετε πιὸ εὔκολα.

» Τώρα δουλεύει, μαζὶ μ' ἄλλους καταδίκους, στὰ ἔργα ἐκβαθύνσεως τοῦ ποταμοῦ, ἕνα μίλι μακρυὰ ἀπ' τὴ φυλακή. Οἱ φυλακισμένοι φτάνουν στὸ μέρος ἐκεῖνο μ' ἕνα καμιόνι στὶς 8 τὸ πρωῒ καὶ ξαναφεύγουν στὶς 6 τὸ βράδυ. Τέσσερες φύλακες τοὺς ἐπιβλέπουνε διαρκῶς, στὴ δουλειά τους...

— Πέντε, διώρθωσε ἡ Εὔα.

Ὁ Κὶλ ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Τέσσερες ἢ πέντε, εἶπε. "Εχουνε καὶ σκυλιά...

Ὁ Μπέϊρντ χώθηκε βαθύτερα στὴν πολυθρόνα του. Τὸ πρόσωπό του δὲν εἶχε καμμιὰ ἔκφρασι, καθὼς κύτταζε μηχανικὰ τὰ φθαρμένα παπούτσια του.

— Πρέπει νὰ ρίξω πρῶτα μιὰ ματιὰ σ' αὐτὸ τὸ μέρος, εἶπε. "Εχω ὅμως τὴν ἐντύπωσι πὼς μπορεῖ νὰ γίνῃ...

Εἶδε τὴν Εὔα ν' ἀνασκιρτᾷ καὶ νὰ σφίγγῃ νευρικὰ τὰ χέρια της. Ὁ Κὶλ ἔσπευσε ν' ἀφίσῃ τὸ ποτῆρι του κι' ἔσκυψε λίγο μπροστά.

— Μὴν ξεχνᾶτε πὼς μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ... εἶπε διστακτικά.

Ὁ Μπέϊρντ τοῦ ἔρριξε μιὰ διαπεραστικὴ ματιά.

— Θέλετε νὰ γίνῃ ἡ δουλειά, ἢ ὄχι; πρόφερε.

— Ἂν δὲν ἤθελα, δὲν θὰ σᾶς πρόσφερα 10 χιλιάδες δολλάρια, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Κίλ. Μὰ θεωρῶ σωστὸ νὰ μάθετε τὶ πρόκειται ν' ἀντιμετωπίσετε.

Ὁ Μπέϊρντ σηκώθηκε.

— Μὴ χολοσκᾶτε γιὰ μένα, εἶπε. Ξέρω καλὰ τὴ δουλειά μου, καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον... Σὲ ὀκτὼ μέρες ἀκριβῶς, θὰ σᾶς πῶ ἂν δέχωμαι ἢ ὄχι. Χρειάζομαι ὅμως τώρα ἀμέσως 100 δολλάρια, γιὰ τὰ πρῶτα ἔξοδά μου.

Βλέποντας πὼς δίσταζε ὁ Κίλ, ὁ Ρίκο ἐπενέβη καὶ τοῦ πρότεινε:

— Ἐγὼ ποὺ ξέρω τὸ Μπέϊρντ καλλίτερα ἀπὸ σᾶς, μπορῶ ν' ἀναλάβω νὰ τοῦ πληρώσω αὐτὰ τὰ ἔξοδά του. Κι' ἂν ἀναλάβῃ τὴ δουλειά, θὰ τὰ κανονίσω ὕστερα μαζί σας.

Ὁ Κὶλ ἔμεινε σύμφωνος.

— Ἐν τάξει! εἶπε. Βλέπω πὼς ὁ φίλος σας ἀνυπομονεῖ νὰ φύγῃ. "Αν δὲν βιάζεστε καὶ σεῖς, μπορεῖτε νὰ μείνετε λίγο ἀκόμη.

Ὁ Μπέϊρντ χαμογέλασε σαρκαστικά.

— "Αν ἀναλάβω τὴ δουλειά, εἶπε κυττάζοντας τὸν Κίλ, θὰ πρέπῃ νὰ βεβαιωθῶ πὼς ἔχετε τὰ λεφτὰ γιὰ νὰ μὲ πληρώσετε.

— Καλά, καλά! ἐπενέβη ὁ Ρίκο ζωηρά. Ὁ κ. Κὶλ κι' ἐγὼ ἔχομε ξανασυνεργαστῆ. Μὴν ἀνησυχῆς γι' αὐτό.

— Ἐγὼ θ' ἀνησυχῶ, ὥσπου νὰ πληρωθῶ, ἐπέμεινε ὁ Μπέϊρντ.

Χαιρέτησε μὲ τὸ κεφάλι τὸν Κίλ. Ὕστερα κύτταξε τὴν Εὔα καὶ τῆς χαμογέλασε μ' αὐθάδεια. Ἐκείνη τοῦ γύρισε τὴν πλάτη καὶ πῆγε πάλι κοντὰ στὸ παράθυρο.

— Θὰ τὰ ξαναποῦμε σὲ μιὰ βδομάδα, πρόσθεσε ὁ Μπέϊρντ.

Διέσχισε ὕστερα τὸ δωμάτιο, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βγήκε.

Οἱ ἄλλοι ἔμειναν σιωπηλοὶ κάμποση ὥρα. Ὁ Κὶλ ἔρριξε πάγο στὸ ποτῆρι του, ἐνῶ ὁ Ρίκο κύτταζε τὰ πόδια του μ' ἀμηχανία.

— Ὁ φίλος σας εἶναι περίεργος τύπος... εἶπε ἐπιτέλους ὁ Κίλ, ξανακαθίζοντας στὴν πολυθρόνα του. Δὲν μοῦ πολυαρέσουν οἱ τρόποι του.

Ὁ Ρίκο χαμογέλασε βεβιασμένα.

— Εἶναι ὁ χαρακτῆρας του τέτοιος, δικαιολογήθηκε. Μὰ δὲν τὸν φοβίζει ἡ δουλειά. "Αν μπορῇ νὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ τοῦ προτείνατε, σίγουρα θὰ τὸ ἀναλάβῃ...

Στριφογύρισε μὲ στενοχωρία στὸ κάθισμά του καὶ πρόσθεσε:

— Ποιὸς ἀκριβῶς θἄναι ὁ δικός μου ρόλος, κ. Κίλ; Μοῦ εἴχατε πῆ, ἂν θυμᾶστε...

— Μόλις δεχτῇ ὁ Μπέϊρντ, ἐγὼ θ' ἀποτραβηχτῶ καὶ θὰ τ' ἀφίσω ὅλα στὰ χέρια σας. Δὲν θέλω νὰ μάθω πῶς θὰ ἐνεργήσετε γιὰ νὰ βγάλετε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο ἀπ' τὴ φυλακή... οὔτε καὶ τίποτ' ἄλλο. Δὲν θέλω κἂν νὰ μοῦ ζητᾶτε ὁδηγίες. Θὰ κάνετε ὅλη τὴ δουλειὰ ἐσεῖς κι' ὁ Μπέϊρντ. ἀνεξάρτητα μὲ μένα.

» Ἂν κρίνετε πὼς σᾶς χρειάζεται κι' ἄλλος βοηθός, θὰ τὸν βρῆτε ἐσεῖς καὶ θὰ τὸν πληρώσετε ἀπ' τὴν τσέπη σας. Τελειῶστε τὴ δουλειά, φέρτε μου αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, καὶ θὰ δώσω τότε 15 χιλιάδες δολλάρια σὲ σᾶς καὶ 10 χιλιάδες στὸ Μπέϊρντ.

» Καταλάβατε τώρα τὸ ρόλο ποὺ ἔχετε νὰ παίξετε;

Ὁ Ρίκο κούνησε τὸ κεφάλι του. Καταλάβαινε καὶ κάτι ἄλλο συγχρόνως: πὼς κινδύνευε νὰ τὸν κλείσουνε στὴ φυλακὴ γιὰ καμμιὰ δεκαπενταριὰ χρόνια!

Δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου αὐτὴ ἡ πιθανότης... μά, ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, τὸ χρῆμα τὸν τραβοῦσε σὰν μαγνήτης.

— Τώρα ἐξαρτῶνται ὅλα ἀπ' τὸ Μπέϊρντ, εἶπε. "Αν δεχτῇ αὐτὸς τὴ δουλειά, ἐλπίζω νὰ συμφωνῆτε νὰ τοῦ τὴν ἀναθέσετε...

Ὁ Κὶλ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν Εὔα, κι' ἐκείνη κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Κίλ, φρονῶ ὅμως πὼς δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ τὸν ξαναϊδῶ. Σᾶς τὸ ξαναλέω, δὲν μ' ἀρέσει καθόλου. "Οσο λιγώτερο θἄχω νὰ κάνω μαζί του, τόσο τὸ καλλίτερο.

»"Αν, ἀφοῦ μελετήσῃ τὰ πράγματα, κρίνῃ πὼς μπορεῖ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα, ἂς ἀνακοινώσῃ σὲ σᾶς τὸ σχέδιό του, καὶ σεῖς θὰ μοῦ τὸ μεταβιβάσετε. "Αν θεωρήσω τότε πὼς ἔχει πιθανότητες ἐπιτυχίας, θὰ σᾶς δώσω ἐντολὴ νὰ προχωρήσετε. "Ωσπου νὰ μοῦ φέρετε ὅμως ἐδῶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει, δὲν θέλω νὰ ξέρω καθόλου τί θὰ κάνετε. Καταλάβατε;

Ὁ Ρίκο κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— Πρὶν ἐπιχειρήσῃ ὁτιδήποτε, κύριε Κίλ, ὑποθέτω πὼς θὰ ζητήσῃ μιὰ προκαταβολή... 300 ἢ 400 δολλάρια, ἂς ποῦμε. Μπορεῖ νὰ κανονιστῇ αὐτὸ τὸ ζήτημα;

— Ναί, ἀσφαλῶς, ἀπάντησε ὁ Κὶλ μ' ἀνυπομονησία. Τὸ καλύτερο θάτανε νὰ σᾶς δώσω 5 χιλιάδες. Θὰ κρατήσετε σεῖς ὅσα θέλετε καὶ θὰ δώσετε τὰ ὑπόλοιπα στὸ Μπέϊρντ. "Αν ἐπιτύχῃ ἡ δουλειά, θὰ σᾶς πληρώσω τὴ διαφορά.

— Περίφημη ἰδέα, κύριε Κίλ! Στὸ μεταξύ, θὰ χρηματοδοτῶ ἐγὼ τὸν Μπέϊρντ καὶ θὰ πληρώνω ὅλα τὰ ἔξοδα.

Ὁ Κὶλ σηκώθηκε.

— Λοιπόν, τὴν ἐρχομένη βδομάδα, τὴν ἴδια ὥρα; εἶπε.

— Σύμφωνοι!

Ὁ Ρίκο ὑποκλίθηκε κι' ἔφυγε. Ὁ Κὶλ πλησίασε τότε τὴν Εὔα καὶ στάθηκε ὄρθιος κοντά της, ἀκουμπώντας στὸ παράθυρο.

Ἀφοῦ ἔμειναν κι' οἱ δυὸ σιωπηλοὶ γιὰ πολλὴ ὥρα, κυττάζοντας τὰ φῶτα τοῦ ποταμοῦ, ὁ Κὶλ ρώτησε:

— Εἶσ' εὐχαριστημένη λοιπόν;

Ἡ Εὔα δὲν ἀπάντησε. Κυττάζοντάς την μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, τὴν εἶδε ν' ἀνατριχιάζῃ ἐλαφρά.

Ὁ Κὶλ ἔνοιωθε κάτι σὰν σφίξιμο στὸ στομάχι. Τὰ νεῦρα του βρίσκονταν σὲ ὑπερέντασι. Δοκίμαζε τὴν ἐντύπωσι τοῦ κολυμβητοῦ ποὺ παρασύρθηκε σὲ μιὰ δίνη...

Ποθοῦσε τὴ γαλήνη τοῦ σπιτιοῦ του, ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ ξεκουραστῇ καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ ξεχάσῃ πὼς σὲ μιὰ βδομάδα, θἄπαιρνε τὴν ὁριστικὴ ἀπάντησι τοῦ Μπέϊρντ...

— Θὰ γυρίσω σπίτι μου, Εὔα, εἶπε. Εἶμαι κουρασμένος. Δὲν ἔχομε νὰ κάνωμε τίποτ' ἄλλο, ὥσπου νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ αὐτὸς ὁ τύπος... Πιστεύετε νὰ δεχτῇ;

Δίχως νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι της, ἡ νέα γυναῖκα ἀπάντησε μὲ ἤρεμη καὶ ἄχρωμη φωνή:

— Ναί, θὰ δεχτῇ. Ἕνας ἄνθρωπος σὰν κι' αὐτὸν μπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ κάθε τι.

Γ'

Ὅλη τὴ βδομάδα ποὺ εἶχε περάσει στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ Μπέϊρντ εἶχε ἀκεφτῇ πολὺ τὴν Ἀνίτα Τζάκσον.

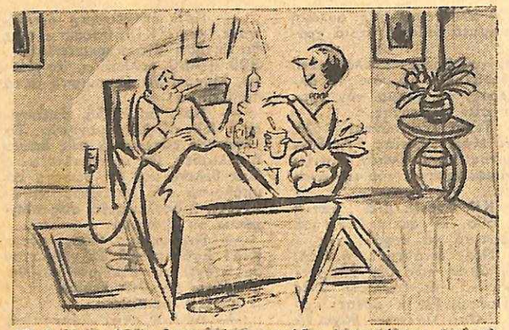
Ποτὲ ὡς τότε δὲν εἶχε ἐνδιαφερθῇ γιὰ ἄλλη κοπέλλα. Οἱ γυναῖκες δὲν ἦταν γι' αὐτὸν, παρὰ μιὰ ἐνοχλητικὴ ἀνάγκη. Τὶς ξεχνοῦσε ἀμέσως, μόλις ἱκανοποιοῦσε τὶς σπάνιες ἄλλωστε ἐπιθυμίες του.

Αὐτὴ ὅμως δὲν ἦταν σὰν τὶς ἄλλες.. Εἶχε μείνει δεκατρεῖς μέρες στὴν κάμαρά της, σὲ στενὴ συνάφεια μαζί της, κυττάζοντας την νὰ μαγειρεύῃ, νὰ ντύνεται, νὰ φεύγῃ γιὰ τὴ δουλειά της στὶς 7½ τὸ πρωῒ καὶ νὰ γυρίζῃ ἀργὰ τὸ βράδυ.

Τὴν εἶχε δῆ νὰ διορθώνῃ καὶ νὰ σιδερώνῃ τὰ φτηνὰ φορεματάκια της.

Καρφωμένος στὸ κρεβάτι του, τὴν ἔβλεπε νὰ λούζεται, νὰ καβαρίζῃ τὰ δόντια της, νὰ σαπουνίζῃ τὶς κάλτσες της μέσ' στὴ λεκάνη, ν' ἀσχολῆται μὲ ὅλες τὶς μικροδουλειὲς ποὺ κάνουν τόσες καὶ τόσες κοπέλλες, ποὺ μένουν μονάχες τους σὲ ἐπιπλωμένα δωμάτια...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Θ' άντρας, όταν άρρωστήση, νοιώθει περισσότερο από τη γυναίκα τους πόνους...

Γιατί φέρνονται έτσι οι άντρες

Πώς εξηγούνται μερικές παράξενες εκδηλώσεις τους

Γιατί οι άντρες αναρωτιούνται τόσο συχνά πώς θα ήταν αν είχαν γένεια;

Το θέμα αυτό τους απασχολεί περισσότερο απ' όσο φαντάζονται και οι ίδιοι... Άφού ξυριστούνε, κάθε πρωί, κυττάζουν το πρόσωπό τους στον καθρέφτη, για μερικές στιγμές ακόμα, και το φαντάζονται υποσυνείδητα στολισμένο με γενειάδα — ή τουλάχιστον με μουστάκι. Κάποτε μάλιστα, ρωτάνε και τη γυναίκα τους τί γνώμη έχει γι' αυτό..

Νά τώρα και ο λόγος: Η γενειάδα αποτελεί κάτι το συμβολικό για τον άντρα. Πραγματικά, από αμνημονεύτων χρόνων, το τρίχωμα του προσώπου συμβόλιζε τη δύναμη και το αρρενωπό σφρίγος. Εξακολουθησε δε να θεωρήται ως σύμβολο της ανδρικής κυριαρχίας ως τις αρχές του αιώνος μας. Στην περασμένη γενεά άκομα, ήταν το «σήμα κατατεθέν» του άρχηγού της οικογενείας, του άνθρώπου που κυβερνούσε το σπίτι του με σιδερένια πυγμή.

Τόσο μακροχρόνια παράδοσι είναι φυσικό να μένη βαθειά ριζωμένη στον άντρα. Τού τη θυμίζουν, άλλωστε, κάθε τόσο τα πορτραίτα του πατέρα του, του παππού του και των άλλων τριχωτων προγόνων του!

Γιατί συνηθίζουν οι άντρες να πηγαινοέρχωνται μέσα στο δωμάτιο, όταν μιλάνε;

Υπάρχει μια βασική βιολογική αιτία, που τους κάνει έτσι... ασυκίνητους: Με τον τρόπο αυτό, σκέπτονται καλύτερα — μολονότι δεν το καταλαβαίνουν ίσως ούτε οι ίδιοι. Πραγματικά, με τις ζωηρές κινήσεις, αναπνέουν βαθύτερα, αερίζονται καλύτερα οι πνεύμονές τους, αυξάνεται ο «μυϊκός τόνος», κι' όλ' αυτά μαζί, κάνουν να λειτουργή αποτελεσματικώτερα ο εγκέφαλος και αύξάνουν την απόδοσί του.

Όταν λοιπόν ένας άντρας πηγαίνη κι' έρχεται διαρκώς, την ώρα που σας μιλάει για ένα σαβουαρ ζήτημα, μη φαντασθήτε πώς το κάνει για επίδειξι, για να κάμη περισσότερη εντύπωσι. Απλώς και μόνο, καταλαβαίνει, ότι η φαιά ουσία του εργάζεται καλύτερα, παρά αν ήταν ξαπλωμένος σε μιά άνετη πολυθρόνα με ψηλά τα πόδια!

Γιατί οι άντρες υποφέρουν τόσο από διάφορες αρρώστειες;

Ενώ είναι τόσο γεναίοι, όταν πηγαίνουν στον πόλεμο, όταν κυνηγάνε τίγρεις ή όταν... πιάνουν ένα ποντικό, αλλάζουν τελείως τα πράγματα όταν αρρωστήσουν! Κι' αυτό γιατί, από βιολογικής απόψεως, αποτελούν το ασθενέστερο φύλο. Ενώ οι γυναίκες έχουν σκληραγωγηθή, μέσα σε τόσους αιώνες, από το έπίπονο έργο της έγκυμοσύνης και του τοκετού, ο άντρας είναι πιό εύπρόσβλητος από όλων των ειδών τις αρρώστειες, και τα βγάζει πέρα μαζί τους πιό δύσκολα από τη σύζυγό του. Νοιώθει περισσότερο τους πόνους. Η ανάρρωσί του από μιά ασθένεια διαρκεί περισσότερο καιρό. Και παρουσιάζει μεγαλύτερο ποσοστό θνησιμότητος από κάθε είδους ασθένειες — έκτος του κοκκύτη.

Υπάρχουν δε και δυό ψυχολογικοί λόγοι, που τον κάνουν να υποφέρη περισσότερο, όταν αρρωστήση: δηλαδή 1) η συναίσθησι, ότι η υγεία του συνδέεται στενά με την ικανότητά του να κερδίζη χρήματα, και 2) ο βασικώς και συχνά υποσυνείδητος φόβος μήπως χάση την ανδρική ρώμη του.

Κι' όμως, παρ' όλ' αυτά, η γυναίκα του πάσχίζει όχι λίγο για να τον πείση να φορέση τις γαλόσες του, όταν βρέχη...

Γιατί ροχαλίζουν οι άντρες τόσο δυνατά;

Έχει διαπιστωθή, όχι μονάχα ότι υπερτερούν τις γυναίκες στην έντασι του ροχαλητού, αλλά κι' ότι το ροχαλητό συναντάται με τριπλασία συχνότητα στο άνδρικό φύλο, παρά στο γυναικείο.

Ποιός είναι ο λόγος; Ο Αμερικανός δόκτωρ Τζέιμς Μπέντερ, στο βιβλίο του «Πώς να κοιμόμαστε», μάς πληροφορεί, ότι ο ύπνος φέρνει τελειότερη χαλάρωσι στους άντρες, παρά τις γυναίκες. Όσο μεγαλύτερη δε είναι η σωματική αυτή χαλάρωσι, τόσο αυξάνουν οι πιθανότητες του ροχαλητού. Γιατί οι ίστοί του στόματος και του λαιμού γίνονται τότε πιό ελαστικοί και συνεπώς κάνουν μεγαλύτερες παλμικές κινήσεις, καθώς αναπνέει βαθειά ο κοιμισμένος.

Γιατί οι άντρες δέν πηγαίνουν στις διαλέξεις και στις συναυλίες τόσο συχνά όσο οι γυναίκες;

Ίσως να συντείνη σ' αυτό η έλλειψι διαθεσίμου χρόνου. Ίσως επίσης να μην έχουν πολλή κλίσι στη μουσική και στις μορφωτικές ομιλίες. Ο κυριώτερος όμως λόγος φαίνεται πώς είναι άλλος — καθαρά βιολογικός. Είναι δηλαδή πολύ δυσκολώτερο γιά έναν άντρα να μείνη γιά πολλή ώρα καθισμένος κι' ακίνητος στην ίδια θέσι.

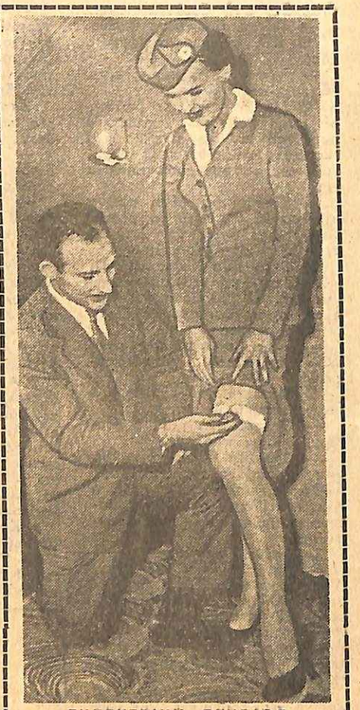
Πράγματι, οι γυναίκες θα μπορούσαν να όνομασθούν «καθιστικό φύλο». Γιατί έχουν πιό ανεπτυγμένη «περιφέρεια», κι' έτσι κάθονται πιό άνετα στις καρέκλες και στις πολυθρόνες. Ο άντρας όμως έχει διαφορετική σωματική διάπλασι. Το περισσότερο βάρος του συγκεντρώνεται στο έπάνω μέρος του σώματός του, στά μπράτσα, στο στήθος και στους ώμους. Είναι φτιαγμένος για να κινήται, να ενεργή, όχι για να κάθεται. Έχει έπίσης πιό ανεπτυγμένους μύς και μεγαλύτερη φυσική παρόρμησι να τους διατηρή σε κίνησι.

Δέν πρέπει, λοιπόν, ν' απορούμε γιατί μοιάζει σαν να κάθεται στά καρφιά, όταν μιά διάλεξι, μιά συναυλία ή κάτι ανάλογο, τον κρατάη βιδωμένο σ' ένα κάθισμα, όπου δέν μπορεί να ξαπλωθή με άνεσι!

Γιατί οι γυναίκες είναι πάντα τόσο φιλόπροπτες γιά την αγάπη προς την περιπέτεια που έχουν οι σύζυγοί τους;

Την απάντησι σ' αυτό το ερώτημα τη βρίσκουμε σ' ένα βιβλίο του Αμερικανού ψυχολόγου Ρίτσαρντ Κούρλ, που έχει τον τίτλο «Γυναίκες - μιά αναλυτική μελέτη». Είναι δε απλή: Η αγάπη προς την περιπέτεια, που υπάρχει έμφυτη στον άντρα, μεταφράζεται από τη σύζυγο σαν μιά προσπάθειά του να ξεφύγη από τις υποχρεώσεις του.

«Οι γυναίκες — γράφει ο Αμερικανός ψυχολόγος — ψάχνουν διαρκώς να βρούνε σημεία ανησυχίας στον άντρα τους, κι' όταν τα διακρίνουν, τα εξηγούν πάντοτε απαισιόδοξα. Θεωρούν τους άντρες άστατους εκ φύσεως κι' ανίκανους να πάρουν αρκετά στα σοβαρά το ρόλο τους ως σύζυγοι και πατέρες. Τρομοκρατούνται δε κι' εξεγείρονται, στη σκέψι, πώς έμπιστεύθηκαν τη ζωή τους σ' έναν άνθρωπο, στον οποίο δέν μπορούν να βασισθούν απόλυτα..

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

Η Αγγλίδα ίπταμένη συνοδός Μπέττυ Ράμπλς, φροντίζοντας για την καλύτερη εξυπηρέτηση των επιβατών, φοράει το ρολόι στο πόδι της. Φυσικά, εκείνοι δέν παραλείπουν να ρωτούν συχνά τί ώρα είναι και αυτή, προθυμότατα, σηκώνει το φόρεμά της για να δούν... την ώρα!...

Ο ΔΙΣΚΟΣ ΠΟΥ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ ΤΑ ΣΚΙ

Ο κ. Χωγκλουά, ένας Παριζιάνος, φανατικός φίλος του θαλασσίου σκι, κατασκεύασε ένα δικής του επινοήσεως είδος πτάμενο δίσκο», με τον οποίο αντικατέστησε τα σκι. Ο κ. Λωγκλουά έχει καταρρίψει το παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητος στο θαλάσσιο σκι, τρέχοντας με 112 χιλιόμετρα την ώρα. Τώρα όμως με τον δίσκο του είναι βέβαιος πώς θα τρέξη ακόμα πιό γρήγορα.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Θυσία στην αγάπη

Το σπίτι ήταν άνω-κάτω. Έπρεπε να τ' αοπρίσουν, να το συγυρίσουν, να δ.ορθώσουν κάτι παλιά έπιπλα και ν' αγοράσουν καινούργιες κουρτίνες, γιατί οι άλλες είχαν ξεθωριάσει πιά.

—Με το καλό να τον δεχθήτε... έλεγαν οί γειτόνισσες.

Κι' η κυρά Λένη, με την κόρη της την Ευτέρπη, απαντούσαν συγκινημένες:

—Ευχαριστώ! Ευχαριστώ!

Και δέν είχαν άδικο νάναι συγκινημένες μητέρα και κόρη. Πέντε χρόνια έλειπε ο Γιώργος ιστάτορης στην Αυστραλία και να που έδωσε ο θεός τώρα να ξαναγυρίση.

Ο Γιώργος ήταν ο αρραβωνιαστικός της Ευτέρπης.

Εδώ και πέντε χρόνια, λίγο πρίν να φύγη, είχαν αρραβωνιαστή. Εκείνη είχε τελειώσει το Γυμνάσιο, οι γονείς της δέν είχαν τα μέσα να τη σπουδάσουν και την κράτησαν σπίτι για τις δουλειές του νοικοκυριού. Ο πατέρας της, καλός και τίμιος γεωργός, είχε πεθάνει και τα χωράφια τους, τ' αμπέλια τους, και τις λίγες ελιές τα φρόντιζε μόνη της πιά η κυρά Λένη.

Ήσαν φτωχοί, μά νοικοκυρεμένοι, γι' αυτό κι' ο Γιώργος αγαπήνοι, την Ευτέρπη. Σάν φτωχός όμως, που ήταν κι' αυτός, ζήτησε από τον πατέρα του να τον αφήση να ξεντιτεθή κι' όταν θά γυρίζε θά έπαιρνε την κοπέλλα των ονείρων του.

Ο Γιώργος, είχε τελειώσει κι' αυτός το Γυμνάσιο, κι' είχε παει στην Αθήνα πολλές φορές για νά βρη δουλειά, μά δέν τα κατάφερνε. Έτσι με το μάτι θολό από την απελπισία πήρε την απόφασι του ξεντήσεμου. Ήταν εργατικός, είχε θέλησι. Θά τα κατάφερνε να κάνη μιά περιουσία, έκει που θα πήγαινε, και θά γύριζε πάλι στο χωριό να συνεχίση μιά άνετη ζωή, μαζί με γυναίκα του την Ευτέρπη της κυρά Λένης.

Έτσι έφυγε ο Γιώργος.

Έφυγε και άργησε να τους γράψη. Ώσπου να τακτοποιηθή. Το πρώτο γράμμα του λοιπόν ήταν πονεμένο, γιατί φανέρωνε τη μεταμέλεια του, που εγκατέλειψε τον τόπο του για πάνω χιλιάδες μίλια μακρυά στην Αυστραλία, κι' έκεί, να γίνη υπηρέτης και σκαφτιάς στο χωράφι ενός ξένου σάν να μην είχε δικά του να όργώση στο χωριό του.

Άλλο ένα γράμμα, που έστειλε, ήταν κι' αυτό γεμάτο απελπισία κι' επειτα δέν ξαναγράψε...

Άδικα ταύγραφε κάθε τόσο η Ευτέρπη, μά απάντησι δέν έπαιρνε.

Απελπισμένες, μάνα και κόρη, γιατί είχαν αρχίσει και τα κουτσομπολιά του χωριού, πούλησαν τα χωράφια και το σπίτι και πήγαν στην Αθήνα.

Άνοράσαν ένα απόμερο οικοπεδάκι και πάνω σ' αυτό έκτισαν δυό καμαρούλες. Με χίλια παρακάλια βρήκε και η Ευτέρπη μιά δουλειά σε μιά δημόσια υπηρεσία κι' έτσι με τα λίγα που έπαιρνε από το μισθό της, τα κατάφερναν να ζούν φτωχικά, ξένοι ανάμεσα σε ξένους.

Η Ευτέρπη δέν είχε χάσει όμως τις ελπίδες της. Έγραψε από την Αθήνα στο Γιώργο και του έξιστόρησε την κατάστασί τους. Τούγραψε πώς τον περιμένει και πώς δέν θά παντρευόταν άλλον έκτός απ' αυτόν.

Οί μέρες, οί μήνες περνούσαν, μά ούτε γράμμα ούτε καμμιά είδησι έρχόταν από το Γιώργο. Η απελπισία είχε πνίξει πιά την Ευτέρπη κι' όλο αδυνάτιζε, ώσπου μιά μέρα αρρώστησε από τον καϋμό της.

—Δέν χάθηκε ο κόσμος, κόρη μου, άρχισε να της λέη η κυρά Λένη, για να την παρηγορήση. Δέν φταίς εσύ, αν εκείνος φάνηκε άπίστρκος! Νέα είσαι, όμορφη, θά βρεθή ένα παλληκάρι να σε πάρη.

Αυτά της τάλεγε κάθε μέρα η κυρά Λένη και πράσθετε μάλιστα:

—Ποιός ξέρεις αν δέν ξελογιάστηκε με καμμιά άλλη; Νέος ήταν, παιδί άκόμη.

—Μή μού το λές, μητέρα...

—Όλα πρέπει να τα σκέπτεται κανείς, γιατί όλα γίνονται...

Έτσι με τον καιρό και με την καθημερινή γκρίνια της μανα της, άρχισε και η Ευτέρπη ν' αλλάζη γνώμη. Κι' όταν ένας συνάδελφός της ήρθε να τη ζητήση από τη μητέρα της, εκείνη δέν αρνήθηκε, ταν φιλότιμος, εργατικός κι' είχε μιά καλή θέσι στο ύπουργείο.

Δέν πέρασε ώστόσο ούτε μήνας από τα νέα αρραβωνιάσματα της Ευτέρπης, όταν έλαβε ένα τηλεγράφημα από το Γιώργο, πώς έρχόταν στην Ελλάδα.

Μητέρα και κόρη κυττάχθηκαν σαστισμένες.

—Επιτέλους ξαναγυρίζει πλούσιος! είπε η κυρά Λένη.

Η Ευτέρπη όμως μουρμούρισε:

—Πολύ αργά, μητέρα!

Κι' έτρεξε να είδοποιήση τον και νούργιο αρραβωνιαστικό της.

Εκείνος την κύτταξε καλά στά μάτια και της είπε μ' αποφασιστηκότητα:

—Ευτέρπη, σ' αγαπώ, άν όμως πρόκειται να σού κόψω την τύχη καλύτερα να πεθάνω. Έχεις υποχρέωσης, και να κρίνης. Άν σ' αγαπάη άκόμη και η καρδιά σου ξαναγυρίση στά παληά, να τον πάρης! Δέν θέλω να με παντρευτής κι' ο νούς σου νάναι στον άλλο.

Ήταν τίμιο παιδί, ο Νίκος κι' έκείνη κατάλαβε καλά τα λόγια του και τού υποσχέθηκε να τον άκούση και να δοκιμάση την καρδιά της.

★

Ο Γιώργος Τσατίρης λοιπόν έφτασε από την Αυστραλία. Ήρθε με πολλά λεφτά. Ήταν ταλαιπωρημένος, γερασμένος, άλλα με άλλες ιδέες. Όταν έφαγαν, τόν πρώτο μεσημέρι στο σπίτι της, την πήρε η διαιτέρους και τής είπε:

—Άκουσε, Ευτέρπη, έχω αναλάβει μιά υποχρέωσι απέναντι σου κι' μολονότι μπορούσα να μη σε είδοποιήσω για τον έρχομό μου...

—Δέν σε καταλαβαίνω... ψιθύρισε έκείνη.

—Θά με καταλάβης όταν σού πώ σα το λόγο μου σε άλλη και θα την παντρευόμουν, άν σ' εύρισκα παντρεμένη... Τώρα, όμως, βλέπω πώς δέν παντρεύτηκες και φυσικά, είμαι υποχρεωμένος να σε πάρω...

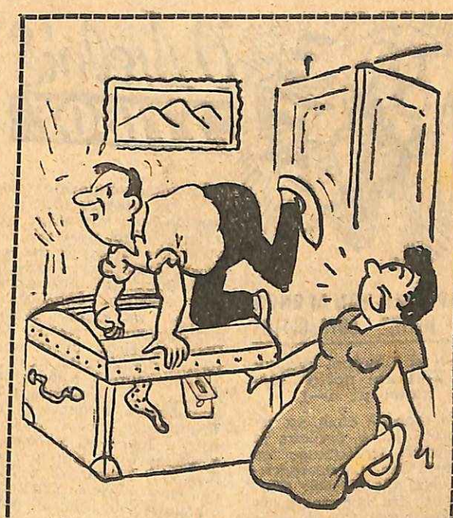
Η Ευτέρπη τον κύτταξε καλά κι' ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια της.

—Κλαίς; τη ρώτησε.

—Όχι, τα δάκρυά μου αύτή τη στιγμή σθύνουν το παρελθόν και σού δίνω το λόγο σου πίσω. Γιώργο, τού είπε. Άφού δέν μ' αγαπάς πιά, δέν θά εύτυχήσης κοντά μου. Είσαι καλός και δέν θέλω να σε βλέπω δυστυχισμένο...

Τοϋδωσε φιλικά το χέρι της και χώρισαν για πάντα. Η Ευτέρπη έτρεξε να πέση στην άγκαλιά τού Νίκου, πού την άγαποϋσε τόσο πολύ και ήταν πρόθυμος να θυσιάση την αγάπη του γιά τη δική της εύτυχία...

ΜΙΡΑΝΤΑ

— Δέν είναι ανάγκη να φωνάζης έτσι, Κατίνα, έπειδή τελείωσε ή άδεια και ξαναγυρίζουμε στο σπίτι!...

— Δέν έχετε κανένα τμήμα παραπόνων γιά τις άδειες γάμου, που χορηγείτε;

— Ώστε είναι άλήθεια πώς με άπατά μ' ένα θηριοδαμαστή!...

Ο Διεθνής ΣΤΙΒΟΣ

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΗΣ ΜΙΚΤΗΣ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗΣ

Γιατί οι Ούγγροι έχασαν με 2—1 και ήρθαν ισόπαλοι με 1—1

Η φτερωτή φήμη, τα τελευταία χρόνια, άνέβασε το Ούγγρικο Ποδόσφαιρο σέ ζηλευτά ύψη. Οί συντριπτικές νίκες της Έθνικής Ούγγαρίας έπί ποδοσφαιρικών συγκροτημάτων μεγάλης άξίας στερέωσαν άκόμη περισσότερο τό βάθρο πού προπολεμικά άκόμη είχαν στηρίξει τό ποδόσφαιρό τους οί Μαγυάροι. Ήλθε τό Παγκόσμιο Ποδοσφαιρικό Κύπελλο της Έλβετίας καί ή ήττα των Ούγγρων άπ' την Έθνική Γερμανίας. Τότε, οί ποδοσφαιρικοί έμπειρογνώμονες τη δικαιολόγησαν ώς άτύχημα, όπως καί πραγματικά ήταν. Ύστερα άπό λίγους μήνες τ' άποτελέσματα των άγώνων της Έθνικής Ούγγαρίας έπιβεβαίωσαν τη γνώμη πώς τό ούγγρικό ποδόσφαιρο δικαίως διεκδικεί τά πρωτεία σ' όλο τόν κόσμο.

Έπομένως, ή Μικτή Βουδαπέστης πού είδαν οί Έλληνες φίλαθλοι, στούς δύο άγώνες μέ τη Μικτή Άθηνών καί την όμάδα των Έπιλέκτων της Η.Ε.Α.Π., μόνον ώς όμάδα παρηκμασμένη μπορεί νά θεωρηθή καί όχι ώς συγκρότημα άξιο νά συναρπάση καί νά συγκινήση τούς φίλους τού «βασιληά» των σπόρ», όπως όλοι οί Έλληνες φίλαθλοι υπελόγιζαν.

Στην Ούγγαρία ό άθλητισμός, τό ποδόσφαιρο, τό κολύμπι, τά άθλήματα γενικά, είναι «κρατικά». Γιά λόγους πολιτικής σκοπιμότητος καί πολιτικής προπαγάνδας μεταχειρίζεται τό κράτος τά σπόρ ώς μέσον πολιτικών έπιδιώξεων καί όχι ώς σκοπό έθνικής διαπαιδαγωγήσεως.

Οί άσσοι των άθλημάτων είναι κρατικοί ύπάλληλοι. Πολλοί άπ' αύτούς έχουν στρατιωτικούς τίτλους. Ό Πούσκας είναι συνταγματάρχης, ό Μπόζικ βουλευτής, ό Χίντεγκουτι, ό Κόβατς, ό Λάντος, ό Στρόσιτς, ό Μπούζανσκυ, ό Μπούνταϊ, ό Τζίμπορ, ό Λόραντ, ό Κότσις, ό Ζάκαριας, ό Μάχος, ό Φάραγκο, ό Κάρπακ, ό Γούρμα, ό Φένυδεζι, ό Σίμακ είναι άνώτεροι κρατικοί ή δημοτικοί ύπάλληλοι, πού μισθοδοτούνται χωρίς νά έργάζωνται, προπονούνται όμως πρωί καί άπόγευμα γιά τη δόξα τού ούγγρικού ποδοσφαίρου. Γιατί;

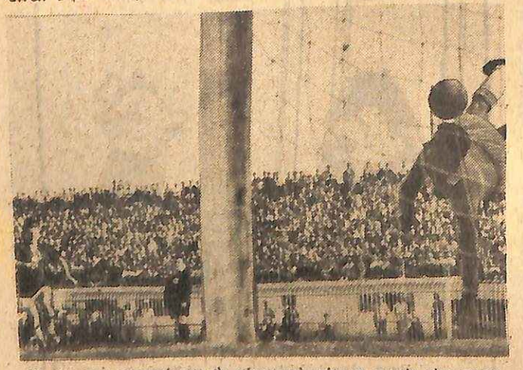
Άπλούστατα, οί Ούγγροι ιθύνοντες δέν πήραν στά σοβαρά τούς άγώνες της Άθήνας, δέν ύπελόγισαν όσον έπρεπε τό έλληνικό ποδόσφαιρο. Μάλεψαν κι' έστειλαν μιά όμάδα, πού ό μέσος όρος ήλικίας των παικτών έχει ξεπεράσει τά όρια της ποδοσφαιρικής φλόγας. Οί περισσότεροι παίκτες ήταν «ντεφορμέ», όπως ό διεθνής Λάντος, ή χτυπημένοι όπως ό Ζάκαριας.

Οί Ούγγροι κράτησαν δεκαοχτώ διεθνείς άσσους γιά τήν πρώτη Έθνική τους όμάδα, πού θ' άντιμετώπιζε τήν Έθνική Ρωσίας στη Βουδαπέστη, καί δεκαοχτώ άλλους άσσους πού θ' άγωνίζονταν τήν ίδια ήμέρα ώς Β' όμάς Ούγγαρίας μέ τη Β' Ρωσίας στη Μόσχα. Τούς άφορμάριστους, μερικούς βετεράνους, λίγους άπ' τούς νέους μάς τούς έστειλαν ώς κατάλληλους γιά τήν... Άνατολή!

Τό μάθημα πού δώσε ή Μικτή Άθηνών μέ 2—1 καί οί Έπίλεκτοι της Η.Ε.Α.Π. στη Μικτή Βουδαπέστης 1—1 θά μείνη μέ χρυσά γράμματα στην ίστορία τού Έλληνικού Ποδοσφαίρου. Ή ούγγρική ποδοσφαιρική άλαζονεία τιμωρήθηκε παραδειγματικά. Ή Ε.Π.Σ.Α. μπορεί νά ζητήση τουλάχιστον έξηγήσεις άπ' την Ούγγρική Ποδοσφαιρική Όμοσπονδία ή την Ένωσι Βουδαπέστης γιά την έλλειψι «τάκτ» έκ μέρους των.

Ό βασικός σκοπός όμως της διοργανώσεως των Έλληνοουγγρικών άγώνων πραγματοποιήθηκε. Οί Έλληνες φίλαθλοι φιλότιμοι πάντα, προσέφεραν άπ' τό ύστέρημά τους 818.000 δραχμές άπ' τίς όποίες 210.000 έμειναν καθαρά στην Ε.Π.Σ.Α. γιά την άγορά τού Σπιτιού τού Ποδοσφαιριστού (Ε.Π.Σ.Α.).

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ό Σούσα σημειώνει τό ούγγρικό τέρμα παρά την προσπάθεια τού Μανταλόζη, κατά τον άγώνα Έπιλέκτων Η.Ε.Α.Π. — Μικτής Βουδαπέστης.

Κάρας, Σούσα, Ράμσαϊ, Σίμτσακ. Άπουσίαζε καί άπό τίς δυό συναντήσεις ό Ζάκαριας, έξ αίτιας θλάσεως ίνών στό πόδι, πού τόν έμπόδιζε ν' άγωνισθή.

Παραπονέθηκαν οί Ούγγροι πώς δέν είναι συνηθισμένοι ν' άγωνίζωνται μέ τό φώς των ήλεκτρικών προβολέων σέ νυχτερινούς άγώνες, σέ ξερό σκληρό γήπεδο χωρίς χόρτο.

Παρά τίς δικαιολογίες τους όμως πρέπει νά τούς καταλογίσουμε : κοντρόλ μπάλλας πληρέστερο άπ' τίς έλληνικές όμάδες, άκριβέστερη μεταβίβασι, μεγαλύτερη εύχέτεια στό ξεμαρκάρισμα, καλύτερη έκμετάλλευσι τού κενού χώρου, άλλά καί έλλείψεις στη δημιουργία έπικινδύνων σφηνών στην άντίπαλο περιοχή, μειωμένη βλητική ικανότητα στά σούτ, συνδυασμούς συνήθεις χωρίς έξυπνα εύρήματα καί λαμπρή φαντασία.

Μ' άλλα λόγια, ή Μικτή Βουδαπέστης έπαιξε στην Άθήνα σάν όμάδα μάλλον Β' κατηγορίας καί όχι σάν συγκρότημα ίκανό νά ένθουσιάση καί νά έπιβεβαίωση τη φήμη τού ούγγρικού ποδοσφαίρου. Γιατί;

Άπλούστατα, οί Ούγγροι ιθύνοντες δέν πήραν στά σοβαρά τούς άγώνες της Άθήνας, δέν ύπελόγισαν όσον έπρεπε τό έλληνικό ποδόσφαιρο. Μάλεψαν κι' έστειλαν μιά όμάδα, πού ό μέσος όρος ήλικίας των παικτών έχει ξεπεράσει τά όρια της ποδοσφαιρικής φλόγας. Οί περισσότεροι παίκτες ήταν «ντεφορμέ», όπως ό διεθνής Λάντος, ή χτυπημένοι όπως ό Ζάκαριας.

Οί Ούγγροι κράτησαν δεκαοχτώ διεθνείς άσσους γιά τήν πρώτη Έθνική τους όμάδα, πού θ' άντιμετώπιζε τήν Έθνική Ρωσίας στη Βουδαπέστη, καί δεκαοχτώ άλλους άσσους πού θ' άγωνίζονταν τήν ίδια ήμέρα ώς Β' όμάς Ούγγαρίας μέ τη Β' Ρωσίας στη Μόσχα. Τούς άφορμάριστους, μερικούς βετεράνους, λίγους άπ' τούς νέους μάς τούς έστειλαν ώς κατάλληλους γιά τήν... Άνατολή!

Τό μάθημα πού δώσε ή Μικτή Άθηνών μέ 2—1 καί οί Έπίλεκτοι της Η.Ε.Α.Π. στη Μικτή Βουδαπέστης 1—1 θά μείνη μέ χρυσά γράμματα στην ίστορία τού Έλληνικού Ποδοσφαίρου. Ή ούγγρική ποδοσφαιρική άλαζονεία τιμωρήθηκε παραδειγματικά. Ή Ε.Π.Σ.Α. μπορεί νά ζητήση τουλάχιστον έξηγήσεις άπ' την Ούγγρική Ποδοσφαιρική Όμοσπονδία ή την Ένωσι Βουδαπέστης γιά την έλλειψι «τάκτ» έκ μέρους των.

Ό βασικός σκοπός όμως της διοργανώσεως των Έλληνοουγγρικών άγώνων πραγματοποιήθηκε. Οί Έλληνες φίλαθλοι φιλότιμοι πάντα, προσέφεραν άπ' τό ύστέρημά τους 818.000 δραχμές άπ' τίς όποίες 210.000 έμειναν καθαρά στην Ε.Π.Σ.Α. γιά την άγορά τού Σπιτιού τού Ποδοσφαιριστού (Ε.Π.Σ.Α.).

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τού παρόντος τεύχους

Ή κρυμμένη παροιμία

1) ΜΑΜΙΑΣ. 2) ΠΕΛΙΑΣ. 3) ΣΠΙΘΕΣ. 4) ΛΕΙΜΩΝ. 5) ΑΜΠΕΛΙ. 6) ΣΚΕΛΟΣ. 7) ΠΥΡΓΟΣ. 8) ΣΟΚΑΚΙ. 9) ΤΡΙΤΟΣ. 10) ΚΑΡΥΔΙ. 11) ΑΡΑΒΙΑ. 12) ΝΑΥΛΟΣ. 13) ΚΟΝΤΕΣ.

Ή παροιμία είναι ή έξής: Τ' ΑΜΠΕΛΙ ΘΕΛΕΙ ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΝΑΥΤΕΣ.

Μικρά προβλήματα

1) Ύπάρχει μιά διαφορά 10 μονάδων.
2) 9 φορές
3) 114 καί 304 (2 Χ = (418 — Χ)3)4).
4) Είναι σήμερα 50 χρόνων (Χ = 5 (Χ + 5) — 5 (Χ — 5).
5) Τό 45

Σωστό — λάθος

1) ΣΩΣΤΟ. 2) ΛΑΘΟΣ (πιό λίγο). 3) ΛΑΘΟΣ (στην άραμαϊκή). 4) ΣΩΣΤΟ. 5) ΛΑΘΟΣ (δέν μπορούν νά παντρευτούν. 6) ΣΩΣΤΟ (άπό τό 3500 μέχρι τό 1000 π. Χ.). 7) ΛΑΘΟΣ (άναπνέομε περίπου τό ήμισυ). 8) ΣΩΣΤΟ. 9) ΛΑΘΟΣ (στην ξηρά). 10) ΣΩΣΤΟ.

Στοιχειόγριφος

ΑΚΟΜΗ — ΚΟΜΗ.

Κινηματογραφικό παιγνίδι

1) Συλβάνα Μάνγκανο. 2) Γκρέτα Γκάρμπο. 3) Κλάρκ Γκέημπλ. 4) Λάνα Τάρνερ. 5) Γκρέγκορυ Πέκ. 6) Τζέφρ Τσάντλερ. 7) Έστερ Ούίλλιαμς. 8) Γκάρυ Κούπερ 9) Ρίτα Χαϊηγουωρθ. 10) Ταύρον Πάουερ.

Οί θεοί τού Όλύμπου

1) Ποσειδών. 2) Έρμῆς. 3) Άρτεμις. 4) Θέμις. 5) Έρμῆς. 6) Άρτεμις. 7) Έρμῆς. 8) Ζεύς. 9) Τά παγώνι της Ήρας Άφροδίτης. 10) Τό στέμμα τού Διός. 11) Δήμητρα. 12) Τό κέρας της Άμαλθείας. 13—14) Άρης. 15) Τό κράνος της Άθηνᾶς. 16) Ό πέπλος της Άφροδίτης.

Ή λύσις τού ύπ' άριθ. 556 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ.

1) ΡΑΜΦΟΣ — ΜΑΓΚΑΣ. 2) ΧΩΜΑ — ΡΕΝΑΝ — ΑΜΟΚ. 3) ΡΑΜΑΖΑΝΙ — ΝΑΥΤΙΛΟΣ. 4) ΟΡΥΖΑ — ΙΣΤΟΣ — ΑΜΟΡΕ. 5) ΚΑΛΟ — ΧΑΜ — ΥΑΣ — ΗΜΑΡ. 6) ΟΝΤΑ — ΚΙΤΟ. 7) ΟΡΣΕ — ΚΕΛ — ΟΣΤΑ. 8) ΡΟ — ΙΚΟΝΙΟΝ — ΕΣ. 9) ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ. 10) ΑΛΟΓΟΝ — ΑΚΑΊΟΝ. 11) ΚΡΑΝΟΣ — ΣΟΣ — ΑΝΕΜΟΣ. 12) ΑΙΜΟΣ — ΜΙΜΗΣ — ΑΝΑΓΩ. 13) ΛΑΪΣ — ΜΑΝΕΣΗΣ — ΑΛΟΣ. 14) ΑΝΑ — ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ — ΑΝΤ. 15) ΙΟ — ΠΑΝΙΣ — ΣΕΡΑΪ — ΙΑ. 16) ΙΣΑΛΟΝ — ΙΟΒΟΛΑ. 17) ΑΝΑΝΑΣ — ΧΑΣΑΝΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΡΟΚΦΟΡ — ΚΑΛΑΪ. 2) ΧΑΡΑ — ΡΟΤΑΡΙΑΝΟΙ. 3) ΡΩΜΥΛΟΣ — ΛΑΜΙΑ — ΣΑ. 4) ΑΜΑΖΟΝΕΣ — ΟΝΟΣ — ΠΑΝ. 5) ΜΑΖΑ — ΑΓΟΣ — ΠΑΛΑ. 6) ΧΑΛΙΝΟΣ — ΜΑΝΟΝ. 7) ΟΡΝΙΑ — ΚΑΝ — ΜΑΡΙΝΑ. 8) ΣΕΙΣΜΙΚΟΣ — ΣΙΝΑΣ. 9) ΕΝΤΡΟΜΕΣ. 10) ΜΑ — ΝΟΥΑΛΙΑ — ΣΗΣΙΣ. 11) ΑΝΑΣΑ — ΟΣΑ — ΣΗΤΕΙΑ. 12) ΣΑΝΑ — ΣΑΟΡΟΣ. 13) ΚΑΤΑ — ΣΕΝΑ — ΙΟΝ. 14) ΑΜΙΜΗΤΟΣ — ΟΜΑΔΑ — ΛΙ. 16) 15) ΣΟΛΟΜΟΣ — ΚΟΡΑ — ΤΕΚΝΟΓΟΝΙΑ. 17) ΣΕΡΑΝΣ — ΣΩΣΤΑ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ τής Ο' Σόνο

Παράξενο διήγημα

Είναι πολύς καιρός πού ζούσε στην έπαρχία Τάμπα ένας πλούσιος έμπορος. Ή μοναχοκόρη του Ο' Σόνο ήταν τόσο όμορφη, πού προκαλοϋσε σ' όλους τό θαυμασμό, σέ νέους καί σέ γέρους. Μιά μέρα λοιπόν, σκέφθηκε ό πατέρας της:

«Δέν είναι κρίμα, ένα τόσο όμορφο κι' ξεχωριστό κορίτσι νά μή μάθη πιό πολλά άπ' όσα διδάσκουνε στά παιδιά οί δάσκαλοι τού τόπου μας; Ναί, όσο κι' άν θά μού στοιχίση ό χωρισμός της, πρέπει νά τη στείλω στην πρωτεύουσα, στό Κιότο, έκεί, πού οί νέοι μαθαίνουνε μουσική, ποίησι καί ζωγραφική».

Κι' άληθινά, την άλλη μέρα, ή Ο' Σόνο έφευγε γιά τό Κιότο, συνοδευμένη άπό ένα πιστό ύπηρέτη τού πατέρα της. Έκεί σπούδασε, μεγάλωσε, έγινε λουλουδι άνάμεσα στά λουλούδια. Κάποιος πλούσιος έμπορος, φίλος τού πατέρα της, την άγάπησε τρελλά. Την παντρεύτηκε κι' άπόκτησαν ένα παιδί.

Μά οί θεοί ζηλέψανε την όμορφη καί σπάνια έκείνη γυναίκα καί θέλησαν νά την πάρουνε κοντά τους. Έτσι, τον έκτο χρόνο μετά τό γάμο της, ή Ο' Σόνο άρρώστησε βαρειά καί πέθανε.

Την πρώτη νύχτα όμως μετά την κηδεία της, τό μικρό παιδάκι της πήγε νά πή στον πατέρα του πώς ή μητέρα του παρουσιάστηκε στην κάμαρά του. Τού χαμογέλασε, δίχως νά τού μιλήση, καί τό παιδάκι φοβήθηκε κι' έφυγε.

Ό πατέρας καί μερικοί συγγενείς άνέβηκαν τότε στην κάμαρα τού παιδιού, έκεί πού έμενε πρίν κι' ή Ο' Σόνο. Καί πραγματικά, στό κλωμό φώς μιάς καντήλας πούκαιγε στό βωμό τού Βούδδα, είδαν τή σιλουέτα της νέας γυναίκας! Καθόταν, βουβή, κοντά στό κομμό μέ τά ρούχα της καί τά κοσμήματά της. Τό κεφάλι της έγερνε στόν ώμο της καί κάρφωνε τη ματιά της στό έπιπλο. Τό ύπόλοιπο κορμί της χανότανε μέσα σ' ένα σύννεφο...

Κατατρομαγμένοι όλοι, κλείσανε πάλι την πόρτα καί κατέβηκαν μέ κλάματα τη σκάλα.

—Τί νά γυρεύη άραγε; είπε ή πεθερά της Ο' Σόνο.

—Ίσως τά κοσμήματά της... άπάντησε κάποιος άλλος. Λένε πώς οί γυναίκες άγαπάνε πολύ τά στολίσματά τους...

Κι' ένας τρίτος πρότεινε ν' άφιερώσουνε στό ναό τά ρούχα καί τά κοσμήματά της, γιά νά ήσυχάση τό πνεύμα της.

Πραγματικά, τ' άλλο πρωί, άδειασαν τά συντρίμια τού κομμοϋ καί πήγαν στό ναό όλα τά πράγματα τής πεθαμένης. Μά, τό βράδυ, ξαναπαρουσιάστηκε τό φάντασμα, κυτάζοντας πάντα περίλυπα πρός τό έπιπλο.

Ξαναπήρθε πάλι την άλλη νύχτα, καί την άλλη...

Όλοι στό σπίτι ήταν άνάστατοι. Τίς νύχτες, δέν μπορούσαν νά κλείσουν μάτι. Τότε ή πεθερά τής Ο' Σόνο πήγε στόν άρχιερέα καί τού διηγήθηκε ό,τι συνέβαινε. Έκείνος ήταν ένας σοφός γέρος, ό Νταγκόν-Νοσό. Άφού την άκουσε μέ προσοχή,

—Σίγουρα, ή Ο' Σόνο έρχεται στό σπίτι σας γιατί άνησυχεί γιά κάτι πού βρίσκεται στό κομμό.

—Μά δοειδάσαμε όλα τά συρτάρια σεβαστέ πατέρα. Δέν ύπάρχει πιά τίποτα μέσ' στό έπιπλο.

— Τότε λοιπόν, άπόψε τό βράδυ θάρθω σπίτι σας καί θά περιμένω στην κάμαρα τό φάντασμα. Θά δώ τότε τί πρέπει νά κάνω... Όσο θά βρίσκωμαι όμως έκεί, δέν θέλω νά μπή κανείς σας στό δωμάτιο τής νεκρής, έκτός άν σάς φωνάξω.

Πραγματικά, όταν βασίλεψε ό ήλιος, ό άρχιερέας πήγε στό στοιχειωμένο σπίτι καί κλείστηκε στην κάμαρα τής Ο' Σόνο. Δέν ύπήρχε κανείς άλλος έκεί μέσα, ούτε καί στά διπλανά δωμάτια.

Ό γέρος έκλεισε την πόρτα, άνοιξε τά ίερά βιβλία του κι' άρχισε νά διαβάζη τίς εύχές γιά τούς πεθαμένους.

Έτσι πέρασε τό σκοτάδι στή γή, παρουσιάστηκε τό φάντασμα. Φαινόταν τώρα πολύ παραγμένο καί κύτταζε, όπως πάντα, τό κομμό μ' άνησυχία.

Άφού είπε την προσευχή πού φυλάει τούς ζωντανούς άπ' τά φαντάσματα ό άρχιερέας ρώτησε:

—Πρέπει νά σέ βοηθήσω. Θέλεις νά φάξω έγώ γιά σένα σ' αύτό τό έπιπλο; Ίσως νά ύπάρχη μέσα κάτι πού έπιθυμείς νά τό πάρης.

Ή σκιά τής Ο' Σόνο κούνησε έλαφρά τό κεφάλι της, σάν νά συνκατάνευε.

Ό άρχιερέας σηκώθηκε τότε κι' άνοιξε τό πρώτο συρτάρι, τό δεύτερο, τό τρίτο... Όλα ήταν άδειανά.

Άρχισε ύστερα ν' άνασηκώνη τά χαρτιά πού είχαν στρώσει μέσ' στά συρτάρια. Δέν εύρισκε τίποτα καί πάλι...

Ή σιλουέτα τής Ο' Σόνο έμενε άκίνητη, μέ τή λύπη ζωγραφισμένη στό πρόσωπό της.

«Τί νά θέλη άραγε;» άναρωτήθηκε μ' άνησυχία ό άρχιερέας.

Μά, καθώς άκλιζε καί τό τελευταίο συρτάρι, είδε νά πέφτη κάμω ένα γράμμα, πού ήταν κρυμμένο κάτω άπ' τό στρωμένο χαρτί. Έσκυψε καί τό πήρε

Τό είχε στείλει κάποιος στην Ο' Σόνο, όταν ήταν άκόμα κοπέλλα.

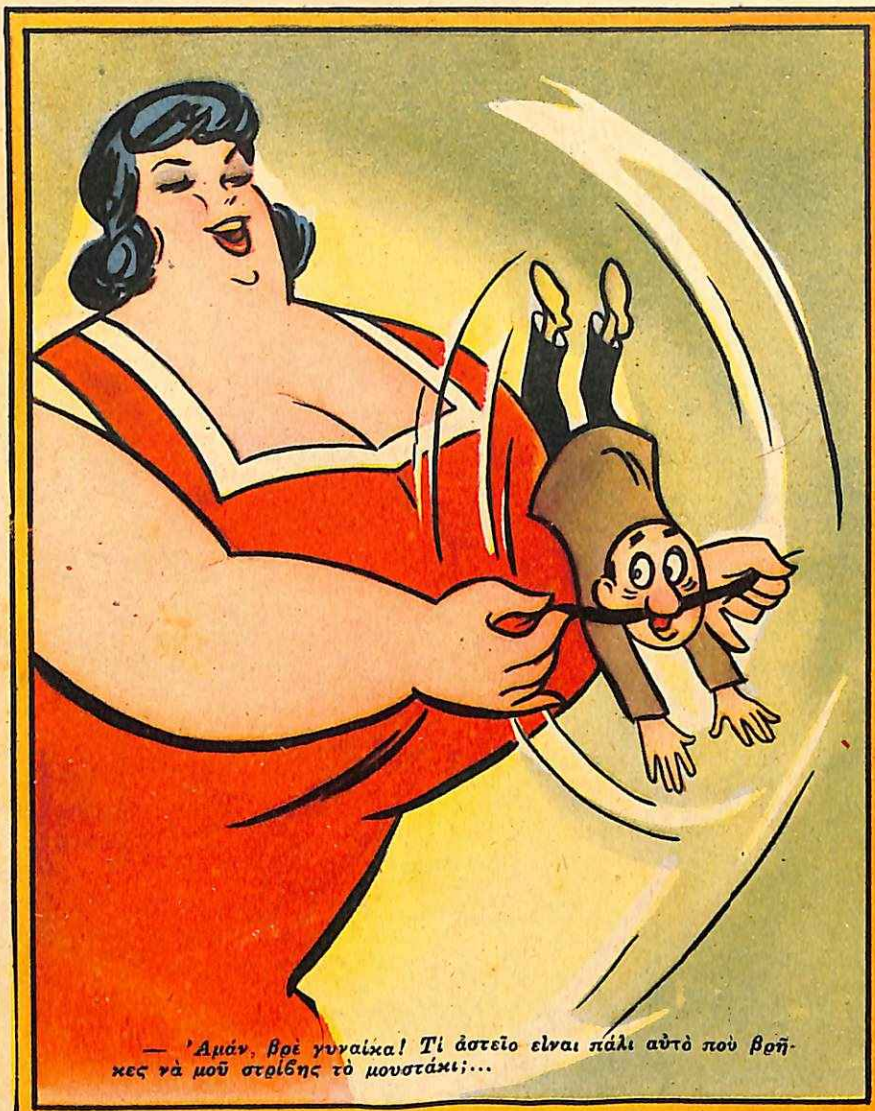
—Αύτό σ' άνησυχεί; τη ρώτησε.

Τό φάντασμα της γέρας γυναίκας γύρισε τότε πρός τό μέρος του. Τά μάτια της καρφώθηκαν στό γράμμα.

—Μήπως θέλεις νά τό κάψω; πρόσθεσε ό γέρος.

Τό φάντασμα έννεψε ναι.

—Θά τό κάψω αύριο τό πρωί, στο ναό, μετά τη λειτουργία, τής υπονάο, μετά τη λειτουργία, τής υπονάο, μετά τη λειτουργία, τής υπονάο

— Ἀμάν, βρὲ γυναίκα! Τί ἀστεῖο εἶναι πάλι αὐτὸ ποὺ βρῆκες νὰ μοῦ στρίβῃς τὸ μουστάκι;...

— Ἀξέχαστη τοῦ εἶναι ἡ... μακαρίτισσα!
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Καὶ νὰ σκεφθῇς, γυναίκα, πῶς τόσα χρόνια πληρώναμε «ἀσφάλεια πυρός»!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Κατεβῆτε, κύριοι, δὲν εἶναι... Ἀμερικανός!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ